COLECȚIA

Iubiri de poveste

CAROLINE LINDEN

Între rațiune și scandal

SERIA „POVEȘTI SCANDALOASE“

Abigail Weston are aproape totul: frumusețe, inteligență și una dintre cele mai mari dote din Anglia. Tot ce-i lipsește este un titlu nobiliar, dar părinții ei speră că averea va reprezenta un atu important pentru căsătoria cu un aristocrat. În schimb, Abigail visează la un bărbat care s-o adore cu disperare, dar banii par să orbească orice bărbat pe care-l întâlnește... cu excepția unuia. Sebastian Vane nu are nimic. Întors din război rănit, și-a găsit tatăl nebun și moștenirea risipită. În plus, zvonurile sinistre care îl înconjoară nu îl fac un pretendent potrivit pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru o fată bogată. Dar Abigail îi luminează viața întunecată și este singura în stare să-l vadă cum este cu adevărat, dincolo de reputația lui ruinată. Ar putea avea astfel un viitor împreună... dacă nu ar apărea un alt pretendent, mult mai pe placul părinților ei. Căci Benedict Lennox este tot ce nu este Sebastian – bogat, fermecător și moștenitorul unui conte.
Va renunța Sebastian fără luptă la singura femeie pe care a iubit-o vreodată? Iar Abigail va putea înfrunta consecințele unui imens scandal ca să își asculte chemarea inimii?

Caroline Linden este autoarea a 18 cărți distinse cu numeroase premii. Printre acestea se numără premiul Daphne du Maurier și faimosul premiu RITA din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0538-2
9 786063 305382
Alma

CAROLINE LINDEN

Între rațiune și scandal

It Takes a Scandal
Caroline Linden
Copyright © 2014 P.F. Belsley

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Între rațiune și scandal
Caroline Linden

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDEN, CAROLINE
Între rațiune și scandal / Caroline Linden.
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0538-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CAROLINE LINDEN

Între rațiune și scandal

Traducere din limba engleză
Elena Arhire/Graal Soft

Alma

Prolog

1816

Se trezi brusc, cu inima bubuind-i cu putere. Francezii se năpustiseră asupra lui – soldații săreau peste baricade, muschetele lor lungi străluceau în timp ce încercau, de pe pozițiile lor, să îi doboare baricada. Urechile îi țiuiau, asurzite de primul foc de armă care îi spulberă genunchiul. Pentru o clipă, se zbătu să respire în așteptarea celui de-al doilea foc de armă care ar fi însemnat sfârșitul.

Surzeala persistă; al doilea foc de armă nu mai veni. Își dădu mai târziu seama că nu fusese trasă nici o împușcătură – nu în noaptea aceea. Nu se afla pe câmpul de luptă din Belgia și nici nu încerca disperat să învingă dintr-o tranșee trupele împăratului. Era acasă în Anglia și dormea pe un fotoliu, cu genunchiul distrus întins în fața lui, lângă focul molatic care ardea în șemineu.

Sebastian Vane se rezemă de pielea uzată a fotoliului, epuizat, în timp ce inima lui continua să bată cu putere cât pe ce să-i spargă pieptul. Își șterse cu o mână tremurândă sudoarea rece de pe față. Nu era nici un francez acolo – rămăseseră numai coșmarurile cu ei provocate de laudanum.

Un zgomot ușor îl făcu să tresară. Se uită spre ușă, dar era închisă. O altă ușă se trânti, iar după zgomot bănui era cea de la parter.

Probabil se trezise menajera și se apucase de lucru. Doamna Jones nu își mai vedea capul de treburi cu un soț care căzuse la pat în ultimele săptămâni și pe care trebuia să-l îngrijească, tot așa cum mai îngrijea un nebun și un infirm. Sărmana femeie! Sebastian pipăi după ceas; era târziu, trecut de miezul nopții.

Ațipise două ore și simțea că nu mai putea dormi, ceea ce era mare păcat.

Noaptea fusese liniștită până în acel moment. Nebunia tatălui lui părea să dea înapoi un pic și să îl scoată mai mult la iveală pe părintele de care își amintea Sebastian, nu pe nebunul străin pe care îl găsise la întoarcerea lui din război. Michael Vane îmbucase câte ceva la cină înainte să pună deoparte platoul și să șoptească ceva despre o otravă. Nu îl lovise pe Sebastian când îl ajutase să se dezbrace, ci doar înjurase. Iar când îl așezase în pat, tatăl lui fusese docil ca un copil și își înfășurase mâna în bucata zdrențuită de material care fusese pe vremuri cămașa de noapte a soției lui. Cămașa aceea era o adevărată mană cerească; Michael devenea mai calm și mai ascultător cu ea în mână.

Ei bine... Nu mai era chiar tatăl de care își amintea – calm și ascultător, alinat de o cămașă de noapte veche –, dar era mult mai bine decât nebunul agitat care era de obicei. Sebastian se foi în fotoliu și încercă să își întindă piciorul fără să își redeschidă rana. Tatăl lui îl lovise cu o zi înainte și îi deschisese cicatricea de la genunchi, ceea ce îl lăsase fără suflu și o făcuse pe doamna Jones să alerge în grabă după laudanum. Nenorocit lucru, laudanumul acela. Aproape că se obișnuise fără el înainte de lovitură și ura că trebuia să îl ia din nou.

Vântul șuieră prin ferestre, geamurile de sticlă zăngăniră și ușa de dedesubt se trânti iar, mai tare. Își ridică fruntea și se încruntă. Părea să fi fost ușa de la intrare.

– Doamnă Jones! strigă el.

Poate că ieșise afară și nu reușise să închidă zăvorul când revenise. Nu primi nici un răspuns de jos, ci doar o bufnitură ușoară a ușii. Doamna Jones trebuia să se fi dus la culcare și nu îl putea auzi din camera ei aflată în spatele bucătăriei.

Sebastian oftă. Putea să sune din clopoțel și să o trezească, dar oricum nu ar fi adormit prea curând. Nu voia el să fie independent din nou? Se mișcă ușor și prudent în fotoliul său, apoi puse piciorul stâng pe podea. Se ridică anevoios, nesigur, până ce își aranjă cârja.

Coridorul era întunecat, doar o lumină palidă sângera pe scări. Când ajunse în capul treptelor, se mai auzi un zgomot înăbușit,

însoțit de o rafală de aer rece. Când înjurând, când ținându-și respirația, șchiopătă până jos și văzu că ușa de la intrare rămăsese deschisă, fără zăvorul pus, și se legăna ușor în bătaia vântului.

Nedumerit, Sebastian își sprijini umărul de tocul ușii și prinse cu o mână ușa care se îndrepta de el. Nu putea să se închidă, pentru că bara grea care ar fi trebuit să o țină închisă zăcea pe prag. Bara aceea era menită să stea ca proptea ca să împiedice deschiderea ușii dinspre exterior. Părea că cineva îndepărtase bara și o aruncase pur și simplu pe jos.

Simți furnicături în ceafă. O singură persoană din casă ar fi făcut asta... dar Michael Vane era încuiat în siguranță în camera lui de la etaj. Însuși Sebastian îl încuia acolo în fiecare seară pentru propriul bine al părintelui lui.

Totuși, împinse ușa și privi afară. O semilună subțire se desena pe cer și vântul rece biciuia arbuștii și copacii într-o ondulare frenetică. Dar cerul era senin și era suficientă lumină cât să își dea seama că nu era nimeni acolo. Clătină din cap; trebuie să fi fost menajera care era fără îndoială epuizată până la delir. Închise ușa și puse bara la locul ei înainte să șchiopăteze pe scări înapoi spre camera lui.

Abia dacă se așeză la loc pe fotoliu când auzi o altă bubuitură de dedesubt. De data aceea nu mai era ușa, ci o persoană care bătea în ușă.

– Vane! strigă o voce familiară în geamătul vântului. Naiba să te ia, Vane, trezește-te!

Izbiturile în ușă continuară pe când Sebastian își croi drum înapoi pe scări înjurând, în vreme ce genunchiul lui ardea. Se luptă să dea bara la o parte, după care vizitatorul deschise ușa și păși dincolo de prag.

– Unde este? întrebă Benedict Lennox. Dumnezeu îmi este martor, Vane, dacă ai atins-o...

– Pe cine?

– Pe Samantha, se răsti Benedict.

Sebastian se încruntă.

– De ce ar fi sora ta aici, la ora asta din noapte? Nu are decât șaisprezece ani...

– Probabil că de aceea a și plecat și a făcut un lucru atât de idiot! Benedict coborî vocea. Vane, dacă mi-o aduci acum, eu o duc acasă fără întrebări sau ceartă. Nimeni nu știe încă de lipsa ei.

Vocea lui Sebastian se subție.

– Nu este aici.

Benedict se uită urât la el.

– Nu? Mi-a spus că e îndrăgostită de tine de ani de zile.

– Pasiune de școlăriță, spuse Sebastian cu un ton scăzut.

– Dar o școlăriță încăpățânată și impulsivă ar fi ușor de convins să fugă împreună cu...

Se opri brusc, dar Sebastian completă în gând restul ideii: „fiul infirm și sărac al unui nebun".

– Cât de măgulitor, spuse el sec. Nu m-aș fi gândit niciodată că farmecul meu personal ar fi atât de puternic încât să o convingă pe fiica unui conte să se arunce în brațele mele, falit și șchiop cum sunt.

Ochii lui Benedict se aprinseră de furie.

– Știi că ar fugi cu tine dacă i-ai cere-o, mârâi el.

– Dar nu i-am cerut-o, sublinie Sebastian. Oricum nu s-ar schimba nimic.

Benedict pornise deja pe coridor și deschidea fiecare ușă pe lângă care trecea. Sebastian stătea nemișcat și asculta căutările lui cu o umilință neputincioasă. Știa că Samantha își închipuise că era îndrăgostită de el, dar nu fusese decât o dragoste adolescentină. Și, chiar dacă nu ar fi fost, trebuia să fie conștientă că tatăl ei, contele de Stratford, nu i-ar fi permis niciodată să se mărite cu fiul lui Michael Vane Nebunul. Toată lumea știa asta. Iar îndrăgosteala Samanthei, cândva amuzantă și măgulitoare, fusese transformată într-o sursă de înjosire din moment ce familia ei avea grijă ca toată lumea să știe că o astfel de căsătorie ar fi fost absolut de neconceput.

Și acum, fratele Samanthei, care îi fusese pe vremuri cel mai drag prieten din lume, se gândise că Sebastian plănuise să fugă cu ea. Șchiopătă până la baza scărilor și se sprijini de stâlpul lor. Benedict cerceta în amănunt; cunoștea foarte bine casa. Locuise practic acolo când era copil și fugea de strictețea de la Stratford Court, refugiindu-se în pădurile și dealurile de la Montrose

House. Pe vremuri, venirea lui Benedict în miezul nopții l-ar fi umplut pe Sebastian de bucurie și entuziasm, și amândoi s-ar fi furișat în pădure pentru o aventură clandestină nocturnă.

Dar asta se întâmpla cu mulți ani în urmă.

Benedict reveni pe coridor cu o expresie mai gravă ca niciodată.

– Mă duc sus.

– Nu prea te pot opri, spuse Sebastian în șoaptă. Benedict se îndrepta deja spre scări, dar de data aceea îl urmă.

După cum era de așteptat, Benedict se purtă cu mai multă grijă odată ajuns sus. Deschise ușa din capătul scărilor și se opri când văzu sticla de laudanum așezată pe polița șemineului. Îi aruncă lui Sebastian o privire prudentă; părea să îi fi observat pentru prima dată piciorul bandajat, cârja și halatul pe care îl purta.

– Ai putea să mă ajuți să o caut, spuse el pe un ton mai calm.

– Nu este aici. Sebastian se sprijini în cârjă, cu respirația îngreunată de urcatul și coborâtul des al scărilor. Dacă te ajut sau nu, tot nu o s-o găsești.

Expresia de pe fața lui Benedict deveni rigidă și trecu la ușa următoare. Își croi repede drum pe coridor; toate camerele erau goale, chiar și dulapul cu lenjerie. Totul fusese vândut. Însă, odată ajuns la capătul coridorului, Sebastian îl opri.

– Aia e camera tatei, îi spuse în clipa în care Benedict puse mâna pe mâner. E încuiată.

Dar nu era. Ușa se deschise ușor sub apăsarea mâinii lui Benedict.

Fostul lui prieten îl privi. Sebastian se uită șocat la ușă. O încuiase cu propriile mâini. Grăbindu-se, șontâcăi greoi până ajunse sus. Cheia zăcea la locul ei pe perete, la îndemână lângă ușă în cazul în care ar fi avut loc un incendiu. Era convins – era *sigur* – că o încuiase cu câteva ore în urmă. Și totuși, ușa nu era încuiată și scârțâi ușor când Benedict o deschise.

În cameră era întuneric beznă. Nu exista nici un fel de lumânare sau lampă din moment ce Michael Vane încercase să-și dea foc. Sebastian șchiopătă până la fereastră și deschise unul din obloane. Benedict scoase un strigăt ușor de uimire când văzu barele puse la geam atât de aproape unele de altele, încât abia putea trece o mână printre ele, dar Sebastian se uita spre pat.

Patul era gol.

Îl apucă pe Benedict de haină.

– De ce-ai venit aici?

– Ca să... o caut pe sora mea. Și Benedict era buimăcit.

– De ce dracu' credeai că e aici? întrebă el.

Benedict îl privi insistent.

– Pentru că a spus că nimic nu o s-o împiedice să se mărite cu tine.

Sebastian înjură din nou.

– Dacă tatăl tău nu ar împiedica-o – deși cred cu tărie că ar face-o –, aș împiedica-o *eu*. Lovi cu cârja ca pentru a-și întări spusele. Dar de ce ai crezut că este *aici*?

– Eu... a dispărut, spuse Benedict, înțelegând în cele din urmă cât de șubredă îi fusese logica. Nu am putut să o găsesc...

– Nu este aici, nu a fost niciodată aici. Sebastian ieși șchiopătând din cameră, sprijinindu-se bine în cârjă. Și acum, nu mai e nici tatăl meu.

Era încă amețit de laudanum; la naiba, probabil că uitase să închidă ușa. Oare cât trecuse de când fugise Michael? În frigul și întunericul de afară, era esențial să-l găsească la timp.

Se întoarse spre scări. În spatele lui auzea cum Benedict deschidea ultimele uși rămase, care dădeau spre încăperi goale. Benedict îl prinse din urmă în holul de jos, în timp ce Sebastian își punea pălăria și haina.

– Unde ar mai putea fi? întrebă el, doar ușor potolit.

– Habar n-am. E sora ta. Sebastian deschise ușa și îi făcu un semn. Du-te acasă, Ben. Poate s-a dus după vreo carte în bibliotecă sau după o cană de lapte cald la bucătărie.

Benedict se încruntă, de data aceea cu o îngrijorare sinceră.

– Am căutat și acolo. Am căutat peste tot. Nu era, ți-am spus. Și tu... și ea...

Sebastian ridică din umeri. Ținea la Samantha... cum ar fi ținut un frate sau un văr. Cu promisiunea frumuseții ei, cu poziția și bogăția tatălui ei, s-ar fi măritat cu cineva mult mai bun ca el, un soldat infirm al cărui tată își pierduse averea deoarece crezuse că era urmărit de diavol. Chiar Sebastian îi spusese Samanthei că nu ar fi un soț potrivit pentru ea; intenționase

să îi transmită elegant că afecțiunea ei pentru el era cu totul nelalocul ei. Era nevoie de el acasă ca să își îngrijească tatăl și iată că se dovedise neglijent și în privința acelui lucru.

– De ce erau gratii la geam?

Sebastian ridică din sprâncene la auzul întrebării șovăitoare.

– Pentru că a înnebunit – nu ai auzit? Este un pericol pentru el însuși și trebuie să rămână încuiat în fiecare noapte.

Benedict privi în sus spre scări.

– Dar ușa nu era închisă. Poate că Samantha...

– A trecut râul pe întuneric, a urcat dealul, a găsit drumul prin casă, a deschis ușa și apoi a plecat fără să fie văzută de nimeni? termină Sebastian fraza neîncheiată a lui Benedict. Cât de posibil e să se fi întâmplat așa ceva? Și oricum, ce ar fi avut de câștigat din asta?

Clătină din cap, dibuindu-și nasturii și blestemând laudanumul care îl făcuse atât de stângaci – și de neglijent – în seara aceea.

– Nu, murmură Benedict. Știu că și dacă s-ar fi gândit... Vreau să zic, tot ar mai fi... Se înroși și se opri, fără să mai spună ceea ce știau amândoi.

– Chiar dacă el ar muri, nu ar schimba nimic? Sebastian îi aruncă o privire dură. Te sfătuiesc să mergi acasă și să-ți găsești sora.

Benedict șovăi, apoi întoarse capul. Ieși afară și își dezlegă calul legat de stâlp. Cu o mișcare rapidă și ușoară care îi stârni lui Sebastian un fior de invidie inutilă, se ridică în șa și își întoarse calul.

– Noroc, îi spuse după un moment de pauză.

Sebastian dădu o dată din cap.

– Și ție.

Benedict dispăru în noapte. Îi lua aproape o oră să ajungă în galop acasă. Va trebui să meargă călare până la Richmond și să-l trezească pe barcagiu, deși poate că îl plătise să îl aștepte atunci când trecuse râul prima dată. Va fi înfrigurat și înțepenit când va ajunge acasă – atât de mult se temuse că sora lui fusese convinsă să fugă cu Sebastian. Asta era o altă dovadă că prietenia lor se încheiase definitiv.

Sebastian se uită cu jind la grajdurile lui întunecate și goale, dorindu-și să fi avut și el un cal. I-ar fi fost mai ușor să-și caute

tatăl dacă ar fi fost nevoit s-o ia prin pădure. Desigur, nu putea călări nicăieri. Din cauza genunchiului distrus, încălecatul ar fi fost o adevărată agonie și, oricum, nu mai aveau nici un cal din cauza halucinațiilor tatălui său. Se duse să trezească familia Jones, însă fără să poată răspunde la întrebările lor alarmate despre împrejurările în care fugise domnul Vane. După ce-l căută prin casă și prin grajduri fără să-l găsească, porni în grabă spre pădure.

În timp ce mergea șchiopătat pe alea accidentată, ecoul propriilor cuvinte răsună în urma lui. „Chiar dacă ar muri, nu s-ar schimba nimic." Nu era chiar adevărat. Dacă tatăl lui ar fi murit, nu ar mai fi trebui să doarmă în fotoliul lui, pregătit în orice moment să reacționeze dacă Michael ar fi avut o nouă criză. Nu ar mai fi fost rănit în timp ce încerca să-și împiedice tatăl să îi rănească și pe alții. Nu ar mai fi trebuit să își vadă tatăl, cândva un om inteligent și practic, transformat într-o carcasă deformată a propriei persoane, murdar și nebun, delirând despre demonii care îl bântuiau. În multe privințe, Sebastian știa că moartea ar fi fost o binecuvântare.

Dar nu l-ar fi făcut mai bun de însurătoare. Samantha trebuia să știe asta la fel de bine ca oricine altcineva. Benedict o va găsi în siguranță acasă și se va simți ca un idiot pentru că se grăbise să ajungă la Montrose Hill. Sebastian se întrebă dacă prietenul său de odinioară și-ar fi cerut iertare pentru acuzații, apoi îndepărtă acel gând. Șansele erau foarte slabe și, dacă nu ar fi fost vizita lui Benedict, nu ar fi aflat decât în dimineața următoare că tatăl lui lipsea. Poate că el ar fi trebuit să-i mulțumească lui Benedict pentru că fusese atât suspicios. Își ridică și mai sus felinarul și încercă să se gândească unde ar fi putut să se ducă tatăl lui.

În zori, domnul Jones îl găsi pe Sebastian și îl târî înapoi spre casă ca să doarmă câteva ore. Împreună cu domnul Jones, scotocise lunca și dragase fundul helești eului, ceea ce îl făcuse pe domnul Jones să cadă iar la pat, cu frisoane și tuse.

Primi două scrisori în ziua aceea. Una era de la Benedict în care își cerea scuze că îl deranjase. Într-adevăr, Samantha fusese în siguranță acasă. A doua era chiar de la Samantha care-l implora pe Sebastian să o viziteze. Sebastian bănuia că Benedict îi povestise

ce se întâmplase și dorea și ea să îi ceară iertare. Spera că doar atât avea să-i spună; cu cât își îndrepta mai repede sentimentele asupra altei persoane, cu atât era mai bine pentru toată lumea. Sebastian aruncă ambele scrisori în foc.

Însă, în acea noapte, Michael Vane dispăruse fără urmă. Și, în loc să schimbe lucrurile în bine, dispariția tatălui său nu făcuse decât să înrăutățească mult mai mult totul.

Capitolul 1

1822
Richmond-on-Thames

– Și, draga mea, ce părere ai?

Thomas Weston stătea cu brațele larg deschise în mijlocul holului de la Hart House și radia de fericire.

– Nu este bine că ai o casă la Londra? întrebă soția lui, aruncând o privire încruntată la firele de praf ce pluteau în lumina soarelui care intra pe ușa deschisă și prin feresterele înalte care o încadrau.

Agentul imobiliar care îi adusese să vadă casa aștepta discret afară.

– Londra e Londra. O casă la țară îl individualizează pe om și îl transformă într-un gentleman.

– Dar este și ceva care-i risipește averea și îl îndeamnă să cheltuiască și mai mult pe redecorare, construcții și distracție. Soția lui își lăsă capul pe spate. Tencuiala este deja crăpată. O să ajungi un cerșetor până la sfârșitul anului tot punând la punct fiecare detaliu din casa asta.

– Un pic de tencuială crăpată! o luă el în râs. Casa este solidă, doamnă Weston! E la o zi depărtare de oraș, astfel că puteți să vă duceți și să vă întoarceți după bunul plac. Nu veți fi despărțită nici de croitoresele dumneavoastră, nici de magazinele de bonete și de zorzoane în care am impresia că nu vă pare rău când îmi cheltuiți averea.

– O bonetă nu e nimic în comparație cu costul unei case noi, replică ea tăios. Ca să nu mai vorbim de amenajarea terenului, de mobilier și de personal.

Domnul Weston își puse mâinile în șold și oftă.

– Dar gândește-te la petrecerile pe care poți să le organizezi aici, îmbrăcată în cele mai frumoase rochii de pe Bond Street, o linguși el. Doamna Weston de la Hart House! Nu am nici o îndoială că o să fie cea mai râvnită invitație din Richmond. Și gândește-te la fete – imaginează-ți-le pe fiicele noastre coborând pe scările astea, în rochii noi și superbe, dansând cu domnii din vecinătate și împrietenindu-se cu fetele nobilimii din zonă. Îi puse mâna pe umăr și o trase chiar în mijlocul holului. Imaginează-ți: noi doi am sta aici și le-am ura bun-venit nobililor noștri musafiri. „Domnule, doamnă." Făcu o plecăciune exagerată unui cuplu imaginar. „Ce onoare să o primim pe Înălțimea Voastră în umila noastră reședință. Îmi permiteți să v-o prezint pe soția mea?" El îi luă mâna să i-o sărute și îi aruncă o privire piezișă, plină de speranță. Doamna Weston își arcui cu plăcere buzele într-o încercare evidentă de a-și reține zâmbetul. Încurajat, el continuă: „Da, domnule, este cea mai frumoasă femeie din Surrey și cea mai grațioasă gazdă. Într-adevăr, doamnă, rochia ei este în pas cu cele mai noi tendințe; sunt convins că vă va recomanda croitorului dumneaei." Doamna Weston își dădu ochii peste cap la glumele pe care le făcea soțul ei.

Din capul scării circulare de deasupra lor, Penelope Weston veni mai aproape de sora ei. După ce exploraseră camerele de la etaj, priveau de acolo jocul de roluri al părinților lor.

– Exagerează un pic, nu?

– Așteaptă numai, răspunse Abigail. Știi ce urmează...

De parcă ar fi auzit-o, tatăl ei își duse o mână la inimă.

– „Și trebuie să le cunoașteți pe fiicele mele! Două fete mai frumoase și mai încântătoare cum nu ați mai cunoscut și la fel de frumoase ca mama lor. Ce anume? Aveți un fiu necăsătorit care vă este moștenitor? Un domn în căutarea unei soții? O soție dintr-o familie rafinată și respectabilă, cu proprietăți în Londra și Richmond?"

– Iată! spuse Abigail cu un zâmbet crispat.

Penelope îi răspunse pufnind scurt.

– Gata, Thomas! Doamna Weston izbucni în râs și îl lovi ușor pe umăr. Ești prea ridicol... de parcă dacă am cumpăra casa asta

i-am asigura vreuneia dintre fiicele noastre – sau amândurora – căsătoria!

– Ei bine, nu poate să ne facă rău, nu? El îi zâmbi victorios. Vino, Clara; ce spui? E o casă frumoasă, nu?

– Da, e foarte frumoasă, încuviință ea. Mult prea de frumoasă! Trebuie să coste o avere. Și cam cât timp o să petrecem noi aici în sălbăticie?

– Sălbăticie! exclamă el și își aruncă o mână în sus. Sunt mai puțin de șaisprezece kilometri până la Londra.

– Stăm în oraș, continuă ea. Ne este bine acolo. Și nu iei în calcul nici cum ne afectează să împachetăm totul și să ne mutăm casa chiar și la mai puțin de șaisprezece kilometri.

– Dar de îndată ce ne stabilim aici, o să pară un fleac. Putem să facem plimbări pe râu. O să îți cumpăr un șlep cu zece egipteni cu care să navighezi încolo și încoace, ca o Cleopatră modernă. El se apropie sfios de ea. Ce te-ar convinge, dragostea mea?

Femeia îi aruncă o privire aspră.

– De fapt, amândoi știm că nu-mi ceri acordul. Bănuiesc că ai cumpărat-o deja?

– Dar tot îmi doresc să fii mulțumită, îi răspunse el fără să nege.

Sus, Abigail își înăbuși un hohot de râs. Cam la fel ca tatăl ei. Deci, asta urma să fie casa lor de la țară. Privi în jur cu alți ochi. Chiar era o clădire frumoasă. Mama va fi de acord de îndată ce va trebui să aleagă covoare și mobilă, asta în cazul în care *papa* nu o va convinge mai devreme. Cu toate că de obicei reușea.

– Acum mă duc să-mi aleg camera, șopti Penelope. Cât mai departe de camera mamei. Dispăru spre dormitoare.

Abigail coborî și trecu pe lângă părinții ei în timp ce mama ei continua să mimeze o dezaprobare indignată, și *papa* o tot lingușea, apoi o luă pe aleea cu pietriș. Casa în sine nu era mare, dar era bine proporționată și plăcută. Peisajul era liniștit și frumos și aerul era cu siguranță mai curat decât la oraș. Da, mama va fi de acord. Într-un an, o va prefera casei lor din Grosvenor Square.

Fratele ei James veni de după casă. Inspectase probabil grajdurile.

– Ce părere ai, Abby?

– *Papa* a cumpărat-o deja.

El încuviință din cap, cu ochii mijiți din cauza razelor de soare.

– Știu.

– Poftim? se miră ea. Ție ți-a spus, și mamei nu?

El schiță un zâmbet șters.

– Dacă o cumpărat-o înainte să i-o arate, mama nu are cum să-l convingă să renunțe, nu?

– A trișat!

James izbucni în râs.

– Bănuiesc că în dragoste totul este permis. Tata își dorește de multă vreme o casă la țară și asta e numai bună; casa e solidă, nu are nevoie decât de redecorare și de câteva modernizări minore. Priveliștea e ideală, va fi și mama de acord când va putea să organizeze picnicuri și excursii cu barca. Iar prețul a fost rezonabil.

Abigail clătină din cap.

– *Papa* e înăuntru și îi spune cum, grație acestei case, eu și Pen o să avem toate șansele să întâlnim domni cu titluri.

– Nici nu mă îndoiesc. Reședința contelui de Stratford e prin apropiere și mai sunt alte câteva zeci de conace și mici proprietăți unde vine nobilimea pentru aerul proaspăt de aici.

– Contele de Stratford! pufni Abigail. Acum ești la fel de fantezist ca *papa*.

– Nu am spus că vreunul dintre ei o să te ia de nevastă, sublinie el. Doar că sunt șanse să îi întâlnești – oricât ar fi de grași, gutoși, senili sau libidinoși. În plus, lordul Stratford este de-o seamă cu *papa* și e deja căsătorit. Are un fiu, dar cred că e plecat în armată. N-aveți noroc la asta; poate că marchiza de Dorre, care deține Penton Lodge din apropiere de Kew, o să-și aducă fiii. Deși am auzit zvonuri cum că băiatul mijlociu e de evitat.

– De unde știi toate astea?

James ridică din umeri.

– Sunt atent. Tu nu?

Abigail își mușcă buza. Era atentă la bârfele despre domni, cu titluri sau fără. Și totuși, nu știa nimic despre fiul mijlociu

al marchizei de Dorre; oare ce făcuse de oamenii erau sfătuiți să îl evite?

– Acum că avem o proprietate în provincie, poate o să întâlnești o tânără doamnă. De fapt, din moment ce casa o să fie a ta într-o bună zi, sunt toate șansele să-ți prindă în capcană și o soție.

Buzele lui se schimonosiră.

– Nu știi că sunt lipsit de speranță? Chiar Penelope mi-a spus-o.

– Nu, a spus că ești plictisitor și lipsit de imaginație și nimeni nu vrea să se căsătorească cu un bărbat plictisitor. Abigail rânji. Chiar cred că mai repede te însori tu cu o fată din vreo familie aristocratică decât să-și facă apariția din neant vreun viconte sau conte care să ne viziteze pe mine sau pe Pen.

– Nu pune pariu pe asta, spuse el scurt.

Ea râse.

– Crede-mă, nu pun. Nu am învățat în toți anii ăștia că de obicei câștigi?

O luară împreună pe o pasarelă acoperită care ducea spre o pajiște plăcută cu vedere la râu. Casa era construită pe o pantă ușoară care dădea spre râu și probabil că se putea ajunge de acolo cu barca fix în inima Londrei. Chiar dacă mamei nu îi plăcea acolo, Abigail se gândi că ei chiar îi plăcea.

Cu toate acestea, raționamentul tatălui ei fusese cumva nebunesc.

– Trebuie să știe amândoi că sunt slabe șanse pentru oricare noi, murmură ea.

Fratele ei îi aruncă o privire indescifrabilă. Abigail îl lovi ușor cu o mână.

– Soți din familii nobiliare – sau soție. Toți o să se uite la noi de sus ca la niște negustorași parveniți.

– Nobilii, spuse James cu privirea îndreptată spre râul scânteietor, s-au căsătorit cu actrițe. Amante. Americance. Vreun lord pe undeva probabil s-a căsătorit cu o spălătoreasă. Nu e chiar greu de imaginat că o fată drăguță cu o zestre frumușică ar putea să pună mâna pe unul. O să se lupte cu îndârjire dacă se pun la bătaie bani suficienți.

– *Ar putea* să pună mâna pe unul, repetă ea și puse accentul pe primele cuvinte. Nu înseamnă neapărat că *va* pune mâna pe unul.

Și dacă nu-mi place nici unul dintre cei care binevoiesc să mă vrea? Mama l-a ales pe fiul unui avocat umil și pare să fie destul de fericită. Poate că sunt predestinată să fiu nevastă de măcelar.

– Căsătoria prietenei tale a încurajat speranțele mamei. Îi aruncă o privire piezișă. Ca să nu mai vorbim de speranțele tatei.

Abigail se strâmbă. Prietena ei dragă, Joan Bennet, care fusese la fel de ignorată ca Abigail și Penelope de către nobilii de la Londra, se căsătorise de curând cu unul dintre cei mai doriți și greu de prins bărbați, vicontele Burke. Bineînțeles că toată lumea fusese luată prin surprindere – inclusiv Joan, dacă era să o crezi. Dar domnul și doamna Weston fuseseră, într-adevăr, încântați de veste.

– Îți amintești că povestea n-a început prea promițător, îi reaminti ea fratelui ei. Ea l-a detestat mai întâi, iar el chinuit-o.

– A chinuit-o? James ridică din sprâncene. Îmi amintesc de poveștile oribile în care el dansa cu ea și de o istorisire și mai chinuitoare despre cum a plimbat-o cu balonul. Draga mea soră, să-mi dai îndată de veste dacă vreun conte bun de însurătoare și bogat te chinuiește așa. Mă duc direct la casa de pariuri și-mi pariez întreaga avere că o să te măriți cu flăcăul înainte de sfârșitul anului.

– Terminăl Abigail se încruntă la el. Evident că a încetat s-o mai chinuiască. Dar, chiar și așa, tatăl lui Joan este baronet; unchiul ei este contele de Doncaster. Ea are legături, noi nu.

– Nu te descuraja, Abby. Îi aruncă unul dintre rânjetele lui rare, viclene. Sunt sigur că măcelarul o să te prețuiască din toată inima lui.

– Ar face bine, răspunse ea înainte să râdă cu poftă.

Și fratele ei izbucni în râs câteva secunde mai târziu.

– Ce e așa de amuzant? Penelope li se alătură, cu o expresie ușor sumbră. Jamie, știai că *papa* a cumpărat deja casa?

– Da.

Se strâmbă la el.

– Și nu ne-ai spus! Ca sursă de bârfă, ești absolut inutil.

– Să-mi țin gura este o abilitate utilă. Ai putea să încerci și tu din când în când.

Penelope pufni.

– Și unde ar mai fi plăcerea dacă fac asta? Apoi se întoarse spre Abigail. Casa asta are un defect absolut, și sunt sigură că știi care este.

– Ah... Abigail îl privi în treacăt pe fratele ei, care ridică din umeri.

– Știi, repetă cu subînțeles Penelope, că aici în Richmond suntem departe de toate magazinele din Londra.

– Să știi că sunt magazine și aici, îi spuse fratele ei.

– Dar nu magazinele potrivite, îi răspunse ea fără să-l privească. Parcă voia să facă o gaură în Abigail cu ochii ei de un albastru strălucitor. Cum o să facem rost de loțiunea potrivită, de ruj și de pudră? O să arătăm ca niște druizi care și-au făcut tabără în mlaștini.

– Cumpără mai multe din Londra și adu-le aici cu tine, sugeră James. Puțină planificare o să rezolve aproape orice problemă.

Penelope strânse din dinți și o privi cu înverșunare pe Abigail.

– Dar chiar am putea să rămânem fără. Și dacă mă îngraș aici cu atât de puține baluri la care să particip? Aș avea nevoie de un corset nou – poate chiar de unul din acelea cu clini suplimentari sub sâni, știi, tipul ăla care îi ține separați...

– Regret că-ți subestimez suferința, îi zise James în grabă. Mai bine îi ceri sfatul mamei.

Plecă tiptil și într-un minut se făcu nevăzut.

– Sărmanul Jamie! spuse amuzată Abigail. Cum o să se însoare vreodată dacă de la simpla mențiune a unui corset i se face rău?

– Cum o să se însoare vreodată dacă nu vorbește decât despre cai și despre bani? Penelope făcu o mișcare rapidă cu mâna și alungă gândul despre fratele lor. Tu știi ce-am vrut să spun, nu-i așa?

– Cred că da.

Abigail se întoarse și se mai îndepărtă puțin de casă. Cine știe când vor ieși părinții ei afară să admire priveliștea? Mama ei părea uneori să posede un auz supranatural și, spre deosebire de sora ei, Abigail era suficient de înțeleaptă încât să nu i-l pună la încercare.

Penelope o urmă.

– Cum o să putem noi să aducem până aici noile numere din *50 de moduri de a păcătui?* Ne-au trebuit săptămâni întregi ca să descoperim librarul de pe Mad ox Street. Din câte știm, nimeni nu le vinde în Richmond.

– Poate că nu ar trebui să le căutăm pe toate. Abigail îi aruncă o privire aspră. Știi că ești încă pe lista neagră a mamei pentru asta. Să întrebăm la toți vânzătorii de cărți din Richmond o să înrăutățească și mai mult lucrurile.

50 de moduri de a păcătui era cea mai cunoscută revistă din toată Londra. Fiecare apariție povestea cu detalii luxuriante și explicite una dintre aventurile amoroase pe care le avea autoarea cu diferiți domni remarcabili. Autoarea, care-și spunea Lady Constance, ascundea numele iubiților ei, dar scria despre ei într-un fel care făcea ca toată lumea să încerce cu disperare să demaște identitatea domnilor implicați. Adevăratele identități ale bărbaților, ca să nu mai vorbim de însăși Lady Constance, erau aprig dezbătute de aproape întreaga Londră, iar broșurile erau extrem de râvnite. Natura erotică a poveștilor le făcea să fie vândute mai degrabă pe sub mână; trebuia să știi la ce librari să le cauți, și pentru că broșurile nu erau publicate cu regularitate trebuia să le ceri la momentul potrivit, altfel toate erau deja vândute. Nu exista un admirator mai entuziast decât Penelope, chiar dacă și Abigail era aproape la fel de absorbită.

Împreună cu prietena lor, Joan Bennet – devenită vicontesa Burke –, analizaseră în detaliu fiecare nouă apariție. *50 de moduri de a păcătui* le instruise remarcabil pe teme care le erau în mod normal interzise tinerelor domnișoare. Totuși, ispita acelui fruct interzis fusese căderea lui Penelope. În dorința ei aprigă de a citi una din broșuri, fusese prinsă de mama ei și în clipa aceea se afla încă sub atenta ei supraveghere. Abigail scăpase până atunci de verificarea meticuloasă a mamei și intenționa ca lucrurile să rămână așa.

Chipul surorii ei se încreți de frustrare.

– Știu! O, la naiba! De ce a trebuit să-i dai lui Joan toate exemplarele noastre?

Când prietena lor se căsătorise, după o poveste cu iz de scandal trecut sub tăcere, surorile Weston căzuseră de acord că Joan avea

mai multă nevoie de ele și îi oferiseră toate numerele pe care le găsiseră. Cu un soț ca al ei, Joan putea chiar să încerce câteva dintre cele mai îndrăznețe fapte povestite în ele, apoi – presupunând că era, într-adevăr, o prietenă foarte bună – urma să le spună adevărul. Singura problemă era că soțul ei o dusese la proprietatea lui de la țară și broșurile plecaseră odată cu ea. Sau, în orice caz, așa credea Abigail; dacă ar fi avut un soț chipeș, și ea și-ar fi luat, cu siguranță, fiecare exemplar cu ea pentru sugestii folositoare și îndrumare.

– Ai fost de acord, îi reaminti Abigail surorii ei.

– Știu! Penelope își duse mâinile la tâmplă. Am crezut că va apărea un număr nou sau trei sau patru până acum. Cum să treacă o lună fără să mai apară vreunul?

– Poate că și Lady Constance s-a retras la țară pentru vacanța de vară.

– Nu spune asta! Penelope lovi cu piciorul în pământ, făcând o pietricică să se rostogolească în iarbă. *Papa* a hotărât deja că o să organizăm un bal. Intenționează să impresioneze pe toată lumea din Richmond de la bun început.

– Deja? Abigail se simți brusc interesată. Nici măcar nu am intrat în posesia casei. Când vrea să-l organizeze?

– Peste vreo două săptămâni. Suficient timp pentru ca mama să-și comande o rochie nouă, încheie Penelope, imitându-l pe tatăl lor. Trebuia să ne întrebe pe noi! Joan nu o să fie aici, nu o să cunoaștem pe nimeni și tata o să se aștepte să îi atragem în mrejele noastre pe toți nobilii care o să apară ca prin minune în fața noastră și o să ne implore pentru fiecare dans al serii. În tonul vocii ei se simțea îndoiala.

– O să fie nevoie să răbdăm cât de bine putem, murmură sec Abigail.

Sora ei se mulțumi să se încrunte.

– Ar putea să fie o schimbare uimitoare, sublinie ea. Am avut o mulțime de șanse să întâlnim domni la Londra, dar fără prea mult noroc. Poate că în Richmond sunt mai mulți bărbați cu gusturi și umor de calitate, și mai puțin orgoliu și condescendență.

– Poate, spuse Penelope sceptică. Dar e atât de multă liniște! De ce și-ar petrece cineva interesant timpul aici?

– E doar o vară! râse Abigail. O spui de parcă am rămâne aici într-un exil etern. Și o să te șicanez mult și bine dacă îl întâlnești aici pe bărbatul visurilor tale.

– Am îndoieli serioase. Aici îi găsești pe domnii agricultori și pe nobilii de țară. Penelope o împinse cu umărul și îi zâmbi ușor. O să mă păstrez pentru un bărbat interesant și misterios de la oraș, care ar face moarte de om ca să petreacă o singură noapte în brațele mele.

– Asta ar fi o căsnicie de scurtă durată, remarcă Abigail. Ca să nu mai vorbim de ce ar spune mama. Știa cât de iritată era Penelope pentru că era atât de atent supravegheată.

Sora ei scoase un oftat țâfnos.

– Mama! De parcă aș avea vreodată norocul unui sărut secret când ea care îmi suflă în ceafă la tot pasul! Abby, trebuie să mă ajuți – altfel, îți jur că înnebunesc. O să-ți rămân etern îndatorată dacă îmi promiți.

Abigail se gândi la spusele surorii ei. Dacă cineva voia să se furișeze, nu exista un uneltitor mai priceput decât Penelope. O astfel de favoare îi va fi de folos la un moment dat. În plus, știa sigur ce își dorea sora ei, iar lucrul îi convenea de minune și ei.

– Foarte bine. Te ajut să găsești orice exemplar din *50 de moduri de a păcătui* care a scăpat necumpărat în Londra.

– Mulțumesc! Penelope îi luă mâna și o strânse până o duru. Fii binecuvântată, Abby!

– În schimb, să nu mă bați atâta la cap pe tema asta. Își retrase mâna din strânsoarea înflăcărată a surorii ei. Vorbesc serios, Pen. O să încerc să le găsesc, dar dacă mă cicălești...

– Nici măcar un pic! Sora ei părea ofensată. Doar o să ajut puțin.

Abigail mai avusese de suferit de pe urma ajutorului lui Penelope. Ridică o mână.

– Numai dacă îți cer eu ajutorul. Altfel, promite-mi că o să stai liniștită.

Penelope își dădu ochii peste cap.

– Foarte bine.

– Și încă o promisiune... O privi fix în ochi pe sora ei. Eu citesc prima.

Capitolul 2

Mama rezistase probabil mai mult decât de obicei la încercările lui *papa* de a o convinge, căci o aștepta o surpriză în noua ei garderobă când familia Weston reveni la Hart House după o săptămână, cu bagajele după ei. Abigail și Penelope veniră în grabă când auziră țipetele mamei lor și constatară că erau exclamații de încântare când dădură buzna în încăpere. Doamna Weston ținea aproape de obraz un ghem de blăniță neagră și maro care se zvârcolea. După limbuța roz care o lingea frenetic pe față, fetele își dădură seama cum își propusese tatăl lor să îi câștige bunăvoința.

– Nu e un scump? strigă mama lor în timp ce ținea în brațe cățelușul.

Era un animăluț micuț care încăpea într-o singură mână. Penelope sări în sus de bucurie și alergă mai aproape să îl vadă.

– O doamnă are nevoie de un câine la reședința ei de la țară, explică *papa* din partea cealaltă a camerei.

Rămăsese pironit în ușa încăperii de lângă dormitor și părea foarte mulțumit de sine.

– O, Thomas, nu trebuia! îi răspunse soția lui, însă zâmbetul ei strălucitor nega fiecare cuvânt rostit. Ce creatură drăguță!

– Sper că atunci când o să-l vezi cum zburdă prin iarbă o să iubești mai mult Hart House. *Papa* îi făcu cu ochiul.

– Ești un mare pișicher, Thomas Weston! Mama lăsă cățelușul să îi lingă încă o dată fața, apoi i-l dădu lui Penelope care gânguri spre el la fel ca mama ei. Dar măcar o dată îți mulțumesc din suflet. Traversă camera și îl sărută pe obraz.

– Măcar o dată! *Papa* își aruncă mâinile în sus în semn de exasperare. Dacă știam că un vânător de dăunători îți va fura inima, ți-l luam de acum un an.

– Vânător de dăunători! Nu! protestă soția lui și se grăbi înapoi ca să mângâie urechile noului ei animal de companie.

– E prea adorabil pentru asta, adaugă Penelope și izbucni în râs când câinele începu să roadă funda rochiei ei.

Papa clătină din cap.

– Ce nume îi pui, draga mea?

Mama se uită cu drag la noul ei copilaș.

– Milo.

Milo ajunse în scurt timp în centrul atenției la Hart House, și la bine, și la rău. Doamna Weston îl lua cu ea peste tot, dar era mai viclean ca o vidră și nu avea nevoie decât de o clipă ca să scape de sub privirile ei și să dispară în vreun dulap sau vreo debara. De mai multe ori pe zi, un strigăt era menit să declanșeze căutarea lui Milo. După prima căutare frenetică, domnul Weston declarase că era de datoria unui câine să își găsească singur drumul înapoi spre casă și refuzase să mai miște un deget ca să îl găsească. Aparent, James dezvoltase brusc dificultăți de auz de fiecare dată când era menționat numele lui Milo. Penelope îl iubea pe Milo aproape la fel de mult ca mama ei, dar cumva nu era niciodată prin preajmă când Milo dispărea și trebuia să fie găsit. Ca de obicei, Abigail era prinsă la mijloc, atrasă fără pic de entuziasm de rugămințile mamei în fiecare căutare a cățelului. După părerea ei, cățelul era mic și drăgălaș, dar și o mare pacoste.

Problema atinse apogeul în seara balului. *Papa* îl plănuise cu o săptămână înainte de sosirea lor, adică într-un timp șocant de scurt pentru un astfel de eveniment. Ca de obicei, mamei îi ieșise de minune, dar răsturnase casa cu susul în jos. Și, bineînțeles, în întreaga confuzie Milo dispăruse.

– Unde a dispărut? se agită doamna Weston când o întâlni pe Abigail în sala cea mare decorată cu tot felul de plante și panglici de mătase. I-am spus lui Marie să-l închidă în camera mea, dar i-a dat drumul. L-ai văzut, Abigail?

– De după-amiază nu l-am mai văzut.

– O, Doamne! Mama își duse o mână la buze. Sper că nu s-a dus pe afară. E așa de mic, ar putea să fie zdrobit de cai sau de roțile trăsurilor.

– Mă duc să arunc o privire, se oferi ea. M-am îmbrăcat deja, și tu ai alte treburi acum.

Să o scoată pe Penelope din minți, bunăoară; Abigail nu voia să ia parte la asta. De când sosiseră la Richmond, Abigail avusese parte din plin de dispozițiile proaste ale surorii ei și, dintr-un motiv sau altul, Penelope era într-una dintre cele mai crunte în ziua aceea.

– Mulțumesc, draga mea. Mama îi strânse cu recunoștință mâna. Să nu te duci prea departe totuși. Dacă nu e de găsit pe lângă casă, o să-l rog pe James să-l caute din moment ce refuză să participe la bal, încheie ea din scurt. Ce am făcut să îi merit pe bărbații ăștia în viața mea... Clătină din cap aparent iritată.

– N-o să mă îndepărtez prea mult, îi promise Abigail. Sunt sigură că e pe aproape. Are picioarele prea scurte ca să ajungă prea departe.

Mama ei zâmbi și dădu din mâini, apoi dispăru în grabă. Abigail ieși afară. Cu servitorii grăbiți în jurul ei ca să pună totul la punct, mai multe uși fuseseră lăsate deschise și un câine mic putea cu ușurință să iasă neobservat.

O luă de-a lungul aleii cu pietriș, uitându-se în dreapta și în stânga după animalul de companie al mamei ei pe care îl striga. Era minunat să fie afară unde era liniște și răcoare și unde nu trebuia să asculte bombănelile lui Penelope. În decurs de o săptămână, Penelope făcuse o listă lungă cu lucruri care nu-i plăceau: zgomotele făcute de barcagii pe râu, lipsa magazinelor prin apropiere, scârțâitul ușii de la dormitorul ei. Dar pentru Abigail cel mai insuportabil lucru era tocmai să îndure nemulțumirea surorii ei; altminteri, credea că *papa* făcuse o alegere minunată. Oricât de mult îi plăceau agitația și forfota din Londra, la Richmond era o liniște pe care nu o putea găsi la oraș. Până și aerul era diferit, mai cald și mai dulce într-un fel, fără mirosurile orașului, înainte chiar de a găsi o alee străjuită cu arbuști înfloriți și copaci. Mirosea absolut divin pe aleea aceea care devenise unul dintre locurile ei preferate de pe pământ. O apucă pe acolo fără să stea pe gânduri și inspiră adânc în semn de apreciere. Hart House i se potrivea de minune.

Ajunse la capătul aleii parfumate și se opri să se uite în jur.

– Milo! îl strigă ea din nou. Unde ești, câine prostuț? Auzi un foșnet în tufișurile din fața ei. Se îndreptă spre ele și fluieră un cântecel. Vino aici, Milo! Stăpâna ta își face griji pentru tine.

Ascultător, Milo țâșni pe alee dintre tufișuri, cu capul sus și dând din coadă. Însă, spre groaza lui Abigail, avea ceva care i se zvârcolea în gură.

– Milo! se răsti ea. Lasă-l jos!

Cățelul o zări și sări ușor, cu ochii strălucitori de bucurie. O, nu, credea că era o joacă.

– Milo, spuse ea cu asprime, dă-i drumul iepurelui.

Pentru că un iepuraș părea să se zbată înnebunit între dinții lui. Stomacul i se strânse la gândul că trebuia să ducă spre casă cățelul pătat de sângele unui iepuraș.

Milo scutură din cap, aproape ca un răspuns la cererea ei, și iepurele mai scoase un sunet disperat. Abigail își duse mâna la gură; nu știuse că iepurii puteau scoate asemenea sunete.

Abigail se lăsă pe vine cu grijă ca să nu își târască rochia prin praf.

– Milo, spuse ea blând, dar ferm, vino aici! Nu știa cum să scoată iepurele din botul lui, dar părea să-i fie mai ușor dacă prindea întâi cățelul. Hai, băiete!

El se retrase, dând din coada scurtă. Abigail strânse din buze; ar fi trebuit să aducă ceva bun cu care să îl ispitească.

– Vino, spuse ea din nou, în timp ce înainta pe vârfuri. Vino aici.

Drept răspuns, el se întoarse și o zbughi cu prada între dinți. Abigail se ridică și o luă la fugă după el.

– Milo, bestie mică, vino aici!

Doar că el alerga mai repede și dădea din când în când din cap, apoi o luă la stânga pe o cărare mai sălbatică, o cărăruie prăfuită care se pierdea printre copaci. Abigail se opri și își prinse rochia cu o mână. Mama îi spusese să nu meargă prea departe. Nu avea nici o speranță să găsească un cățeluș maro în pădure prin crepusculul care se lăsa treptat. Cel mai înțelept lucru era să se întoarcă spre casă și să o lase pe mama ei să îl trimită pe James afară prin crângul des după jalnicul ucigaș de iepuri.

– Nu vin după tine pe acolo, murmură după câine, pe care încă îl mai putea auzi foșnind prin tufișuri chiar dacă nu îl mai vedea. Nu ți-ar strica să-ți petreci noaptea în pădure. Nu voia să se gândească la ce li se putea întâmpla animăluțelor prin pădure.

Când dădu să revină spre casă, se auzi un chelălăit ascuțit – Milo –, apoi lătratul aprig și amenințător al unui câine cu mult mai mare. Mai auzi un chelălăit, de data aceea mai ascuțit, care sună îndurerat, și Milo începu să scâncească. Abigail se răsuci

și uită de supărarea ei. Mama avea să fie distrusă dacă i se întâmpla ceva cățelușului.

– Milo! strigă ea și se avântă prin pădure. Unde ești? Dădea într-o parte și în alta cât putea de bine ramurile și vițele, dar simțea cum șuvițele îi alunecau din acele de păr. Își suflecă și își strânse mai bine fusta în jurul ei și se adânci în pădure. Milo!

Auzea ceva – spera să fie animalul de companie al mamei – care se lupta în fața ei cu frunzele și ramurile și scâncea tot mai tare. Dacă se agățase în ceva, era mai ușor de prins. Cât despre câinele care lătrase atât de puternic... nici nu voia să se gândească.

Aproape că leșină de uimire când un animal mare și negru apăru în fața ei. El ridică spre ea capul pătrățos cu fălci mari și o privi cu ochi liniștiți, apoi mai scoase un lătrat adânc și răsunător. Părea că însuși câinele iadului lătra la ea, dar animalul dădea impresia să fie liniștit.

– Nu-l băgați în seamă, spuse o voce. Nu o să vă rănească.

Vocea cuiva care se afla atât de aproape de ea aproape o făcu să se piardă cu firea. Îi luă o clipă să îl găsească din priviri pe cel care vorbise. Purta o haină maro care se confunda cu copacii, dar își scoase pălăria când se apropie.

– M-a speriat, îngăimă ea.

Străinul strâmbă din buze.

– Face asta uneori. Șezi, îi spuse câinelui care se așeză cuminte. Câinele prins în tufișuri e al dumneavoastră?

– Da. Adică e câinele mamei mele, răspunse ea. Milo. E doar un cățeluș, dar a fugit și cred că avea un iepure în gură.

Se uită în direcția schelălăiturilor.

– Un terrier?

– Da, unul mic, maro-auriu.

El încuviință din cap.

– Îl scot eu de acolo. Se uită la rochia ei. Nu păreți îmbrăcată corespunzător pentru o plimbare prin pădure.

Ea se înroși și își dădu seama că își mai ținea încă rochia într-o strânsoare puternică, iar materialul era ridicat în jurul șoldurilor, iar picioarele îi erau la vedere până aproape de genunchi.

– Nu intenționam să fac o plimbare prin pădure. Blestematul de cățel a fugit și eu îl urmăream. Dădu drumul fustei și o înfoie puțin.

Privirea lui se îndreptă în jos și urmări cum îi coborâră falduri le fustei.

– Pare că mergeți la o petrecere foarte elegantă. Nu vreau să vă rețin.

Își atârnă pălăria de o creangă și se îndreptă spre hățișul de ferigi și copaci căzuți, fluierând printre dinți pe măsură ce înainta. Abia când fu nevoit să pășească peste o creangă observă Abigail că folosea un baston, apăsat strâns pe partea stângă.

– Vă mulțumesc, domnule, strigă stângaci în urma lui.

Era ciudat să fii lăsat în mijlocul pădurii alături de câinele acela imens care o privea, chiar dacă nu se mișcase de când stăpânul lui îi poruncise să șadă. În plus, nici nu știa cum să reacționeze la comentariul lui. Evident că nu urma să întârzie la balul părinților ei din vina lui; era vina lui Milo și a ei, și a smintitei aleia de Marie, dacă era să fie corectă. Se întrebă cine era bărbatul. Părinții ei invitaseră la bal toată lumea din Richmond și cei mai mulți acceptaseră. În mod evident, el nu, sau poate că nu era din Richmond.

Dar domnul acela îl recupera pe Milo, lucru pe care îl aprecia profund. Își încordă privirea, îl văzu cum îngenunchează și dispare în spatele unui arbust, apoi revine după câteva minute cu Milo în mână. Se întoarse încet spre ea printre tufișuri, folosindu-și din când în când bastonul ca să îndepărteze câteva ferigi din calea lui.

– Vă mulțumesc, spuse ea din nou când el ajunse mai aproape. Nici nu pot să vă spun cât de puțin îmi doream să intru eu însămi acolo. Întinse brațele spre cățeluș.

Omul îl ridică de ceafă și se uită atent la el. Milo dădea din picioare și gemea, dar tăcu la un scurt „sst!" pe care i-l spuse bărbatul.

– E murdar. Apoi o privi în treacăt. Vă va distruge rochia.

Abigail își țuguie buzele. Putea să vadă și ea noroiul de pe blana cățelușului și care, într-adevăr, avea să îi distrugă frumoasa rochie din mătase deschisă la culoare.

– Pot să o schimb.

– Îl voi duce eu acasă. El lăsă în jos cățelul și îl ascunse sub braț. La Hart House?

Abigail îl privi.

– Da, de unde știți?

Nici o urmă de zâmbet nu îi flutură pe buze.

– Nu puteați să veniți de departe, iar Hart House este cea mai apropiată casă de aici. În plus, Hart House a fost recent cumpărată de un domn care are două fiice frumoase. Presupun că sunteți una din ele.

– Eu sunt domnișoara Abigail Weston, spuse ea ușor și nesigur. Fusese un compliment? O invitație pentru prezentare?

– Mă gândeam eu. El se întinse și își luă pălăria de pe creanga pe care o lăsase mai devreme. Mergem?

Ar fi vrut să-l întrebe cine este. Ar fi vrut să-l întrebe ce căuta prin pădure; din câte vedea, nu avea armă, deci nu ieșise la vânătoare. Și, chiar dacă știa că pădurea mai era împărțită cu un alt proprietar, Abigail era aproape sigură că se aflau încă pe proprietatea tatălui ei.

– Ce v-a făcut să credeți că eu sunt domnișoara Weston?

– Zvonurile. El îi arătă cu bastonul ieșirea din zona cu tufișuri. Luați-o înainte, vă rog.

– Dacă ați avea niște sfoară, aș putea să o leg în jurul gâtului lui Milo și să-l duc acasă pe acolo, spuse ea într-un ultim efort.

– Nu am.

Nu părea nerăbdător, ci doar plictisit, ca și cum ea îl împiedica să își ducă la bun sfârșit un fel de îndatorire. Și poate că așa era; nu părea să fie încântat de nimic din ce se întâmpla.

Abigail își spuse că trebuia să îi fie recunoscătoare, iar tonul vocii ei se înmuie.

– Vă mulțumesc. Îmi pare rău că vă dau atâtea bătăi de cap.

O privi îndelung.

– Nu e nici o problemă, domnișoară Weston, spuse el cu o voce adâncă. N-ar trebui să ieșim din pădure înainte să se lase întunericul și să nu mai vedem nimic?

Privirea ei se ațintă spre cer.

– O! Ba da.

Se făcea târziu, și ea trebuia să își schimbe pantofii și poate chiar și rochia ca să participe la bal. *Papa* se va enerva, până și mama va face un mare tam-tam ca Abigail să se grăbească. Ea se întoarse și o luă printre ferigi în timp ce auzea zgomotul pașilor lui în urmă. El murmură ceva spre câinele lui care o luă după ei, dar rămase tăcut.

Merseră câteva minute, unul în spatele celuilalt, pe poteca îngustă de pământ. Abigail nu știa ce să spună. El avea un mers liniștit, iar ea nu putea să audă decât respirația dulăului. Îndepărtă discret câteva frunze care i se prinseseră în păr și pe rochie. Trebuia să se furișeze în camera ei ca să analizeze în oglindă pagubele incursiunii. Ar fi fost mult mai rău dacă ar fi trebuit să se târască ea însăși printre tufișurile sălbatice, dar, fără îndoială, aspectul avusese de suferit chiar și așa.

De îndată ce cărarea se lărgi, Abigail încetini pasul ca să meargă alături de el. Fusese ciudat să meargă în fața lui ca o prințesă cu un servitor la dispoziția ei. Bărbatul se deplasa fără greutate, chiar dacă avea baston; dacă nu îl observa, ar fi spus că nu avea decât o urmă vagă de șchiopătat. Însă, în timp ce mergea lângă el, văzu cum se sprijinea ferm cu brațul în baston.

– Ați văzut vreo urmă de iepure când l-ați găsit pe Milo? întrebă ea, încercând să rupă tăcerea apăsătoare.

– Nu. Nu era nici urmă de sânge pe el, deci presupun că a scăpat.

– Slavă cerului! exclamă ea. Îmi era groază să îi spun mamei că a omorât un iepuraș.

El îi aruncă o privire piezișă.

– Asta fac terrierii. Vânează dăunători.

– Ăsta nu ar trebui, răspunse ea. E o creatură micuță pe care tata i-a oferit-o mamei ca să-l ierte.

– Atunci ar fi bine să îl dreseze și să-l țină în casă.

– E mai ușor de zis decât de făcut, spuse ea în șoaptă. Dar aveți recunoștința mea eternă pentru că v-ați dus să-l luați de acolo. Era prins în ceva?

– Era prins în niște mărăcini. Ridică din nou cățelul.

Milo își scoase limbuța afară și pufăi bucuros în timp ce Abigail se uită urât la el.

– Renunțați la blănița lui dacă nu vreți să se prindă în fiecare ghimpe pe lângă care trece. Bărbatul se opri. De ce și-a cerut iertare tatăl dumneavoastră?

– O... Ea roși și privi drept înainte. Mama nu ar fi iertat-o niciodată dacă îi spunea unui străin că *papa* îl cumpărase pe Milo ca să îl ierte pentru casă.

– Infatuare.

– A... El ascunse la loc sub braț cățelul. Sper că scuzele au fost acceptate.

– Evident – acceptate și păstrate în adâncul inimii. Abigail își dădu ochii peste cap. Mama ne va întâmpina probabil la ușă cu jumătate din jandarmerie lângă ea, gata să-l caute peste tot.

– Acum n-ar trebui să își primească musafirii?

– A... da, poate, murmură ea. Deci, știa despre bal și când urma să înceapă. Cine era el? Îmi cer iertare, domnule, dar nu vă știu numele.

Pentru prima dată un zâmbet discret îi arcui buzele.

– Nu v-ați dat seama până acum?

Abigail se chinui să își dea seama. Care era numele proprietății care se învecina cu a lor? Montgomery... Merrymont... Montrose Hill, își aminti ea, ușurată.

– Sunteți proprietarul de la Montrose Hill.

El ezită ușor înainte să îi răspundă.

– Într-adevăr.

Abigail așteptă, dar el nu se prezentă. Nu mai spuse nimic și continuă să meargă în același ritm constant. Sincer, era un pic nepoliticos.

– Îmi pare rău că nu ați putut să participați la balul mamei. Și ce spuse ea era puțin nepoliticos, dar știa că mama ei trimisese o invitație la Montrose Hill. Pur și simplu nu-și putea aminti numele stăpânului.

– Nu a fost mai bine că nu am putut să particip? răspunse el imperturbabil. Dacă mă pregăteam de bal, nu mă aflam în pădure să vă salvez câinele.

– Dar ne puteam întâlni în condiții mai prietenoase.

Se uită din nou la ea, cu ochii lui întunecați și de nepătruns. Abigail îi susținu privirea. Bărbatul acesta avea o prezență impresionantă, într-un fel melancolic. Părul lui negru și ondulat ajungea deasupra gulerului, iar umerii îi erau lați sub haină. Îl ținea cu ușurință pe Milo într-o mână mare, chiar dacă nu era un bărbat masiv, ci mai degrabă subțire și zvelt. Dar chipul lui îi atrăsese atenția. Nasul îi era ascuțit și ușor coroiat. Ochii aveau pleoape grele, păreau un pic somnoroși în ciuda scânteii intense din privire. Nici un rid de râs nu îi încadra gura, chiar dacă buzele îi erau ferme și senzuale. Un bărbat sobru, se gândi ea, misterios.

– Ce s-ar fi schimbat dacă ne-am fi cunoscut în condiții mai prietenoase? întrebă el foarte încet în cele din urmă. Nu merg la baluri.

– Niciodată? izbucni ea surprinsă.

– Nu. El se uită în altă parte. Veți afla foarte curând de ce.

– E foarte misterios, murmură ea.

– Scuzele mele. Nu trebuia să fie așa. În depărtare se vedea deja casa. Mergeți și chemați o servitoare.

Abigail se încruntă pentru că i se ordonase pe un ton atât de nepăsător.

– Vă rog să intrați, domnule. Mama își va dori să vă mulțumească pentru că i-ați salvat scumpetea.

Bărbatul oftă.

– Mulțumirile dumneavoastră sunt de ajuns. El se opri și îl mută pe Milo care începu să se zvârcolească pe măsură ce se apropiau de casă. Stt, îi spuse cățelușului care se potoli puțin. O s-o ia la fugă dacă îi dau drumul.

– Atunci dați-mi-l mie. Își îndreptă iar mâna spre cățel.

De data aceasta nu mai era nici o licărire în privirea lui. Ochii lui îi cercetară părul, în care erau prinse crenguțe de iasomie, chipul, apoi coborâră încet de-a lungul trupului ei până în vârful pantofilor din satin verde. Abigail încremeni sub intensitatea privirii lui, chiar dacă el nu făcuse altceva decât să se uite la ea.

– Vă va strica rochia, îi spuse el. Nu l-am cărat până aici doar ca să vă murdăriți la final. Arătați prea bine ca să vă stricați înfățișarea.

Fusese salvată de la un răspuns de apariția fratelui ei care se plimba cu pași mari în jurul casei. Când îi zări se opri la jumătatea unui pas, apoi li se alătură.

– Abigail! Iată-te. Mama începea să se îngrijoreze.

– Milo a fugit în pădure și acest domn a fost îndeajuns de amabil cât să-l prindă.

Ea îi întoarse străinului o privire plină de provocare. Era nevoit să se prezinte.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. James se înclină. James Weston, la dispoziția dumneavoastră.

Ochii străinului alunecară din nou în direcția ei înainte să îi întoarcă plecăciunea lui James.

– Sebastian Vane de la Montrose Hill.

– Vă mulțumesc că ați adus-o acasă pe sora mea. James îi aruncă lui Milo o privire întunecată. Mi-ar plăcea să pot să spun același lucru și despre șobolan.

– Nu este un șobolan! ripostă Abigail, chiar dacă avusese câteva gânduri neomenoase la adresa lui Milo. Mama îl iubește, după cum bine știi.

– Nu avem ce face. Este un vânător de șobolani, iar dacă nu era „un pumn drăgălaș de puf" se afla în grajduri acum și făcea fix asta, replică James după ce imită descrierea pe care Penelope i-o făcuse câinelui.

– Probabil că și el ar prefera același lucru. Domnul Vane întinse cățelul agitat și James îl luă. Bună seara, domnule.

– Nu vreți să intrați? Mama va dori să-și exprime mulțumirile.

James îl luă pe Milo fără tragere de inimă și ținu departe de haina lui cățelușul plin de noroi. Milo dădea din coadă și limbuța lui roz atârna veselă afară.

– Sora dumneavoastră a avut amabilitatea să-mi facă aceeași invitație, dar trebuie să o refuz. Își atinse ușor pălăria cu boruri mari. Bună seara, domnișoară Weston, domnule Weston.

De data asta abia dacă o privi când se întoarse pe călcâie și se îndepărtă șchiopătând, cu câinele mare care îl urmă liniștit.

– Ei bine, spuse James după ce bărbatul dispăru din nou pe cărare. O cucerire deja.

Abigail se încruntă la el.

– Te referi la Milo? Te asigur că omul ăla abia dacă m-a privit. Nici măcar nu mi-a spus numele lui.

Fratele lui rânji.

– Te tachinez doar, Abby. Sebastian Vane! Am auzit că este un singuratic. Mama a fost uimită când i-a refuzat invitația la bal, dar tata a asigurat-o că Vane nu iese niciodată în societate.

– De ce nu?

Abigail se întoarse ca să se uite după el. Putea să creadă că era un singuratic; nu părea deloc obișnuit să vorbească. Dar fusese ceva în ochii lui, ultima dată când o privise, ceva foarte asemănător cu dorința. Ca și cum voia să îi accepte invitația, dar nu putea. Și îi spusese că era frumoasă.

James ridică din umeri.

– Cred că a avut o viață grea. Șchiopătatul probabil că nu îl ajută. Dacă un bărbat nu poate să danseze și nu-și permite să își asigure un aspect exterior mulțumitor...

– Oh! Abigail continua să privească spre pădure chiar dacă domnul Vane dispăruse de multă vreme. Nu din cauza asta ar trebui cineva să devină singuratic.

– Bărbații sunt mândri, Abby, spuse el. Și cred că mama o să se supere dacă pierzi vremea pe aici în timp ce ea întâmpină pe toată lumea din Richmond. Fuguța, fuguța, soră dragă.

– Pentru asta poți să ai grijă de Milo. Ea zâmbi dulce când îi văzu expresia feței. Să îi scoți tot noroiul ăla din urechi, da?

Îl lăsă pe James care se încruntă la cățeluș și intră în casă unde se îndreptă repede pe scări spre camera ei. O privire fugară în oglindă îi arătă că avea frunze și niște ace de pin în păr, dar numai câteva urme de praf pe tivul rochiei. Cu mișcări rapide le îndepărtă în cea mai mare parte și se așeză la măsuța de toaletă ca să-și aranjeze părul.

Un singuratic. De ce? Poate că avusese o viață grea, dar casa lui era elegantă și frumoasă, un conac superb făcut din cărămidă. Putea să îl vadă cu ușurință pentru că era așezat pe coama dealului care se ridica dincolo de Hart House. Și era destul de chipeș – fără să ia în seamă rezerva lui –, pentru ca majoritatea fetelor să ignore un șchiopătat, asta dacă îl remarcau. Aproape că nici nu se observa când folosea bastonul. Ba mai mult, lui Abigail nu i păruse că își dorea să fie un singuratic. Putea să se retragă

atunci când o văzuse că îl căuta pe Milo și să o evite complet; nici măcar nu îi observase prezența până nu îi vorbise. Nu fusese nevoie să o însoțească înapoi spre casă. Nu fusese nevoie să îi arunce privirea aceea lungă și scrutătoare de la final ca și cum ar fi absorbit fiecare detaliu al înfățișării ei.

Ei bine... Dacă balurile erau bune la ceva, erau sigur bune pentru bârfă. Cu siguranță, un bărbat atât de misterios precum Sebastian Vane iscase multe bârfe. Mai prinse o ultimă crenguță de iasomie din părul ei și coborî, hotărâtă să afle totul.

Capitolul 3

Sebastian știuse că dăduse de necaz încă din prima clipă în care fata își făcuse apariția dintre copaci.

Nu doar pentru că îi întrerupsese plimbarea solitară în care încerca încă o dată să își obișnuiască și mai mult genunchiul rănit cu greutatea lui. Doctorii îi spuseseră că avea să fie pentru totdeauna mai slab decât celălalt, dar refuza să le accepte diagnosticul chiar și după șapte ani. În fiecare seară făcea o plimbare lungă pe proprietatea lui și scrâșnea din dinți de durere când se forța să meargă drept, chiar dacă încet, și încerca să diminueze răul făcut de gloanțele francezilor.

Și nici pentru că își dăduse seama din prima clipă că trebuia să o ajute. Era îmbrăcată ca pentru o sală de bal, nu pentru un desiș sufocant de ferigi și de tufișuri spinoase. Rochia ei de un verde pal strălucise în lumina asfințitului, iar panglicile de la decolteu fluturaseră când ea se grăbise printre copaci și se împiedicase de pietre. Era frumoasă și strălucitoare ca o zână ce zbura prin pădurea întunecată, și el rămăsese hipnotizat pentru o clipă.

Știuse că era condamnat în clipa în care fata îl privise, iar el îi zărise chipul. Obrajii îi erau la fel de roz ca piersicile. Pielea ei era la fel de fină și de lucioasă ca o perlă încadrată de buclele castanii care îi erau prinse în vârful capului. Buzele ei roz se depărtaseră surprinse când îl văzuse, însă ochii fuseseră cei care îl răpuseseră:

ochi frumoși și cenușii, cu gene dese și mărițI de uimire și de curiozitate, fără vreo urmă de teamă sau dezaprobare. Sebastian blestemase încet în clipa aceea. Ochii aceia puteau să subjuge un bărbat. Tatăl lui i-o spusese odată, însă apoi înnebunise, iar Sebastian bănuise că vorbise sminteala din el.

Acum știa că nu era așa.

Evitase să spună prea multe în timp ce îi scotea cățelul din noroiul de sub mărăcinii în care se agățase blana lui lungă. Îi fusese greu să nu o privească în timp ce se întorceau la Hart House și ea încercase să îl ademenească într-o discuție. Sebastian învățase că discuțiile nu făceau decât să conducă la și mai multe bârfe despre el, mereu neonorante, și nu avea nici cea mai vagă idee dacă domnișoara Weston putea să își țină gura.

Dar își dăduse seama la final că ea nu știa cine era el sau care era povestea lui îngrozitoare și pentru un moment scurt și dureros fusese tentat să... Din fericire, fratele ei apăruse și îl salvase dintr-o situație delicată.

Totuși, nu se gândise decât la ea pe drumul lung și întunecat spre casă. De obicei, îi plăcea pădurea. Era liniștită și sălbatică, un cotlon uitat de lume care îi mai rămăsese din moșia și pământurile lui de la Hart House. Ultimul moșier de la Hart House fusese o văduvă bătrână care părăsea rar pajiștile îngrijite care dădeau spre râu. Doamna Burton îi cedase lui implicit pădurile acelea; în rarele ocazii în care se întâlniseră, îl saluta cu o înclinare regală din cap, fără să îl invite să se cunoască mai bine. Sebastian trebuia să țină minte că Hart House aparținea altcuiva și că el trebuia să păstreze distanța. Cel mai probabil incursiunea în pădure a domnișoarei Weston fusese o întâmplare determinată de fuga terrierului, dar nu putea risca să se repete.

Boris pufni pe urmele lui și îl trezi din reverie. Dulăul se înghionti în genunchiul lui sănătos de parcă își dorea să îl împingă înainte.

– Știu, îi spuse el câinelui și își ridică bastonul.

Îl lua cu el de nevoie în cazul în care genunchiul lui rănit ceda. O durere surdă începu să îi ardă piciorul când mergea fără să se sprijine în baston, dar își lăsă mintea să alunece din nou la felul

ambiguu în care domnișoara Weston strânsese din buze și durerea păru să se domolească.

Ajuns în vârful dealului, se întoarse. De acolo putea să vadă o parte din Hart House care strălucea de lumină. Părea că fusese unul dintre puținii care își trimiseseră scuzele că nu putea lua parte la bal. Se întrebă ce făcea ea în acel moment; dansa cu toți tinerii buni de însurătoare de prin împrejurimi? Flirta cu puținii nobili care erau prezenți la bal? Sigur veniseră câțiva. Și era greu de imaginat că nu vor fi cu toții fascinați de zâna cu păr castaniu și zâmbet luminos.

Sebastian aflase toate bârfele chiar dacă că nu îi plăcea să fie subiectul lor. Hart House fusese cumpărată de un parvenit pe nume Weston. Erau câteva incertitudini legate de modul în care făcuse avere – speculații, bursă sau poate vreun pariu enorm cu contele de Hastings –, dar averea era fără îndoială mare. Avea două fiice și un fiu, și toți aveau așteptări mari. Era suficient pentru ca fiicele lui să fie considerate niște frumuseți înainte măcar de a fi văzute. Deși, cel puțin într-unul din cazuri, bârfele erau întru totul îndreptățite. Domnișoara Abigail Weston era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată.

Era în egală măsură tânără, inocentă și bogată. Frumusețea și inocența nu aveau ce căuta în viața lui și chiar dacă bogăția putea să fie o schimbare bine-venită, ea era la fel de probabilă ca o vizită din partea regelui. Trebuia să-și ferească ochii atunci când Abigail avea să treacă pe lângă el și să își reamintească de nenumăratele motive pentru care ea nu era făcută pentru el.

Intră în casă în căutarea cremenii și a lumânării care se aflau pe raftul din spatele ușii. După ce aprinse lumina, o luă pe coridorul întunecat spre salon. Își puse deoparte haina și pălăria înainte să se cufunde cu un geamăt de ușurare abia reținut în fotoliul vechi din piele. Drumul de la Hart House spre casă fusese mai lung decât plimbarea lui obișnuită, și piciorul îi zvâcnea.

– Iată-vă! Menajera lui, doamna Jones, intră în încăpere. Începeam să îmi fac griji pentru dumneavoastră, tinere domn!

El rânji fără să deschidă ochii.

– Ba nu. Boris m-ar fi târât până acasă.

– De parcă asta ar trebui să mă liniștească. Scoateți-vă cizmele alea și lăsați-mă să vă aduc cina. Pocni din degete spre Boris care stătea atent în ușă. Mâncarea pentru tine e la bucătărie, Boris. La cuvântul mâncare dulăul sări cu agilitatea unui cățeluș, ieși grăbit din cameră, iar labele lui răsunară pe podeaua din lemn.

– Bănuiesc că aveți nevoie de o doză de seară, îl mustră doamna Jones.

Sebastian se gândi din nou la Abigail Weston cu rochia suflecată și la picioarele ei neacoperite de la genunchi în jos.

– Nu chiar, nu.

– Nu e nevoie să îndurați o noapte de agonie, îi spuse menajera în timp ce îi strângea haina și pălăria. Nu fiți nechibzuit. Îl pun pe domnul Jones să vă pregătească o baie bună și fierbinte și să vă aducă cina sus. Ieși în coridor și îl chemă pe soțul ei.

Era rutina lui zilnică. Se plimba până când se extenua, și doamna Jones îi făcea morală ca o mamă unui copilaș. Uneori doar îndura; alteori se bucura de asta. Uneori nu își dorea decât ca toată lumea să plece și să îl lase în pace. Alteori își dorea să trăiască viața altcuiva și să vadă dacă într-adevăr exista fericire pe pământ. Dacă ar fi fost alt om, în acel moment s-ar fi aflat la Hart House. Ar fi putut s-o vadă zâmbind, să vadă lumina lumânărilor pe chipul ei, chiar să îi atingă mâna și să o țină în brațe pentru un dans. Preț de o clipă, gândurile îi zburară aiurea...

Dar apoi se scutură. Cu gândul la toate acelea, devenea la fel de nebun ca tatăl lui. Era cine era, fiul lui Michael Vane Nebunul, cel cu piciorul distrus și moșia în faliment. Cel care știa mult prea bine că nu avea nimic de oferit unei femei. Cel care nu putea dansa dacă voia. Nici măcar nu mai avea haine decente. Domnișoara Weston avea să fie bucuroasă că i-a scăpat de îndată ce va afla bârfele.

Se ridică de pe fotoliu cu o grimasă. Șchiopătă pe scări până spre camera lui unde doamna Jones trăgea lângă foc vechea cadă de baie, în vreme ce soțul ei încălzea apă în bucătăria de dedesubt. Dacă nu făcea o baie fierbinte, a doua zi era olog. Într-o oră, doamna Jones urma să îi aducă și cina, pui rece și cartofi fierți cu o cană cu bere. Nu mai aveau bani pentru vin. Se va scufunda

în apa fierbinte și își va mânca masa de seară, singur, cu excepția lui Boris care va sforăi pe covor, și apoi poate că se va băga în pat.

Singur, ca de obicei. Așa cum fusese aproape întotdeauna.

– Unde ai fost? întrebă Penelope de îndată ce Abigail ajunse în salon.

– L-am căutat pe Milo. Câinele ăla ar trebui ținut într-o cușcă.

– O, nu! Nu scumpul de Milo! protestă sora ei. E așa de adorabil de pufos.

– Blana aia i s-a agățat în niște mărăcini.

Abigail își făcu drum prin sufragerie. Toate ușile fuseseră deschise ca să creeze un lung traseu la parter. O căută pe mama ei prin cameră ca să îi spună că Milo era în siguranță acasă și că James îl curăța în grajd. Domnul Vane le refuzase invitația, dar nu mulți făcuseră la fel ca el; încăperile erau pline de musafiri.

– Cum l-ai scos din mărăcinii ăia? Penelope refuza să o lase în pace.

Abigail se întrebă dacă se zărea ceva de la fereastră.

– Vecinul nostru se plimba prin pădure și a avut amabilitatea să-l scoată de acolo în locul meu. I-am dat lui James cățelul obraznic ca să-l curețe, pentru că s-a murdărit tot de noroi.

– Care vecin?

Abigail își miji ochii.

– Domnul Vane, de la Montrose Hill.

Sora ei suspină de încântare.

– Domnul Vane! Cel mai delicios de discret dintre vecinii noștri! Cum este?

Bineînțeles că Penelope știa despre el, în timp ce Abigail nici măcar nu fusese în stare să își amintească numele lui.

– Rezervat. A refuzat să intre și să accepte mulțumirile mamei pentru Milo.

Penelope pufni.

– Asta arată înțelepciune, dacă mă întrebi pe mine. Eu cu siguranță aș evita-o pe mama dacă aș putea... Dar cum arată în realitate domnul Vane? De ce nu a venit la bal? Este la fel de negru ca un diavol? Este deformat? Este înspăimântător și periculos?

– O, serios, Penelope! spuse Abigail cu un oftat. A fost foarte amabil să se aventureze în pădure și să-l scoată pe prostul ăla de cățel din mărăcini. Mi-aș fi distrus rochia, dar nu numai că l-a prins pe Milo, a și insistat să vină cu mine acasă ca să nu fiu nevoită să aduc în brațe mica bestie plină de noroi.

– Deci, de fapt, este bun și amabil? se încruntă Penelope. E mult mai interesant să fii irascibil și periculos...

– Ce-ai mai auzit despre el?

Nu avea de ce să își ascundă curiozitatea. Penelope s-ar fi bucurat să-i spună tot ce știa, iar Abigail nu putea să ascundă că era curioasă.

– Nu multe. E genul ăla de singuratic care iese rareori. Nu-mi amintesc mai multe, trebuie să o întrebăm pe Lady Samantha. O luă pe Abigail de braț și o trase după ea spre partea din față a camerei. O s-o adori. *Papa* a fost copleșit când au ajuns ea și sora ei; știi tu, fiicele contelui de Stratford.

– Dar vreau să îi spun mamei că Milo este în siguranță acasă, obiectă Abigail în vreme ce sora ei o trăgea după ea.

– Sunt sigură că bănuiește asta, murmură Penelope. La urma urmei, te-ai dus după el și tu ești fata cea bună care-i face mereu fericiți pe părinții ei.

– Cred ca pui prea multe la suflet.

– După cum ai face și tu dacă ai fi ținută la distanță de toate lucrurile interesante din viață. Penelope își potrivi un zâmbet larg pe față când se apropiară de un grup de doamne foarte elegante, una apropiată ca vârstă de Abigail, și alta cu câțiva ani mai mare. Lady Turley, Lady Samantha, îmi permiteți să v-o prezint pe sora mea, domnișoara Abigail Weston? Abigail, vicontensa Turley și Lady Samantha Lennox. Tatăl dumnealor este contele de Stratford, cel care deține minunata casă de peste râu.

– Sunt încântată să vă cunosc. Abigail făcu o reverență și la fel făcură și doamnele.

– Bine ați venit în Richmond. Lady Turley zâmbi. Înaltă și zveltă, arăta la fel de aristocratic pe cât se putea aștepta cineva să arate o vicontesă. Părinții noștri își trimit regretele și speră să vă cunoască părinții în scurtă vreme.

Aceasta era o primire mult mai călduroasă decât se așteptase Abigail; din experiența ei londoneză, conții și alți nobili nu erau prea dornici să îi cunoască. Dar și primirea aceea era bine-venită, așa că zâmbi.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră. Ne bucurăm că ați putut să veniți la bal.

Lady Samantha schiță un zâmbet ușor. Era o tânără frumoasă cu părul de un blond-închis și ochi blânzi și verzi.

– O, nu, noi trebuie să vă mulțumim! Richmond este un orășel liniștit. Oamenii noi sunt mereu bine-veniți.

Abigail ignoră privirea întunecată a lui Penelope auzind că Richmond era un orășel liniștit.

– Mereu mi-a plăcut liniștea. La Londra vara e atât de cald și e așa de mult praf! Suntem foarte mulțumite de Hart House, nu-i așa, Penelope?

Penelope zâmbi ușor.

– Desigur! Dar sper să îmi scuzați curiozitatea. Unul dintre vecinii noștri ne-a trimis regretele sale, și trebuie să mărturisesc că nu știu de ce. Domnul Vane de la Montrose House. Îl cunoașteți?

Lady Turley ezită și îi aruncă surorii ei o privire ciudată înainte să răspundă:

– Nu chiar. Sunt convinsă că îl veți întâlni la un moment dat, domnișoară Weston.

– Da, moșia noastră se învecinează cu a dumnealui, nu-i așa? continuă Penelope, săpând fără vreo urmă de remușcare.

Dacă Abigail nu ar fi murit de curiozitate, ar fi schimbat subiectul, dar cum nu era cazul, încercă doar să fie politicoasă.

– Cred chiar că proprietățile noastre împart un petic de pădure. Sora mea l-a întâlnit astă-seară în timp ce se plimba pe acolo.

– Ne-am întâlnit din întâmplare, spuse Abigail. L-a salvat pe cățelușul mamei mele dintr-o tufă de mărăcini.

Pe chipul lui Lady Samantha apăru o expresie plină de uimire. Lady Turley încremeni și o privi iar pe sora ei, de data aceasta aproape îngrijorată.

– Cât de amabil, spuse ea după un moment de pauză.

– E un om destul de retras, murmură Lady Samantha. A fost... foarte amabil.

Urmă un moment foarte ciudat de tăcere. Poate că nu fusese o idee bună să le întrebe pe ele. Până și Penelope își dădu seamă că adusese în discuție ceva stânjenitor și nu știa ce să mai spună.

Lady Turley rupse tăcerea:

– Ați descoperit Cărarea înmiresmată? Hart House e foarte cunoscută pentru asta.

– Da, am descoperit cărarea, spuse Abigail recunoscătoare. Nu știam că are un nume, dar Cărarea înmiresmată i se potrivește de minune. Am auzit că ducea inițial la o grotă, dar Lady Burton a astupat-o cu mulți ani în urmă.

– Într-adevăr, exclamă Lady Samantha cu evidentă ușurare. Dorința cea mai mare a fratelui nostru când era copil era să descopere rămășițele grotei. Chiar i-a cerut voie lui Lady Burton, vechea proprietară de la Hart House, să exploreze pădurea în căutarea ei.

Mai discutară câteva minute despre curiozități locale, înainte ca mama lor să li se alăture și să oprească orice posibilitate de a afla alte bârfe pe seama domnului Vane. În cele din urmă trebuiră să se scuze să meargă să salute și alți musafiri, dar Abigail spera ca mai ales Lady Samantha să le devină prietenă. Nu părea să fie exagerat de mândră și, cu excepția șocului evident provocat de numele domnului Vane, părea o persoană caldă și amabilă.

Pe urmă, balul se desfășură destul de agreabil. Dansă cu mai mulți domni și cunoscu numeroase doamne mai în vârstă. *Papa* părea cât se poate de încântat când petrecerea se termină.

– Știam eu că Richmond va fi numai bun pentru noi, spuse el încântat. Clara, dragostea mea, sunt convins că nu a mai fost vreodată un bal mai frumos în tot orașul ăsta.

– Mă bucur să te văd atât de încântat, dragul meu. Îl lăsă să o sărute pe obraz. Dar acum mă duc în pat și să nu mă căutați până mâine după-amiază. Picioarele mele!

– O să-ți masez fiecare deget cu ulei de migdale, îi promise el. Noapte bună, frumoasele mele fiice. Se opri ca să le sărute pe frunte pe Abigail și Penelope. Nu a avut *papa* al vostru dreptate cu balul?

– Ca de obicei, îi spuse Abigail.

Penelope își dădu ochii peste cap, dar Abigail era sigură că și ea era mulțumită. Își urmară părinții pe scări, dar Penelope veni direct în camera ei.

– Ce părere ai acum despre Richmond? Abigail se așeză ca să își scoată bijuteriile. Tot mai ești convinsă că suntem condamnate la plictiseală?

– Mă întreb ce a făcut-o pe Lady Samantha să fie atât de încordată când am întrebat de domnul Vane, cugetă Penelope.

Degetele lui Abigail zăboviră pe colier.

– Habar nu am.

– Pun pariu că ascunde un secret delicios. Penelope se rezemă de stâlpul baldachinului cu o licărire de îngrijorare în ochi. Mă întreb de ce e atât de retras.

– Du-te la culcare, Penelope. Abigail se simți ușurată când servitoarea ei, Betsy, intră în cameră. Habar nu am ce este cu domnul Vane.

Dar, pentru prima dată, era mai interesată de răspuns decât sora ei.

Capitolul 4

– Cred că asta e cea mai mare speranță a noastră.

Abigail privi librăria. Era mare și curată, cu geamuri care străluceau în lumina dimineții. Părea primitoare și respectabilă și foarte diferită de magazinul din Londra în care se vindea *50 de moduri de a păcătui*. După bal, mama considera că ele fuseseră prezentate și făceau parte din societatea Richmondului. Când Penelope întrebase dacă puteau să facă o plimbare pe la magazinele din oraș, mama acceptase și se asigurase că James le însoțea. Fratele lor plecase aproape imediat pentru propriile treburi și le lăsase în fața magazinului unei modiste. Penelope avea, bineînțeles, alte planuri și o purtase pe Abigail printre străduțe până la librărie.

– Ești sigură?

– Bineînțeles că nu, șopti Penelope. De aia trebuie să intri și să întrebi.

– Ăsta arată ca un magazin în care ar intra mama, îi răspunse Abigail și continuă să opună rezistență încercărilor surorii ei de a o înghionti înăuntru. O să ne bagi pe amândouă în belele, Pen.

– Mi-am dat cuvântul că iau toată vina asupra mea dacă ceva nu merge bine. Și tu ți-ai dat cuvântul că o să încerci. Te rog, Abby, te rog. În vocea lui Penelope se citea o notă de disperare. Mă usuc de plictiseală și de frustrare...

– Nu ești în Richmond decât de unsprezece zile, murmură Abigail, dar cedă în fața expresiei pe care o avea sora ei.

Spre deosebire de ea, Penelope nu se mulțumea cu o carte bună și un loc agreabil unde să citească. Penelope râvnea la aventură și bârfe și forfotă, dar de când fusese prinsă în urmă cu o lună citind scandaloasa revistă, nu mai prea avusese parte de nimic din toate acelea. Mama îi impusese limite lui Penelope, de parcă libertatea era un viciu. I se permitea să participe din nou la serate dansante și la petreceri, dar nu să umble în voie și să discute cu prietenele ei; i se cerea să stea în apropierea mamei și să danseze cu domnii pe care aceasta îi alegea. Avusese voie să meargă în oraș doar pentru că sora ei o însoțea.

Dar și Abigail știa – la fel de bine ca sora ei – că, dacă erau descoperite în misiunea aceea, aveau să intre în belele. Atunci când Penelope fusese prinsă, jurase pe viața ei că Abigail nu avusese nici un rol și că nici măcar nu știuse de revistă. Desigur, fusese o minciună sfruntată, dar care o lăsase liberă pe Abigail... liberă să meargă prin ce magazine voia. Dar dacă mama afla că încercase să cumpere revista, afla și că Penelope încercase să o mintă și, mai rău de atât, că Abigail o ajutase să o înșele. Viața amândurora ar fi devenit un chin.

– Foarte bine, spuse ea într-un final. Ai face bine să păstrezi distanța. Jamie se va întoarce repede după noi, deci nu avem mult timp la dispoziție.

Fața surorii ei se lumină de bucurie și dorință aprigă.

– Mulțumesc, Abby! Mulțumesc! Voi fi extraordinar de sfioasă și o să tac mâlc. Doar cere-o politicos și încearcă să pari matură și sofisticată când faci asta.

Intrară în librărie unde un clopoțel răsună deasupra ușii. Magazinul era aranjat foarte frumos, rafturi pline de cărți îi căptușeau pereții și o băncuță era pusă în mijloc. Era un loc calm și liniștit, exact așa cum trebuia să fie o librărie. Și, slavă cerului, nu prea erau martori care să fie părtași la odioasa faptă. Penelope se apropie încet de una dintre biblioteci și se prefăcu interesată de cărțile de acolo, chiar dacă Abigail știa că atenția surorii ei se concentra asupra ei.

Încercă, după cum îi sugerase Penelope, să arate matură și sofisticată, în ciuda inimii care îi bătea cu putere, și se apropie de tejghea, unde proprietara de vârstă mijlocie ambala o carte pentru o altă doamnă. După ce clienta părăsi librăria cu pachetul ei, Abigail se lăsă pe tejghea.

– Pot să vă ajut cu ceva, doamnă? întrebă amabilă librăreasa.

Abigail scoase o bucată de hârtie pe care erau scrise două titluri, unul pentru ea și unul pe care și-l dorea fratele ei. Avea voie să le cumpere pe acelea. Spusese în gând o mică rugăciune pe care nimeni nu o auzise vreodată și scrisese un al treilea titlu pe listă după ce primise aprobarea mamei ei.

– Sper. Le aveți cumva pe acestea?

Librăreasa citi lista, apoi îi aruncă o privire fugară și ușor scrutătoare.

– Cred că da, spuse eu cu pe ton neutru. Trebuie să verific în spate, mai ales pentru ultima.

– Vă mulțumesc.

Abigail înclină elegant din cap, și femeia se făcu nevăzută în spatele magazinului. Toate bune până acolo. Aruncând o privire peste umărul stâng, surprinse privirea surorii ei. Penelope ținea în fața ei ceva ce părea să fie o carte de rugăciuni, dar privirea îi era ațintită spre Abigail. La mișcarea discretă din cap pe care i-o făcu Abigail, ochii ei se luminară de speranță înainte să revină asupra cărții de rugăciuni. Întoarse pagina cu o grijă exagerată, însă Abigail observă că ochii ei nu se mișcau de-a lungul paginilor.

Clinchetul clopoțelului de deasupra ușii se auzi din nou în spatele ei, răsunând puternic în tăcerea din librărie. Abigail aruncă o privire precaută pe sub marginea bonetei și se rugă să nu fi venit

fratele ei să le ia mai devreme, dar rămase uimită când văzu cine era.

– Domnule Vane!

El stătea pe jumătate întors în prag de parcă ar fi dat să plece. Păru să tresară când îi auzi cuvintele, dar se întoarse spre ea fără greutate.

– Domnișoară Weston. Se înclină.

Abigail răspunse la plecăciunea lui. Simțea în spate privirea plictisită a surorii ei, dar o ignoră.

– Cât de minunat să vă revăd.

La lumina zilei, era la fel de chipeș pe cât și-l imaginase înainte. Abigail observă că ochii lui cu pleoape grele erau căprui și, dacă ar fi zâmbit, efectul ar fi fost devastator. Își amintise de ce îi spusese James despre condițiile modeste de trai și îl studie mai atent, dar ținuta de la țară erau mai permisivă; nu putea să vadă nici o diferență între haina lui și haina fratelui ei. De ce era omul acesta un singuratic?

El se apropie încet de tejghea.

– Plăcerea e toată de partea mea.

– Cu siguranță că nu este! Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns pentru că l-ați ajutat pe Milo seara trecută. Când m-am întors acasă și am văzut cât de nearanjată eram doar după ce alergasem după el, mi-am dat seama ce favoare mi-ați făcut. Ea zâmbi cu tristețe. Dacă m-aș fi dus în desișul acela, ar fi fost imposibil să mă arăt la bal.

O cercetă cu privirea.

– Mă bucur să văd că nu a fost cazul.

Un zâmbet ușor îi arcui buzele la auzul complimentului lui.

– Mama vă imploră să o vizitați într-una din zile ca să vă mulțumească ea însăși.

– A fost un fleac, spuse el cu tonul lui liniștit.

Abigail continuă să zâmbească chiar dacă putea să o vadă cu coada ochiului pe sora ei care aproape se dezechilibră încercând să se uite mai bine la el. Penelope își păstrase promisiunea de a tăcea mâlc, dar nu îi promisese că își va ascunde curiozitatea ei nestăvilită în privința evazivului și misteriosului domn. Abigail se întoarse nonșalant și îi blocă și mai mult vederea.

– M-a mirat că nu știu unde se termină domeniul tatălui meu. Nu mi-ar plăcea să vă încalc proprietatea. Îmi puteți spune unde exact se află linia de demarcație ca să nu vă mai deranjez din nou?

Privirea domnului Vane se întoarse ușor într-o parte; o văzuse pe Penelope. Abigail spuse o rugăciune fierbinte pentru ca măcar o dată în viață sora ei să își țină gura și să își vadă de ale ei.

– Nici măcar eu nu mai sunt complet sigur, domnișoară Weston. Dar aveți permisiunea mea să vă plimbați în voie prin pădure chiar dacă vă abateți și pe domeniul Montrose.

– Vă mulțumesc, e foarte amabil din partea dumneavoastră.

Nu prea mai avea ce să spună. Abigail nu își putea explica de ce își dorea să vorbească în continuare cu el, dar și-o dorea. În ciuda atitudinii lui distante, domnul Vane avea ceva atrăgător. Îi plăcea sunetul vocii lui și își dorea din suflet îi vadă zâmbetul.

– Nu e amabil deloc, îi răspunse el. E doar corect. Când eram tânăr, mi s-a permis și mie să explorez proprietatea Hart House în voie și fără motiv și nu am ratat nici o ocazie. Fosta proprietară, Lady Burton, era foarte cumsecade.

– Da. Am aflat că Hart House are foarte multe povești interesante. Am auzit că era pe acolo o grotă, sau așa ceva, dar nimeni nu pare să știe unde este – sau unde a fost.

Pentru prima dată, o scânteie străfulgeră privirea domnului Vane.

– Știu de grotă. Gura i se îmblânzi – nu chiar într-un zâmbet, ci într-o linie mai puțin sumbră ca de obicei.

Abigail se simți neobișnuit de încurajată, și inima îi tresăltă când el veni mai aproape de ea.

– Știu și unde este.

– Știți? murmură ea. Mai există încă? Am crezut că a fost astupată.

– Doar de pădure. Dar se înaintează cu greu până la ea prin mărăcini. De data asta, gura lui se arcui evident și ceva ce semăna cu triumful aprinse pe chipul lui o expresie total diferită. Arăta mai tânăr, aproape degajat. Când am dat peste ea acum mai mulți ani, m-am simțit cel mai cutezător explorator, de parcă aș fi descoperit izvorul Nilului pentru prima dată.

Lui Abigail îi era greu să fie atentă la cuvintele lui. Domnul Vane era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată. Doamne Sfinte! Citise despre femei fascinate de bărbați, îndrăgostite de la prima vedere. Până în acea ziua, nu reușise niciodată să înțeleagă cum de se putea întâmpla așa ceva. Femeile din Richmond erau oarbe? De ce nu era asediat de doamnele nemăritate?

– Trebuie să fi fost foarte cutezător, într-adevăr, spuse ea și încercă să își vină în fire. Lady Samantha Lennox ne-a spus că fratele ei a căutat grota, dar fără să o găsească vreodată.

Ca o lumânare ce se stinge, scânteia dispăru de pe chipul lui. Gura i se strânse în aceeași linie dreaptă și păru să se retragă fără să miște vreun mușchi.

– Nu.

– Asta e tot, domnișoară?

Vocea librăresei o făcu pe Abigail să tresară. Se întoarse fără să-și fi revenit încă de pe urma transformării lui – atât în bine, cât și în rău – și observă alarmată că librăreasa îi găsise cărțile... pe toate. Și chiar deasupra, neambalată și la vedere pentru toată lumea, se afla *50 de moduri de a păcătui.*

Pentru o clipă absolut îngrozitoare, Abigail se uită nemișcată la ea. O, Doamne sfinte! Nu se așteptase ca în genul acesta de librărie să se găsească și cartea pe care o căuta. Nu se așteptase ca femeia să i-o dea atât de neglijent; librăriile din Londra o împachetau în hârtie. Și, cu siguranță, nu se așteptase să fie prinsă în orice fel de conversație între patru ochi cu domnul Vane când avea să-i fie adusă. Cu toate acestea, o parte din ea era încântată că găsise, în sfârșit, un exemplar. Ce punea la cale Lady Constance în noul număr?

– Da, izbucni ea, revenindu-și din șoc. Vă mulțumesc. Își puse săculețul pe carte ca să ascundă titlul, păru să caute în el banii și își înclină boneta astfel încât borul să-i ascundă fața îmbujorată.

– Pot să vă ajut, domnule? întrebă librăreasa, în timp ce Abigail scotocea după monede. În vocea femeii se simți un ton rece când se întoarse spre domnul Vane.

– Caut *Almanahul nautic,* răspunse el. Ultima ediție.

Ea pufni.

– Trebuie să văd dacă îl am.

– Vă mulțumesc, doamnă Driscoll.

Abigail aruncă o privire spre el pe sub borul bonetei. Doamna Driscoll nu i se adresase ca unui domn respectabil, dar el nu părușe deloc deranjat. Îi întinse banii librăresei și, fără să se gândească, își ridică săculețul, iar după o clipă își aminti să ia și volumele.

– O zi bună, domnule Vane, spuse Abigail când se întoarse spre el. Sper să ne revedem.

Pentru o fracțiune de secundă ochii lui se îndreptară spre cărțile pe care le ținea în mână.

– Poate ne vom revedea, domnișoară Weston.

O, Doamne, Dumnezeule, o văzuse! Abigail se agită într-o reverență ciudată, cu fața în flăcări. Poate că el nu știa ce este. Poate se gândea că nu era a ei. Dar nu se pricepuse niciodată să mintă la fel de bine ca Penelope și reacționase atât de vinovat pe cât se simțea. Cu capul plecat, se grăbi să iasă din librărie și îl lăsă lângă tejghea în așteptarea cărții.

– Ce-a fost asta? șuieră Penelope care țopăia pe lângă ea.

Abigail uitase complet de sora ei.

– Te urăsc, Pen, spuse ea și-și ținu privirea îndreptată înainte. Chiar te urăsc.

– Atât de mult? Penelope zâmbi răutăcios. Se uită la ea peste umăr. Deci, ăsta este misteriosul domn Vane! Cred că te place, Abby.

– Taci, sâsâi din nou Abigail printre dinții încleștați.

– Am observat că erai foarte însuflețită când vorbeai cu el. Și ție îți place de el? Penelope privi înapoi spre librărie. Și știi, se uită pe fereastră cum pleci.

– Întoarce-te, îi ordonă ea. Poate că se uită pentru că a văzut-o.

– Nu! Penelope căscă ochii de spaimă. De ce l-ai lăsat să o vadă?

– Nu l-am lăsat, librăreasa a trântit-o pur și simplu în fața ochilor lui înainte să apuc s-o opresc! Abigail scoase broșura buclucașă și i-o întinse surorii ei. Trebuie să găsim o modalitate mai bună să facem rost de ea. Asta presupunând că mama nu o să afle de întâmplarea asta și nu o să ne încuie în camerele noastre.

Penelope îndesă broșura în săculețul ei.

– Ai dreptate. Sunt de acord. Dacă știam că va intra după tine în magazin un pretendent înflăcărat, nu te rugam să o cauți astăzi.

Abigail îi aruncă surorii ei o privire ucigașă și o luă înainte fără să mai spună vreun cuvânt. Domnul Vane era cel mai puțin înflăcărat pretendent pe care și-l imaginase vreodată. Problema era că... își dorea să fie. Sau, cel puțin, să arate vreun interes față de ea, pentru că îl considera fascinant.

Pe de altă parte, și spre bine ei, trebuia să spere că nu o să îl mai întâlnească niciodată. El văzuse *50 de moduri de a păcătui*. Știa că ea o cumpărase. Tot ce trebuia să facă era o întrebe pe doamna Driscoll despre ce carte era vorba, și ea avea să dea de necaz. De fapt, poate că dăduse deja. Era de ajuns un singur cuvânt despre cum fetele Weston cumpăraseră povestea aceea depravată, iar mama ei ar fi aflat. Nimic din ce putea să spună Penelope nu avea să o mai salveze.

Pentru moment, nu putea decât să spere că el nu o va urmări.

– Asta e tot, domnule Vane? Doamna Driscoll împinse cartea spre el peste tejghea, ca și cum nici măcar nu suporta să i-o înmâneze direct.

– Da, doamnă.

Sebastian scoase banii din pungă. Nu credea că i se va extinde creditul. Era mai ușor dacă avea pur și simplu banii la el; nu putea să cheltuiască tot venitul lui limitat dacă trebuia să plătească peste tot pentru orice și nimeni nu putea să se plângă de obiceiul lui dacă plătea pe loc. Pe vremuri, doamna Driscoll fusese amabilă și prietenoasă cu el, dar tatăl ei o atacase într-una din crizele lui de nebunie, și Sebastian fusese de atunci privit cu suspiciune. Proprietara librăriei erau mereu precaută în preajma lui de parcă se aștepta ca din clipă în clipă să se năpustească și el cu furie asupra ei.

Probabil că domnul Weston nu deschisese încă un cont acolo, dacă fiica lui plătise pește. Degetele lui Sebastian încetiniră când puse banii pe tejghea. Trebuia să se aștepte să o întâlnească în ziua aceea, prima zi în care venise la oraș în ultimele săptămâni. Și, fără să vrea, ceva în el tresăltase de plăcere când ea se întorsese spre el și îi rostise numele cu atât de multă bucurie.

S-ar fi mulțumit doar să o salute și să se uite la ea câteva minute. Părul ei părea mai roșiatic în lumina slabă din librărie, sau poate că doar era reflexia pelerinei ei de culoarea cireșii. Totuși, ochii păstrau aceeași nuanță de gri-deschis, și fusese fascinat de invitația pe care o promiteau. Abigail dorise să-i vorbească. Zâmbise când o complimentase. Ochii i se aprinseseră când aflase că el știa unde se afla vechea grotă. Pentru câteva clipe, Sebastian aproape că uitase cine era, orbit de zâmbetul și de privirea ei, de felul în care își strânsese mâinile înmănușate la piept...

Apoi îi menționase pe Samantha și Benedict și își reamintise totul. Își amintise de tot ce pierduse și de toate motivele pentru care nu putea să se bucure de mai mult decât o simplă întâlnire în oraș sau în pădure cu Abigail Weston. Știa că trebuia să regrete că o invitase să se plimbe în voie peste tot, însă, pe de altă parte, era prea egoist ca să regrete. Doar o privire din când în când nu făcea nici un rău. Mai devreme sau mai târziu, cineva va fi bucuros să o îndepărteze de el, iar atunci nimic din ce făcea nu avea să mai conteze.

Totuși, pentru un motiv oarecare, mai zăbovise la tejghea. Nu avea nici un drept la atenția ei. Cu cât știa mai puține despre ea, cu atât mai bine. Dar să știe și să facă nu însemnau același lucru. Iar ea cumpărase ceva foarte interesant.

– V-ați răzgândit? întrebă doamna Driscoll din scurt. Luă repede monedele, parcă de teamă ca Sebastian să nu le ia înapoi.

– Da. Îi aruncă o privire fermă când scoase o altă monedă chiar dacă nu prea își permitea s-o cheltuiască. Aș dori un exemplar din broșura aceea.

Ochii ei se îngustară precaut.

– Care?

– Cea pe care tocmai ați vândut-o. *50 de moduri de a păcătui*.

Capitolul 5

Curiozitatea pe care o simțea Abigail față de persoana domnului Vane, care oricum fusese de la bun început mare, devenise

de-a dreptul febrilă după întâlnirea din librărie. Scurta scânteie care îi însufleţise privirea o chinuia. O făcea să se gândească la faptul că nu era un singuratic din fire, ci alesese sau i se impusese să fie aşa. Doamna Driscoll fusese aproape nepoliticoasă cu el, chiar dacă îi vorbise destul de civilizat. Ce se întâmplase pentru ca o negustoreasă respectabilă să se ferească de un gentleman din partea locului? Unde se afla grota pierdută, cea a cărei descoperire îl făcuse să se simtă însufleţit? Şi de ce privirea i se întunecase când ea îi menţionase pe Lady Samantha şi pe fratele ei? Era atât de mistuită de întrebarea aceea, încât uitase complet să îi ceară lui Penelope noul număr din *50 de moduri de a păcătui* care îi dăduse atâtea bătăi de cap.

Acordase o atenţie amănunţită bârfelor locale spuse de doamnele care veniseră în vizită la mama ei. Ascultase întotdeauna bârfele şi le savurase pe unele din ele chiar prea mult, dar acum aduna fiecare cuvânt ca pe un posibil indiciu referitor la misteriosul vecin.

Din păcate, nimeni nu părea să se intereseze de el la fel de mult ca ea. Până şi Penelope trecuse la subiecte mai incitante, precum domnii neînsuraţi care se mutau la Richmond peste vară, un subiect care era apropiat şi drag de inima mamei lor.

Se discutase despre tinerii celibatari la fiecare ocazie, cu fiecare doamnă care o vizitase pe doamna Weston. La început, lui Abigail i se păruse suficient; mai devreme sau mai târziu, avea să apară în discuţii şi numele lui. Nimeni nu părea să îl considere pe domnul Vane bun de însurătoare, iar Abigail devenea pe zi ce trece mai confuză. De ce nu era?

Contrar avertismentelor lui vagi despre nepotrivirea lui, era un bărbat frumos şi demn – dar nimeni nu-l menţionase.

În sfârşit, într-una din zile, în timp o ajuta pe mama ei să sorteze mătase pentru brodat, majordomul intră în cameră şi, spre uimirea ei, anunţă:

– Domnul Sebastian Vane doreşte să vă vadă, doamnă.

– Ah! Mama ei zâmbi încântată şi mângâie în treacăt blana lui Milo. În sfârşit. Poftеşte-l înăuntru, Thomson.

Abigail încremeni de uimire şi de o teamă neaşteptată. Era acolo în carne şi oase! Nu se aşteptase să apară după ce refuzase

să îi viziteze. Putea să fie un prilej picat din ceruri ca să se lămurească în privinţa lui. Dar el cunoştea şi micul ei secret despre *50 de moduri de a păcătui* şi nu era cu putinţă să îl întâlnească înaintea mamei ei. Poate că nu ştia că era un secret. Putea să nu fie de acord şi să îi spună mamei. Poate că hotărâse că Abigail avea o judecată sau o morală discutabile. Îşi dorea să se întrezărească o posibilitate cât de mică şi să dea fuga în holul de la intrare ca să aibă o discuţie rapidă cu el, apoi îşi dădu seama că nu ştia ce să-i zică. „Vă rog să nu îi spuneţi mamei că am cumpărat o revistă deocheată?" Cumva, asta nu părea o idee prea bună.

Se ridică încet în picioare când uşa se deschise. Auzi un pas măsurat, însoţit de o lovitură uşoară care îi anunţa bastonul, apoi Sebastian îşi făcu apariţia. Părul lui era dat pe spate şi purta o haină bleumarin, iar Abigail simţi cel mai ciudat impuls de a alerga spre el.

– Domnule Vane! Mama ei se îndreptă spre el cu mâna întinsă. Mă bucur atât de mult că vă cunosc, în sfârşit. Vă mulţumesc că aţi venit.

– Trebuia să vin mai devreme, doamnă Weston, pentru a vă ura bun venit la Richmond. Îi luă mâna şi făcu o plecăciune.

Ea zâmbi.

– Prostii! Nu pun mare preţ pe formalităţi. Vino, Abigail, salută-l pe vecinul nostru din moment ce aţi făcut deja cunoştinţă. Mama îi făcu semn să vină spre ei.

– Bună ziua, domnule Vane. Se înclină.

El făcu o plecăciune fără să îşi ia ochii de la ea.

– Cât de amabil din partea dumneavoastră să ne vizitaţi!

Abigail îşi dori să îi poată citi gândurile; expresia de pe chipul lui nu trăda nimic, chiar dacă o studia atât de atent, încât părea că voia să-i spună ceva.

– Bună ziua, domnişoară Weston, zise el după o scurtă pauză. Sper că sunteţi bine.

„Acum că sunteţi aici." Ea se îmbujoră la gândul acela spontan.

– Foarte bine, domnule, vă mulţumesc.

– Mă bucur mult să aud acest lucru.

El şovăi din nou, privirea lui părea să mângâie fiecare centimetru de pe făptura ei.

– Sunt încântat să știu că sunt atât de bine-venit.

– Desigur! Mama își reluă locul pe divan și flutură o mână spre scaunul din fața ei. Vă rog să luați loc, domnule Vane. Pot să vă ofer un ceai?

– Vă mulțumesc. El se așeză și o ușoară încordare i se întrezări în maxilar.

Abigail își dădu seama că sprijinise bastonul de speteaza scaunului și îl ocolise fără ajutor. Ea era așezată în capătul celălalt al divanului și îi oferi lui Milo o bucată de sfoară pe care James o înnodase ca să-i fie jucărie. Cățelușul o luase între dinți și o puse pe pernă, mestecând bucuros din ea.

– Dețineți Montrose Hill, nu-i așa? Mama ei pregăti o ceașcă cu ceai și i-o oferi. De pe pajiște avem o vedere frumoasă spre casa dumneavoastră pe care am admirat-o adesea.

– Da. El se uită prin cameră. Pot să spun același lucru despre Hart House. Părea atât de singuratică după moartea doamnei Burton. Mă bucur să o văd revenită la viață.

Mama zâmbi.

– Vă mulțumesc, domnule. Soțul meu m-a asigurat că va fi un refugiu ideal în afara Londrei, și trebuie să recunosc că a avut perfectă dreptate.

Domnul Vane încuviință din cap. Încă nu zâmbise și, cu excepția acelui moment în care o măsurase din priviri, nici nu se uitase la Abigail.

– Mi-am petrecut aici întreaga viață, doamnă, și am preferat locul acesta orașului.

– La fel ca mine, interveni Abigail, hotărâtă să nu fie ignorată. Este atât de liniștit.

Abia dacă se uită la ea.

– Într-adevăr, domnișoară Weston.

– Vă datorez calde mulțumiri pentru că l-ați salvat pe Milo, domnule Vane. Abigail mi-a povestit cum l-ați salvat în pădure. Doamna Weston scărpină bărbia animalului de companie, care lătră scurt înainte să se hârjonească din nou cu sfoara. Nu știu ce mă făceam dacă i se întâmpla ceva.

– Nu am făcut decât să-l scot dintr-un tufiș, doamnă Weston. Fiica dumneavoastră are un merit mai mare în salvarea lui.

Dumneaei l-a urmărit prin pădure. Tot fără zâmbet și cu un aer grav, aruncă o privire rapidă spre Abigail.

– Și a fost încântată că nu a mai fost nevoită să-l urmărească în continuare. Tonul mamei era delicat pe măsură ce își mângâia cățelușul, dar ochii îi erau ageri și iscoditori și se uita la Abigail de parcă simțea tensiunea fiicei ei. Înțeleg că și-a salvat rochia preferată.

– Da, spuse ea cu un zâmbet. Sunt foarte recunoscătoare. Puteam să găsim un alt câine, dar rochia aceea este unică.

Mama izbucni cu o indignare prefăcută:

– Milo, să nu crezi nici un cuvânt!

Cățelușul dădu din coadă când își auzi numele.

– Mă voi preface că nu am auzit nimic.

– Trag nădejde că Milo nu a avut de suferit de pe urma incursiunii lui, spuse domnul Vane.

– Nimic ce nu a fost curățat de o baie bună, îl asigură mama.

– Domnul Vane a sugerat să-i tunzi blana, mamă, ca să nu se mai agațe în toți mărăcinii. Abigail îl privea în timp ce vorbea.

Ochii lui Sebastian erau ațintiți pe afurisitul de cățel care încă rodea dintr-un nod mare aproape cât capul lui. Era complet nedumerită. Venise doar ca s-o salute pe mama ei ca vecin? Dacă manierele îl îndemnau să facă una asta, de ce refuzase să își spună numele în seara în care se cunoscuseră? Părea foarte hotărât să o ignore, abia dacă o privea și răspundea succint la observațiile ei.

– Să-i tundem blana! O, dar este așa de frumușel cu blana lui lungă, protestă mama. Vom sta cu ochii pe el de acum înainte și nu-l mai lăsăm să fugă în pădure.

Milo, care fusese absorbit de rosul jucăriei lui din sfoară, sări brusc pe canapea. Stătea cu urechile ciulite, cu blana zbârlită și mârâia ușor. Lătră o clipă înainte ca majordomul să bată la ușă.

– Doamna Huntley, doamnă, anunță Thomson.

– Poftește-o înăuntru, îi spuse mama. Cățelușul se cufundă la loc pe pernă, cu ochii negri ațintiți spre ușă.

Domnul Vane era deja în picioare. Ceașca lui cu ceai se afla deja pe masă – neatinsă, își dădu seama Abigail.

– A fost o plăcere, doamnă Weston, spuse el și își luă bastonul. Nu vă mai reții.

Mama păru uimită.

– Dar nu, vă rog să rămâneți și să vă terminați ceaiul, domnule.

– Vă mulțumesc, nu; trebuie să plec.

El făcu o plecăciune și se întoarse; părea că voia mai mult decât orice pe lume să fugă pe ușă, însă aceasta se deschise înainte că el să ajungă la ea, iar Thomson o anunță pe doamna Huntley.

Anna Huntley era soția unui gentilom care avea o casă mare aflată în apropierea porților de la Richmond Park. Se zvonea că familia lui era descendenta unui slujitor preferat al regelui Carol al-II-lea care îi oferise terenul. Cum însăși doamna Huntley le spusese zvonul acela, Abigail presupusese că era adevărat și că era un semn care indica mândria ei. Pentru un motiv oarecare, între ea și mama ei se legase foarte repede o prietenie, dar Milo nu o plăcea. De fiecare dată când venea în vizită, cățelul lătra până când mama îl trimitea în altă cameră.

Și de data aceasta se întâmplă la fel – Milo izbucni într-un lătrat furios de îndată ce femeia păși în cameră –, dar și mai șocantă fu reacția pe care domnul Vane și doamna Huntley o avură când dădură cu ochii unul de celălalt.

Doamnei Huntley i se tăie respirația și își duse o mână la piept ca să-și oprească bătăile inimii.

Domnul Vane, cu fața mai împietrită ca niciodată, se înclină foarte formal. Fără să mai spună vreun cuvânt, plecă.

Mama tot încerca să îl calmeze pe Milo și nu observă. Dar Abigail putea să jure că doamna Huntley se trase din drumul lui de parcă ar fi fost ciumat. Era a doua persoană care se uita la domnul Vane de parcă mirosea a pucioasă în prezența lui.

Abigail îl luă repede pe Milo de pe canapea.

– Îl duc afară ca să te bucuri de vizita doamnei Huntley, îi spuse ea mamei și, fără să îi aștepte permisiunea, se grăbi să iasă. Taci, câine, murmură ea spre Milo în timp ce mărea pasul pe coridor.

Cum de putuse domnul Vane să ajungă atât de departe, atât de repede? El umbla cu baston, în timp ce ea practic alerga. Până când ea smulse o lesă din cârligul din spatele ușii, domnul Vane se îndrepta cu pași mari pe drum.

– Domnule Vane! îl strigă ea.

Pasul lui șovăi doar o clipă, dar nu se uită înapoi. Blestemând în șoaptă, Abigail îi puse lesa lui Milo și îl lăsă jos. Acum că era departe de doamna Huntley, se opri din lătrat și alergă în pas vioi, în vreme ce ea fugea după misteriosul bărbat.

– Domnule Vane!

El nu se opri decât când ea îl prinse din urmă.

– Da, domnișoară Weston?

– Ați plecat atât de brusc, spuse ea și încercă să-și tragă răsuflarea. Sper că nu Milo a provocat acest lucru.

Mica pacoste îi mirosea cizmele fără să mai dea vreun semn din isteria care îl cuprinsese cu câteva minute înainte. Acum că Abigail se gândea, Milo lătra la aproape toată lumea, dar nu și la domnul Vane.

El se uită în jos spre Milo.

– Nu.

– Sper că nu ați plecat din cauza mea, îndrăzni să spună.

– De ce ați crede asta? El o privi, apoi se uită la câine. În nici un caz.

– Păreați atât de hotărât să nu vă uitați la mine, spuse ea încet. Dacă am făcut ceva jignitor...

– Nu ați făcut. Trecu peste Milo și continuă să meargă.

Abigail își dădu seama că el venise pe jos de la Montrose Hill. Minunat, avea mai mult timp la dispoziție ca să îl însoțească.

– Dar mă evitați. Ea ținea pasul cu el, cu Milo la picioarele ei.

– Nu, spuse el privind înainte. Nu intenționam să stau mult; cealaltă vizită nu a grăbit cu mult plecarea mea.

– Da, și sunt *atât* de nerăbdătoare să aud totul despre rădăcinile ilustre ale domnului Huntley, mormăi ea. De data asta sunt de acord cu Milo.

Însoțitorul ei scoase un zgomot care semăna cu un fornăit slab.

– Cred că și dumneavoastră sunteți de acord cu el, spuse ea încurajată. Bănuiesc că doamna Huntley a fost motivul pentru care ați plecat atât de repede.

El oftă.

– Dacă nu plecam eu, pleca dumneaei și era neplăcut pentru mama dumneavoastră. Mi-am prezentat omagiile, așa că am plecat.

– De ce pleca doamna Huntley? Abigail hotărâse că era mai bine să se prefacă a nu observa antipatia dintre ei. Nu sunteți atât de înfricoșător, domnule.

El o privi pieziș.

– De unde puteți să știți?

Abigail își ridică spre el capul și îi întâlni privirea gânditoare.

– Pur și simplu nu sunteți. Nu, după părerea mea.

El se opri din mers.

– Și dumneavoastră nu dați greș?

– Bineînțeles că nu! râse ea. Nu am spus niciodată asta. Dar mă aștept să fiu mai înfricoșătoare ca dumneavoastră din moment ce se pare că vreți să fugiți de mine de fiecare dată când ne întâlnim.

Gura i se descreți din nou. Era singura schimbare de pe chipul lui, dar avu un efect remarcabil.

– De unde știți ce vreau eu?

– Nu mi-ați spus numele dumneavoastră în prima seara în care ne-am cunoscut, sublinie ea. Ați dat să ieșiți pe ușă când m-ați văzut în librărie. Astăzi abia dacă ați privit în direcția mea chiar și când v-am vorbit direct. Ce concluzie ați trage de aici, dacă ați fi în locul meu?

Pentru un moment, el doar o privi în tăcere. Abigail îi întâlni privirea fără să tresară și ignoră smuciturile ușoare pe care le făcea Milo care voia să se plimbe.

– Da, spuse el într-un final. Aveți dreptate. Vreau să fug de dumneavoastră atunci când vă văd.

– De ce? Abigail se grăbi să țină pasul în timp ce el continuă să meargă mai sprinten ca înainte. Ce-am făcut?

– Absolut nimic, spuse el și adăugă în șoaptă: Și sper ca lucrurile să rămână așa.

– Atunci ce trebuie să fac?

Înaintaseră destul de mult pe drum. Fugise afară fără șal sau bonetă și trebuia să-și mijească ochii în lumina soarelui când se uita în sus spre el.

– Absolut nimic, repetă el. Pentru binele dumneavoastră.

– Dar dacă nu am făcut nimic și vă dezgust, nu are nici un sens să nu fac în continuare nimic.

El se opri.

– Nu mă dezgustați. Sebastian arătă pe lângă ea cu bastonul. Iată cărarea spre casa mea. Vă rog să mă scuzați, domnișoară Weston.

Îl lăsă să treacă, dar o luă pe urmele lui și îl trase și pe bietul Milo după ea.

– Dacă nu vă dezgust, de ce nu vorbiți cu mine? Nu a fost decât momentul acela când mi-ați povestit despre grotă când v-am simțit prietenos.

El scoase un oftat mut.

– Vă vorbesc acum, nu?

– Fără să spuneți nimic, mormăi ea. Suntem vecini, domnule. Cu siguranță putem să avem o relație prietenoasă.

Cu o viteză și o grație neașteptate, el se răsuci spre ea. Abigail fu cât pe ce să cadă când făcu un salt înapoi, apoi continuă să se dea înapoi până se lovi cu spatele de un copac în timp ce el păși spre ea. Sebastian se aplecă spre ea atât de aproape că Abigail putu să îi vadă ridurile din jurul ochilor, dar suficient de departe cât să nu o atingă.

– Prietenoasă, șopti el. Nu vom avea niciodată o relație prietenoasă.

– De ce nu? bâigui ea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

El zâmbi, dar totul era grav în zâmbetul lui. Era o expresie întunecată și amară, iar ochii lui Abigail se măriră când îl privi.

– Pentru că sunt un om îngrozitor. Nu ați auzit bârfele? Nebunia bântuie familia mea. Sunt complet ruinat. Oamenii mă fac hoț. Spun chiar că mi-am ucis tatăl. Întrebați pe oricine în oraș și vă va sfătui să stați departe, foarte departe de mine. I-aș părea chiar întruparea diavolului unei tinere frumoase și inocente.

– V-ați ucis tatăl? După ce scăpă vorbele acelea, Abigail își dori să nu le fi rostit niciodată. Se încruntă. Mă îndoiesc.

– Dar *nu știți*. Asta ar trebui să vă facă să fugiți de mine.

Abigail se uită lung la el.

– Mă intrigați.

Sebastian se aplecă mai aproape. Confuză, ea închise ochii.

– Și dumneavoastră mă intrigați pe mine, îi răspunse el. Respirația lui îi flutura părul de la tâmplă. De aceea vă evit.

– Acesta nu e un motiv ca să evitați pe cineva, nu? întrebă ea nesigur.

Putea să simtă parfumul săpunului lui de ras și o mireasmă proaspătă care o făcu să se gândească la un câmp scăldat în razele soarelui. Aceea era atracție, puternică, primitivă și nesăbuită.

El se cutremură.

– Nu în cazul acesta.

Abigail se forță să își deschidă ochii. Chipul lui era în continuare încordat și iritat, dar ochii îi erau plini de dorință. El ridică încet o mână ca și cum ar fi vrut să îi atingă obrazul, dar în ultima clipă o lăsă în jos.

– De ce ați venit astăzi dacă vreți să mă evitați?

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce făcea – se certa cu un bărbat care recunoscuse sincer că voia să fugă de fiecare dată când o vedea... chiar dacă ea îl intriga.

Sebastian se dădu înapoi.

– A fost o nebunie.

Ea nu se mișcă.

– Îmi veți arăta grota înainte să mă ignorați pentru totdeauna?

– Nu.

– Atunci va trebui să o găsesc singură. Abigail se îndepărtă de copac. Mi-ați permis să mă plimb în voie prin pădure. Vreți să reveniți asupra acestui lucru?

Părea că voia foarte mult să spună da.

– Nu.

– Foarte bine atunci. Ea păși mai aproape de el, încântată că ochii lui se întunecară și mai mult și respirația i se îngreună. Chiar o considera fascinantă. Abigail auzise destule zvonuri și aluzii în viața ei încât să nu creadă nici jumătate din ceea ce se bârfea. Nu auzise încă suficiente lucruri despre Sebastian Vane ca să știe ce să creadă despre el, dar vocea tăioasă cu care îi aruncase în față bârfele o făcuse să îi pară mai degrabă neîndreptățit decât rău. Intenționez să o caut în fiecare cotlon din pădurea asta până când o găsesc.

– Cum doriți, domnișoară Weston.

Îl privi pe sub gene.

– Dacă nu vreți să mă mai vedeți, ați face bine să evitați pădurea în orice moment.

– Nu voi uita acest lucru.

– Atunci presupun că ne luăm rămas-bun, domnule Vane.

Îl trase pe Milo din tufișurile prin care adulmeca bucuros și trecu pe lângă el, foarte aproape. Când umărul ei aproape îl atinse pe al lui, ea se opri și îl privi.

Răceala sumbră nu mai plana pe chipul lui; se uita la ea cu un amestec de prudență și fascinație. Abigail hotărî să se concentreze pe fascinație, în speranța că el se simțea la fel de neputincios pe cât se simțea și ea.

– Cu toate că sper să nu.

Abigail se întoarse și plecă fără să se uite înapoi, cu pulsul zvâcnindu-i în urechi.

Capitolul 6

Abigail hotărî că venise vremea să renunțe la subtilități. Când se întoarse acasă, îl lăsă pe Milo în grija unui valet și plecă să o caute pe sora ei pe care o găsi în sera luminoasă din partea de sud a casei.

– Trebuia să vezi reacția doamnei Huntley când l-a văzut pe domnul Vane aici în după-amiaza asta.

Penelope își lăsă deoparte cartea fără vreo ezitare. Lui Abigail i se păru că vede de sub paginile ei marginea unei reviste. Măcar de această dată Pen era mai atentă când citea *50 de moduri de a păcătui;* mama nu venea niciodată în seră pentru că strănuta.

– De ce nu mi-a spus nimeni că a fost aici?

– Abia dacă a fost aici. Abigail se trânti pe scaunul din fața lui Penelope. Am fost foarte uimită să-l văd...

– Ai fost? murmură sora ei cu o privire vicleană.

– A venit doar ca să primească mulțumirile pentru salvarea lui Milo. Făcu o față plictisită. Abia dacă mi-a adresat vreun cuvânt.

Dar atunci când a venit doamna Huntley, îți jur, dacă putea să iasă pe geam, o făcea.

– E cumva de înțeles, spuse Penelope. Nu înțeleg ce vede mama la ea. Nu mai suport să o mai aud o dată cum vorbește despre ilustra legătură cu negustorul ambulant al unui rege de acum două sute de ani.

– Da, e ciudat cum o legătură regală face să pară o descendență umilă atât de atrăgătoare. Abigail zâmbi și sora ei chicoti. Am avut aceeași dorință să fug întocmai ca domnul Vane, dar cred că am făcut-o mai bine ca el. Dar ciudat a fost că atunci când doamna Huntley a intrat în cameră, am crezut că va leșina când l-a văzut.

Penelope se îndreptă un pic din spate.

– Da?

– Pen, arăta de parcă i s-ar fi întors stomacul pe dos.

– El i-a spus ceva?

Abigail dădu din cap.

– Un salut politicos, nimic mai mult. Apoi s-a grăbit spre ușă!

Penelope era încântată.

– Dumnezeule! De ce? Pare perfect normal – un pic singuratic și disperat de îndrăgostit de tine, dar altfel deloc extraordinar.

– În mod cert nu este îndrăgostit de mine! ripostă Abigail. A recunoscut că mă evită.

– Pentru că vrea să te pună la pământ și să te iubească până când leșini.

Abigail simți că fața îi luă foc.

– Ei bine – probabil că nu... din păcate...

Penelope sări brusc în picioare.

– Chiar îți place de el! Știam eu! O, Abby...

– Dacă spui cuiva, o duc pe mama direct la exemplarul tău ascuns din *50 de moduri de a păcătui*. Abigail se opri.

Sora ei schiță un zâmbet, o expresie vioaie și afurisită.

– Că tot veni vorba, cred că eu trebuia să o citesc prima.

– Iat-o. Este savuroasă. Penelope scoase broșura clandestină și o azvârli spre ea. Ce fel de gânduri necurate trezește în tine misteriosul domn Vane?

Abigail băgă cărțulia în buzunar.

– Mai degrabă curioase decât necurate. Este atât de fascinant, Pen...

– Bărbații întunecați și visători sunt mereu așa, încuviință sora ei.

– Dar mi-a spus că nu este potrivit pentru mine și că voi afla în curând și de ce. Deși până acum nu am aflat nimic. Nici una dintre musafirele mamei nu a bârfit nimic despre el. Nu am observat decât reacția îngrozită a doamnei Huntley și comportamentul prea puțin politicos al doamnei Driscoll în librărie și, pe tot ce am mai scump, nu pot să le dau nici un sens.

Nu pomeni ce-i spusese el pe cărare în ziua aceea; orice mențiune despre nebunie sau crimă era incendiară.

– Și vrei să te ajut să afli mai multe, ghici Penelope.

Abigail încuviință din cap.

– O să mă ajuți?

– Bineînțeles! exclamă sora ei. Era impresionant cum o poveste lascivă îi readusese buna dispoziție. Trebuie să o întrebăm pe Lady Samantha. Nu e vreo doamnă scorțoasă care ar insista că nu îi miroase nimic urât și dacă ar călca pe un ou stricat.

– Când o s-o revedem?

– Poimâine, dacă ține vremea cu noi. Îți amintești de picnic?

– A, da. Buzele lui Abigail se arcuiră.

Mama ei plănuise un picnic pe malul râului la care urma să participe și Lady Samantha Lennox. *Papa* era atât de dornic ca ele să se împrietenească cu fiicele contelui, încât îi dăduse mamei mână liberă să distreze oricând și pe oricine atâta timp cât erau prezente și surorile Lennox. Din fericire, Abigail chiar o plăcea pe Lady Samantha.

– Sigur o să fie drăguț.

Sebastian luă în serios avertismentul lui Abigail când plecă să se plimbe a doua seară. Ea îi spusese să evite pădurea, iar el așa avea de gând să facă. Ca de obicei, se îndreptă spre pădure, însă doar o ocoli pe margine. Obișnuit să se zbenguiască prin tufișuri și să vâneze animale mici, Boris scheună și lătră spre el înainte să o ia singur la pas prin pădure. Sebastian se forță să nu se ia după câinele care dispăru pe cărarea șerpuitoare care ducea

la Hart House. Șansele să o întâlnească erau mici, dar părea că soarta îi fusese potrivnică în ultima vreme.

Bărbatul oftă și merse mai departe. Pe vremuri ar fi luat cuvintele ei ca pe o invitație. Ar fi găsit motiv după motiv să stea la pândă la marginea proprietății Hart House și să facă tot ce îi stătea în putință ca să o întâlnească din „pură întâmplare". Ar fi răspuns și surâsurilor și hohotelor ei vesele de râs cu tachinări și zâmbete. Ar fi invitat-o la o plimbare pe Cărarea înmiresmată care părea special făcută pentru sărutări furate. I-ar fi arătat probabil și grota unde cineva putea să fure mai mult decât un sărut cast de la o fată binevoitoare.

Aceea fusese, cu siguranță, intenția lui și a lui Benedict Lennox când căutaseră grota în copilărie. Ei bine, nu de la început; când auziseră poveștile despre vechea grotă, nici o femeie nu făcuse parte din planurile lor. Nu aveau decât nouă și zece ani și erau convinși că era o ascunzătoare perfectă din calea bătăilor și a tutorilor sau a altor pedepse. Bătrâna Lady Burton se amuza-se pe seama cerințelor lor stăruitoare de a o căuta, dar le dăduse acordul, și timp de zece ani scotociseră toate cotloanele din pădure. De-a lungul anilor, planurile lor se schimbaseră și trecuseră de la ascunsul de tutori la depozitarea în grotă a diverselor mărfuri de contrabandă la care râvneau sau la ademenirea fetișcanelor de prin împrejurimi. Cum nu o găsiseră niciodată, toate planurile lor nu rămăseseră decât vânare de vânt.

Dar apoi Sebastian dăduse peste ea – literalmente, pentru că alunecase printre tufișurile care crescuseră pe treptele care duceau la ea. I-ar fi spus imediat lui Benedict dacă nu s-ar fi certat serios cu el cu o zi înainte. Sebastian nu fusese niciodată sigur de ce se certaseră atât de aprig. La vremea aceea, singurul lucru la care se putuse gândi fusese postul lui proaspăt cumpărat în cavalerie. Sigur, știa că Benedict era invidios pe el – cine nu ar fi fost? –, dar Benedict era moștenitorul unui conte și îi era interzis să facă orice putea să fie considerat periculos. Dar, în noaptea aceea, Benedict fusese furios și făcuse orice ca să iște o ceartă între ei. Aproape că ajunseseră să se bată înainte ca Ben să plece valvârtej...

Privind în urmă, Sebastian se gândi la ardoarea cu care Benedict își dorise să cumpere și el un post care îi permitea să plece.

Îl înțelegea; lordul Stratford era un tată sever și exigent, iar Benedict tânjise să scape de sub influența lui. Sebastian sperase ca ultima ceartă să fie uitată până când avea să se întoarcă, dar aceea rămăsese ultima dată când mai fuseseră prieteni. La întoarcerea lui din armată, totul se schimbase, iar zilele acelea de prietenie din copilărie nu deveniseră decât amintiri îndepărtate.

Ajunse la panta dealului, unde o mică adâncitură apărea înainte ca pământul să se umfle și să se întindă spre râu. Se opri și privi în jos spre versant. De acolo putea să vadă, pe cealaltă parte a râului, Stratford Court, conacul masiv construit în stil Tudor în care crescuse Benedict. Cărămizile lui roșii păreau negre pe măsură ce întunericul se adâncea, iar ferestrele străluceau ca argintul viu în vreme ce reflectau lumina palidă. Din locul în care stătea Sebastian, cineva putea să ridice un felinar care se vedea de la al doilea etaj, spre partea de nord a clădirii. O făcuse deseori când era copil ca să îi transmită semne lui Benedict.

Își încleștă maxilarul. Parcă totul se întâmplase într-o altă viață. Totul se întâmplase înainte ca un francez să îl împuște în genunchi. Înainte ca tatăl lui să-și piardă mințile. Înainte să se întoarcă din război și să afle că părintele lui, adâncit cu fiecare zi mai mult în nebunie, vânduse două treimi din Montrose Hill la un preț derizoriu – mai ales contelui de Stratford, tatăl lui Benedict. Înainte ca Sebastian să se chinuie să se ridice din pat, împotriva recomandărilor medicilor, și să încerce să repare pagubele doar ca să i se închidă în nas toate ușile din oraș. Oamenii șopteau că Michael Vane era posedat de diavol. Ceruseră ca datoriile lui să fie plătite pe loc. Îl priviseră pe fiul lui cu ochi precauți, de parcă se așteptau să își sfâșie hainele, să alerge dezbrăcat prin oraș și să îi atace pe oameni. Oameni pe care îi cunoștea de o viață începuseră să îl evite brusc. Oameni în care avusese încredere și pe care îi respectase refuzaseră să-l mai primească.

Apoi Michael Vane dispăruse, ceea ce agravase și mai mult lucrurile. Apăruseră zvonuri cum că îl omorâse pe tatăl lui, un păcat de neiertat indiferent cât de nebun devenise acesta.

Asta era cea mai crudă ironie. Tatăl lui dispăruse, nu se dovedise că murise. Un om dat dispărut putea să fie declarat nebun, ceea ce însemna că Sebastian nu avea motive să conteste

în instanță vânzarea terenurilor lui. Un om dat dispărut nu era același lucru cu unul mort, lucru care însemna că Sebastian nici nu putea să moștenească ce mai îi rămăsese din avere și să înceapă să o reconstruiască. După dispariția tatălui său, rămăsese efectiv ruinat și nu putuse să vândă moșia Montrose Hill, cu toate că abia dacă și permitea să o întrețină. În momentele lui cele mai crunte, se gândea că dacă l-ar fi ucis vreodată pe tatăl lui nu ar fi făcut-o în așa fel încât să complice lucrurile pentru el. Măcar zvonul că era un hoț părea să aibă mai mult sens, chiar dacă era la fel de fals.

Uneori, Sebastian se gândea că ar fi preferat să înnebunească. Așa, poate că nu ar mai fi resimțit atât de dureros toate pierderile lui.

Se întoarse și o luă în sus pe deal. Nu putea să înainteze; pământul acela care fusese pe vremuri al lui îi aparținea lordului Stratford. Conform arhivelor, tatăl lui vânduse prima bucată de pământ, peste treizeci de hectare situate pe malul râului, pentru cincizeci de lire. Avocatul care se ocupase de cadou – pentru că nu se putea numi vânzare – își ceruse scuze când Sebastian îl înfruntase, dar rămăsese neclintit: Michael Vane insistase să vândă terenul și fusese mulțumit de preț. Nimeni nu știuse în clipa aceea că era nebun. Nu mai putuse să facă nimic. Sebastian avea noroc că mai rămăsese cu ceva.

Pe măsură ce urca, Hart House apăru sub ochii lui jos, în dreapta. Piatra albă strălucea discret în lumina asfințitului, o bijuterie frumoasă amplasată între pădurile verzi și peluzele care o înconjurau. Spre deosebire de Montrose Hill, acolo nu se vorbea de penurie. Lucrul acela îl frapase destul de mult în vizita lui prost gândită de cu o zi înainte. Familia Weston avea o mulțime de bani. Nu economiseau până la ultima centimă în încercarea de a-și salva ultimele rămășițe de demnitate. Abigail Weston habar nu avea ce făcea, îi tot dădea târcoale ca o albină în jurul unei flori, fără să-și dea seama că floarea era otrăvită. Bănuia că-și formase niște idei romantice înflăcărate în legătură cu el; nimic altceva nu putea să explice interesul ei pentru el. Încercase să o pună în gardă. Singura problemă era că...

Privirea lui rătăci spre pădure. Tânăra spusese că intenționa să cerceteze fiecare cotlon al ei în căutarea grotei. Poate că vorbise serios, poate că nu. Grota nu era departe de Cărarea înmiresmată, chiar dacă era bine ascunsă. Și-o imagina în timp ce se mișca încet printre tufișurile și ferigile sălbatice care năpădiseră intrarea. Și-o imagina rostogolindu-se pe trepte și spărgându-și capul sau scrântindu-și o gleznă. Trebuia să verifice blestemata aia de grotă în fiecare zi ca să se asigure că Abigail nu zăcea rănită pe fundul ei, cu pielea ei fină zgâriată și tăiată, cu ochii inundați de durere. Și dacă intenționa să facă asta...

Boris ieși din pădure și dădu fericit din coadă. Se îndreptă în grabă spre Sebastian cu limba scoasă și își împinse capul în mâna lui. Bărbatul îl scărpină între urechi și se întrebă dacă nu cumva Boris o întâlnise prin pădure. Dar acela era norocul lui: câinele lui avea să o vadă, și el nu.

– Sunt un idiot de zile mari, îi spuse lui Boris în vreme ce continua să-l scarpine.

Câinele se rezemă de piciorul lui bun și începu să geamă când Sebastian își înfipse degetele spre în locul acela din spatele urechii lui stângi care îl ducea pe Boris la extaz. Cu cealaltă mână Sebastian căută și scoase din buzunar o cărțulie cam mototolită. *50 de moduri de a păcătui*, citi titlul cu litere citețe. Arăta atât de banal, că putea să fie un tratat politic. Dacă domnișoara Weston nu ar fi roșit când i-o adusese doamna Driscoll, Sebastian nu ar fi aruncat broșurii o a doua privire. Dacă nu ar fi încercat să ascundă titlul, nu ar fi fost tentat s-o cumpere și el. Își spusese că poate era vorba de vreo poveste moralizatoare sau de vreun ghid pentru tinerele doamne despre cum să îi evite pe domnii libidinoși. Ce altceva cumpăra o tânără respectabilă și cuviincioasă?

În schimb, era o poveste erotică, o descriere detaliată a întâlnirii pe întuneric dintre doi oameni care nu se cunoșteau. Cu o intensitate nefericită, Sebastian își imaginase scenele – și și-o imaginase pe Abigail Weston care i se oferea cu o pasiunea nebună. Se luase în mână și își satisfăcuse dorința sălbatică din trup, căci imaginile fuseseră atât de reale. Doar gândul că ea citea aceeași poveste era de ajuns ca să se întărească din nou. Îl chinuia gândul cum va reacționa ea când va citi povestea aceea excitantă.

Oroare? Teamă? Rușine? Sau poate... curiozitate. Interes. Chiar dorință. Abigail o cumpărase la urma urmei... și căuta compania lui.

Problema era că, deși știa că trebuia să o evite, nu era sigur dacă avea voința să o mai facă pentru multă vreme.

Capitolul 7

Abigail crezuse că nimeni nu poate avea mai mult tupeu decât Penelope, dar la picnicul organizat de mama ei își dădu seama că se înșelase. Printre musafiri se afla și o tânără domnișoară, pe nume Lucy Walgrave, care în scurtă vreme se dovedise o expertă în bârfe. Părea la fel de fascinată de Sebastian Vane pe cât era și Abigail – deși într-un fel mult mai macabru.

– Îl cunoașteți pe vecinul dumneavoastră, Sebastian Vane? întrebă domnișoara Walgrave cu ochii scânteietori. Tinerele domnișoare aveau masa lor, așezată la oarecare distanță de mama și de musafirii mai în vârstă. Ați auzit multe despre el?

– Lucy, o mustră cu blândețe Samantha.

Prietena ei o bătu pe braț.

– Știu, dar locuiesc atât de aproape de el! Oricum vor auzi totul în cele din urmă.

Lady Samantha se uită în altă parte cu o expresie tulburată, și Lucy se întoarse pe neașteptate spre Penelope.

– Hm... vag, spuse Penelope aruncând o privire piezișă spre Abigail. Sora mea l-a întâlnit, la fel mama și fratele meu.

– Doar în treacăt, preciză Abigail.

Lucy se aplecă nerăbdătoare mai aproape de ea.

– E mai mult decât pot să spună mulți! Locuiesc aici de șase ani și nu l-am întâlnit decât de două ori. Oamenii îi spun Mizantropul de la Montrose Hill. Abia dacă vorbește cu cineva, doar se plimbă pe pământurile lui însoțit de câinele ăla negru imens. Nimeni nu a mai văzut câinele ăla înainte de moartea tatălui lui, câțiva oameni se întreabă dacă nu cumva este un membru al familiei.

– Un spirit? întrebă șocată Penelope. E ridicol!

Lucy flutură o mână în aer.

– O, nu cred așa ceva! Cel mai probabil, e doar o coincidență. Totuși, e un bărbat fioros, nu credeți? Poate că ar fi chipeș dacă ar zâmbi, dar nu zâmbește niciodată sau cel puțin nimeni nu l-a văzut.

– Eu l-am văzut zâmbind, spuse ușor Lady Samantha.

– O, da. Lucy făcu o față pioasă. Mereu uit că tu-l știi de *dinainte*.

– Dinainte de ce? puse Penelope întrebarea la care se gândea Abigail.

– Dinainte de război. Lady Samantha era mai degrabă palidă, dar vocea îi era neutră și calmă. Pe vremuri era un bărbat foarte elegant și foarte râvnit, dar a fost rănit la Waterloo și... și lucrurile i-au mers mai degrabă prost după aceea.

– Tatăl lui a înnebunit, șopti Lucy cu aerul că le împărtășește un secret oribil. Nebun de legat. Alerga dezbrăcat pe străzile din Richmond, arunca blesteme în stânga și în dreapta și aiura despre diavolul care îl urmărea. Tăbăra pe oameni și a fost nevoie să fie închis, ca să nu îi omoare.

Abigail schimbă o privire scurtă cu sora ei; Penelope părea la fel de surprinsă ca ea. Deci, asta nu fusese o exagerare.

– De aceea unii oameni din oraș par să-l evite pe fiul domnului Vane?

– Parțial, spuse Lucy. Prima dată când s-a întors din război, a înnebunit și el un pic. I-a amenințat pe unii oameni, apoi când tatăl lui a dispărut... Ea clătină din cap, dar fără să se prefacă îndurerată. Ei bine, părea doar că o ia pe urmele tatălui lui. Doamna Fairfax jură că a simțit un fior când a trecut o dată pe lângă ea.

– Doamna Fairfax are impresia că simte câte un fior la fiecare oră, remarcă Lady Samantha. Lucy, nu ești corectă.

– Tot ce-am spus e adevărat, ripostă prietena ei. Și nu am repetat cele mai lascive zvonuri.

– Doar pentru că sunt eu aici, replică Lady Samantha cu o strâmbătură. Se întoarse spre Abigail și Penelope. Domnul Vane a fost cândva prieten cu fratele meu și ne vizita des la Stratford Court. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă – acum vreo zece ani –, dar tot nu-mi place să îi aud pe oameni că îl vorbesc de rău.

– Atunci care este adevărul? Abigail știa că era șansa ei să întrebe. Am auzit tot felul de lucruri: nebunie, faliment, furt... Ea ezită, dar Penelope o încurajă cu o mișcare din cap. Chiar că și-ar fi ucis tatăl.

– Vezi? murmură Lucy. Știai că oricum vor afla totul.

Ochii lui Lady Samantha scăpărară.

– E o minciună că și-a ucis tatăl. Bătrânul domn Vane nu se simțea bine, dar fiul lui nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. După ce s-a întors acasă, și-a îngrijit cu mult devotament tatăl. Ce a fost mai rău s-a întâmplat cât a fost plecat în armată. Ea schiță un zâmbet. Sunt sigură că nu aveți de ce să vă fie teamă de el.

– Nu-mi este, spuse Abigail. Doar că mi s-a părut șocant să văd cum un om decent și rezervat este complet ignorat în Richmond.

Lucy se apropie și mai mult.

– L-ați văzut în oraș?

– La librărie, răspunse Penelope. Mi s-a părut că misterios și fascinant, dar comportamentul lui era normal.

– Și totuși, doamna Driscoll a fost aproape nepoliticoasă, adaugă Abigail. M-a uimit pentru că dumnealui a fost foarte politicos.

Lucy clătină din cap cu un aer atotștiutor.

– Când Michael Nebunul – așa i se spunea bătrânului domn Vane – era într-una din crizele lui, și-a sfâșiat hainele chiar în mijlocul Richmondului și a atacat-o pe doamna Driscoll, țipând că îl slujea pe diavolul care încerca să-l atragă în iad. A fost nevoie de trei bărbați ca să-l ia de pe ea și s-a ales cu ceva vânătăi în cele din urmă. Nici nu mă mir că îl evită și pe fiul lui.

De data aceea, privirea pe care Penelope i-o aruncă lui Abigail nu era doar uimită, ci și puțin speriată. Abigail o ignoră.

– Pare destul de înspăimântător, încuviință ea, dar cu siguranță tânărul Vane nu a avut nimic de-a face cu asta.

– O, asta s-a întâmplat înainte ca el să se întoarcă din război.

Penelope se încruntă.

– Atunci de ce să fie evitat și tratat cu atâta răceală?

Lucy aruncă o privire spre Lady Samantha.

– Nu a fost atât de rezervat când a revenit prima dată acasă. A amenințat că-l bate pe Sir Richard Arnold și aproape că a împărțit pumni cu alți domni.

– Din ce cauză?

Lucy ezită din nou. Lady Samantha răspunse:

– Bătrânul domn Vane a vândut o mare parte din terenurile lui. Fiul lui a fost extrem de surprins când s-a întors acasă. Părea că era pe punctul de a mai spune ceva, dar se opri, iar când continuă păru să își aleagă cu grijă cuvintele. Îndrăznesc să spun că orice alt om s-ar fi simțit la fel, ca să nu mai vorbim de un om care a fost grav rănit și care atunci când s-a întors acasă și-a găsit tatăl atât de bolnav.

Asta se potrivea cu imaginea pe care o avea Abigail în minte. Fusese plecat, incapabil să-l împiedice pe tatăl lui să rănească pe cineva și să își vândă moșia. Se întorsese acasă rănit și găsise un părinte cufundat în nebunie și o avere dispărută brusc... Fără îndoială că oricine și-ar fi pierdut cumpătul.

Lady Samantha își împinse scaunul.

– Vă rog să mă scuzați, trebuie să-mi dezmorțesc puțin picioarele după picnicul acesta extraordinar.

– Să vin cu dumneavoastră? Abigail dădu să se ridice, dar Lady Samantha clătină din cap.

– Nu, mă întorc în câteva minute. Nu ratez niciodată desertul. O luă pe pajiște spre casă.

De îndată ce se îndepărtă de ele, Lucy se aplecă în față.

– Acum că a plecat, pot să vă spun ce mai știu despre Sebastian Vane.

Lui Abigail i se strânse stomacul de teamă.

– Nu-i place să audă că se vorbește de rău despre el, dar este singura din familia ei. Pe vremuri, domnul Vane era bine-venit la Stratford Court, dar acum numele lui nu se mai pronunță acolo. Este adevărat că bătrânul Vane și-a vândut toate bunurile; și-a împuținat de bunăvoie averea. Oamenii bănuiesc că fiul lui s-a descotorosit de el ca să nu vândă totul.

– Ce i s-a întâmplat cu adevărat bătrânului domn Vane? întrebă Abigail.

– Nimeni nu știe! Lucy clătină sumbru din cap văzând expresia uluită a lui Abigail. A dispărut. Nu i s-a găsit niciodată cadavrul, dar singurii oameni din casă erau menajera și soțul ei, domnul Vane și fiul lui. Fiul a încercat să-l declare mort, dar în lipsa cadavrului... Ea ridică din umeri. E foarte ușor să arunci un om în râu.

– Dar de ce?

– Ca să scape de un nebun, evident, și ca să-l moștenească. Tânăra se strâmbă. Trebuie să fie groaznic să ai un nebun în familie.

– Dacă tatăl nu poate să fie declarat mort, fiul nu poate să-l moștenească, sublinie Abigail.

Lucy se opri.

– O fi adevărat. Poate de aceea domnul Vane s-a lăsat tentat de furt.

– Poftim? exclamă Penelope.

Musafira lor dădu din cap.

– La puțin timp după dispariția tatălui, o sumă mare de bani a dispărut de la Stratford Court. Ei bine, se spune că Sebastian Vane ar fi avut o ceartă serioasă cu lordul Stratford cu câteva săptămâni înainte, în care l-a amenințat că avea să-l facă „să plătească"... Acestea au fost cuvintele lui. Și apoi, când banii au dispărut...

Abigail se încruntă.

– Domnul Vane a fost arestat?

Lucy își întinse gâtul, se uită în direcția în care o luase Samantha, apoi își coborî vocea și mai mult.

– Nu a fost niciodată arestat, și doar mulțumită Samanthei. Ați auzit când a spus că domnul Vane a fost prieten cu fratele ei. Ce n-o să spună este că el era îndrăgostit nebunește de ea înainte de război și de problemele din familia lui. Și ea l-a iubit, cu toate că a fost un mare secret pentru că ea era atât de tânără, și el nu era decât un gentleman, în timp ce tatăl ei era conte. Ei bine, când a revenit acasă, am auzit că s-a dus la Stratford Court și a cerut – a pretins! – să se însoare cu ea. Nu vă dați seama că zestrea ei îi rezolva toate problemele? Dar, din motive evidente, lordul Stratford a refuzat și de aceea s-au certat atât de groaznic. Vane avea nevoie disperată de bani, așa că a furat mai multe mii de guinee de la conte. Și nu a fost arestat... adăugă ea când Penelope deschise gura ca să spună ceva, doar pentru că Lord Atherton, care fusese pe vremuri prietenul lui Vane, și-a convins tatăl să nu o facă doar pentru binele surorii lui.

Abigail o privi cu îndoială.

– Pare destul de greu să dai buzna într-o casă, să furi o sumă mare de bani și să scapi fără să fii prins și toate acestea cu genunchiul rănit.

Lucy făcu un semn cu mâna și ignoră detaliul.

– Dar pentru că îi vizitase atât de des, știa exact cum să intre și să găsească ce-și dorea. Cred că e foarte posibil ca el să o fi făcut.

– Dacă a furat o grămadă de bani, întrebă Penelope, atunci de ce este tot în faliment?

– Nu știu! exclamă Lucy. Poate că nu este, ci doar spune că este. Nu-i așa că dacă ar avea peste noapte foarte mulți bani ar aduce mai multe dovezi care să susțină zvonurile? Sau poate a fost prea șiret ca să cheltuiască totul dintr-odată. Putea să-i îngroape în grădina lui și să dezgroape câteva guinee când avea nevoie...

Penelope părea în continuare să nu fie convinsă.

– Contele de Stratford trebuie să fie un tată foarte devotat dacă a trecut cu vederea o astfel de pagubă și i-a permis unui hoț să umble în voie pe aceleași străzi cu fiica lui.

– Ei bine, toate lumea crede că el i-a furat, spuse Lucy aproape în defensivă. Nimeni nu-i va extinde creditul. Îndrăznesc să spun că nimeni nu crede că putea să ucidă pe cineva, dar un hoț va continua să fure. Și știu sigur asta: lordul Atherton nu a mai vorbit cu Sebastian Vane de atunci. Am auzit că au avut o despărțire dură din cauza poveștii de dragoste dintre Sebastian Vane și Lady Samantha. Lordul Stratford e un om important aici și bunăvoința lui contează. Nimeni din familia lui nu o să pronunțe măcar numele lui Vane.

Abigail își drese glasul.

– Lady Samantha doar ce a făcut-o și a fost mai degrabă blândă cu el.

Lucy îi aruncă o privire ușor compătimitoare.

– Nu e evident? Încă îl mai iubește. Cred că și el mai e îndrăgostit de ea și de aceea nu iese niciodată. Vă imaginați cât de greu trebuie să fie pentru cineva să trăiască atât de aproape de aleasa inimii sale și să știe că este condamnat să nu o aibă niciodată? Bineînțeles că și ei îi este interzis să-l vadă și să-i vorbească, de aceea probabil nu s-a căsătorit chiar dacă este mai mare ca mine cu cel puțin un an.

Urmă un moment de tăcere uluită.

– Ei bine, cât de melodramatic! spuse Penelope într-un final.

Lucy clătină din cap cu un oftat trist.

– Nu-i așa? Și este o fată atât de frumoasă și de delicată. E îngrozitor să auzi astfel de scandaluri tragice în care e implicat numele ei.

– Dar nu suficient de tragice ca să nu fie repetate, spuse Penelope în șoaptă când se ridică. Din fericire, musafira lor nu apucase să le audă. Gata cu subiectul ăsta trist. Domnișoară Walgrave, ați dori să vedeți Cărarea înmiresmată?

Lucy păru un pic enervată că bârfitul se încheiase.

– Nu vreau să vă deranjez...

– Nu mă deranjați deloc. Penelope schiță un zâmbet grațios. Veniți, o veți adora. Fratele meu spune că nu a mai văzut un loc mai romantic niciodată în viața lui.

Domnișoara Walgrave se lumină.

– Chiar așa? Atunci trebuie să o văd.

Abigail o privi cu recunoștință pe sora ei în clipa în care musafira lor își luă șalul. Știa foarte bine că Penelope o lua pe cealaltă fată cu ea ca să-i dea timp să cugete în liniște la ultima bârfă șocant de picantă. Sora ei abia dacă zâmbi și o luă de braț pe domnișoara Walgrave, chiar dacă o mințise când îi povestise despre interesul lui James pentru Cărarea înmiresmată, interes pe care fratele ei nu îl manifestase nici măcar o dată. Penelope voia să îl învețe minte și să asmută spre el fiecare tânără din oraș; Jamie refuzase să participe la petrecerile mamei și refuzul lui nu îl făcuse decât să pară și mai interesant în ochii domnișoarelor nemăritate de prin împrejurimi.

Dar se părea că domnul Vane avea alte motive pentru care evita ieșirile în public. Dumnezeule; crimă, furt și o inimă sfărâmată! Oare după atâta vreme mai era chiar atât de îndrăgostit de Lady Samantha că nu suporta nici măcar să o vadă? Abigail încercă să analizeze totul atent și să îndepărteze orice urmă de sentiment neplăcut. Hotărî că era posibil, dar deloc probabil. Dacă domnul Vane nu suporta să o vadă pe Lady Samantha nici măcar pe stradă, îi era mult mai bine să își vândă casa și să se mute altundeva. Nu părea să aibă prea mulți prieteni care să îl rețină în Richmond. Și totuși, cei șapte ani în care se izolase de societate erau o perioadă îndelungată. Abigail recunoștea că își trăia

sentimentele poate mai pătimaș decât alții, dar nu reușea să își imagineze cum de putea să își hrănească sufletul cu o dragoste neîmpărtășită timp de un an, darămite de șapte.

Sigur, celelalte acuze auzite erau mult mai serioase. Putea să-și ucidă tatăl? Nu voia să creadă așa ceva. Poate că fusese un accident... Nu știa ce să creadă despre banii furați, dar observase că povestea domnișoarei Walgrave fusese formulată mai degrabă ca o supoziție, și nu ca un fapt. Erau mai multe de zis, și detesta să acuze un om doar pe baza bârfelor, mai ales dacă ele veneau de la o persoană entuziastă ca domnișoara Walgrave. Se gândise la cum domnul Vane îi aruncase în față toate acuzele acelea. Doar un om cu sânge-rece și nervi de oțel putea să își aducă în discuție crimele în felul în care o făcuse el.

Se ridică și se îndreptă alene spre casă. Chiar dacă domnișoara Walgrave exagerase, ceva din comportamentul lui Lady Samantha o făcuse pe Abigail să creadă că existau câteva urme de adevăr în povestea aceea. Lady Samantha pălise de fiecare dată când numele domnului Vane fusese menționat. Îl apărase când toți ceilalți păreau să fie fericiți să îl vorbească de rău sau să îl ignore. Apoi mai fusese și privirea pe care sora ei, Lady Tunley, i-o aruncase când Penelope menționase pentru prima dată numele domnului Vane la balul familiei Weston. Lady Tunley arătase ca și cum și-ar fi făcut griji pentru Lady Samantha. Pentru o clipă, Abigail își dori să îi vadă pe Lady Samantha și pe domnul Vane împreună ca să-și dea seama dacă se mai iubeau, apoi hotărî că, de fapt, nu voia să vadă așa ceva.

Era atât de cufundată în gânduri, că nici nu o observă pe Lady Samantha. Se afla la marginea terasei și stătea cu spatele la râu. Sus, deasupra acoperișului de la Hart House, peste copaci, se vedea cu ușurință undeva în depărtare casa de la Montrose Hill. În lumina caldă a soarelui, cărămida pală era de un roz-deschis, liniile regulate ale ferestrelor străluceau ca argintul prin plantele agățătoare care se cățărau pe-o parte a fațadei. De acolo arăta grațios și confortabil, întruchiparea perfectă a unei case englezești.

De îndată ce Abigail o observă, Lady Samantha renunță să mai cerceteze din priviri casa și își reluă drumul spre locul de picnic. O zări pe Abigail și se opri cu o urmă de zâmbet pe chip.

– Domnișoară Weston. Nu mi-am dat seama cât de aproape de Hart House este Montrose Hill.

– Chiar nu este. Tatăl meu a făcut o vizită și a spus că trebuie să fie peste trei kilometri. Dealul acesta îl face să pară mai aproape.

– A, mă bucur că tatăl dumneavoastră l-a vizitat pe domnul Vane. Lady Samantha își mușcă buza. Ați observat probabil că pălăvrăgeala lui Lucy a fost...

– Un pic zglobie în dezvăluirile ei șocante?

– Da. Ochii tinerei se întunecară. Mi-aș dori să nu mai repete fiecare prostioară frapantă pe care o aude.

– Îmi pare o nedreptate, încuviință Abigail. Oricare ar fi problemele de familie ale domnului Vane, este îngrozitor să bârfești prin colțuri despre crimă când vine vorba de dumnealui.

– În tinerețe era un bărbat râvnit. Probabil că ar mai fi și acum dacă... Lady Samantha se opri și se forță să zâmbească. Dacă vecinii fără ocupație ca noi nu ar mai vorbi despre el! Nu sunt mai bună ca Lucy, nu?

– Sunteți mult mai bună cu domnul Vane, zise încet Abigail. Și de vreme ce l-ați cunoscut la un moment dat, am mai multă încredere în cuvintele dumneavoastră decât în cele spuse de domnișoara Walgrave.

Lady Samantha ezită.

– Îl cunoșteam pe domnul Vane cu foarte multă vreme în urmă, spuse ea într-un final. Nici eu nu pot să spun ce fel de om este astăzi și nu ar trebui să vorbesc despre el ca și cum l-aș cunoaște. Poate că vă veți face o părere complet diferită.

– Poate, încuviință Abigail.

Și avea de gând să încerce.

Capitolul 8

A doua zi, Abigail se duse la bucătărie și ceru ca prânzul să îi fie împachetat și pus într-un coș. Purta hainele de plimbare preferate, care îi făceau ochii să pară ușor albaștri, și o bonetă simplă

de paie. Avea cu ea cartea pe care o cumpărase din oraș. Când mama ei o opri pe terasă și o întrebă unde se ducea, Abigail răspunse inocent:

– Mă duc la plimbare și am un roman nou cu mine dacă găsesc un loc potrivit.

Mama ei nu deveni bănuitoare.

– Foarte bine. Să nu mergi prea departe, draga mea, și să te întorci la timp pentru cină.

– Da, mamă. Abigail zâmbi și se îndreptă spre pădure.

Din păcate, nu ajunse departe.

– Unde te duci? întrebă Penelope în timp ce trecea prin grădină.

– La plimbare.

– O, am chef de o plimbare, spuse sora ei.

– O să fie lungă și liniștită.

– Nu e altceva de făcut aici, răspunse Penelope. Așteaptă-mă să-mi iau pelerina.

– Am de gând să mă plimb până găsesc un loc drăguț unde să mă opresc și să citesc. Abigail scoase cartea din coș și o ridică. O să te plictisești.

Penelope o lovi ușor peste mână.

– Sunt deja plictisită. Poți să citești oricând. Nu fi așa, Abby! Nu-mi trebuie decât o clipă. Se grăbi spre casă.

Abigail pufni. Se uită în jur. Totul era liniștit la Hart House, cu o briză ușoară care venea dinspre râu și un cer însorit deasupra. Penelope era peste măsură de plictisită, dar compania ei era lucrul pe care Abigail și-l dorea cel mai puțin. Intenționa să se plimbe prin pădure în căutarea grotei și nu i-ar fi displăcut să îl întâlnească pe domnul Vane. Era foarte curioasă să afle dacă voia cu adevărat să o evite sau dacă simțea și el aceeași atracție inexplicabilă ca și ea. Fără îndoială că nerăbdarea o făcea să grăbească pasul, chiar dacă se gândi că șansele ca el să se plimbe prin pădure în același timp cu ea și pe aceleași cărări erau slabe – mai ales după ce îi spusese că ar trebui să evite pădurea.

Sau, mai degrabă, *grăbise* pasul până când sora ei o întrerupsese. De ce trebuia să sufere ea pentru că Penelope nu avea pe cine să chinuiască? Sora ei nu s-ar fi plictisit deloc dacă ar fi fost interesată de ceva, precum brodatul sau cântatul la pian. Ar fi ajutat-o

și să reintre în grațiile mamei, lucru pe care Penelope trebuia să îl considere mai important. Abigail își țuguie buzele și continuă să meargă – nici repede, dar nici încet.

– Nu m-ai așteptat, se plânse abia răsuflând Penelope când o prinse din urmă după câteva minute.

– Ți-a luat prea mult.

Penelope râse zgomotos.

– Mergi la plimbare ca să-l cauți, nu? Nu-mi vine să cred că te fofilezi ca să te întâlnești fără mine cu un domn misterios și posibil periculos.

– Nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni, spuse Abigail, cu privirea îndreptată spre cărarea din fața ei. Ți-am spus că vreau să citesc.

– Și din pură întâmplare porți o bonetă cu care-ți stă bine și ți-ai îmbrăcat rochia preferată, rânji Penelope.

– Da, mă declar vinovată că port rochia mea preferată, spuse Abigail sec. Trebuie să fie un indiciu de rea intenție.

– Nu te condamn, răspunse sora ei. Și mie mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe înflăcăratul domn Vane.

Abigail doar oftă și clătină din cap. Erau momente când nimic nu o descuraja pe sora ei.

– Nu ți-e teamă că ar putea să te ucidă prin pădurea asta?

– Nu!

Penelope râse.

– Sau să fure de la tine?

– Nu ar găsi decât cartea și coșul cu mâncare. Se uită în treacăt la sora ei. Doar nu crezi zvonurile alea?

Penelope zâmbi strengărește.

– Dacă te plimbai cu Lucy Walgrave pe Cărarea înmiresmată, te îndoiai și tu de fiecare cuvânt care-i iese din gură. Și mie îmi place o bârfă bună, însă doar dacă pare plauzibilă.

Fu rândul lui Abigail să râdă.

– Bănuiesc că o fi ceva plauzibil...

– Chiar crezi că o iubește de moarte pe Lady Samantha?

Zâmbetul lui Abigail dispăru.

– Mi se pare totuși cam mult să tânjești după cineva șapte ani.

– Adevărat, recunoscu Penelope. Până acum, orice îndrăgostit serios o răpea și o ducea la Gretna Green.

– Sau poate că povestea domnișoarei Walgrave este ciudată în toate aspectele ei, ripostă Abigail. Lady Samantha pare destul de matură și făcea până acum ceva dacă îl iubea și știa că sentimentul îi este împărtășit. Eu sigur făceam ceva, în orice caz.

– Într-adevăr, murmură sora ei cu o privire curioasă. De aceea ne plimbăm prin pădure?

– Nu. Abigail lovi o pietricică de pe cărare. Mă plimb prin pădure pentru că-mi place; e răcoare și liniște și nu dai peste guralivi băgăcioși... de obicei. Tu te plimbi prin pădure pentru că ești o pacoste.

Penelope era imună la critici.

– Pe pajiște sau pe terasă sunt locuri mai potrivite pentru citit, și tu știi asta. Dacă nu ai ieșit la plimbare în speranța că o să-l întâlnești pe domnul Vane, atunci trebuie să fie altceva ce vrei să vezi. Își mijì ochii și o studie atent pe Abigail câteva minute. Grota, spuse ea în cele din urmă.

– Mă surprinde că ți-a luat atât de mult să ghicești. Dar, Pen... Se opri și se întoarse spre ea cu toată seriozitatea. Nu îi spune mamei. Nu o să creadă că este demn ca o domnișoară să caute o peșteră.

– O grotă nu este o peșteră obișnuită, rânji Penelope. Nu-mi vine să cred că nu m-ai invitat.

Abigail oftă. Penelope avea să își dorească să caute grota ca și cum de găsirea ei depindea salvarea familiei de la distrugere. Abigail prefera să cutreiere prin pădure și să fie cu ochii în patru după grotă, dar fără să se concentreze doar pe căutarea ei. Voia să-și citească volumul, iar dacă se întâmpla ca domnul Vane să-i iasă în cale...

– S-ar putea să nici nu existe. Lady Turley a spus că a fost astupată.

– Atunci de ce o cauți?

Nu o privi pe sora ei când îi răspunse:

– Domnul Vane a spus că a găsit-o o dată, așa că m-am gândit să arunc o privire.

Pentru câteva clipe, Penelope nu spuse nimic, ceea ce era neobișnuit pentru ea.

– Știi, Abby, începu ea, nu te condamn pentru că te intrigă.

– Da, știu; întunecat și solitar, și misterios, cât de atrăgător! Se strâmbă.

– Ei bine, da, recunoscu sora ei. Dar am bârfit destul despre domni ca să-mi dau seama că de data asta e altceva.

Abigail îndepărtă o viță din calea ei în timp ce se gândea la un răspuns. Dacă îi mărturisea prea puține, sora ei avea să o bată și mai mult la cap; dacă îi mărturisea prea multe... era și mai rău.

– Una e să faci tot felul presupuneri despre un domn pe care nu l-am cunoscut niciodată bazându-te pe expunerile din fițuicile de scandal. Domnul Vane ne este vecin și a fost amabil cu mine. Cred că nu e corect că oamenii îl evită din cauza bolii tatălui său și că-l fac ucigaș sau hoț fără dovezi, la fel cum cred că nu e corect ca unii să creadă că noi două suntem niște intrigante ambițioase și dornice să cumpere soți cu titluri nobiliare. Nu vreau decât să îi acord prezumția de nevinovăție – și până acum nimic din comportamentul lui nu mă face să îl evit.

– E foarte adevărat, dar cred că e mai mult de atât. Penelope blestemă când își agață fusta într-un mărăcine. Mă înșel?

Abigail ezită.

– Poate. Poate nu, dar... mi-ar plăcea să aflu.

Pentru prima dată, sora ei tăcu. Îi aruncă lui Abigail o privire prelungă și iscoditoare, apoi clătină din cap.

Merseră în liniște o vreme. Abigail încercă să țină minte traseul pe care-l urmau ca să nu se piardă, dar renunță după un timp. Hart House era în spatele lor, la est. De partea cealaltă, înainte și la dreapta, se afla Montrose Hill în sus pe panta dealului care începea să se ridice sub picioarele ei. Nu știa unde putea să fie grota, dar trebuia să se afle în apropierea casei lui dacă domnul Vane o descoperise. Încercă să se îndrepte discret spre deal și, pentru prima dată, sora ei nu se plânse la urcare.

– Știi, Lucy Walgrave e o gură-spartă de cea mai joasă speță, spuse pe neașteptate Penelope. Mă gândesc că nu crede nici jumătate din tot ce spune. Sigur nu.

Abigail îi zâmbi surorii ei cu recunoștință.

– Nici eu.

– De aceea am și asmuțit-o spre Jamie.

– Nu se poate!

Penelope schiță zâmbetul ei răutăcios la exclamația oripilată și amuzată a lui Abigail.

– Ce ai făcut?

– Se poate să fi menționat că e pregătit să se așeze la casa lui. Se poate să-i fi spus că îi plac pianul, poezia și doamnele care pictează.

Abigail se înecă de râs când sora ei menționă tot ceea ce îl făcea pe fratele lor să o ia la sănătoasa.

– Ce ți-a făcut Jamie?

Penelope oftă iritată.

– Nimic. Nimic! Absolut nimic. L-a lăsat pe tata să cumpere casa asta și să ne condamne la un exil de-o vară, apoi a dat bir cu fugiții. În afară de cină, l-ai mai văzut pe undeva? A evitat balul, nu ne însoțește când facem vreo vizită, nici măcar nu ar merge cu mine cu barca pe râu. Merită să fie urmărit de o gură-spartă și să sufere pentru prostia lui de neiertat.

– Când a mers Jamie vreodată în vizite? sublinie Abigail. Merge la baluri în Londra doar când insistă mama. Și nu o să-și schimbe atitudinea dacă o să fie urmărit de doamne precum domnișoara Walgrave, dacă asta ți-a fost intenția.

– Tot o merită pentru că este atât de chinuitor de absent de cele mai multe ori, mormăi Penelope. Sunt sigură că se duce pe ascuns la Londra și, dacă face asta, eu de ce nu pot s-o fac?

– Nu face asta. Doar că găsește moduri să-și petreacă timpul fără să îi oblige pe alții să-i suporte compania.

Penelope scoase limba.

– Recunoaște, Abby. Ai fi la fel de plictisită ca mine dacă nu era misteriosul domn Vane.

– Prea puțin misterios.

Penelope țipă și o strânse atât de tare de braț pe Abigail că fură cât pe ce să cadă amândouă.

– Doamne, Dumnezeule, ați vrut să ne speriați de moarte? întrebă ea și se învârti pe loc. Unde sunteți, domnule?

El ieși din spatele unui arbust cu flori sălbatice.

– Pe propria mea moșie.

Penelope își încrucișă brațele la piept și îl privi de sus în jos. La fel făcu și Abigail, deși – spera ea – fără privirea insolentă a surorii ei. Era exact cum și-l amintea, înalt, chipeș și sobru. Haina lui cafenie lungă îi ascunsese bastonul, dar acum putea să vadă că se sprijinea în el, iar umărul stâng era un pic mai ridicat decât cel drept.

– Da? spuse Penelope tăios. Nu văd nici un gard.

– Dar am locuit aici toată viața și știu unde se termină pământurile mele și unde încep ale tatălui dumneavoastră, îi răspunse el. Îndrăznesc să spun că după ce veți trăi aici treizeci de ani sau mai mult, veți fi în măsură să localizați limita mai bine decât orice gard.

– Vă rog să nu sugerați în nici un caz că voi locui aici treizeci și mai bine de ani, spuse Penelope în șoaptă. Aveți de gând să ne împușcați pentru încălcarea proprietății?

– Penelope! rosti Abigail cu asprime, dorindu-și s-o zgâlțâie tare pe sora ei. Dumnealui este vecinul nostru, domnul Sebastian Vane. Domnule Vane, îmi permiteți să v-o prezint pe nepoliticoasa și impertinenta mea soră, domnișoara Penelope Weston?

– Mă gândeam eu, zâmbi Penelope care reveni la expresia ei obișnuită, luminoasă și blajină. Este o plăcere să vă cunosc, domnule Vane.

– Și pentru mine, domnișoară Penelope. Privirea lui se îndreptă în sfârșit spre Abigail și ceva se aprinse înăuntrul ei. Ce mai faceți, domnișoară Weston?

– Foarte bine, domnule. Încercă să-și păstreze zâmbetul pe față. Deci, nu fusese în stare să evite pentru totdeauna pădurea, așa cum o amenințase. Ce surpriză să vă întâlnim aici!

El îi recunoscu apropoul printr-o ușoară strângere din buze.

– Boris a ieșit pe afară și nu s-a mai întors. Pentru el mă aflu în acest moment în pădure. Menajera mea îl alintă pe Boris ca pe un copil și s-a îngrijorat când a văzut că nu se întoarce pentru masa de prânz.

– Cine este Boris? dori să știe Penelope.

– Câinele meu. El ezită, apoi își atinse borul pălăriei. Îmi pare rău că v-am întrerupt plimbarea. O zi bună, domnișoară Weston, domnișoară Penelope.

– Așteptați! strigă Abigail când el se întoarse. Vă ajutăm să-l căutați. De vreme ce și dumneavoastră ați fost atât de drăguț să mă ajutați să-l salvez pe Milo. Vă suntem datoare.

– Sunt sigur că e bine, spuse el și o privi cu ochii aceia întunecați și sobri. Dar vă mulțumesc pentru amabilitate.

– Dacă a căzut în grotă? Sau s-a agățat în vreo tufă de mărăcini? Ar putea să fie rănit. Abigail se avântă spre el prin desișul încâlcit de vițe și ferigi. Acum voi fi și eu îngrijorată pentru Boris.

Domnul Vane ezită. Privirea lui se îndreptă iute spre Penelope, iar Abigail îi aruncă o căutătură speriată surorii ei care îi rămăsese datoare cu o favoare extraordinară.

Penelope clipi, apoi izbucni.

– O, da! Vă ajutăm să îl căutați. Este mic și adorabil ca Milo?

– E un dulău mare, cam atât de înalt, spuse neutru domnul Vane. El își ridică mâna până în dreptul taliei. Negru. Salivează cam mult.

Penelope clipi din nou.

– Este atât de mare?

– Când latră are tendința să le sperie de moarte pe doamne, continuă domnul Vane. Este un lătrat foarte adânc și fioros.

– Și cu toate acestea, este foarte bine dresat și nu ar răni pe nimeni. Abigail îi aruncă lui Sebastian o privire mustrătoare. Nu-i așa?

El oftă când o privi. Ca de obicei, expresia feței îi era indescifrabilă, dar în clipa aceea, în timp ce stătea lângă el, i se păru că întrevede în ochii lui ceva ce semăna cu o frustrare amuzată.

– Da, domnișoară Weston, încuviință el cam fără tragere de inimă.

– Aveți vreo idee unde ar putea să fie? Își duse mâna pavăză la ochi ca să îl vadă mai bine.

– Nu. Nici nu părea foarte preocupat de acest lucru, iar privirea lui rămase ațintită asupra ei cu o fascinație nedorită.

Abigail zâmbi.

– Atunci doar o să mergem prin pădure până îl găsim.

– Da, spuse Penelope cu un entuziasm vădit scăzut. Îi aruncă lui Abigail o privire care-i promise că nu avea să uite prea curând povestea aceasta.

Abigail se întoarse spre domnul Vane.

– Dacă îi este foame, nu e posibil să fie mai aproape de casă? Se îndreptă spre Montrose Hill. Poate chiar acum a pornit înapoi.

– Poate, încuviință domnul Vane când ea se îndepărtă, dar casa e în partea aceea. El arătă spre stânga.

Fără un cuvânt, ea schimbă direcția de mers.

– Îi place pâinea sau brânza? Am câte ceva în coș, mai am și un măr.

Pentru o clipă, el nu spuse nimic. Abigail continuă să meargă, încordându-și auzul, până ce prinse din zbor un blestem înăbușit și sunetul sprinten al pașilor lui pe măsură ce se grăbea după ea. Penelope, își închipui ea, era undeva în spatele lui.

– Îi place brânza.

– Excelent! Îl ispitim cu niște brânză ca să iasă din ascunzătoare. Ea ridică vocea. Boris! Vino, Boris! Am brânză!

Domnul Vane se uită la ea.

– O să vrea să meargă cu dumneavoastră acasă dacă îi oferiți brânză.

Abigail râse.

– Ridicol! O să alerge înapoi la dumneavoastră de îndată ce Milo o să latre la el ore și ore în fiecare zi.

El pufni ușor neîncrezător.

– Ore și ore?

– Uneori la nesfârșit. Puteți vedea că am fugit de acasă doar ca să scap de el.

– Asta v-a făcut să veniți în pădure, murmură el. Înțeleg.

– Milo? Penelope îi prinse iar din urmă, trecu pe sub o creangă ce atârna în jos și ocoli o băltoacă mare. Milo este cea mai drăgălașă creatură din lume. Nu latră toată ziua. Îi aruncă domnului Vane o privire vicleană. Sora mea este hotărâtă să descopere grota pierdută din pădure.

Privirea lui zăbovi asupra lui Abigail.

– Chiar așa. Mă îndoiesc să fie într-o stare potrivită ca să fie explorată de doamne.

– Deci ați văzut-o? întrebă Penelope ca și cum Abigail nu i-ar fi spus că el o văzuse. Cum este?

– Întunecată, răspunse el. Rece. E o peșteră.

– E o grotă, îl corectă Abigail. Nu o peșteră naturală, ci una făcută de mâna omului. Adesea, pot fi minunat amenajate sau au întrebuințări ingenioase. Am citit despre una din Italia care era folosită drept sală de baie.

– Sună scandalos, spuse Penelope încântată.

– Nu este. Vocea domnului Vane era încordată.

– Atunci am putea să o folosim și noi așa. Poate fi locul unde să ne ascundem de mama. O să aduc pe furiș o sticlă de sherry.

– Mai întâi trebuie să-l găsim pe Boris, îi aminti Abigail.

Își și imagina ce va mai aduce pe furiș sora ei în grotă dacă o găsea vreodată. Penelope îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi zâmbi strengărește.

– Așa e. Boris! strigă ea cu vocea ridicată și cântată pe care o folosea cu Milo. Unde ești, Boris?

Domnul Vane scoase un sunet care semăna cu un râs sugrumat.

– Boris! Penelope se avântă un pic mai departe de ei. Unde ești, câine bălos, mare și obraznic? Abby are niște brânză pentru tine! Continuă să strige și să meargă cu spatele la ei. Abigail îi mulțumi în gând surorii ei, chiar dacă Penelope părea din ce în ce mai caraghioasă pe măsură ce adăuga tot felul de alintături ridicole în chemările ei.

– Boris va apărea dacă o aude? întrebă ea.

Domnul Vane o privi pe Penelope cum dispare în pădure.

– Habar nu am.

– Cum îl chemați?

– Cu un fluierat. El ridică o creangă joasă pentru ca ea să treacă pe sub ea. Va veni acasă în cele din urmă.

– Trebuie să fiți îngrijorat, pentru că altfel nu ați fi venit să-l căutați. Ea înclină capul ca să-i vadă fața cu coada ochiului. Sunt surprinsă să vă întâlnesc astăzi. Ați jurat să evitați complet pădurea.

Sebastian se strâmbă.

– Da? Nu-mi amintesc să fi spus așa ceva. Știți că o parte din ea se află pe moșia mea.

O încruntare ușoară atinse fruntea lui Abigail când încerca să-și amintească întocmai cuvintele rostite de el. Poate că nu spusese chiar că va evita pădurea, dar insinuase cu siguranță. Fruntea i se descreți. Îl avertizase să evite pădurea dacă nu-și dorea să o vadă. Iar dacă nu o făcuse, asta însemna că nu-și dorea într-adevăr să o evite.

– Împărtășiți planurile nefaste ale surorii dumneavoastră legate de grotă, în cazul în care o găsiți? întrebă el.

Abigail râse.

– Chiar nu cred că este interesată de grotă. Penelope se plictisește în Richmond. Planurile ei de a se distra devin mai șocante și mai fantasmagorice cu fiecare zi în care nu are ceva mai scandalos de discutat.

Simți privirea lui scrutătoare îndreptată asupra ei preț de un minut lung.

– Sunt sigur că va găsi ceva scandalos în Richmond dacă va asculta destul de atent.

– O! A auzit deja ceva despre dumneavoastră, spuse Abigail cu nepăsare.

– Fără îndoială, murmură el încruntat. Are și de unde să aleagă.

– Într-adevăr.

– Acum înțelegeți de ce v-am avertizat.

Ea se opri, apoi așteptă să se oprească și el și să se întoarcă spre ea.

– Mulțumesc, dar prefer să-mi creez propriile opinii despre firea unui om, nu să înghit integral părerile ridicole ale altora. După cum fac sora și restul familiei mele, adăugă ea, în vreme ce el o privea neimpresionat. Știți, nu sunteți singurul despre care oamenii vorbesc. Dacă ar fi să le dai crezare bârfitorilor din Londra, tatăl meu este un parvenit care a apărut peste noapte și care a făcut avere din afaceri ilicite. Eu și sora mea suntem niște moștenitoare *nouveau riche* care caută prin orice mijloace descendenți și cereri în căsătorie din partea domnilor de viță nobilă. Ea își ridică sprâncenele când văzu expresia de pe chipul lui. Voi înțelege dacă nu vreți să mai recunoașteți că ne știți.

Încet, aproape imperceptibil, gura lui se descreți. Expresia lui rece și detașată dispăru și o privi oarecum amuzat.

– Sunteți o femeie greu de descurajat, domnișoară Weston.

– Din contră, protestă ea. Sunt foarte sensibilă la rațiune și logică. Am o mare slăbiciune pentru recursul la justiție și corectitudine și îndrăznesc să spun că aș putea să iert aproape orice act comis de un părinte în apărarea copilului său. Tratez pur și simplu cu suspiciune zvonurile necugetate și bârfele.

O privea cu ochii mijiți. Inima lui Abigail tresăltă cu putere în piept. În depărtare, încă o auzea pe Penelope care îl striga pe Boris, dar altfel, în pădure erau doar ei doi, ea și domnul Vane.

– Nu am întâlnit niciodată pe cineva ca dumneavoastră, domnișoară Weston.

– Sper ca asta să nu vă îndemne să fugiți de groază. Ea își mișcă într-o parte capul, cu un zâmbet.

Privirea lui alunecă încet în jos și studie fiecare centimetru al siluetei ei până când Abigail roși.

– Nu.

– Ei bine...da, zise ea, fiindu-i greu să-și amintească exact ce spusese.

Ochii lui păreau să devină și mai întunecați.

– Nu ați mai spune asta dacă ați ști ce îmi doresc.

De data asta, respirația i tăie, chiar dacă inima ei părea subit să bată de două ori mai repede decât în mod normal.

– De ce? Ce vă doriți?

Gura lui Sebastian se arcui. Nu într-o expresie dulce și ușoară, ci într-una care nu putea fi descrisă decât ca seducătoare. Ochii îi deveniseră la fel de negri precum un cer fără lună la miezul nopții și, chiar dacă nu se clintise din loc, Abigail ar fi putut să jure că, într-un fel sau altul, era mai aproape de ea.

– Multe lucruri pe care nu pot să le am.

– Nu e la fel pentru toți? Reuși să schițeze un zâmbet. Eu îmi doresc un păr blond ca al surorii mele. Îmi doresc ochi de orice altă culoare – verde, albaștri, căprui, chiar negri.

– Vă înșelați dacă vă doriți toate lucrurile acestea. Să nu vă doriți niciodată ca părul să vă fie blond; o nuanță atât de pală și insipidă v-ar nedreptăți. Strălucești de veselie și de pasiune, la fel

de luminos și de cald precum părul dumneavoastră. El se îndreptă spre ea și, cu o mișcare agilă, îi slăbi panglicile bonetei și i-o dădu pe spate ca să-i atingă părul. Să nu vă doriți niciodată ca ochii să fie albaștri sau căprui. Degetul lui îi mângâie ușor obrazul pe măsură ce îi studia chipul. Sunt proaspeți și limpezi precum zorii de zi, plini de promisiuni și de speranță. Sunteți perfectă așa cum sunteți.

Abigail se întinse spre el, în așteptarea unui sărut – tânjea după un sărut –, dar el dădu înapoi, și Abigail aproape tresări. Se concentrase atât de mult pe el și rămăsese atât de încremenită sub privirea lui arzătoare, că se simți șovăielnică și dezorientată când își luă ochii de la ea.

– Nu facem prea multe progrese în căutarea lui Boris.

– Ați spus că nu vă faceți griji pentru el! Se grăbi să-l prindă din urmă când el o luă înainte fără să o mai privească.

– Eu nu, dar dumneavoastră da.

– Ei bine, nu vreau să se piardă sau să se rănească...

– Boris e în stare să găsească și singur drumul spre casă, o asigură el. Cunoaște pădurea asta la fel de bine ca orice altă creatură care locuiește în ea.

– Dacă nu sunteți deloc îngrijorat, atunci de ce îl căutați în pădure? Abia dacă putea să țină pasul – el se mișca mult prea repede. Regreta ce îi spusese? Dacă nu, cum de putea să fugă efectiv de ea?

– Aveți un punct de vedere excelent, domnișoară Weston. Ar trebui să mă întorc acasă de îndată și să vă las pe dumneavoastră și pe sora dumneavoastră să vă plimbați în voie. Iertați-mă. Îi aruncă o privire când atinse borul pălăriei.

– Da, ne mulțumiți foarte frumos după ce amândouă v-am ajutat să vă căutați câinele. Abigail se opri, își strânse mâna pe piept pentru că gâfâia. La revedere, domnule Vane.

El mai înaintă câțiva pași, apoi se opri. Rămase nemișcat pentru o clipă, se întoarse spre ea, nu la fel de repede ca înainte, ci cu pași intenționat tărăgănați. Abigail nu dădu înapoi și așteptă, cu bărbia ridicată. Nu se sperie de privirea lui chiar dacă părea aproape supărat.

– Ați întrebat ce îmi doresc, spuse el cu vocea joasă și fermă. Foarte bine. Vreau să merg din nou normal. Aș da orice pentru două picioare sănătoase. El își mută greutatea ca să-și sprijine călcâiul cizmei stângi într-un ciot din apropiere. În schimb, m-am ales cu un genunchi distrus care mă doare în fiecare zi în care plouă și mă lasă în momente ciudate când cad ca un adevărat infirm. Nu voi mai fi niciodată în stare să merg fără baston, să dansez cu o femeie, să mă urc într-un copac sau să fac o plimbare confortabilă călare.

Ea îi privi genunchiul rănit, buzele i se despărțiră îngrozite.

– O...

El își puse degetul pe buzele ei.

– De asemenea, îmi vreau pământul înapoi. Tatăl meu l-a vândut pe nimic, și toată lumea e de acord că a fost o vânzare legală chiar dacă el era nebun de legat la momentul respectiv. Vreau ca mormântul mamei să se afle pe proprietatea mea.

Lui Abigail i se tăie respirația.

– Nu puteți răscumpăra măcar bucata aceea?

Zâmbetul lui era amar.

– Chiar dacă mi l-ar vinde cumpărătorul, nu am resursele necesare.

Ea își mușcă buza. Era îngrozitor! Ce alinare putea să-i ofere cuiva într-o astfel de situație?

El își puse piciorul la loc pe pământ și făcu un pas spre ea. Abigail se dădu înapoi ca să-i întâlnească privirea.

– Iar ultimul lucru pe care mi-l doresc e ceva ce nu pot să am.

Ea își umezi agitată buzele. Ochii lui prinseră mișcarea.

– Ce anume?

Sebastian îi oferi din nou un zâmbet trist.

– Nu contează. Mi-am acceptat soarta. Trebuie să credeți câte ceva din ce se spune despre mine prin oraș, nu sunt un erou de poveste.

– Chiar așa? Ea își ridică o sprânceană. Tatăl dumneavoastră a înnebunit și a alergat gol pe străzile din Richmond? V-ați ucis tatăl? Câinele dumneavoastră este duhul unui membru din familie?

– Un duh? El se opri și clătină din cap. Pe asta nu o auzisem. Boris este un câine obișnuit.

– Bineînțeles că este un câine obișnuit. Zvonurile sunt atât de ridicole! Nu am crezut nici măcar jumătate din ce-am auzit.

Când Sebastian începu să se îndepărteze, data asta într-un ritm normal, ea îl urmă.

– Ar trebui să credeți mai mult. Tatăl meu chiar a înnebunit, îi spuse el. Alerga deseori prin pădurea asta și chiar prin oraș îmbrăcat doar în cămașă de noapte – asta dacă avea ceva pe el. Refuza să facă baie sau să mănânce cu săptămânile uneori, refuza să se tundă sau să-și taie unghiile, arăta ca o fiară sălbatică. Nu l-am ucis, chiar dacă m-a implorat să o fac. Îi aruncă o privire provocatoare. Sunt convins că vi s-a spus că înnebunesc și eu la fel ca el. Puteți adăuga numele meu pe lista dorințelor dumneavoastră lipsite de speranță.

– Nu sunteți deloc nebun. Abigail își dădu ochii peste cap. Poate doar într-o situație dificilă.

– Atunci de ce mai vorbiți cu mine?

Abigail înghiți răspunsul caustic care îi veni pe buze. Încerca să o gonească, dar felul în care o privise cu câteva minute în urmă, când îl întrebase ce-și dorea, nu îi dădea pace. Felul în care îi atinsese chipul vibra încă adânc înăuntrul ei.

– Pentru că vă plac, recunoscu ea. Îmi place să vă vorbesc chiar și atunci când îmi spuneți că trebuie să fug de dumneavoastră. Mă priviți de parcă...

Sebastian se opri brusc, ea se lovi de el. Își puse din instinct mâna pe umărul lui, el o luă de talie ca să o prindă. Abigail făcu ochii mari și îl privi insistent. Ochii lui nu mai erau duri și supărați, ci întunecați și plini de alean.

– De parcă v-aș dori? întrebă el fără să facă vreun efort ca să-i dea drumul. Vă doresc. Am venit astăzi în pădure pentru că voiam să vă văd chiar dacă am spus că nu voi veni – chiar dacă știu că nu ar trebui. Vă doresc în toate felurile nebunești în care un bărbat dorește o femeie. Și dacă v-aș avea, v-aș arăta mult mai de cincizeci de moduri de a păcătui.

Abigail căscă ochii brusc la primele lui cuvinte, dar încremeni de uimire la ultimele.

– Poftim? rosti ea cu vocea pierită.

– Știți la ce mă refer, murmură el. Mâna îi alunecă pe spatele ei, cu degetele răsfirate ca s-o țină aproape de el. Broșura pe care ați cumpărat-o în librăria doamnei Driscoll.

– Ați *citit-o?*

El încuviință din cap.

Abigail își jură că avea s-o ucidă pe sora ei. Știuse că o va pune la un moment dat într-o situație neplăcută.

– Dar... dar... de ce ați *cumpărat-o?* Și-ar fi dorit să se uite în altă parte, dar rațiunea – și voința – păreau s-o fi părăsit.

– Pentru că m-ați fermecat și am vrut să vă cunosc chiar dacă asta însemna doar să citesc cărțile pe care le citiți și dumneavoastră. El își înfășură o șuviță din părul ei pe deget înainte să i-o îndepărteze de pe tâmplă. *Dumneavoastră* de ce ați cumpărat-o?

Inima lui Abigail bătea atât e tare încât amenința să îi sară din piept. Era tentată să dea vina pe sora ei, dar broșura i se păruse atât de excitantă...

– Din curiozitate, șopti ea în cele din urmă.

Ceva se aprinse în privirea lui.

– Așa. Nu îmi dați pace, domnișoară Weston. V-a fost satisfăcută... curiozitatea?

Un val de căldură o cuprinse și îi aprinse pielea din cap până în picioare. Abigail șovăi și își coborî privirea ca să-și ascundă gândurile, dar și ca să-i evite privirea.

– A fost... a fost edificatoare, bâigui ea. Educativă.

– Destul cât să potolească setea dumneavoastră... de cunoaștere?

El știa. Abigail simțea urma de umor din tonul lui. Știa că o citise și recitise pentru desfrâul pur pe care îl înfățișa. Iubitul lui Lady Constance venise la ea pe întuneric, o legase la ochi și o învățase cum să își atingă propriul corp ca să se satisfacă în timp ce el o privea. Abigail era convinsă că gândurile i se puteau citi pe chip pe măsură ce își amintea fiecare fel păcătos în care Constance se mângâiase – așa cum făcuse și ea în intimitatea dormitorului ei. Se rugă la Dumnezeu ca Sebastian să nu afle niciodată că o făcuse cu gândul la el.

– În parte, șopti ea.

El o strânse și mai tare.

– Recitiți-o, murmură el cu buzele lipite de urechea ei. Astă-seară, în patul dumneavoastră. Mângâiați-vă și vedeți dacă Lady Constance a făcut-o cum trebuia.

Un țipăt se auzi în pădure.

– Penelope! rosti ea pe nerăsuflate când domnul Vane o luă la fugă pe lângă ea.

Alergă pe urmele lui, strângându-și rochia cu o mână, în timp ce coșul i se legăna tare în cealaltă și boneta îi aluneca pe spate. Pentru un moment, fu cu adevărat cuprinsă de teamă – uitase complet de sora ei care se simțea mai acasă în oraș decât în pădure. Penelope putea să fie rănită sau prinsă pe undeva. Dar, în vreme ce se mișca printre ferigi spre vocea surorii ei, își dădu seama că Penelope nu striga speriată după ajutor, ci înjura. Își încetini un pic ritmul când domnul Vane se avântă înainte. Pentru un bărbat care se considera infirm putea să se miște uimitor de iute. Sări peste un copac uscat și dispăru în spatele unui tufiș, fugind doar cu un ușor șchiopătat. Când Abigail îl prinse din urmă, aproape de o pantă acoperită cu frunze moarte, ajunsese la timp ca să îl vadă cum o ajută pe Penelope să iasă dintr-o mlaștină plină cu noroi. După cum îi arăta rochia, Penelope căzuse în genunchi și îi aruncă lui Abigail o privire aprigă în clipa în care urcă pe dâmbul de pe care pesemne alunecase.

– Probabil câinele poate să supraviețuiască mai bine decât mine în pădure, spuse ea printre dinți.

Ușurată că sora ei nu era nici rănită, nici prinsă în vreo capcană pe undeva, Abigail clătină din cap.

Domnul Vane ieși din mlaștină cu cizmele pline de noroi până la gleznă.

– Sunteți rănită, domnișoară Penelope?

Tânăra își privi încruntată rochia.

– Da, cred că sunt. Grav. Abby va trebui să-mi aducă la pat ceai și prăjiturele până îmi revin. Și ceva de citit pentru că e posibil să fiu țintuită la pat.

– Desigur, murmură Abigail, știind la ce se referea sora ei.

Penelope privi printre ei.

– Acum mă duc acasă. Fără să aștepte vreun răspuns de la vreunul din ei, începu să meargă ținându-și departe de corp

fustele împroșcate cu noroi. Pantofii ei pleoscăiau de noroi la fiecare pas.

Abigail șovăi. Își dorea ca Penelope să nu fi țipat când țipase, înainte ca el să îi spună ce își dorea, dar momentul trecuse. Poate îi spunea că nu o dorea pe ea și că era îndrăgostit de Lady Samantha. Poate că o dorea, dar numai în felul în care doreau amanții lui Lady Constance: desfrâu și dorință doar pentru o noapte. Poate că era doar nebună.

– Mulțumesc că ați ajutat-o pe sora mea, domnule Vane. Îmi pare rău că v-am întrerupt din căutarea lui Boris. Sper să îl găsiți în curând. Își lăsă capul în jos și dădu să plece.

– Domnișoară Weston. Vocea lui era joasă, dar ea se opri pe dată. Iertați-mă.

Abigail se întoarse prudent. Expresia de pe chipul lui era în continuare imposibil de citit, dar înflăcărarea îi dispăruse din voce.

– Nu ar fi trebuit să vă spun toate acele lucruri.

Ea roși.

– O, și eu... am fost impertinentă cu dumneavoastră.

Un colț al gurii lui se strâmbă.

– De ce credeți că vă plac?

Abigail clipi cu o confuzie plină de speranță. El șovăi, cu privirea întunecată și scrutătoare.

– Chiar vreți să vedeți vechea grotă?

Ea încuviință din cap.

Un zâmbet sincer, aproape imperceptibil arcui buzele lui Sebastian cu aceeași expresie care o fermecase în librărie.

– Ne întâlnim mâine la ora două la capătul Cărării înmiresmate.

Abigail fremătă de uimire.

– Mi-o veți arăta?

– Nu ar trebui să puneți în pericol restul familiei dumneavoastră atunci când o căutați.

Ea îi zâmbi uluită, iar surâsul lui reticent se lărgi puțin. O, era atât de atrăgător când zâmbea!

– Pe mâine, domnișoară Weston. Își atinse borul pălăriei și mai zâmbea încă în clipa în care Abigail își luă ochii de la el și o luă pe urmele surorii ei.

*

Sebastian privi după ea până când dispăru printre copaci și nu mai auzi zgomotul pașilor ei. Doamne, Dumnezeule! Nu era sigur dacă i se oferise o nouă șansă la fericire sau o oportunitate vicleană care avea să îl distrugă pentru totdeauna.

Oricum ar fi fost, urma să o reîntâlnească pe Abigail Weston a doua zi și nu putea să regrete asta.

Șchiopătă prin pădure până la locul în care își aruncase bastonul. Se aplecă să-l ia de jos și ar fi putut să jure că parfumul ei mai zăbovea în aer. Sprijini bastonul de piciorul rănit și se îndreptă spre casă cu o durere în genunchi abia perceptibilă după saltul nebunesc în noroi. I se păruse minunat că reușise să arunce bastonul și să o ia la fugă fără să se încordeze la fiecare pas în așteptarea durerii. Va plăti mai târziu, dar în aceea clipă aproape că se simțea ca pe vremuri, capabil să ajute o femeie la nevoie așa cum făcea un domn.

Și o făcuse pe Abigail să îl privească cu recunoștință și respect, o privire la fel de atrăgătoare precum îmbinarea aceea de dorință și stânjeneală pe care o întrezărise la ea câteva clipe mai devreme. Se întrebă dacă avea să îi accepte provocarea și să recitească *50 de moduri de a păcătui*. Se întrebă pe cine își va imagina că o privea în timp ce se satisfăcea singură.

Respiră sacadat. Al naibii să fie de prost! De parcă nu avea deja suficiente regrete.

Se îndreptă spre casă. Ajuns la marginea copacilor, înainte să o ia pe panta acoperită de iarbă care ducea spre Montrose Hill, își duse degetele la gură și scoase un fluierat ascuțit. Boris fusese o scuză convenabilă; în clipa în care domnul Jones îi observase lipsa, Sebastian își pusese pălăria și o luase spre pădure. Fascinația lui nu se domolise chiar dacă o evitase pe Abigail Weston, ba dimpotrivă. După ce o văzuse ultima dată, aproape înnebunise cu gândul la ea. Se întrebase dacă interesul pentru el avea să piară de îndată ce auzea confirmarea zvonurilor despre el. Dacă nu cumva dorința ei clar exprimată de a găsi grota nu era doar o zeflemea. Dacă se putea ține la distanță de ea pentru mult timp.

Răspunsul la toate întrebările acelea era, evident, nu.

Câteva minute mai târziu, Boris apăru cu pași repezi pe lângă el. Sebastian îl scărpină în spatele urechilor. Boris era ud și plin de noroi, iar doamna Jones îl va închide în grajduri până se va usca, dar în clipa aceea, limba îi ieșea fericită din gură. Probabil avusese parte de o plimbare pe cinste, nu își făcuse apariția prea devreme și nu îi întrerupsese.

– Bun băiat, îi spuse Sebastian câinelui. Ai făcut foarte bine.

Capitolul 9

Pe drumul spre casă, Penelope insistă să audă toate detaliile. Abigail se eschivă – câte se puteau întâmpla în puținele minute petrecute împreună? –, dar se văzu nevoită să recunoască sincer că domnul Vane se oferise să îi arate grota.

– Foarte bine, afirmă solemn sora ei. Nu îmi doream să mai merg încă o dată acolo.

– Și să nu spui nimănui nimic, îi ordonă Abigail.

Penelope o luă peste picior.

– De parcă ți-aș strica eu povestea de amor! Măcar uneia din noi trebuie să i se întâmple ceva interesant. Sunt mai degrabă dezamăgită că nu mi se întâmplă mie, dar o să supraviețuiesc... într-un fel sau altul...

Abigail se strâmbă și o înghionti ușor.

– Încearcă să supraviețuiești în tăcere, te rog.

– Ești o făptură fără inimă, i-o întoarse Penelope. Mi-am sacrificat rochia ca să-ți ofer un moment în liniște cu el! Uită-te la ea – e complet distrusă!

– Iar acum o să-i spui mamei că ai nevoie de una nouă, așa că nu am să-mi stric lacrimile pentru asta.

Penelope pufni și mormăi până acasă, iar Abigail avu timp să se gândească. Schițase deja în minte planul de acțiune până când ajunseră acasă.

Îl plăcea pe Sebastian Vane. Nimic nu o făcea să îl creadă periculos sau dezechilibrat, nepoliticos sau infam. Era adevărat

că bârfele despre el nu erau grozave; dar se îndoia de profunzimea depravărilor descrise de ele. Dacă oamenii repetau prostii legate de un câine care era plăsmuirea vreunei vrăjitorii, repetau orice. Trebuia să se ascundă mai multe în spatele dispariției domnului Vane, iar hoți erau peste tot. Până în clipa aceea, aflase cu siguranță că Sebastian Vane era fiul unui om care înnebunise, lucru pe care nu avea cum să îl controleze și pe care nu îl alesese el. Fusese rănit, nu schilodit, pe când își făcuse cu onoare serviciul militar. Cât despre situația lui financiară, mai deținea încă o proprietate superbă în Richmond care valora ceva.

Și o dorea. Amintirea privirii lui arzătoare o făcea să se înflăcăreze și să se agite. Nu era pregătită să fie la fel de desfrânată ca Lady Constance, dar își dorea mult ca domnul Vane să îi arate câte ceva. Putea să înceapă cu un sărut, de exemplu.

A doua zi, Abigail avu grijă să nu mai întâlnească pe nimeni când ieși din casă. Scăpase de Penelope – care pretindea că se îngrijea de glezna ei –, dar nu voia să își forțeze norocul. Era și mai rău dacă îl întâlnea pe *papa* sau pe James, așa că pândise, așteptase și alesese momentul perfect ca să se facă nevăzută, dându-i de veste doar servitoarei ei că se ducea la plimbare și că se întorcea înainte de cină.

Ajunse la Cărarea înmiresmată, dar nu îl văzu pe domnul Vane. Iuți pașii pe măsură ce înainta se aștepta să îi zărească silueta înaltă și zveltă după fiecare arbust pe lângă care trecea. Inima îi bătea cu putere când se văzu la capătul pietrișului, acolo unde cărarea se bifurca într-o alee care ducea spre pajiște și un drum mai îngust ce dispărea prin pădure.

El nu era acolo.

Poate că ajunsese ea prea devreme. Poate că el întârziase. Poate că se răzgândise. Își înfășură mai strâns șalul în jurul umerilor și păși cu prudență pe cărarea care se pierdea printre copaci.

Pădurea se îndesea foarte repede după ce se îndepărta de aleea bine curățată. După vreo zece metri, abia dacă mai putu să vadă pajiștea însorită din spatele ei. După vreo douăzeci, își mușcă buza; se va simți o mare fraieră dacă se va pierde prin pădure. Sebastian îi menționase clar că se vor întâlni pe Cărarea înmiresmată. Dacă el ajungea în zece minute, și ea nu era de găsit, poate

se va gândi că nu venise. Iar dacă el nu intenționase să vină deloc în aceea zi, ei bine, Abigail nu avea să se simtă mai bine dacă se rătăcea prin pădure.

Dădu să se întoarcă, când un câine cunoscut apăru alergând ușor dinspre hățișuri. Era câinele domnului Vane care arăta și mai mare și mai fioros decât păruse înainte. Abigail se opri când câinele se apropie de ea și îi mirosi poalele rochiei. Era intimidant să îl vadă acolo, indiferent de cât de mult îl apărase cu o zi înainte. Cu toate că părea liniștit și inofensiv, ea îi întinse mâna cu grijă.

– Iar ați adus brânză? Domnul Vane apăru dinspre copacii care se aflau în spatele câinelui.

Abigail își retrase mâna.

– V-am spus că adoră brânza.

– Da? Se uită cu îndoială la dulău care arăta de parcă ar fi putut să înfulece o pulpă întreagă de porc la o singură masă.

Boris se așeză imediat, cu coada lui groasă lovind pământul și cu ochii negri urmărind-o atent.

– Brânza este mâncarea lui preferată. Va deveni cu bucurie sclavul dumneavoastră pentru o bucată.

– Pare un animal mult prea fioros ca să fie ținut sub control cu niște brânză.

Domnul Vane ridică din umeri.

– Presupun că fiecare mascul are slăbiciunea lui.

– Sper, murmură ea, cu gândul mai mult la bărbat decât la animal. Îi întinse încă o dată câinelui mâna.

Cu o blândețe surprinzătoare, Boris îi mirosi degetele și își așeză capul în palma ei. Abigail îl mângâie, câinele dădu din coadă și își închise ușor ochii.

– V-ați făcut un prieten, spuse domnul Vane sec.

Ea zâmbi și îl scărpină între urechi. El scoase un scâncet de cățeluș și se împinse mai aproape în ea cu gâtul întins. Capul lui se apropie de pieptul ei, Abigail îl scărpină între urechi. Boris scoase limba din gură până când păru să-i zâmbească.

– Nu ești atât de fioros pe cât pari, îi spuse ea puțin mai relaxată.

– Cu siguranță nu atunci când simte vreun prilej să primească niște brânză.

– Ei bine. Îi aruncă o privire piezișă stăpânului. Am puțină brânză în buzunar. O adusese din pură întâmplare.

El ridică o sprânceană.

– Luați de obicei mâncare la dumneavoastră când porniți în explorarea unei grote?

Ea ridică o mână.

– Nu am văzut niciodată una, dar pare mai bine să fii pregătit. Și, după cum vedeți, am dreptate. Boris aproape că se tolănea la picioarele ei, cerșind în mod evident mai multă atenție.

– Boris, spuse domnul Vane și, într-o clipită, câinele se ridică și alergă înapoi la stăpânul lui. Haideți să mergem, zise el sumbru.

Abigail își ridică bărbia.

– Nu mergem dacă nu vreți să mi-o arătați. Nu vreau să vă fiu ca un ghimpe în coaste.

El îi aruncă o privire atât de intensă, încât aerul dintre ei păru să se aprindă.

– Nu sunteți un ghimpe. Șovăi și expresia lui se îmblânzi. Iertați-mi lipsa de maniere. Nu prea am fost în preajma oamenilor în ultima vreme și am cam uitat cum se vorbește cu o doamnă. Îi întinse o mână. Mai veniți?

Inima îi tresăltă de emoție. Cu fusta ridicată, își puse mâna într-a lui și păși împreună de pe cărarea de pământ spre ferigi.

– Ați știut mereu de grotă? îl întrebă ea în timp ce mergeau.

El îndepărtă cu bastonul o ferigă din calea lor.

– De când eram băiat. Hart House a fost construită pentru amanta unui rege, una dintre amantele lui Carol al II-lea, cred, și de aceea s-au făcut tot felul de nebunii și ciudățenii. Grota a fost una dintre ele, dar una dintre puținele care au rezistat peste ani.

– Am înțeles că doamna Burton a cerut să fie astupată acum câțiva ani.

– Pădurea a făcut-o în locul ei. Își întoarse capul dintr-o parte într-alta, aruncând priviri încruntate spre copaci. Acolo, cred. A trecut ceva vreme de când nu am mai vizitat-o.

Înaintară printr-un desiș de fagi și ocoliră un iaz noroios asemănător celui în care căzuse Penelope. Privind când spre cer, când spre copaci, domnul Vane o conduse pe lângă niște tufișuri, apoi

în jos, pe o pantă lină. Abigail nu putu să vadă nimic care să semene măcar cu o grotă. Își imaginase un luminiș cu o arcadă sau o poartă și scări din piatră care duceau spre o fantă în pământ, poate cu un pârâu care curgea în mijlocul ei: ceva impresionant și demn de numele său simbolic. În schimb, se aflau într-un desiș de pădure, umbrit de o boltă de copaci deasupra și înconjurat de tufișuri care se întindeau luxuriant peste un povârniș. Clopoței sălbatici crescuseră peste tot prin împrejurimi. Era liniște și umbră, dar nu era nici urmă de grotă până când domnul Vane se opri.

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, el ridică o sprânceană.

– Dezamăgită?

– Deloc! Ea se întoarse și căută vreo urmă de grotă. Doar... doar că nu o văd...

– Și totuși, vă aflați cam la trei metri de ea.

Abigail se uită spre pământ ca și când trebuia să apară la picioarele ei, iar el clătină din cap.

– Mi-a luat zece ani ca să o descopăr.

– Nu mă îndoiesc, murmură ea. Dar de ce ați lăsat să fie iar înghițită de pădure?

Chipul lui se crispă când scoase din teacă un cuțit mare care fusese legat de piciorul lui sănătos.

– Când am găsit-o, curiozitatea mi-a fost satisfăcută; misterul care o învăluia o făcea atât de fascinantă, însă de îndată ce misterul a fost elucidat, m-am mulțumit să-l las așa cum era. O luă înainte și începu să taie plantele agățătoare și ierburile care acopereau un bolovan mare.

Abigail se așeză pe un trunchi de copac undeva în apropiere și îl privi.

– Poate mă va impresiona atât de tare că mă voi întoarce. Poate o voi reamenaja și voi avea grijă de ea și voi veni aici dacă se dovedește să fie un refugiu.

– Da? Își scoase pălăria și o aruncă într-un tufiș din apropiere. De ce ați avea nevoie de un refugiu?

Părul lui era șaten și îi aluneca peste guler în valuri line. Abigail privi firicele de lumină care i se răsfrângeau pe cap și pe umeri când se aplecă să rupă câteva plante care se încolăceau la intrare. Îi urmă exemplul și își scoase boneta pe care o așeză lângă ea.

– De ce să nu am nevoie de un refugiu? repetă ea. Cine poate să spună că nu are niciodată nevoie de un loc liniștit și intim?

– Chiar așa, cine? murmură el, apoi ridică o plantă și o puse deoparte. Hart House nu vă oferă prea multe locuri liniștite?

– Nici măcar unul. De îndată ce dau peste vreunul, sora mea se asigură să-l ocupe și să mă bată la cap cu vreun plan nebunesc sau cu vreun prilej de distracție; se plictisește de moarte în Richmond.

În timp ce el era întors cu spatele, ea scoase din buzunar brânza învelită în pânză și rupse o bucățică pe care Boris o lipăi ușor și cu nerăbdare.

– Sora dumneavoastră v-a însoțit la librărie zilele trecute. Presupun că se bucură mai mult de o vizită la oraș decât de pădure.

Abigail strânse din buze și își aminti ce anume o pusese Penelope să cumpere din librărie.

– Da.

– Căutați un refugiu de ea?

– Uneori. Nu îi plăcea să o vorbească de rău pe sora ei și, în semn de ispășire, îi mai dădu o bucată de brânză lui Boris. Nu foarte des. Penelope este cea mai bună soră din lume. Dar când se plictisește, poate să fie o pacoste...

– Obositoare? sugeră el când ea șovăi.

– Dificilă.

El mormăi și tăie un vrej de pe cărarea pe care o curăța.

– Atât de dificilă, încât v-a obligat să căutați o grotă de mult îngropată?

– Nu v-am cerut niciodată asta, dumneavoastră v-ați oferit, sublinie Abigail.

Ochii lui întunecați se întoarseră spre ea. Abigail se încordă în așteptarea ripostei lui, dar el doar puse la loc cuțitul în teacă.

– Într-adevăr. El flutură un braț în aer. Grota dumneavoastră, domnișoară.

Ea sări pe picioare și examină atent pământul.

– Unde?

– Veniți cu mine. Își recuperă bastonul – Abigail observă că iar îl lăsase deoparte fără ca ea să remarce – și îi făcu semn

să se aproprie. Treptele încep să se vadă doar când înaintați spre prima dintre ele.

Ea se furișă mai aproape și scrută atent scările din piatră care dispăreau în pământ. Lăstarii mai învăluiau încă intrarea, dar el curățase suficient de bine calea cât să lase la vedere primele trepte. Fuseseră complet acoperite.

– Cum de ați găsit-o?

– Am căzut într-o zi cu capul înainte fix în ea. Plantele agățătoare par solide, dar dacă pășești pe ele... zise el și se strâmbă.

Abigail făcu un prim pas cu atenție, apoi un altul.

– Pare că pământul ne va înghiți.

Sebastian era în urma ei și îi puse mâna pe spate.

– Să nu vă faceți griji. Mă voi asigura să nu se întâmple una ca asta.

Coborâră împreună, încet și cu grijă. Domnul Vane înlătură vița invadatoare cât să le permită să se strecoare pe sub ea, apoi ajunseră la capăt unde era destul loc cât să stea fără probleme în picioare.

Era răcoare și întuneric, dar foarte uscat. În vreme ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, Abigail observă pereții din piatră tăiați adânc în pământ. Frunzele moarte scârțâiau pe măsură ce înainta pas cu pas. În fața ei nu vedea decât întuneric, dens și de nepătruns.

– Ar fi trebuit să aducem un felinar, spuse și tresări când auzi ecoului vocii ei. Nu putem să explorăm prea bine dacă nu vedem nimic.

– Nu ați adus o lumânare?

Ea îl privi, dar, ca de obicei, expresia de pe chipul lui era neutră.

– Nu m-am gândit la asta, mărturisi ea. Și nu adăugă că se gândise că avea să-l vadă și presupusese că nu aveau să găsească grota decât după căutări îndelungate.

Domnul Vane clătină ușor din cap și se scotoci în buzunar.

– Trebuie să vă gândiți la toate consecințele pe care le atrag acțiunile dumneavoastră, domnișoară Weston. Scoase la iveală o lumânare scurtă și o cremene. Grotele sunt locuri întunecate.

– Știam asta.

După ce aprinse lumânarea, i-o înmână. Lumina de la o singură flacără nu răzbea prea departe, dar părea destul de strălucitoare în întunericul absolut al grotei.

– Luați-o înainte.

– Cât de departe merge? Ea luă cu grijă lumânarea și încercă să nu lase ceara să curgă într-o parte. Ieșim afară la râu dacă mergem până la capăt?

– Nu știu. Nu am mers niciodată până la capăt.

– De ce nu? Credeam că era visul dumneavoastră din copilărie să descoperiți grota. Cum de nu ați explorat fiecare centimetru atunci când ați găsit-o? întrebă ea ca să-l tachineze.

Sebastian își trecu mâna prin păr.

– Am găsit-o în noaptea de dinaintea plecării mele în Spania cu regimentul în 1811. Nu am avut timp în noaptea aceea să îi explorez fiecare centimetru și mai apoi... zise el și ridică din umeri.

Abigail se întoarse grăbită. Mai apoi fusese rănit, se ocupase de un părinte bolnav și înfruntase zvonurile despre nebunie, crimă și furt.

– Atunci ar trebui să o explorăm împreună, spuse ea ferm, apoi înaintă cu lumânarea în sus. Iar dacă vom găsi o comoară îngropată, o împărțim egal.

– Eu m-aș bucura să nu dăm peste niște animale sălbatice.

Abigail râse, și sunetul răsună în jurul lor.

– Nu ne va apăra Boris?

– Boris nu coboară până aici. Preferă să rămână la suprafață. El se întoarse și privi în sus. Vedeți?

Abigail privi pe lângă el și îl văzu pe Boris care se uita la ei din capul scărilor. Nu dădea semne că le-o va lua pe urme, ci stătea cu capul înclinat într-o parte, de parcă se întreba de ce erau atât de nesăbuiți ca să coboare în pământ.

– Sper să nu avem nevoie de el.

Abigail avu impresia că domnul Vane schițează un zâmbet.

– Și eu sper să nu.

Merseră mai departe prin pasaj. După vreo trei metri, drumul cotea brusc la stânga, iar după colț lumina slabă de la intrare dispăru. Ultima urmă de căldură dispăru odată cu lumina, iar Abigail se cutremură și își trase șalul pe umeri.

– Vă este frig, murmură domnul Vane foarte aproape în spatele ei.

– Puțin. Cred că e de la lumina soarelui care a dispărut.

Flacăra lumânării se reflecta în ochii lui. În lumina pâlpâitoare, chipul lui era impunător și amenințător, iar stomacul lui Abigail se strânse. Nu prea îl cunoștea, dar erau acolo și explorau împreună pe ascuns o peșteră.

– Să nu vă fie teamă, spuse el ușor de parcă îi citea gândurile. Am un simț bun al orientării. Nu ne vom pierde.

– Mă simt de parcă ar trebui să desfășurăm o frânghie în urma noastră ca să ne întoarcem.

Sebastian făcu o grimasă.

– Ați adus frânghie?

– Nu.

– Nici eu. O privi. Să ne întoarcem?

Trăgând adânc aer în piept, ea clătină din cap și continuă să meargă. Merseră încet de-a lungul pasajului care se răsucea și se curba mai adânc în pământ – cel puțin așa își imagina Abigail. Totuși, teama că puteau să se piardă se domoli când își dădu seama că era doar un singur pasaj de-a lungul căruia mergeau ei. Aerul devenea din ce în ce mai rece și mirosea a pământ umed și a mușchi. Din când în când, câte un fir de aer se grăbea pe lângă ei și făcea să danseze flacăra lumânării, iar la un moment dat lui Abigail i se păru că aude un zgomot scurt și îndepărtat de picioruțe, dar nu văzu nicio creatură.

– De ce credeți că nu a găsit-o nimeni când erați copil? întrebă ea. Ecoul pașilor lui se auzea mai tare ca al ei, cizmele lui se târșâiau pe podeaua din piatră și bastonul lui scotea un zgomot scurt la fiecare pas.

– Lipsă de concentrare, cel mai probabil. Nouă nu ne trebuia mult să fim distrași când hoinăream adânc prin pădure.

– Nouă?

Sebastian ezită.

– Nu eram singurul băiat din Richmond care își dorea să descopere grota. Ea făcea parte din multe planuri mărețe.

– Ca de exemplu? Abigail se întreba cum fusese Sebastian pe vremea când era copil, înainte să i se întâmple toate lucrurile acelea îngrozitoare.

– Preocupările obișnuite ale băieților, răspunse el vag. Să se ascundă de tutori, să scape de pedepse și așa mai departe. Cam cum a menționat și sora dumneavoastră ieri, părea un refugiu ideal, un loc ascuns în pădure pe care mulți îl credeau pierdut.

– Dar zece ani! Sigur vi s-a părut ridicol să o găsiți din greșeală după ce ați căutat-o atât de mult.

– Ne petreceam mai degrabă timpul la râu, spuse el. Acolo puteam să ne cățărăm mai bine în copaci.

– Desigur.

Ea râse făcând lumânarea să pâlpâie cu putere. Se opri, înspăimântată.

– Ce s-a întâmplat? Sebastian îi puse mâna pe spate și păși în fața ei de parcă putea să vadă mai bine ce se afla în fața lor.

– Am crezut că se va stinge lumânarea, șopti ea și se uită insistent la dansul flăcării, sperând că se va opri.

Pentru o clipă, amândoi rămaseră nemișcați, fascinați de flacără.

– Ar trebui să ne întoarcem, spuse domnul Vane.

Flacăra se domoli, la fel și nervii lui Abigail. Îl privi.

– Nu încă. Vedeți? E în regulă.

Flacăra ardea mai strălucitor ca niciodată și se reflecta în ochii lui întunecați. Sebastian o privea cu mâna încă așezată pe spatele ei, cu brațul încă prins în jurul ei.

– Cum doriți. O lăsă și își retrase brațul, apoi îi făcu semn să o ia înainte. Să continuăm atunci.

Părea că merg de-o veșnicie, deși Abigail se gândi că drumul acela parcurs la suprafață și în lumină nu ar fi fost mai mare decât sufrageria de la Hart House. Și totuși, întunericul părea să se întindă la nesfârșit înaintea lor. Grota se dovedea oarecum dezamăgitoare, chiar dacă nu ar fi recunoscut asta cu voce tare. Nu era decât un coridor îngust sub pământ, întunecat ca păcatul și rece ca iarna. Nu se așteptase să descopere înăuntrul ei vreun bazin magnific, mozaicuri și statui așa cum văzuse într-o ilustrație, dar sperase să găsească măcar ceva interesant. Cine săpa pur și simplu un tunel în mijlocul pădurii? În cele din urmă, în vreme ce se întreba cât de adâncă era – sau dacă trebuiau să se întoarcă – descoperiră grota. Își dădu seama că păși într-o încăpere când

tavanul se ridică deasupra lor și pereții se lărgiră. Și era ceva cu pereții aceia care...

– Priviți, șopti ea. Pereții strălucesc.

Domnul Vane întinse mâna.

– Sticlă încastrată în pereți.

– O, dacă aduceam mai multe lumânări! Abigail ridică flacăra singuratică și privi cum dansul ei licărea în miile de cioburi care acopereau pereții. Ce minunăție! Cine ar fi ghicit așa ceva de la suprafață?

– Cineva chiar și-a dat toată osteneala, încuviință el.

– Da. Abigail zâmbi larg. E exact ca o comoară îngropată.

Sebastian se întoarse spre ea și o privi. Flacăra lumânării îi prinse ochii,

– Sticla spartă nu este o comoară.

– Dar frumusețea pe care o poate reprezenta este. Ea mișcă lumânarea într-un arc și zâmbi la scânteile care tresăltau pe pereți. Trebuia să fie minunat la lumina a zeci de lumânări.

– Da, recunoscu el după o pauză.

– Este cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. Abigail se plimbă prin cameră cu lumânarea în mână, ca să vadă de aproape sticla de pe pereți. Dumnezeule! Cât efort trebuie să fi cerut amenajarea acestei încăperi!

– Sunt de acord. El rămase nemișcat, iar când Abigail se întoarse abia dacă îl zări. Sebastian era învăluit în umbră, doar lavaliera și chipul lui zărindu-se fantomatic în întuneric.

Abigail studie sticla scânteietoare. Fiecare ciob părea să aibă locul lui pe pereți și împreună formau un mozaic de culori.

– Mă întreb de ce grota a fost lăsată în paragină. Chiar dacă nu cred că este prea aproape de casă.

– Mi-am dat seama că atunci când oamenii își doresc ceva din toată inima, nu există distanță care să nu fie depășită, spuse el după o clipă.

Ea schiță un zâmbet.

– Este adevărat. Cu siguranță nu voi rata o nouă vizită. Continuă să se plimbe prin cameră de-a lungul peretelui și să urmărească reflexiile flăcării care săreau de la un ciob la altul. Pe ici, pe colo

observă că lumina lumânării se oglindea mai bine în bucățele de sticlă argintie decât în celelalte.

– Acum că ați văzut misterioasa grotă, sunteți gata să vă întoarceți acasă? întrebă el după ce Abigail încercui toată încăperea.

Era atâta liniște și pace acolo, că putea să își audă propria respirație. Nu era deloc pregătită să plece.

– Atât de repede?

Sebastian rămase nemișcat.

– Ce altceva mai e de făcut?

Abigail ar fi vrut să se așeze și să studieze pereții. Să întindă o pătură pe podea și să petreacă o oră acolo ca să se bucure de rarele lui zâmbete. Dar nu avea nici o pătură, aveau doar o singură lumânare și se simți dintr-odată nesigură.

– Domnișoară Weston, spuse el când răspunsul ei întârzie să vină, ar trebui să plecăm. Înainte să se întâmple ceva regretabil.

Tânăra își umezi buzele.

– Ce aveți de gând să faceți și să regretați mai apoi, domnule Vane?

Întrebarea păru să-l pună la încercare. El se întoarse și își lăsă capul pe spate ca să scruteze tavanul ce părea să fie decorat la fel ca pereții.

– Niciodată nu îmi fac vreun plan în privința dumneavoastră, și totuși de fiecare dată când vă întâlnesc se întâmplă câte ceva.

– Sigur nu puteți să regretați acest lucru. Ea ridică din nou lumânarea. Nu ați fi explorat mai devreme grota dacă ați fi știut ce se află aici?

El se întoarse din nou ușor spre ea.

– Nu.

– Nu? exclamă ea cu uimire.

– Nu ar fi fost același lucru.

– Ba da, ar fi fost, ripostă ea. Cred că nu a mai trecut nimeni pe aici de zeci de ani...

– Nu ar fi fost același lucru, repetă el, fără dumneavoastră.

Lui Abigail îi sări inima din piept. Inspiră adânc, și flacăra pâlpâi când degetele ei se strânseră în jurul lumânării.

– Nu este prudent să explorezi o grotă de unul singur, continuă el cu voce joasă. Promiteți-mi că nu veți reveni aici singură.

– Vreau să revăd camera asta luminată mai bine...

Sebastian șovăi și păru să bată din nou în retragere.

– Nu vă rog decât să-mi promiteți că nu veți veni singură aici. Dacă vreți, veniți cu sora dumneavoastră și cu felinare de rezervă.

Cuvintele lui răsunară în încăpere când se întoarse și dădu să iasă. Abigail se simți dezamăgită, dar îl urmă. Chiar dacă avea lumânarea, nu își dorea să rămână singură în grotă.

– Domnule Vane, așteptați! strigă ea în clipa în care o pală de aer învălui flacăra și o stinse, fără ca Abigail să o poată feri. Îngheță când se trezi brusc pe întuneric. Domnule Vane? spuse ea ridicând ușor vocea.

– Sunt aici. Îi auzi bastonul care atingea ferm podeaua. Continuați să vorbiți și rămâneți pe loc.

– Nu-mi este foarte frică de întuneric, dar toate s-au întâmplat cam prea repede. Ochii păreau să îi iasă din orbite de cât de intens privea în gol. Și mi se pare că am mers foarte mult până am ajuns aici și mă întreb cum vom găsi drumul înapoi fără lumânare?

– Vom găsi drumul înapoi.

Vocea lui era mai firească și mai fermă ca niciodată, iar Abigail se liniști brusc. Îi auzea pașii, dar, din cauza ecoului, nu putea să-și dea seama dacă se apropria sau se îndepărta de ea. Își simțea propriile picioare lipite de podea de parcă dacă s-ar fi mișcat s-ar fi pierdut pentru totdeauna.

– Mai aveți cremenea? Sper să reaprindem lumânarea. Data viitoare, jur că aduc un felinar! Abigail râse tremurat.

– Am cremenea în buzunar.

– Slavă cerului! Încercă să râdă, dar părea mai degrabă un icnet de spaimă. Știam eu că trebuia să îl luăm pe Boris cu noi. Ne conducea spre ieșire...

Sebastian pufni ușor.

– Boris ar fi inutil. Ar mânca brânza și ar fugi să adulmece altceva pe afară.

– Chiar așa? Începea să se înfioare. Își imagină cum tavanul încăperii cădea și-i îngropa pe amândoi. Părinții ei nu vor afla niciodată ce i se întâmplase.

– Chiar așa. Și lui îi este puțin teamă de întuneric.

Cu urechile ciulite, lui Abigail i se păru că sunetul ușor al bastonului se auzea tot mai aproape.

– Da? se miră ea și înghiți în sec. Nu pot să-l învinuiesc că îi este frică de întuneric.

– Totul este la fel ca atunci când vedeați, spuse el. Închideți ochii și nu veți ști că e întuneric.

– Nu văd cum aș putea să uit. Vocea îi tremura.

– Închideți ochii, îi porunci el ușor. Aveți încredere în mine.

Abigail închise ochii.

– Unde sunteți?

– Mă apropii.

– De unde știți?

– Pentru că vă aud respirația. Întindeți mâinile.

Fără tragere de inimă, Abigail le întinse și își ținu ochii strâns închiși. Se simțea ametită și nu își putea menține echilibrul, dar când ceva îi lovi cotul, se clătină și fu cât pe ce să cadă dacă Sebastian nu îi prindea brațul și nu o trăgea spre el. Răsuflă ușurată, îl apucă de haină și se agăță de el, din cale-afară de bucuroasă că nu era singură în grota aceea cufundată în beznă.

Sebastian o îmbrățișă și încercă să nu se gândească la cât de bine se potrivea ea în brațele lui. Abigail tremura ca o frunză în vânt, și pentru o clipă o ținu strâns și așteptă ca bătăile inimii lui să se potolească. Atunci când se stinsese flacăra, el înjurase – apoi auzise groaza din vocea ei și se blestemase pe el. Fusese un idiot când o adusese într-o peșteră fără să se gândească la toate detaliile, fără măcar să aibă un felinar care să rămână aprins. Dacă ar fi avut un dram de rațiune, încă s-ar fi plimbat, cu aerul dintre ei încărcat de tensiune, însă despărțiți unul de altul.

În clipa aceea, însă... nimic nu îi mai despărțea. Tensiunea devenise un freamăt de dorință, cel puțin în mintea lui. Ridică o mână cu care îi atinse părul și inspiră adânc mirosul de trandafiri, același parfum de trandafiri care îi intra pe ferestre vara de la tufele neîngrijite, sădite de mama lui cu zeci de ani în urmă. Parfumul lui Abigail Weston îi amintea periculos de mult de propria casă.

Treptat, tremurul ei se liniști, apoi se opri. Sebastian nu făcu nici un gest să îi dea drumul din brațe, iar ea rămase nemișcată.

Împotriva voinței lui, imaginile din *50 de moduri de a păcătui* îi pluteau prin minte. Lady Constance credea că întunericul era eliberator și avea perfectă dreptate – imaginația lui se eliberă de orice reținere sau judecată. Își închipui cum o săruta pe Abigail până când uita complet de întuneric. Își imagină că mângâia fiecare părticică moale și fină a pielii ei până ce avea să îl implore să îi ofere și mai mult. Își imagină cum o întindea pe jos și făcea dragoste cu ea și o înnebunea ca să nu fie singurul care ardea de dorință...

– Domnule Vane, șopti ea la pieptul lui.

Un fior îl străbătu și tot corpul i se încordă și mai tare.

– Sebastian, șopti el înainte să se gândească. Nimeni nu-mi spune așa, explică el neconvingător. Nu putu să-i spună că nu își dorea decât să o audă cum îi pronunță prenumele. Îi simți respirația reținută. Îi simțea sânii lipiți de coaste.

– Sebastian, șopti ea, iar el strânse din dinți.

Nu doar că avea ochi fermecători și picioare perfecte, dar și o voce dulce și seducătoare. Nu avea să ajungă în iad pentru că o dorea, se afla deja în iad.

– Ce ar trebui să facem acum?

Aproape fără să-și dea seama ce face, o strânse și mai tare în brațe. Ea nu se împotrivi – de fapt, se lăsă mai mult spre el. O ținea cu brațul drept și apăsa mai mult pe genunchiul lui, dar nu îi păsa. Își întoarse capul și buzele lui îi atinseră tâmpla.

– Ce vrei să faci, Abigail?

Dacă îi spunea că voia să găsească mai repede calea afară, el o va face. O va lăsa să plece și vor ieși din grota aceea întunecată, apoi va merge acasă și va arde broșura aceea blestemată care îl făcea să se gândească la atât de multe alte lucruri care puteau să fie făcute pe întuneric. De fapt, spera ca ea să i-o spună și să îl salveze din calea ispitei.

– Data trecută, șopti ea. În pădure. Când m-ai ținut în brațe și mi-ai spus să recitesc povestea... m-am întrebat... M-am gândit pentru o clipă că erai cât pe ce...

– Să te sărut? completă el ideea pe care Abigail nu o duse până la capăt. Simți tremurul ușor care o străbătu. Ai fost ușurată sau ți-a părut rău că nu am făcut-o?

Câteva clipe ea rămase complet nemișcată și tăcută. Sebastian inspiră încet și se bucură că ea fusese ușurată, chiar dacă trupul lui nu era deloc de acord.

– Mi-a părut rău, spuse ea, și cuvintele ei fură aproape imperceptibile.

Ceva se aprinse în el. Îi ridică bărbia, îi mângâie buzele cu degetul ca să se asigure că buzele ei erau aievea.

– Și mie, murmură el și o sărută.

Chiar dacă era un proscris în Richmond, nu fusese chiar ușă de biserică, și înainte de război chiar fusese considerat o partidă. Totuși, trecuse multă vreme de când nu mai sărutase cu adevărat o femeie. Și Abigail... Lui Sebastian i părea că așteptase o viață să o sărute.

Abigail scoase un sunet de uimire când îi înclină capul, dar își deschise buzele și îl lăsă să o guste; era atât de dulce și de fierbinte, încât Sebastian își spuse că trebuia să se oprească de îndată. Dar totul păru să se ducă pe apa sâmbetei când reținerea și stăpânirea lui de sine se năruiră. Bastonul căzu pe podea când o cuprinse și cu celălalt braț. Ea se ridică pe vârfuri, îi strânse tare haina și își strecură limba spre a lui. Sebastian se cutremură la invitația ei inocentă, dar îndrăzneață. Mâinile îi alunecară de-a lungul spatelui ei și o trase mai aproape; în loc să se arate șocată, Abigail oftă și își arcui spinarea. Continuă să îl sărute și să scoată cele mai excitante gemete pe care o femeie putea să le scoată. Își încolăci degetele în părul ei. Sebastian nu mai putu gândi limpede și se lăsă în cele din urmă pradă instinctelor care îi chinuiau trupul. Îi prinse șoldurile între mâini și o trase cu putere spre mădularul lui.

Abigail fremătă și îl luă de gât. Mintea lui se înfierbântă; cine știe ce demon îi șoptea în ureche toate felurile în care puteau amândoi să fie satisfăcuți fără ca el să-i ia propriu-zis virginitatea. Se aplecă spre ea și își împinse șoldurile înspre ale ei.

– O, gemu ea aproape de gâtul lui cu voce răgușită. Despre asta – despre asta a scris Lady Constance, nu-i așa?

Magia se risipi. El se retrase, chiar dacă o mai strângea încă de mâini, dar cam la o distanță de un braț de el. Fiecare părticică din el tremura de frustrare. Sebastian închise ochii și încercă din răsputeri să își vină în fire.

– Sebastian?

Se înfioră auzindu-și numele rostit atât de ademenitor. Avea să îi facă vânătăi pe braț, dar nu se putea mișca.

– Parțial, spuse el printre dinți.

– Nu, șopti ea. E mai mult de atât, nu-i așa?

Sebastian tăcu. Răspunsul i se părea evident.

– Este la fel? întrebă ea cu aceeași voce șoptită și șovăitoare. Și când e lumină.

Iisuse Hristoase! Își imagină cum ar face dragoste cu ea la lumina zilei, cu părul ei castaniu învăluindu-i sânii goi. Își imagină ochii ei întunecați și plini de pasiune când el ar duce-o pe culmile extazului și ar rămâne adânc înfipt înăuntrul ei, așa cum făcuse amantul lui Lady Constance.

– Este mai bine când un bărbat poate să-și privească iubita și să simtă cum îl mângâie cu privirea ei. La gândul acela corpul îi fu cuprins de fiori. Mă aștept să fie la fel și pentru o femeie.

Tăcerea părea să răsune mai tare decât cuvintele lui.

– O, spuse ea în cele din urmă cu o voce înăbușită de dorință. Mai bine de-atât...?

„De o mie de ori mai bine", îi răspunse el în gând. Și de o mie de ori mai rău pentru el, dacă nu își stăpânea dorințele. Își căută bastonul cu piciorul și, când răsună pe podea, se aplecă să îl ia de jos.

– Hai să găsim drumul de întoarcere, spuse el, apoi o prinse hotărât de mână și începură să caute încet și sigur ieșirea din peștera aceea blestemată.

– Ești supărat? întrebă ea cu o urmă de uimire în voce.

– Pe mine doar.

– De ce? Îi strânse mai tare mâna când el nu răspunse. Eu... eu am vrut să mă săruți, murmură ea, de parcă el nu știa.

– Nu a fost doar un simplu sărut.

– Știu.

El simți zâmbetul ei, satisfacția discretă a unui femei care recunoștea pofta bărbatului care o dorea. În loc să îi stingă poftele, reacția ei nu îl făcu decât să o dorească și mai mult.

– Poate că nu ar trebui să spun asta, dar am citit poveștile lui Lady Constance și m-am întrebat mereu dacă sunt adevărate... Ea tăcu o clipă. Crezi că sunt o stricată că le-am citit?

Doamne, Dumnezeule, nu!

– De ce ai crede asta?

– Pentru că... pentru că... Pentru că sunt povești desfrânate și lipsite de rușine.

– Pasiune? Plăcere? El se opri si se întoarse spre ea chiar dacă întunericul din jurul lor era la fel de adânc. Te asigur că nu sunt nici desfrânate, nici lipsite de rușine dacă ambii parteneri își doresc același lucru.

Sebastian respira sacadat.

– Chiar dacă iubiții nu sunt căsătoriți?

El închise ochii. Bineînțeles că nu putea să îi spună că nu exista nici o diferență dacă erau sau nu căsătoriți, că era posibil să existe și pasiune, și plăcere fără să treci înainte prin fața unui preot. Ea era o moștenitoare și avea să se mărite cu vreun bogătaș, iar el spera ca ea să aibă o căsnicie foarte fericită.

– Nu știu, nu am fost niciodată însurat.

– Nici eu, spuse ea, inutil. Dar poate că partea desfrânată și depravată face totul și mai plăcut.

El alunecă și aproape se prăbuși peste baston.

– Sunt sigur că e la fel de plăcut și dacă ești căsătorit.

– Cum poate să fie cineva sigur de asta?

Sebastian abia dacă putea gândi. Probabil că mergeau în cerc în încăperea aceea tapetată cu sticlă, iar el nu putea să se gândească decât la plăcere și la desfrânare, și la faptul că dorința ei era mai puternică decât trebuia să fie. Poate că nu era la fel de dispusă ca Lady Constance, care chiar părea lipsită de rușine în aventurile ei amoroase, dar mult prea dispusă pentru cumpătarea lui deja slăbită. Își spuse că dacă va face vreodată dragoste cu Abigail Weston, o va face într-un loc mai bun decât peștera aceea rece și întunecată pentru că voia să surprindă fiecare licărire de plăcere de pe chipul ei. Dacă nu citea nenorocita aia de poveste...

Desigur, nu va face niciodată dragoste cu Abigail Weston.

– Nu cred că a fost decât una dintre aventurile lui Lady Constance, spuse el ca să-i distragă atenția. *50 de moduri de a păcătui* înseamnă că sunt cincizeci de povești.

– Da, presupun. Nu m-am gândit niciodată la asta. Prima a apărut în primăvară. Nu... nu vei spune nimănui că am cumpărat-o, nu-i așa?

El aproape schiță un zâmbet.

– Niciodată.

– Mă surprinde că ai cumpărat-o. Nu credeam că domnilor le pasă prea mult de poveștile astea.

– Nu știam ce e când am cumpărat-o.

– Așa este, spuse ea la repezeală și își drese glasul. Domnii din Londra o consideră oribilă. Toți amanții lui Constance seamănă izbitor de mult cu domnii de la oraș. Orice bărbat care este asociat cu ei protestează furios și o neagă public

Povestea pe care o citise Sebastian lăudase prea mult abilitățile și atributele fizice ale unui bărbat. Se gândi că majoritatea bărbaților credeau că sunt niște amanți la fel de îndemânatici.

– Sigur le face o publicitate formidabilă.

Ea râse surprinsă.

– Bănuiesc că așa este!

Lui Sebastian îi tresăltă inima. O făcuse să râdă și se simți cuprins de o veselie neașteptată. Aproape că se întoarse spre ea să o sărute din nou, nu doar pentru că și-o dorea, dar și ca să îi împărtășească din încântarea pe care i-o provocase veselia ei. Se opri în ultima clipă; urmele primului sărut îi mai clocoteau încă prin vene. Dacă o săruta din nou, nu putea să garanteze că avea să fie un sărut scurt sau nevinovat. O strânse mai tare de mână și făcu un arc mai larg cu bastonul în vreme ce căuta ieșirea. Trebuia să găsească ieșirea spre binele amândurora.

Bastonul se atinse de ceva. Îl împinse și mai mult și își dădu seama că ajunseră lângă perete. După câțiva pași, peretele cotea după un colț. Răsuflă adânc și ușurat.

– Vești bune, domnișoară Weston, am găsit drumul spre ieșire. O trase de mână și începu să meargă cu mai multă încredere. Atenție la ușă.

Zâmbetul de pe chipul lui Abigail păli. Pe cât de mult își dorea să iasă din grota aceea neagră ca smoala, pe atât de mult simțea o dorință perversă de a rămâne acolo. Știa deja ce descrisese Constance în ultima ei poveste. În întuneric, se creau o intimitate și o libertate care nu se regăseau la lumină. Se îndoia că Sebastian ar fi sărutat-o dacă lumânarea nu se stingea și știa că nu ar fi fost în stare să îl întrebe despre pasiune și plăcere dacă se puteau privi în ochi. Își recunoscuse slăbiciunea pentru *50 de moduri de a păcătui,* faptul că-și dorea să aibă parte de pasiune, curiozitatea ei disperată de a avea un amant, chiar în afara căsătoriei, iar el nu fusese nici șocat și nici îngrozit. Ba mai mult, în brațele lui, nu îi fusese frică de întuneric. Frica îi dispăruse aproape în aceeași clipă în care o luase în brațe, ca s-o aline, ca s-o protejeze.

Iar sărutul lui... Abigail simți că aceea era pasiunea... pasiunea adevărată și firească, nu cea bombastică și extravagantă descrisă de Constance.

Drumul la întoarcere păru scurt și direct, chiar dacă Abigail rămăsese cu impresia că la sosire merseseră o eternitate până să ajungă în camera de sticlă, iar în scurt timp întunericul din fața lor deveni cenușiu. Îngrijorarea lui Abigail despre ce urma să se întâmple când vor ajunge la suprafață creștea tot mai mult pe măsura ce lumina devenea mai puternică. Nu îi mai spusese nimic de când o anunțase că găsise ieșirea din grotă și, chiar dacă și-o dorea din suflet, Abigail nu știa cum să prelungească și la lumina strălucitoare a zilei intimitatea pe care o descoperiseră în întuneric.

Sebastian îi dădu drumul la mână când zăriră scara. Nu o privi în timp ce îndepărta vița sălbatică pentru ca ea să iasă din grotă. Boris își ridică repede capul când îi zări, apoi se scutură și veni să lingă mâna lui Abigail. Îl mângâie și se uită pe furiș la stăpânul lui, care își curăța bastonul de pânze de păianjen și de praf.

– Îți mulțumesc, spuse ea încet.

Sebastian își înfipse bastonul în pământ și se întinse să își recupereze pălăria din tufișurile în care o lăsase.

– Să nu vizitezi singură grota, domnișoară Weston. Sper că ți-ai dat seama că nu este un loc prea sigur. Partea lui sensibilă se evaporase. Vocea îi redeveni impersonală și distantă, iar pălăria îi ascundea chipul.

– Cred că ar fi mai sigur pentru liniștea mea să vin singură, murmură ea.

Își luă boneta și îi oferi lui Boris ultima bucată din brânza pe care o avea în buzunar. El dădu din coadă și lătră jucăuș, apoi o luă la fugă pe o cărare.

– Poți să-mi spui adevărul despre ceva?

– Da.

– Vrei să te las în pace?

Sebastian se întoarse și se uită la câinele care fugea.

– Nu văd cum ai putea să faci asta.

– Nu o să mă mai plimb prin pădure dacă nu vrei să mă mai vezi.

Nu reuși să vadă decât cum colțul gurii i se ridică, dar el îi răspunse calm și stăpân pe sine:

– Asta m-ar lăsa cu greu în pace. Știi că vreau să vă revăd.

– Atunci de ce... continuă ea, dar el nu încheiase ce avea de zis.

– Am recunoscut deja că te doresc. Ți-am spus deja că vreau să îți arăt fiecare fel de păcat despre care vorbește Lady Constance și chiar mai mult de atât. Se întoarse în cele din urmă spre ea și dorința arzătoare din privirea lui o înflăcără. Dar încerc să fiu totuși onorabil când vine vorba despre dumneata. Încerci că nu complicați și mai mult lucrurile.

Ea nu se putea gândi decât la mângâierea buzelor lui, la îmbrățișarea lui, la atingerea trupului lui ce fremăta cu forță controlată, tare și încordat lângă al ei. Era la fel de destrăbălată ca Lady Constance.

– Atunci de ce nu mă vizitezi?

– Ca să spun ce? El ridică o sprânceană. Să stăm în salonul mamei dumitale și să discutăm despre ultimele escapade ale faimoasei Constance?

Abigail se îmbujoră.

– Evident că nu...

– Ca să continuăm de unde am rămas în grotă?

Își lăsă privirea în jos, și Abigail o simți ca pe o mângâiere pe sâni. Se înfurie, pentru că o făcuse să își dorească să se arunce în brațele lui.

Ea scutură din cap, apoi își trase cu repeziciune boneta și îi strânse panglicile cu mișcări smucite.

– Înțeleg. Nu te deranjează să te săruți în grotă, dar te deranjează să îmi faci o vizită cum se cuvine, ca un domn. Nu vrei să te căsătorești cu mine, ci doar să te distrezi puțin.

– Tatăl dumitale nu va accepta niciodată așa ceva.

– L-ai întrebat deja? întrebă ea cu uimire exagerată. Nu mi-a spus nimic!

Un mușchi zvâcni pe chipul lui.

– Nu fii ridicolă!

– De ce sunt ridicolă?

Pentru o clipă, Abigail avu senzația că îi va răspunde cu furie și emoție. Privirea lui se aprinse, iar degetele i se strânseră în jurul bastonului. Apoi, asemenea unei lumini care se stinge, înflăcărarea și mânia i se evaporară de pe chip.

– Pentru că nu ești de mine, spuse el cu blândețe. Oricât de mult te-aș dori, știu că nu pot să te am – așa cum nu pot să am un genunchi sănătos sau să-mi recuperez proprietatea. Meriți mai mult. Și nu trebuia să te sărut sau să îți spun orice altceva.

– Deci, îți pare rău că m-ai sărutat? Abia dacă putu să pronunțe cuvintele acelea, sufocată de spaimă.

Sebastian șovăi.

– Nu.

Abigail clătină din cap, chinuită și furioasă în egală măsură. O parte din ea își dorea să îl implore să o sărute din nou – nu îi păsa de ce avea să urmeze după aceea – dar cealaltă parte voia mai mult – nu doar gustul scurt și interzis al pasiunii, ci iubire adevărată și de durată.

– Îți mulțumesc, domnule Vane. Acum înțeleg. Voiai celelalte lucruri și ai încercat să le faci chiar dacă știai că puteau să nu îți iasă. Cred că asta trebuie să-mi spună ceva.

– Nu este același lucru, ripostă el.

– Nu, chiar deloc. Ea îi aruncă o privire încruntată. Nu decizi dumneata ce merit eu. Mi-aș fi dorit să îmi arăți pasiune – și știu că ai fi putut. Dar îmi doresc mai mult de-atât.

Se întoarse și plecă valvârtej, dar aștepta – speră – ca el să o cheme înapoi, să o oprească, să își ceară iertare, să o ia în brațe pentru un alt sărut pasional. Și auzi... nimic.

Când se întoarse plină de frustrare și gata să îl certe cu asprime, el nu mai era acolo.

Capitolul 10

Ploaia din ziua următoare se potrivea perfect cu starea de spirit a lui Sebastian. Și-ar fi arătat colții la soare dacă se trezea și îl îmbia să plece în plimbarea obișnuită prin pădure. Ploaia cădea pe acoperiș, mângâia ferestrele, iar el putea să se consoleze cu ideea că nici Abigail nu avea să iasă. Și poate că, după ultimele cuvinte furioase pe care le spusese ea la grotă, nu avea să se mai plimbe deloc pe acolo.

Se uită la focul care trosnea în șemineu și cugetă. Pe de-o parte, știa că avea de ce să o sperie pe Abigail Weston. Avea mai multe motive și știa că fiecare în parte era perfect justificat. Ea era moștenitoarea unei averi; el era îngropat în datorii. Ea avea părinți care o iubeau și erau atenți cu ea, care își doreau să o vadă într-o căsnicie fericită; despre el se zvonea nu doar că era la fel de nebun ca tatăl lui, dar că era și ucigaș, și hoț. Ea era o frumusețe; el era invalid. Ea avea un suflet blând și o fire caldă care puteau să atragă orice bărbat; el era mult prea adâncit în singurătatea lui ca să facă o femeie fericită. Își spunea că oricum avea să eșueze dacă încerca să o cucerească; și totuși...

Între ei părea să se aprindă o scânteie. Părea să trezească ceva de mult amorțit în el și să aprindă un foc mocnit, iar Sebastian nu era sigur că dorea să o alunge din nou.

Se adânci în fotoliu cu un oftat, ceea ce îl făcu pe Boris să-și ridice capul de pe podea și să dea din coadă cu speranță. Pe Boris nu îl deranja ploaia. Îi plăcea să alerge în voie printre copaci și dacă, din întâmplare, o va întâlni pe domnișoara Weston, sigur o va întâmpina ca pe o iubită de mult pierdută și se va gudura și trânti

la pământ în fața ei cu încântarea unui cățeluș. Sebastian făcu o grimasă. Câinele lui știa mai bine decât el cum să se comporte cu o doamnă și cum să îi câștige bunăvoința.

– Nu ieșim astăzi, spuse el aspru.

Boris se târî până la picioarele lui și lătră încet, împingându-și capul în mâna lui Sebastian.

Merse până la ușă și înapoi și, când Sebastian nu se ridică, lătră cu scheunat care nu era decât felul unui câine de a ruga. Boris nu își găsea locul și era nefericit în casă.

Exact cum se simțea și stăpânul lui.

– Bine.

Se ridică brusc din fotoliu și șchiopătă prin casă, apoi deschise ușa larg. Boris alergă în salturi de nerăbdare, apoi se întoarse ca să își aștepte stăpânul.

– Hai, îi spuse câinelui cu o invitație din mână. Nu o să fie acolo.

Boris lăsă coada în jos, dar se întoarse și zburdă prin iarbă fără să îi pese prea mult de ploaie.

Pentru un moment, Sebastian nu știu dacă să îl urmeze. Bineînțeles că nu o va găsi pe Abigail în pădure, dar măcar putea să scape de nemulțumirea care clocotea în el și care îl chinuise toată ziua. Chiar dacă o făcuse pentru o cauză nobilă, știa că fusese dur cu ea. Ah, dacă nu se stingea nenorocita aceea de lumânare...

Închise ușa și urcă spre dormitor. Ascunsă între paginile *Almanahului nautic* se afla broșura buclucașă. Broșura promitea *50 de moduri de a păcătui*, iar o privire rapidă pe copertă arăta că era volumul cu numărul douăzeci și cinci. Ce altceva mai pusese la cale Lady Constance cea cu moravuri ușoare? Și celelalte aventuri ale ei erau la fel de deocheate? Oricum ar fi fost, Abigail le considera captivante, și era suficient ca să devină și el captivat.

Cel mai înțelept lucru era să ardă revista cât mai repede, dar după o clipă o deschise. De astă dată o frază îi sări în ochi – nu o frază care descria gesturile lascive pe care i le sugera amantul ei misterios, ci una care pur și simplu ilustra sentimentele ei: „Nu am luat în calcul una dintre sursele varietății, și anume surpriza, scrisese ea. Ar fi imposibil să descriu profunzimea fascinației mele... "

El se uită la fereastră. Hart House se ascundea printre copaci, în vale, către est. Abigail îl rugase să o viziteze. Dacă voia să o revadă, cel mai simplu era să o facă. Dar după comportamentul lui din ziua precedentă, nu putea să se prezinte pur și simplu la ușa lor. Trebuia să își ia revanșa... cumva.

– Jur că plouă mai mult în Richmond decât la Londra.

De obicei Abigail râdea la cârcotelile surorii ei. Dar în acea ziua, nu se simțea decât plictisită.

– Ba nu.

– În câte zile a plouat de când suntem aici? Penelope se aruncă în scaun și se bosumflă.

– În două sau trei.

Abigail trase în jurul canapelei noua jucărioară a lui Milo, o minge făcută din cârpe prinsă de o sfoară, legată la rândul ei de un băț. Cățelușul își coborî capul, dădu din coadă și se năpusti asupra ghemului de zdrențe. Abigail îl lăsă să îl sfâșie între dinți pentru un moment, apoi i-l trase. Milo sări în patru labe și îl privi cum se rostogolește departe de el, apoi îl atacă din nou. Jocul acesta nu părea să-l obosească vreodată și, cum nu avea altceva mai bun de făcut, Abigail continuă să scuture ușor jucărioara.

Chiar și așa, ploaia nu o deranja. Dacă nu ploua, ar fi fost obligată să decidă dacă să meargă la grotă sau nu. Când revenise acasă după despărțirea supărătoare de Sebastian – de domnul Vane –, luase hotărârea să meargă în fiecare zi la grotă, cu felinare, pături și mâncare. Ar fi invitat-o și pe sora ei. Ar fi amenajat o cărare de acces. Ar fi spus oamenilor că o găsise și ar fi propus vizite în camera de sticlă pentru toată lumea din Richmond până când amintirea celor întâmplate în grotă avea să se șteargă complet din mintea ei.

Din fericire, ploaia îi oferise timp ca să se mai calmeze. Nu o lămurise cu privire la motivele sau dorințele vecinului lor, dar o ajutase să ajungă la concluzia că grota trebuia să rămână secretă. Chiar dacă nu îl va mai vedea niciodată pe Sebastian – domnul Vane, își aminti ea –, putea să o transforme în mica ei ascunzătoare. Nu se știa când putea să îi fie de folos dacă o ținea secretă și, dacă Sebastian era de încredere, era greu de crezut

că se va apropia de grotă. Și de data asta chiar își dorea să îl creadă; fiindcă, dacă și după cele întâmplate cu o zi înainte refuza să o viziteze, nu era genul de bărbat pe care și-l dorea ea. Dacă el o sărutase – și stomacul lui Abigail se strânse – atât de pasional și nu își dorea să o curteze sau măcar să o revadă, era un crai și un diavol împielițat, și nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

Chiar dacă îi venea să plângă din cauza aceea.

Milo, care urmărise mingea de cârpă pe sub mobilă, scoase un lătrat ascuțit și se năpusti din nou asupra ei. Abigail îl lăsă să bage jucăria sub canapea unde începu să tragă de cârpe cu mârâituri încântate.

Ea se îndreptă spre ferestrele franțuzești și privi afară spre pajiște. Nu turna cu găleata, dar ploaia începuse înainte de ivirea zorilor și grădina era complet inundată. Nimeni nu se plimba pe afară într-o astfel de zi.

Ochii i se abătură fără voia ei spre pădure. El recunoscuse că voia să o revadă. Se întrebă dacă regretase asprimea cuvintelor lui; apoi se întrebă de ce era tristă și supărată din cauza unui bărbat. Abigail se considera o fată cu capul pe umeri. Spre deosebire de Penelope care adora dramele și pasiunea, în bine sau în rău, Abigail se mândrea că era mai așezată decât sora ei. Își promisese că nu va tânji niciodată după un bărbat care nu se va purta cuviincios cu ea... Și în clipa aceea făcea exact ce spusese că nu va face niciodată.

– Sunt o proastă, șopti ea și își închise ochii strâns ca să nu lase să îi curgă vreo lacrimă.

Trebuia să se simtă așa pentru că Sebastian – domnul Vane, fie blestemat – îi oferise primul sărut adevărat, primul sărut care o înflăcărase și o făcuse să își dorească și mai mult. Cu siguranță că ar fi fost mai degrabă șocată decât excitată de sărutul acela dacă nu ar fi petrecut atât de mult timp citind istorioarele desfrânate și fanteziste ale lui Lady Constance, care era cea mai mare mincinoasă de pe fața pământului. Îi slăbiseră rațiunea până ce misterul și povestea lui Sebastian îi ațâțaseră curiozitatea. Mai era și înnebunitor de atrăgător, iar percepția ei fusese afectată și pentru că atunci când îl întâlnise prima oară o salvase de la a fi nevoită să se bage în mărăcini. Într-adevăr,

doar o serie de coincidențe și întâmplări o făcuseră să creadă că se simțea atrasă de el. Nu trebuia decât să cunoască mai mulți domni și va uita de un bărbat singuratic și rănit care îi arătase grota și care o strânsese în brațe când lumânarea se stinsese. A, da... și lumânarea era de vină, pentru că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă flacăra rămânea aprinsă.

Ultimul gând îi aduse un zâmbet neîncrezător pe buze. Chiar că era o proastă să dea vina pe absolut orice pentru starea ei. Se îndrăgostise de bărbatul nepotrivit, la fel li se întâmplase și altor tinere, iar Abigail era sigură că toate supraviețuiseră. Va supraviețui și ea, și în câteva zile sau săptămâni, toate acestea nu vor părea decât niște momente de slăbiciune.

Se întoarse de la fereastră.

– Ziua o să fie mai plăcută dacă facem ceva.

Penelope se uită urât la ea.

– Ce să facem? Nici măcar nu pot să mă plimb prin casă.

Penelope făcuse greșeala să spună că o durea glezna de la căzătura în noroi. Intenția ei fusese probabil să o facă pe Abigail să se simtă prost, dar mama o auzise și o pusese să și-o bandajeze și să promită că nu va merge câteva zile.

– Aș putea să-ți citesc, propuse Abigail. Abia dacă citise o pagină din cartea ei cea nouă din cauza influenței tulburătoare pe care o trezea în ea un vecin anume.

Penelope își dădu ochii peste cap.

– Ce trist că nici una din noi nu se poate gândi la nimic mai interesant decât cititul – fără să avem ceva minunat de citit.

Abigail ridică un umăr.

– Îmi place să citesc și nu doar povești indecente. Plec să citesc ca să nu te mai deranjez.

– Așteaptă! mormăi sora ei. Bine, hai citește-mi. Se lăsă pe spate pe divan cu o expresie de martiră și își sprijini piciorul bandajat pe o pernă.

Milo ieși de sub canapea și rămase în mijlocul încăperii cu atenția concentrată. Se lăsă într-o parte și ascultă. Apoi lătră ascuțit și alergă spre ușă, dând din coadă. Abigail se așteptă să intre cineva, dar ușa rămase închisă, și Milo continuă să latre și să danseze în cercuri în dreptul ei.

– Milo, taci, cățel prost! Penelope se aplecă și îi pescui jucărioara de sub canapea. Fâțâi bățul dintr-o parte în alta pentru ca ghemul de cârpe să sară. Hai, vino să vânezi, cățelușule.

El o ignoră și continuă să țopăie agitat în fața ușii. Abigail merse să îi dea drumul afară. Lăsase o pată umedă pe covor zilele trecute, iar de atunci toată lumea era foarte strictă și îi dădea voie afară de la primele semne de primejdie. Din felul în care se uita *papa* la Milo, Abigail credea că regreta cu vârf și îndesat cadoul. Cățelușul era adorabil și foarte drăgălaș, dar mult mai capricios decât se așteptaseră ei să fie.

Totuși, înainte să ajungă la ușă, majordomul apăru din spatele ei. Milo se strecură printre picioarele lui spre coridor cu un lătrat strident. Thomson abia dacă-l privi când plecă, apoi se întoarse spre Abigail.

– Acest pachet a fost adus pentru dumneavoastră, domnișoară Weston.

Surprinsă, aruncă o privire spre pachetul din mâinile majordomului. Era învelit în hârtie și legat cu un șnur, dar nu preciza expeditorul sau ce anume conținea, doar numele ei era scris pe parte din față.

– Îți mulțumesc, Thomson. Ai tu grijă ca Milo să nu scape afară prin ploaie? Nu cred că vrea cineva să-l caute astăzi.

– Chiar că nu, domnișoară, spuse el cu o privire plină de compătimire. Închise ușa, iar Abigail îl auzi cum strigă după un valet ca să îl ajute să prindă câinele al cărui lătrat răsuna pe coridor.

– Ce ai primit? întrebă Penelope.

– Habar n-am. Ea trase de șnur și înlătură hârtia.

Ambalajul dezvălui un bilețel lipit pe ceva înfășurat tot în hârtie. După greutate și formă, Abigail ghici că înăuntru era o carte. Curioasă, deschise bilețelul.

– Deci? întrebă din nou sora ei. Spune-mi sau ți-l iau din mână și îl citesc chiar eu.

– Este de la domnul Vane, spuse ea încet și citi cu voce tare bilețelul. „Draga mea domnișoară Weston, permite-mi să îmi prezint cele mai sincere păreri de rău pentru ce s-a întâmplat ieri în pădure. Mi-am făcut griji pentru sănătatea surorii dumitale din momentul în care a căzut și sper că nu a fost ceva grav."

– Ei, foarte drăguț din partea lui! exclamă Penelope, mulțumită că exista măcar o persoană care era îngrijorată de suferința ei. Ce domn!

– „Dacă este țintuită la pat, după cum se temea, sper să acceptați cartea alăturată ca pe un mod mai ușor de petrecere a timpului până când se face bine", continuă ea să citească. „Și sper ca volumul alăturat să îți placă..." Abigail se opri brusc fără să citească în continuare.

– Ce? Penelope se ridică de pe canapea și veni pe partea ei.

– Restul e doar pentru mine, murmură ea și băgă bilețelul în buzunar. Inima îi bătea de-i ieșea din piept când rupse ultima învelitoare de hârtie. Era o carte, una veche, dar foarte bine întreținută. *Copiii de la abație* era scris pe copertă cu litere de modă veche.

– Te cunoaște foarte bine, spuse Penelope deloc impresionată. O carte.

Abigail o ignoră. După ce aruncă o privire scurtă ca să se asigure că ușa era închisă, deschise cartea unde ceva părea să fie ascuns între pagini. Penelope își ținu respirația și pentru un moment doar se holbară.

– Este una nouă, susură Penelope cu ușor emoționată. Uite: Povestea douăzeci și șase.

Abigail închise brusc cartea și o strânse la piept.

– Nimeni nu trebui să știe. Promite-mi, Pen!

– Cât de proastă mă crezi? întrebă Penelope. De ce ți-a trimis-o?

Fața lui Abigail se înroși.

– *Ne-a* trimis-o. Cel mai probabil a văzut când am cumpărat-o din oraș. Poate că nici nu știe ce este...

Penelope îi aruncă o privire bănuitoare. Abigail se întoarse de teamă ca vina să nu i se citească pe chip. Dar Penelope spuse doar:

– Dacă e a noastră, ar trebui să o citesc și eu.

– Bineînțeles. Abigail era atât de zăpăcită că scoase exemplarul și i-l întinse. Să mi-o dai înapoi mai târziu, adăugă ea.

– Firește! Într-o clipită, Penelope ascunse broșura sub șal. Mă duc să o pun bine chiar acum. Deschise ușa și privi în afară, apoi se strecură pe coridor.

Abigail închise ușa în spatele ei și se retrase spre fereastră. Mâinile îi tremurau când scoase bilețelul mototolit, îl netezi și se întoarse cu spatele la ușă ca să se asigure că nimeni nu avea să o ia prin surprindere.

Sper ca volumul alăturat să îți placă și să te încânte mai mult decât grota, scrisese Sebastian. Cuvintele pe care mi le-ai spus la plecare m-au întristat, mai ales că ai avut perfectă dreptate. Ai fost îndreptățită să mă disprețuiești și sper să primești această carte ca semn al căinței mele.

Nu pot să pretind că sunt domnul pe care îl crezi, dar nici nu pot să regret ce s-a întâmplat în camera de sticlă. Totuși, de atunci regret încontinuu toate vorbele care te-au supărat și dorința mea de a evita grota. Nu am nici un drept să fac asta și sper să îți placă mai mult când o vei vizita din nou.

Al dumitale, S. Vane

Inima îi bătea cu putere când termină de citit biletul. Îi părea rău! Ei bine, nu întru totul – nu pentru sărut –, ci pentru ceea ce spusese la sfârșit. Și o invita să viziteze din nou grota chiar dacă nu menționase dacă îl va reîntâlni acolo. Cugetă pentru un moment. Sebastian recunoscuse că își dorea să o revadă. Nu îi ascunsese că nu o va vizita. Deci, pe cale logică, o va reîntâlni la grotă. Desigur, nu îi spusese când...

Urmări cu degetul semnătura lui, apoi deschise cartea. De ce i-o trimitea? Era veche, avea cel puțin treizeci de ani și un ușor miros de vechi, dar paginile erau încă netede și întregi. Era o poveste de dragoste gotică publicată de Minerva Press, plină de suspinele și leșinurile, și lamentațiile personajelor care sufereau în ea. Buzele lui Abigail se arcuiră când citi câteva pasaje. Era cartea perfectă pentru zile ploioase precum aceea, nici prea ușurică și nici prea serioasă. Tocmai voia s-o închidă când observă ceva scris pe prima pagină. Cerneala era ștearsă, dar când apropie mai mult cartea de ochi descifră: „Eleanor Vane", cu un scris de mână delicat și rafinat.

Rămase nemișcată pentru o clipă. Era cartea mamei lui. Auzise o groază de zvonuri despre tatăl lui, dar nici unul despre mama

lui. Dar iată cum cartea ei care fusese bine păstrată și ținută cu sfințenie ani de zile... îi era oferită ei.

Îi mai trecu ceva prin minte atunci. Ascunse bilețelul în carte și o luă în grabă pe coridor. Un valet tocmai se întorcea în casă cu fața sumbră și cu Milo ud leoarcă în brațe. Încercările lor de a-l prinde înainte să fugă din casă nu avuseseră sorți de izbândă. Majordomul îl aștepta cu un prosop în mână și cu ochii ațintiți cu resemnare spre cățelul care încerca să scape.

– Thomson, întrebă Abigail, cine a adus pachetul pe care mi l-ai dat?

– Domnul Vane, domnișoară Weston.

– Chiar el?! exclamă Abigail. Trebuia să îl inviți înăuntru ca să se usuce!

– Asta am și făcut, domnișoară, dar a refuzat. Abia dacă și-a scos pălăria și a și plecat.

Abigail se năpusti spre fereastră și se uită în jos spre aleea care ducea la Montrose Hill. Era pustie, crengile copacilor atârnau greu, frunzele erau înecate de apă. Strânse cartea la piept. Fusese în oraș ca să cumpere *50 de moduri de a păcătui*. Apoi parcursese prin ploaie pe jos cei peste trei kilometri până la Hart House ca să i-o aducă împreună cu un bilețel în care își cerea iertare pentru tot ce îi spusese.

Râse la ploaie, apoi urcă în camera ei ca să citească. Nu doar *Copiii de la abație* – deși intenționa să o citească și pe aceea –, ci tot ce îi mai trimisese el.

Capitolul 11

Ploaia se opri după două zile lăsând în urmă prospețime și lumină. La micul dejun, mama le anunță că avea nevoie să iasă din casă și că intenționa să se ducă la Londra ca să viziteze magazinele ei preferate. Penelope se înviora la auzul veștii, dar Abigail clătină ușor din cap când mama ei o privi întrebător.

– Mai bine rămân acasă. E prea frumos afară ca să-mi petrec ziua în trăsură numai ca să merg și să mă întorc din oraș.

Privirea mamei zăbovi o clipă asupra ei și doar încuviință din cap. Totuși, Penelope îi aruncă un rânjet răutăcios. Abigail o ignoră și mai unse cu unt o felie de pâine. Sora ei putea să creadă orice dorea. Sincer, considera că îi era încă îndatorată după ce împărțise cu ea neașteptatul cadou primit cu o zi înainte.

După ce plecaseră mama și sora ei, își strânse lucrurile și se îndreptă spre grotă. Era mult mai ușor să se furișeze când nu mai era aproape nimeni în casă. Milo lătră jucăuș și se împletici la picioarele ei cu speranță când ea ajunse în dreptul ușii, dar îl mângâie pe cap și îi spuse valetului să îl țină în casă. Nu îi mai lipsea decât să piardă iar cățelul mamei ei prin pădure.

La capătul Cărării înmiresmate, șovăi. Crezuse că va ține minte drumul până la grotă, dar nu era absolut sigură. Totuși, găsise fără probleme drumul înapoi spre casă și nu fusese foarte departe. La un moment dat, cărarea trebuia să ducă direct acolo. Își ridică rochia cu o mână și se strecură printre copaci.

Grota era foarte simplu de găsit. Își aminti de un bolovan mare ca punct de reper, iar când ajunse în dreptul lui, văzu poiana. De data asta chiar era o poiană cu multe dintre tufișuri date la o parte. Spre surpriza ei, la intrarea în grotă zări și un perete de piatră rustic care înainte fusese complet acoperit de plantele agățătoare. Cea mai mare parte din piatră era distrusă, dar, fără vegetația care o masca, Abigail îi remarcă forma boltită. Se vedeau și treptele din piatră care se adânceau în pământ și dispăreau sub peretele de piatră.

Se apropie de trepte și îl căută pe Sebastian. Sigur trecuse pe acolo și se chinuise mult ca să facă grota vizibilă. Își aminti cum fusese nevoit să ciopârțească vița și plantele și chiar să îndepărteze din calea lor trunchiul unui copac. În ziua aceea nu mai existau urme de așa ceva. Poate că își dorise ca ea să revadă grota și de aceea îi scrisese scrisoarea. Se simți puțin descurajată de idee. Voia să revadă grota, dar nu de aceea se afla acolo în acea zi.

La gândul acela, bărbatul pe care voia de fapt să-l revadă își făcu apariția dinspre copacii din partea cealaltă a luminișului cu un pachet mare într-o mână și cu un felinar în cealaltă. Pentru o clipă, se uitară unul la celălalt.

– Nu știam dacă vei veni, spuse el în cele din urmă.

Abigail își mușca buza de jos.

– Nu ți-ai dorit să vin?

– Foarte mult, spuse el cu o privire mistuitoare. Dar după felul în care ne-am despărțit ultima dată... Ridică din umeri. Existau ceva șanse să nu vii.

Abigail se îndreptă spre grotă.

– Ai curățat treptele. Nimeni nu o s-o mai rateze acum.

Sebastian șchiopătă spre ea.

– Ai avut dreptate. Nu trebuie să rămână pierdută.

Fata se uită din nou spre luminiș; își dădu seama că Sebastian nu lucrase numai o dimineață ca să curețe zona. Îi luase o zi, poate chiar mai multe, și dată fiind vremea din ultima perioadă...

– Ai venit pe ploaie ca să cureți locul.

Bărbatul nu negă.

– Am avut nevoie de ceva care să-mi ocupe mintea.

Abigail șovăi.

– Mulțumesc pentru carte.

– Mulțumesc că ai acceptat-o.

Răspunsul lui o făcu să râdă ușor.

– Ar fi fost greu să ți-o returnez!

Sebastian aproape schiță un zâmbet.

– Dacă voiai cu adevărat, găseai o soluție.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

– Poate că am adus-o cu mine astăzi ca să fac exact asta.

Voia să îl tachineze, să îl facă să râdă și să se întrebe cu îngrijorare dacă nu cumva venise acolo doar ca să i-o dea înapoi. În schimb, el profită de ocazie ca să o studieze din cap până în picioare cu un interes atât de îndrăzneț și de netulburat, că ea se îmbujoră și rămase fără suflare.

– Nu cred asta, spuse în șoaptă și o privi iar în ochi.

Ametită, Abigail spuse fără să se gândească primul lucru care îi trecu prin minte:

– Poate că am adus celălalt cadou.

Auzindu-i răspunsul, Sebastian chiar zâmbi cu o expresie molatică și periculoasă în ochi. Lui Abigail i se înmuiară genunchii.

– Dar de ce să faci una ca asta? El se mai apropie cu un pas și se aplecă până când ei i se păru că avea să o sărute pe obraz. Sau poate vrei să-mi citești din ea? îi șopti la ureche.

Abigail uită să respire.

– Nu...

Sebastian își retrase capul și o mai privi o dată cu patimă.

– Poate că te vei răzgândi. Mută pachetul în cealaltă mână și întinse felinarul. De data asta chiar am adus lumină.

Abigail se uită absent la el. Să îi citească povestea...! Era o idee șocantă și îngrijorătoare, și Abigail se îngrozi la gândul că își dorea să încerce. Își imagină cum o va privi el în timp ce îi citea cea mai recentă aventură a lui Constance în liniștea întunecată a grotei. Își imagină ce va face când va vedea cât de excitantă i se părea ei...

Se scutură ca să scape de gândul acela păcătos.

– Ce bine că ai adus un felinar! De data asta vom fi în stare să găsim ieșirea.

– Da, spuse el, dacă îți dorești asta. Arătă spre scară. Luminezi tu calea?

Ultima dată, Abigail nu plănuise să intre în grotă. Putea să pretindă că tot ce se întâmplase între ei fusese neașteptat și spontan. De data asta, dacă intra cu el, nu mai putea să pretindă că era absolut inocentă. De data asta să intre însemna că era dispusă să accepte ce îi va oferi el, indiferent despre ce era vorba.

Deși...

Spusese că nu va fi niciodată prietenos cu ea. Fusese de acord că trebuia să evite plimbările prin pădure ca să nu o întâlnească. Refuzase să îi arate unde se afla grota... și, cu toate acestea, iată că erau împreună acolo în ziua aceea. Dacă se răzgândise în privința acelor detalii, poate că avea să se răzgândească în privința mai multor lucruri. Spusese că nu era un erou de poveste, dar era totuși un domn, unul care pretindea că încerca să se poarte onorabil cu ea.

În plus, Abigail își dorea să vadă grota cu mai multă lumină decât o văzuse ultima dată.

Luă felinarul și păși în jos pe trepte. Ca și înainte, aerul rece o învălui, dar abia dacă îl mai simți. Cu lumină mai multă, el nu o urmă atât de aproape în spatele ei, dar auzea fiecare foșnet al hainei lui, fiecare scârțâit al cizmelor lui; șchiopătatul lui Sebastian era mult mai evident ca de obicei.

– Ți-ai lăsat bastonul afară? întrebă ea când își dădu seama că nu îl avea cu el.

– Da. Este o adevărată bătaie de cap când trebuie să car ceva.

– Vrei să ți-l aduc? se oferi Abigail.

– Cu orice preț. L-am lăsat în camera de sticlă.

Un fior îi zgudui tot trupul. Își spuse că era de la frig, nu de la cele întâmplate între ei în camera de sticlă, dar frigul nu explica de ce inima îi sărea din piept, iar plămânii îi păreau prea mici ca să îi permită să inspire adânc.

– Deci, ai mai trecut pe aici.

– Nu îți poți da seama? întrebă el.

Abigail se încruntă, apoi vru să-l întrebe ce voia să spună, dar nu reuși decât să ofteze.

Din fața lor venea lumină. Ea ridică felinarul și cercetă coridorul care se curba ușor, apoi se opri uluită în pragul ușii ce dădea spre camera de sticlă.

De-a lungul încăperii erau amplasate alte patru felinare cu voletele larg deschise. Lumina lor se revărsa peste tot cu o strălucire delicată care făcea ca sticla de pe pereți și din tavan să sclipească asemenea unor nestemate.

– Este impresionant, șopti ea.

Sebastian îi luă felinarul ca să-l agațe într-un cârlig din fier ruginit care ieșea din tavan chiar deasupra capului ei.

– Nu ai avut ocazia să o vezi cum trebuie data trecută. Își coborî ușor brațul și dezlegă cu delicatețe panglica bonetei ei. Prinse în mână calota bonetei și o ridică. De aceea ai venit, nu? Lăsă deoparte boneta.

– În parte.

Abigail nu știa ce să spună. Ochii lui întunecați aproape că îi ardeau pielea. O amețeau și o hipnotizau și o făceau să își amintească tot ce se întâmplase între ei ultima dată în încăperea aceea.

– Doar în parte? Îi dădu după ureche o șuviță de păr. Pentru ce altceva?

– Ca să îți mulțumesc pentru carte, murmură Abigail.

Îi zâmbi în felul lui întunecat și vag.

– Ai mai spus asta. Vino. Degetele lui zburară de-a lungul brațului ei ca să o prindă de mână. E și mai spectaculos din mijlocul

încăperii. O duse spre centru unde Abigail fu în sfârșit în stare să-și desprindă ochii de la el și să admire priveliștea.

Tavanul boltit nu era înalt – se gândi că Sebastian putea să îl atingă dacă își întindea brațele spre el, dar încăperea părea spațioasă. Dintr-odată, Abigail văzu mai mult decât câte o porțiune de perete și se răsuci încet pe loc atunci când observă ceva.

– E un model, șopti ea. Șoaptele păreau mai potrivite într-un loc precum acesta.

– E mai mult decât atât. Sebastian lăsă pe covorul pe care îl întinsese pe podea pachetul în care se dovedi că se aflau două perne mari. Întinde-te. Îi întinse mâna. Ai încredere în mine. De aici se vede cel mai bine totul.

Ea îi oferi mâna și îl lăsă să o îndrume spre una din perne. O ajută să se așeze, apoi el se lăsă pe cealaltă pernă cu o ușoară grimasă.

– Întinde-te și privește în sus, îi spuse.

Abigail rămase cu gura căscată de uimire după ce îl ascultă și își strânse rochia în jurul picioarelor. Avea dreptate – nu era un model. Era o imagine, un mozaic de sticlă ce înfățișa vietăți marine care înotau, săreau și se zvârcoleau de-a lungul pereților. Bucățelele de oglindă pe care le văzuse la prima ei vizită erau ochii peștilor, octopozilor, balenelor și monștrilor marini.

– Privește, acolo e o sirenă! Arătă cu încântare într-o parte a tavanului. O fecioară cu pielea albastră, cu o coadă lungă și verde și păr auriu întindea unul din brațe în semn de rugăminte.

– Și iubitul ei, spuse Sebastian. Privește...

Abigail urmări pe tavan direcția indicată de degetul lui spre o altă vietate cu coadă lungă, a cărei mână era îndreptată spre sirenă. Între ei licăreau ca stelele și mai multe fărâme de sticlă argintată.

– Incredibil! murmură ea din nou. Se uită în sus preț de câteva minute și încercă să surprindă fiecare detaliu. Figurile lipsite de expresie erau înfățișate mai degrabă grosolan, cu toate că fuseseră necesare ore și ore de muncă migăloasă ca să fie create, dar ceva din poziția personajelor îi inspira tristețe lui Abigail. Mă întreb de ce sunt atât de departe unul de celălalt, murmură ea. Cred că ar trebui să fie împreună.

– Creaturile mitologice au rareori parte de un sfârșit fericit.

– În poveștile în care un muritor e îndrăgostit de o zeiță, încuviință ea, sau un zeu de o muritoare. Dar ei doi sunt de același fel. De ce nu pot să fie împreună?

– Uneori nu este atât de simplu.

– Nu? Își întoarse capul ca să-l privească. El stătea culcat pe spate, dar cu fața spre ea. Ce crezi că înseamnă?

Sebastian ridică din nou privirea spre iubitul sirenei.

– Casa și grota au fost construite pentru metresa unui rege. Presupun că e o trimitere la faptul că ea nu putea să înoate în partea lui de ocean. Prea multe îi despărțeau pentru ca relația lor să nu fie altfel decât trecătoare.

Abigail se uită și la iubitul sirenei. Cumva, chipul lui părea pustiit și lipsit de expresie ca și cum știa că nu se vor întâlni niciodată. Era adevărat că se întindea spre ea, dar mâna îi era lipsită de vigoare și părea să îi ceară mai degrabă fidelitate decât afecțiune. Dar sirena... Expresia ei trăda dorință. Era un gând stupid, mai ales pentru că era vorba despre o ființă creată din cioburi de sticlă. Mâna care nu era îndreptată spre iubitul ei era strânsă la inimă, iar cealaltă mâna era întinsă cu palma în sus și parcă implora.

– Crezi că regele a văzut asta?

– Habar n-am.

– Dar ce crezi? insistă ea. Ți-l poți imagina pe un rege al Angliei așezat aici așa ca noi?

Sebastian rămase tăcut pentru un moment.

– Dacă o iubea, mă aștept să o fi făcut. Dar îndrăznesc să spun că între regi și metresele lor iubirea era ceva neobișnuit.

– Eu cred că ea l-a iubit cu adevărat, șopti Abigail. Dacă nu, de ce i s-au construit toate acestea?

– Din câte am înțeles, metresele nu sunt întotdeauna cele mai practice ființe, spuse el ironic. Poate că doar a amuzat-o ideea.

– Nu! protestă Abigail. Cu siguranță, nu!

– E destul de departe de Hart House, cine poate ști dacă a văzut-o măcar vreodată?

– Sigur a văzut-o – cum să știe cineva de existența grotei și să nu vină să o vadă măcar o dată?

El chicoti ușor.

– Nu toată lumea este ca tine, draga mea.

Abigail închise ochii și zâmbi.

– Prostuță și romantică? M-ai dat de gol.

– Nu prostuță, spuse el cu umor în glas. Romantică, știam deja.

Abigail izbucni în râs, apoi amândoi tăcură pentru o clipă.

– Știai că este atât de frumoasă când mi-ai sugerat să revin?

– Până ieri nu am mai fost aici de când ai plecat ultima dată. Șovăi. Am meritat-o.

Abigail era de acord cu el, așa că tăcu.

– A trecut multă vreme de când la mine nu s-a mai uitat o femeie altfel decât cu dispreț sau cu frică, spuse el cu voce joasă. Chiar dacă am știut că ești diferită, eram sigur că vei simți același dezgust pentru mine. La drept vorbind, ar fi înțelept să faci asta.

– De ce? începu ea indignată, dar el flutură o mână în aer.

Își întoarse fața spre tavan și Abigail nu putu să-i vadă decât profilul.

– Ai auzit zvonurile care circulă despre mine în oraș. Boris nu este decât un dulău obișnuit, dar nu pot să spun că restul ar fi pure invenții. Tatăl meu a înnebunit cu adevărat, și toată lumea se așteaptă ca mie să mi se întâmple același lucru.

– Dar nu ești nebun, îl întrerupse.

Sebastian își încordă maxilarul.

– Dacă veneai în Richmond acum șapte ani, probabil aveai o altă părere. Când m-am întors din armată, am descoperit că tatăl meu vânduse aproape tot pământul nostru pentru o nimica toată. Câțiva șilingi pe hectar și, uite așa, una dintre cele mai mari proprietăți din Londra aproape că dispăruse. Nu... nu mi-a picat bine. Gura i se arcui într-un zâmbet întunecat și amar. Ca să spun drept, m-am dezlănțuit cam aprig. I-am vizitat pe oamenii care cumpăraseră pământul – pământul meu – și le-am cerut să anuleze vânzările. Unii dintre ei mi-au râs în față, alții au luat-o ca pe o ofensă. Multe dintre vizitele mele au degenerat în blesteme de ambele părți și s-au terminat cu uși trântite în urma mea. S-a răspândit repede vestea că eram la fel de nebun ca tatăl meu și că mai eram și periculos pe deasupra. După câteva săptămâni, toți au ajuns să mă privească și pe mine cu aceeași spaimă cu care îl priveau pe tatăl meu.

– Dar mânia ta era firească.

– Și eu am crezut la fel, spuse el sec. Alții... nu. Pe unii dintre ei i-am amenințat.

Lui Abigail i se păreau firești și amenințările lui, dar acestea nu făcuseră decât să inflameze și mai mult suspiciunile în privința lui. Încercă să și-l imagineze pe tatăl ei pierzându-și rațiunea și vânzându-le toate averea. Se gândi că într-un fel sau altul fratele ei ar putea să îl oprească la timp, dar Sebastian nu fusese în preajmă ca să îl oprească pe al lui. Nenorocirea se întâmplase cât el fusese plecat. Iar din expresia sumbră de pe chipul lui era evident că nu îi plăcea să își reamintească povestea aceea.

– Cum era tatăl tău? întrebă ea în schimb. Înainte.

Sebastian ridică din sprâncene.

– Înainte? Se gândi o clipă, apoi buzele i se arcuiră într-o urmă de zâmbet. Foarte inteligent. Oricând apărea o problemă, se apuca s-o rezolve, adesea în cele mai ingenioase moduri. Era un erudit. Vizita librăria doamnei Driscoll în fiecare săptămână și comanda noile apariții științifice și broșuri. Doamna Driscoll îl admira. Când eram copil, mereu se făceau experimente în casă. Și-a făcut propriile lumânări pentru că voia să inventeze unele care să ardă mai mult și mai puternic. Era fascinat de foc și de lumină și, odată, a construit o serie de tuburi din sticlă pe care intenționa să le folosească la încălzirea mai uniformă a salonului ca să nu fie nevoie să stai doar în fața șemineului pentru căldură.

– Și a reușit?

– Nu, spuse el cu un zâmbet ce devenea tot mai larg. Tuburile s-au spart. Le conectase la un ceainic mare așezat deasupra focului care trebuia să le umple cu aburi. Planul lui era ca aburul să circule prin tuburi și să transporte căldura în fiecare colț al camerei, în schimb au explodat unul câte unul. Nu am să uit niciodată expresia de uimire de pe fața lui... Zâmbetul îi dispăru de pe chip. Apoi, când și-a pierdut mințile, aproape că a ars casa atunci când a încercat ceva asemănător.

Fără să se gândească, Abigail îl luă de mână. El tresări, apoi își strânse degetele cu delicatețe pe ale ei.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă ea în cele din urmă.

Știa ce spuneau bârfele: că domnul Vane avea episoade de furie violentă și îi ataca pe oameni de parcă voia să îi ucidă și că trebuise să fie închis. Până la urmă, Sebastian îl dusese în pădure și îl ucisese, după care îl îngropase într-un loc retras pe care să nu-l găsească nimeni. Sau poate că îl înecase în râu. Sau că îl dusese la Londra și îl închisese într-un azil de nebuni unde era cu putință să își mai ducă încă zilele neștiut de nimeni. Însă lui Abigail nici una dintre versiuni nu i se păruse rezonabilă. Dacă îl închisese pe tatăl lui într-un azil, era ușor de dovedit că omul încă mai trăia. Pur și simplu nu credea că Sebastian era un criminal.

– Nu e cu putință să aflăm. M-am întrebat mereu dacă nu cumva a inventat ceva care l-a otrăvit din greșeală sau dacă nu suferea de pe urma vreunei leziuni despre care nu a spus nimănui și care i-ar fi putut afecta creierul cu timpul. A fost mereu mai excentric. Când avea crizele acelea de nebunie, o făcea într-un mod mai degrabă subtil. Din câte am auzit, putea să pară destul de lucid doar pentru ca mai apoi să explodeze într-un acces de halucinație și furie care îi alarma și șoca pe toți cei din preajma lui. O vreme, luciditatea i-a indus pe toți în eroare. Avocatul lui mi-a jurat că părea în deplinătatea facultăților lui mintale când a vândut tot pământul pentru câțiva bănuți pe hectar. Își întoarse iar capul ca să se uite spre ea. Sau vrei să spui în noaptea aia?

– Nu contează, zise ea în grabă, dar el îi strânse cu putere mâna.

– Nu, spune-mi. Nu se va schimba oricum nimic. Tatăl meu era închis în camera lui – pentru binele său. M-am trezit după miezul nopții, i-am găsit ușa descuiată și el dispăruse. Am căutat prin pădure, am dragat iazul, domnul Jones a scotocit peste tot prin luncă, dar nu am găsit nici urmă de el.

– Nici una? Cum e posibil?

Sebastian clătină încet din cap.

– Pădurea este deasă și se întinde pe kilometri întregi. E foarte posibil ca grota să nu fie singurul loc în care poți să cazi într-o groapă în pământ și să dispari pentru totdeauna. Apoi, mai este și râul care poate să poarte un om pe distanțe de kilometri în doar o oră.

Abigail se încruntă.

– Atunci de ce spun oamenii că l-ai ucis tu?

– Pentru că nu există dovadă că nu am făcut-o. Pentru că asta poate ar fi făcut ei. Dar cel mai probabil... pentru că a fugit din cauza mea.

Ochii ei se măriră și respirația i se opri. Privirea lui întunecată se opri asupra ei pe măsură ce continuă:

– Eu eram cel care îi încuia ușa în fiecare noapte, dar în noaptea aceea a rămas descuiată. Am uitat să o încui. Eu... pe atunci mai aveam din când în când nevoie de laudanum ca să dorm și din cauza lui nu am auzit când a ieșit. Și asta l-a costat viața.

– Nu este același lucru cu a ucide pe cineva, spuse ea șoptit.

Gura lui se schimonosi iar cu tristețe.

– Dar rezultatul este același, nu-i așa? Nebunul a dispărut. Nimeni nu mai trebuia să trăiască în frică. Ridică din umeri. Sper doar că nu a suferit mult când și-a găsit sfârșitul.

Abigail era prea uluită ca să se miște, dar groaza trebuie că i se citea pe chip.

– Sunt atât de îngrozitor de dur și de meschin când recunosc asta? Se întoarse pe o parte cu fața spre ea și își puse o mână sub cap. Încă nu ți-am schimbat părerea despre mine? Pentru că ar fi bine să adaug și că nu îmi pare rău că a murit.

– Ești sigur că a murit? întrebă ea nesigură.

– Da, spuse el fără șovăială. Era atât de nebun că nu putea să supraviețuiască prea multă vreme. Câteva zile am crezut că se va întoarce acasă, dar bineînțeles că nu s-a întors. Nu, sunt absolut sigur că a murit. Sebastian se opri și o privi cu atenție. Ba mai mult... mă bucur.

Abigail era prea șocată ca să vorbească.

– M-a implorat să îl omor, spuse el cu o voce atât de joasă, că Abigail aproape că nu mai respira ca să îl audă mai bine. Știa că-și pierde mințile și s-a împotrivit, dar nebunia îl chinuia uneori chiar și zile întregi. Într-o noapte s-a întors spre mine cu lacrimi în ochi și m-a implorat să pun capăt întregii suferințe. „Ai o sabie", mi-a spus. „Înfinge-o în mine." Urmă o pauză lungă în care Sebastian își încleștă maxilarul și rămase cu privirea pironită în umbrele din spatele felinarelor, iar Abigail își mușcă buza aproape până la sânge când își imagină chinul pe care i-l provocase

rugămintea tatălui. Nu am putut s-o fac. Nimeni nu putea să facă nimic ca să-l salveze, voia să moară și, in secret, spre rușinea mea, știam că era singura ieșire posibilă din iadul ăla. Dar nu am putut să o fac.

– Bineînțeles că nu, spuse ea încet.

Sebastian clătină din cap.

– Uneori mă gândesc că trebuia să o fac. Uneori mă gândesc că nu am fost un fiu bun pentru că nu am făcut ce mi-a cerut. În schimb, am ascuns orice obiect ascuțit din casă și l-am supravegheat zi și noapte. Nu că asta ar fi făcut vreo diferență. Toți cei care știau cât era de bolnav nu au auzit decât că a dispărut într-o noapte și au presupus că eu i-am pus capăt zilelor. Un zâmbet amar se ivi din nou pe chipul lui. Cred că povestea asta se potrivea cu imaginea de nebun turbat pe care o aveau despre mine.

– S-au înșelat, spuse ea cu o voce joasă și plină de patos. S-au înșelat și atunci, se înșală și acum.

Degetele lui Sebastian se strânseră mai tare pe ale ei. Își înclină capul ca să îi vadă chipul.

– Ești o femeie extraordinară, Abigail Weston! Meriți mult mai mult decât o epavă de bărbat.

– Nu ești o epavă.

– Nu mă simt epavă când sunt cu tine. Se apropie mai mult și se aplecă spre ea.

Abigail zări peste umărul lui sirena care întindea mâna spre iubitul ei și care era sortită să nu îl aibă niciodată. Timp de decenii... de secole... rămăsese singură în întuneric, nevăzută și necunoscută, fără speranță că soarta ei să va schimba. Sărmana sirenă.

– Ți-am mai spus deja că nu tu hotărăști ce merit eu.

Gura lui se arcui.

– Îmi amintesc.

Buzele lui le mângâiară ușor pe ale ei, apoi își ridică din nou capul. O studie pentru o clipă, cu părul căzându-i liber și proiectându-i umbre întunecate pe chip. Abigail aștepta fără să răsufle, plină de dorință și fără să știe ce să facă. Greșise ultima dată, fusese prea curioasă să afle dacă poveștile lui Lady Constance erau adevărate. Încercă să gonească din mintea ei faimoasele aventuri; erau doar ficțiune, creații ale imaginației. Sebastian era un bărbat

în carne și oase, și Abigail își dorea să trăiască alături de el povestea ei de dragoste și de pasiune.

Și apoi el o sărută, de data asta cu adevărat. Gura lui o cuprinse pe a ei, fierbinte și dibace. Îi puse mâna sub ceafă și îi ridică gâtul într-o arcuire delicată. Degetul lui îi mângâie obrazul și se opri în colțul gurii ei. Neliniștită, Abigail se supuse și își lăsă buzele cuprinse de ale lui, apoi limba lui le deschise. Un fior o zgudui în clipa în care el îi savură gura și limba ei o întâlni nesigură pe a lui.

Sebastian se cutremură, apoi se mișcă și coborî mai mult deasupra ei. O cuprinse cu un braț, și degetele lui i se înfășurară în păr. Cu cealaltă mână îi luă brațul rămas liber și îl așeză ușor pe pernă, punându-l grațios în jurul capului ei. Degetele lui mângâiară pulsul de pe încheietura ei, apoi plutiră în jos spre interiorul antebrațului lui Abigail.

Ea îl prinse de haină și mâna ei rămase nemișcată între trupurile lor. Continuă să o sărute, când delicat și chinuitor, când cufundat adânc într-o pasiune înflăcărată. Degetele lui Sebastian se plimbau în sus și în jos de-a lungul brațului ei, până ce ea se zgudui sub atingerea lui înnebunitor de ușoară.

– Pentru asta ai venit astăzi? murmură el aproape fără să își ridice buzele de pe ale ei.

Abigail se înroși atât de tare, încât el îi zări bujorii din obraji, în ciuda luminii difuze din grotă.

– Nu neapărat...

– Să mă opresc, atunci? Degetele lui îi dezmierdară suav pielea de sub claviculă, iar Abigail tremură și schiță doar un gest negativ din cap. Vocea lui deveni și mai îmbietoare: Te-ai gândit la mine când ai citit broșura pe care ți-am trimis-o?

O învălmășeală de imagini se perindă prin fața ochilor lui Abigail. Lady Constance adusese în patul ei un muzician care îi mângâiase corpul de parcă ar fi cântat la un instrument, stârnind o simfonie de suspine de la femeia pasională.

Nu avea nici un rost să nege că se gândise la Sebastian și era ridicol să nege că nu venise în ziua aceea acolo cu speranța că el o va săruta din nou. Abigail se simțise neliniștită și plină de viață, și pielea ei tânjea după atingerea lui. Fusese atrasă de el de la bun început, iar *50 de moduri de a păcătui* nu făcuseră decât să înrăutățească situația, alimentându-i imaginația... cu idei vinovate

și minunate care deopotrivă o uimeau și trezeau în ea dorință înfrigurată. Mai ales ultimele două volume.

– Da, șopti ea.

Ea simți tremurul delicat care cuprinse în întregime trupul lui Sebastian.

– Nu sunt legat la ochi și nici nu am ulei de trandafiri, murmură el. Coborî capul și buzele lui sărutară pulsul ce îi zvâcnea la baza gâtului. Dar, asemenea lui Constance, trebuie doar să îmi spui *să mă opresc...*

– Ce să fac? Inima îi bătea atât de tare, încât Abigail abia putea să își audă propriul glas.

– Ridică mâinile deasupra capului, șopti Sebastian.

Ea închise ochii și făcu întocmai.

– Nu aș suporta să mă uit cum își produci singură plăcere, continuă el. Chiar dacă mi-am imaginat. Numai gândul de-a te atinge mă face să înnebunesc. Ești seducătoare, Abigail. De o frumusețe nepământeană, rămân fără cuvinte în prezența ta. Abigail cea cu zâmbetul strălucitor și inima bună și curioasă din fire. Abigail care-mi bântuie visele...

Ea fremătă la atingerea lui delicată când îi mângâie gâtul.

– Abigail care mă face să ard, murmură el. Părul lui îi atinse ușor sânii pe măsură ce o săruta tot mai jos cu buzele lui catifelate. În fiecare noapte îmi imaginez ce aș face dacă te-aș avea în patul meu.

Ea scoase un sunet înfundat în clipa în care Sebastian îi mângâie interiorul suav al brațului și degetele lui alunecară de-a lungul coastelor ca să îi mângâie talia.

– În fiecare noapte visez cum te aduc pe culmile extazului. Îi mângâie pântecele de la un șold la altul. Îmi imaginez cât de fină și albă trebuie să-ți fie pielea aici... El desenă cercuri de-a lungul șoldurilor ei. Și ce gust minunat trebuie să ai.

– Tu... tu ți-ai pune gura acolo? bâigui ea. Putea să simtă fiecare atingere a mâinii lui chiar și prin straturile rochiei, jupon și pantalonași.

– Peste tot, încuviință el. Când un bărbat are răbdare și este atent, îi poate oferi unei femei o plăcere copleșitoare doar dacă își folosește gura. Cam așa...

Abigail fremătă când el îi sărută buricul. Ceva se încordă înăuntrul ei când Sebastian o sărută iar și iar dinspre pântece spre coaste. Nu îi atingea deloc pielea, dar Abigail avea impresia că o făcea.

– Amanții lui Constance fac un lucru bine, spuse el, odată ajuns în dreptul sânului ei. Pasiunea unei femei este ceva extrem de important; plăcerea ei este și plăcerea lor. Îi cuprinse celălalt sân în mână; degetele lui lungi erau în același timp delicate și ferme. În actul iubirii, singurul lor scop este să o ducă la extaz.

Abigail tremură. Degetul lui îi tachină sfârcul până ce deveni tare și sensibil. Tânjea ca el să îi mângâie și celălalt sân, nu doar să îl tachineze cu nasul. Sebastian parcă îi citi gândurile și își mută gura spre celălalt sfârc pe care îl strânse între buze.

Ea se arcui. Se zvârcoli. Fremătă și se înroși când Sebastian începu să îi sugă sfârcul prin haine. Abigail strânse tare ochii și lacrimile începură să îi curgă. O, Doamne...

Sebastian se mișcă din nou și puse o mână pe genunchii lui Abigail ridicați de zvârcolirea trupului ei. Mâna i se strecură pe interiorul coapsei. Genunchii ei se lăsară în jos; hainele ei erau bariera care îi despărțea; ideea era în egală măsură frustrantă și liniștitoare. Abigail simți același iureș de senzații descris de Lady Constance, dar întru totul lipsit de trivialitate. Până la urmă amândoi erau complet îmbrăcați. Constance ajunsese la punctul culminant în repetate rânduri fără ca amanții ei să îi dea jos hainele. Sebastian părea să știe că Abigail nu era la fel de îndrăzneață precum Lady Constance și nu încercă să o ademenească mai adânc în desfrânare. Încrederea ei în Sebastian spori și îl lăsă să-și odihnească mâna între coapsele ei pe punctul trepidant care se ascundea acolo.

– Mă ucizi, spuse el, răsuflând repede și întretăiat.

Degetele lui o dezmierdară suav prin rochie. Felul în care pasiunea se răsfrânge pe chipul tău... O mai sărută o dată pe sâni direct pe pielea ce se descoperea deasupra rochiei. Abigail își trecu un braț după gâtul lui ca să-l păstreze acolo; își arcui șoldurile și aștepta încordată atingerea lui. Buzele lui pe piele păreau să încingă și mai aprig focul care ardea în interiorul lui Abigail.

Îi cuprindea întregul corp, îi înflăcăra mintea și ardea cu putere acolo unde mâna lui apăsa cea mai feminină parte a ei.

Sebastian aproape își pierdu controlul când Abigail se încolăci în jurul lui. Dumnezeule, pielea ei era mai dulce decât își imaginase. Gemetele de plăcere și de încurajare pe care le scotea nu făceau decât să stârnească și mai mult dorința lui înflăcărată. Intenționat, nu îi înlăturase hainele – știa că un pas făcut în acel sens se putea dovedi mult prea periculos – dar reacția ei, când era complet îmbrăcată, îl făcu să se întrebe înnebunit cum ar fi dacă mâinile lui i-ar mângâia pielea goală și ea s-ar fi zvârcoli sub el dornică să îl aibă.

În clipa aceea, Abigail se agăță și se lipi mai tare de el. Abia dacă mai putea să respire și își continuă mișcările suave și gingașe. Nu putea să se gândească decât la suspinele ei pofticioase și la dorințele din ce în ce mai aprige care îi străbăteau trupul, tare și erect, gata să explodeze. Era disperat să se miște și totuși rămase rigid ca o stâncă fără să se încreadă în sine. Nu putea să facă mai multe, nu putea decât să o ducă la împlinire, el putea să se abțină...

Abigail își arcui gâtul și își îngropă degetele în ceafa lui. Respira întretăiat. Picioarele îi tresăriră. El apăsă mai tare, în cercuri strânse, punctul care o făcea să tresară, ea strigă înfiorată și strigătul se transformă într-un oftat prelung de eliberare.

Bătăile inimii lui îi explodau în urechi. Își lăsă să se odihnească mâna pe feminitatea ei și se forță să nu îi înlăture rochia ca să simtă cât era de udă, de fină și de pregătită, cât era de strâmtă și de fierbinte și de... virgină.

Sebastian închise strâns ochii. Rămăsese pe jumătate întins pe ea, cu brațul ei în jurul gâtului său, cu picioarele ei încolăcite cu ale lui și cu mâna care îi zăbovea în capcana dintre coapsele ei. Putea să jure că încă mai simțea sub degete pulsația orgasmului ei. Dacă își întorcea foarte puțin capul, buzele i se lipeau de sânii lui Abigail. Dar pentru simțul lui șovăitor de onoare, răsuflarea ei care îi ridica și cobora pieptul putea să fie foarte periculoasă. Cu părere de rău, se îndepărtă prudent de lângă ea.

– Ce te-a făcut să te răzgândești? șopti ea cu o voce joasă și răgușită. În privința mea?

Sebastian încleștă dinții când se ridică. Era încă atât de tare că îl durea când se mișca.

– Nu m-am răzgândit niciodată în privința ta.

– Adică să mă vezi, se corectă ea. Ai jurat că o să eviți pădurea ca să mă eviți. Mi-ai urat succes în descoperirea grotei pe cont propriu. Ai refuzat să mă vizitezi pentru că nu aveam despre ce să vorbim. Dar mi-ai trimis o carte și ai venit să te întâlnești cu mine astăzi aici.

El o studie și simți un spasm neașteptat în piept. Ea se abandonase senzual pe covorul ros și pe pernele pe care el le adusese de la Montrose Hill.

– Voiam să știu dacă darul meu de pace a fost acceptat.

O umbră întunecă numaidecât chipul lui Abigail.

– Oh!

Sebastian regretă răspunsul lui evaziv. Îi luă mâna și i-o atinse cu buzele. Chiar și acea atingere nevinovată îl făcu să se întărească.

– Am vrut să te revăd chiar dacă nu o merit. Nu trebuia să accepți și să revii după ce am fost atât de bădăran, dar iată-te. Am vorbit serios când am spus că ești o femeie extraordinară și că nu pot să stau departe de tine.

Ea zâmbi și încăperea parcă deveni mai strălucitoare.

– Știu că ai vorbit serios.

Sebastian își arcui buzele. Chiar vorbise serios. Fusese singur atât de multă vreme, fusese evitat și ocărât și uitase cum era să aibă un prieten. Realiză că Abigail era doar atât: o prietenă. Cineva cu care se simțea în largul lui. Cineva căruia îi păsa de sentimentele și de gândurile lui. Cineva care îi sărea în apărare, în loc să fugă din calea lui.

Dar bineînțeles că era mai mult de-atât. Ținea cu greu în frâu dorința nebună și nepotolită de a face dragoste cu ea. Îi întoarse mâna și își plimbă degetul pe palma ei.

– Nimeni în Richmond nu mi-ar fi iertat comportamentul îngrozitor.

– Ți-ai dorit vreodată să schimbi părerile oamenilor?

El se întoarse spre ea cu brațul încordat la spate.

– Nu. Oamenii care cred că l-am ucis pe tatăl meu... nu-mi pasă deloc de ceea ce cred. Îi prinse mâna, cu un deget sub încheietură, și îi sărută palma. Îmi pasă de ce crezi tu.

Ea ridică ochii spre el.

– Cred că grota asta este cel mai încântător loc din Richmond.

Sebastian zâmbi. După părerea lui, orice loc în care se afla cu ea era la fel de încântător precum grota aceea.

– Sunt de acord.

Capitolul 12

După-amiaza din grotă alungase ultimele urme de îndoială pe care le mai avea Abigail: era complet fascinată de Sebastian Vane.

Toată furia stârnită de purtarea lui de la început dispăruse nu doar pentru că îi oferise cartea mamei lui, dar și pentru că el curățase grota fără să știe dacă ea avea să revină. Abigail simțise nevoia să își pună mâinile la urechi când începuse să îi povestească despre tatăl lui care înnebunise și dispăruse într-o noapte și Sebastian nu putuse să îl împiedice. Cât de netrebnici erau oamenii care îl considerau un ucigaș, când el nu era decât un tânăr care fusese rănit și confruntat cu pierderea tatălui său, năruirea speranțelor și durerea rănii lui. Cine nu s-ar fi îndepărtat de niște vecini care îl credeau atât de rău?

Dar Abigail știa cu totul altceva. Refuza să fie intimidată de părerile greșite ale celorlalți; era mult prea indignată și voia să le demonstreze cât de greșite erau ideile lor exagerat de obtuze.

– De ce nu am invitat pe nici unul dintre vecinii noștri la cină? întrebă ea a doua zi când stătea de vorbă cu mama și cu sora ei.

– Ce vrei să spui, Abby? Am organizat un bal acum mai puțin de o lună și un picnic săptămâna asta, îi răspunse surprinsă mama. Bineînțeles că este mereu plăcut să avem musafiri...

– Exact. Și aproape am făcut cunoștință cu un vecin. Abigail ignoră sprâncenele ridicate ale lui Penelope. Nu ar trebui oare să-l

invităm pe domnul Vane? Fără el, Milo putea să rămână prin pădure și acum, sălbăticit și fioros.

– Sălbăticit și fioros! Mama zâmbi. Dar ce te mai pricepi la cuvinte, draga mea. Sunt sigură că James îl găsea, dacă nu o făcea domnul Vane.

– Dar domnul Vane a fost acolo și el l-a salvat pe Milo, ripostă ea.

– Iar eu i-am mulțumit când ne-a vizitat, răspunse mama ei delicat, dar ferm. Nu cred că ar accepta să vină la cină. Tatăl tău spune că este un om foarte rezervat, care preferă să fie lăsat în pace.

– Dacă oricum nu vine, nu facem nici un rău dacă îi trimitem o invitație, punctă Penelope. Tu o să fii apreciată că l-ai invitat și nu o să fii nevoită să te întreții cu el. În plus, ne-ar putea considera nepoliticoși dacă nu-l invităm din moment ce stăm atât de aproape. Toată lumea din Richmond a fost invitată la bal, dar o invitație la cină arată mai multă considerație.

– Exact, spuse pe nerăsuflate Abigail, fiindu-i foarte recunoscătoare surorii ei. Nu facem nimic rău dacă îi trimitem o invitație, nu?

Mama se lăsă pe spate pe divan și o privi țintă pe Abigail în vreme ce îl mângâia alene pe Milo.

– De ce ești așa de dornică să îl invităm, Abigail?

– Recunoștință între vecini, mamă.

Mama ei tăcu, dar păstră o expresie suspicioasă pe chip. Abigail se forță să nu se foiască și se temu să nu se dea de gol când mama ei spuse:

– Penelope, te duci sus să îmi aduci trusa de broderie, te rog?

– Oh, e chiar aici sub masă, mamă, spuse Penelope.

– Atunci du-te sus și găsește-mi bucata de mătase albastră.

– O chem pe Maria și îi spun ei s-o aducă.

– Penelope, spuse mama cu răceală în glas, du-te chiar tu s-o aduci.

Fața lui Penelope se crispă de frustrare. Știa că i se ordona să părăsească încăperea și nu era deloc bucuroasă. Se ridică încet și aruncă într-o parte revistele pentru doamne pe care le citea.

– Unde este, mamă?

– Nu știu, trebuie s-o cauți. Mama își mută privirea scrutătoare de la Abigail și o fixă asupra fiicei ei mai mici. Du-te, Penelope.

Penelope își târșâi picioarele și ieși din cameră.

Mama îl puse într-o parte pe Milo și își îndoi un deget.

– Vino aici, draga mea.

Lui Abigail îi stătu inima în loc. Se simțea la fel de reticentă ca sora ei, apoi se mișcă și se așeză lângă mama ei pe divan.

– În ce fel te interesează domnul Vane? întrebă răspicat mama ei.

Abigail se rugă să nu roșească.

– Ca vecin, mamă.

Doamna Weston miji ochii.

– Și poate un pic mai mult de-atât, adăugă ea, știind că era mai bine să recunoască repede și de bunăvoie.

– Cât de mult?

De data asta, Abigail simți că se înroșește. Totuși, nu își feri privirea de la mama ei și își împreună mâinile în poală ca să nu se foiască.

– Ce vrei să spui?

– Știu că te-ai plimbat de mai multe ori prin pădure. Știu că-ți dorești mult să găsești un loc liniștit în care să citești și nu spun că m-ai mințit, spuse mama. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva l-ai întâlnit în plimbările tale și te-ai atașat de el.

Abigail își drese glasul. Nu plănuise să mărturisească atât de mult, dar era o greșeală teribilă să mintă.

– Ei bine, da, ne-am întâlnit cu el când eu și Penelope am fost la plimbare zilele trecute. Își căuta câinele care se pierduse prin pădure și, cum a fost atât de amabil când a fugit Milo, ne-am oferit să-l ajutăm să-l găsească.

– Și ați găsit câinele?

– Nu, Penelope a căzut și am venit acasă.

Mama o fixă cu privirea și tăcu vreme îndelungată. Abigail încercă să își spună că nu prea mințea – până la urmă tot ce spusese era adevărat – și că nu dobândea nimic dacă spunea mai multe.

– Am avut mereu încredere în tine, Abigail, spuse mama într-un sfârșit. Ești o fată cu mult bun-simț. Dar chiar și fetele cuminți pot să-și piardă capul după gentlemeni, mai ales dacă

ei sunt frumoși și misterioși cum este domnul Vane. Ea clătină ușor din cap la tresărirea ușoară a lui Abigail. Este un bărbat foarte frumos; crezi că nu am observat? Știu că pădurea se întinde pe moșiile Hart House și Montrose Hill și că are tot dreptul să se plimbe prin ea. Nu vreau decât să mă asigur că ești rațională.

Abigail se gândi pentru o clipă la spusele mamei ei. Nu credea că era nebună sau imprudentă. Îi întrebase și pe alții despre el; Lady Samantha îi spusese că era un domn decent. Multe dintre zvonurile despre el nici măcar nu aveau sens, așa că își păstra capul pe umeri din moment ce le trata cu circumspecție. Cât despre restul... Era posibil ca dragostea și atracția să aibă vreun sens? Nu avea răspunsul la întrebarea aceea.

– Da, mamă, îi răspunse. Cred că da.

– Sper că da. Mama o mai privi pentru un moment. Este mai fermecător în pădure decât este în casă?

Ea se îmbujoră.

– Aș spune... că este mai puțin rezervat.

– Cât de puțin rezervat?

Spre marea ușurare a lui Abigail, o lovitură ușoară în ușă o scuti de răspuns. Însă ușurarea ei nu dură mult pentru că majordomul intră în încăpere și anunță:

– Domnul Vane dorește să vă vadă, doamnă.

Expresia mamei nu se schimbă, dar se întoarse ușor și se uită spre Abigail.

– Chiar așa? Condu-l înăuntru, Thomson. Numai bine, murmură ea după ce majordomul făcu o plecăciune și plecă.

Ochii lui Abigail se lărgiră.

– Habar nu am, mamă! Doar nu crezi că am vorbit mai devreme despre el pentru că m-am gândit că o să ne viziteze!

– Nu? Mama se ridică. Mă mir.

Abigail roși de rușine. Ce mai noroc că Sebastian hotărâse să îi viziteze – după ce refuzase în repetate rânduri – exact când era pe punctul să o facă pe mama ei să își schimbe în bine părerea despre el. Planul ei se ducea pe apa sâmbetei. Totuși, emoția pe care i-o provocă plăcerea de a-l revedea alungă acest neajuns. Abigail așteptă încordată și se duse lângă mama ei.

Penelope intră prima fără să aibă ceva în mâini.

– Să vedeți cu cine m-am întâlnit pe coridor! spuse ea veselă.

În urma ei intră Sebastian. Milo scoase un lătrat ascuțit și sări de pe divan ca să alerge spre el și să-l adulmece. Sebastian purta o haină bleumarin și pantaloni gri, cam modești, dar mai eleganți decât ce purtase prin pădure. Cizmele lui străluceau, iar albul lavalierei îi scotea în evidență pielea bronzată. De data asta, privirea lui se îndreptă mai întâi spre Abigail. Ea se mușcă de buză ca să nu mai radieze ca o fetiță îndrăgostită lulea și făcu o reverență.

– Doamnă Weston, spuse el cu o plecăciune. Domnișoară Weston.

– E o plăcere să vă revedem, domnule Vane. Mama zâmbi. Nu vreți să luați loc?

– Vă mulțumesc. Se uită la botul lui Milo care era practic lipit de cizma lui. Este cea mai duioasă primire de care am avut parte în ultima perioadă.

– Iertați-l pe Milo. Mama se îndreptă spre clopoțel. Îl voi trimite sus.

– Nu este nevoie. Un câine studiază cu botul. Se aplecă și întinse mâna spre el.

Milo îi adulmecă fiecare deget, apoi începu să le lingă.

– Vă place, spuse cu căldură în glas Abigail. Dacă vă adulmecă vrea să spună „ce mai faceți, domnule", și să vă lingă înseamnă „rămâneți la ceai". Penelope râse, mama schiță un zâmbet.

Sebastian își ridică privirea și se uită spre ea.

– Cred că aveți dreptate, domnișoară Weston. Câinii sunt mult mai simpli decât oamenii. Nu e nevoie decât să adulmece ca să decidă când cineva este prieten.

– Nu este chiar atât de inteligent pe cât pare, remarcă Penelope. Mie îmi este suficientă o privire ca să spun dacă voi fi sau nu prietenă cu cineva.

– Penelope, îi spuse mama cu glas scăzut, de avertizare.

– Milo vă aprobă, domnule Vane, adăugă repede Abigail, arătând spre cățelul care continua să îl lingă. Nu l-am văzut niciodată mai încântat.

– Chiar așa e, recunoscu mama. L-ați cucerit, domnule Vane.

Sebastian se ridică.

– Mă bucur că i-am câștigat bunăvoința. Scoase batista ca să-și șteargă degetele linse de Milo. Totuși, când era pe punctul să își bage batista în buzunarul de la haina, bastonul alunecă de lângă picior și când îl prinse, batista îi căzu pe podea. Cu un lătrat vesel, Milo o înșfăcă între dinți.

– Milo, nu! Mama îl apucă de lăbuță.

Cățelul scăpă din strânsoarea ei, dând furios din coada scurtă; să fie vânat era unul din jocurile lui preferate.

– Este uneori un animăluț atât de obraznic! se scuză ea.

– Nu este obraznic, este doar un cățeluș care nu știe să facă altceva.

Abigail fu uimită să vadă un zâmbet vag și luminos pe chipul lui.

– Este primul dumneavoastră câine?

– Absolut, recunoscu mama, apoi cu un oftat adăugă: Și cel mai probabil ultimul!

Sebastian își drese glasul.

– Pot să încerc să-l învăț ceva?

Urmă un moment de tăcere uimită în încăpere. Mama își reveni numaidecât.

– Bineînțeles!

– Chiar vă rugăm, adăugă Penelope.

– Îi place să mănânce ceva în mod special?

Mama clipi.

– Îi place totul, domnule Vane; brânză și șuncă, jambon, prăjituri...

Sebastian zâmbi din nou.

– Nu i-aș da prăjituri; câinii au nevoie de ceva de mestecat. Dacă ați avea puțină brânză... Privirea îi zbură spre Abigail care își reamintise de Boris. Câinelui meu îi place exagerat de mult brânza, explică el. Nimic nu-l face mai ascultător decât o bucățică de brânză.

– Penelope, cere niște brânză imediat! exclamă doamna Weston. Trebuie neapărat să văd asta!

Brânza le fu adusă în câteva clipe. Milo profită de lipsa lor de atenție și se ascunse sub divan cu premiul lui. Sebastian tăie

o bucățică din brânza adusă de servitoare, apoi se lăsă pe genunchiul lui bun și pocni din degete.

– Milo, spuse el cu o voce care sună ca un ordin.

Câinele lătră încet; știa cum îl cheamă. Dar rămase sub divan.

– Vino, spuse Sebastian hotărât. Se mișcă doar cât să bată în podea în fața lui. Milo, vino. Și lăsă brânza pe podea exact acolo unde ciocănise cu degetul.

Cu nasul tremurător, Milo își făcu apariția. Avea încă în gură batista lui Sebastian și continua să dea din coadă, dar îl privi curios pe bărbat. Mama privea plină de speranță.

Milo dădu din cap și agită batista, apoi tropăi prin cameră. Se opri la câțiva pași de Sebastian și cum nu încercă să îl prindă, câinele se apropie și mai mult. Botul lui adulmecă brânza. Într-un final, abandonă batista și se îndreptă țintă spre bucata de brânză pe care o mâncă.

Mama răsuflă ușurată și se îndreptă să îl prindă, dar Sebastian îi făcu semn din mână să se oprească. Fără să își ia ochii de la cățel, mai scoase o bucată de brânză cu vârfurile degetelor. Când Milo încercă să o înhațe de la el, Sebastian i-o ridică deasupra capului. Milo își întinse capul ca să o prindă și se lăsă în jos pe labele din spate până când șezu fermecat de bucata de brânză.

– Ce câine cuminte! spuse Sebastian cu aceeași hotărâre în glas. Șezi. După o clipă de așteptare, îi oferi cățelului bucata de brânză, îl mângâie pe cap și se ridică. Milo sări dintr-odată și începu să adulmece podeaua, dar Sebastian îl ignoră.

Abigail se grăbi să îi recupereze batista și o prinse repede de un colț.

– Îmi pare atât de rău, Milo a făcut o gaură în ea...

– Domnule Vane, vă voi trimite o cutie plină de batiste, spuse mama cu o privire de încântare îndreptată spre Milo care continua să adulmece la piciorul lui. Dacă îl puteți dresa pe Milo...

El clătină din cap.

– Dumneavoastră trebuie să-l dresați, doamnă Weston – și chiar ar trebui. Nu vă ajută cu nimic dacă mă ascultă doar pe mine. Trebuie ca fiecare în parte să-l dreseze ca să învețe că e o regulă generală și că nu este valabil pentru o singură persoană. Mai tăie o bucată de brânză și traversă camera. Vino, Milo.

Câinele scoase un lătrat și îl urmă.

– Șezi, Milo. Sebastian coborî brânza până când câinele nu avu de ales și se așeză ca să își țină botul aproape de ea. Ce câine cuminte!

Milo ciuguli brânza din degetele lui și primi o altă mângâiere pe cap.

Sebastian reveni spre ele și se opri aproape de locul unde stătea Abigail.

– Vino, Milo.

Câinele alergă din nou după el și se așeză fără să mai aștepte să fie îndemnat la asta.

– Ce cățel cuminte! Și doar îl mângâie pe cap.

– Ați uitat să îi dați brânza, punctă Penelope în timp ce Milo ședea în așteptare cu limba de-un cot.

– Nu am uitat, îi spuse Sebastian. Adevărata recompensă este afecțiunea. Trebuie să învețe să vină doar pentru asta. Dacă îl dresați să vină doar când aveți brânză, nu vă va asculta când nu aveți. Dacă primește brânză doar uneori, vă va asculta și mai mult pentru că nu va ști niciodată dacă își va primi sau nu recompensa și nu își va dori să rateze prilejul.

Ușa se deschise și intră *papa* care se opri o clipă.

– Domnule Vane, spuse el surprins.

– Domnule. Sebastian răspunse plecăciunii făcute de *papa*. Însă zâmbetul lui și așa vag dispăru și deveni la fel de sobru și de respectuos cum era de obicei.

– Domnule Weston, nu veți ghici niciodată ce a făcut domnul Vane! exclamă mama. L-a învățat pe Milo să vină când este chemat.

Papa ridică sprâncenele.

– Ce bine că ați venit în vizită, Vane. Un serviciu de neprețuit!

– Doar i-am arătat doamnei Weston cum l-am dresat pe câinele meu când era pui, explică Sebastian. Sper că o va ajuta să îl dreseze pe Milo.

– Câinele dumneavoastră e terrier?

– Nu, e un dulău mare și negru.

Papa încuviință aprobator din cap.

– A, un câine cum trebuie.

– Domnule Weston, îl certă mama. Cum să spui așa ceva?

– Ce anume? *Papa* își întinse mâinile cu inocență. Voiam doar să spun că un dulău nu poate fi confundat cu o pisică obeză. Se strâmbă când soția și fiica lui mai mică începură să vocifereze în semn de protest. Da, știu că este adorabil, drăgălaș și orice și-ar dori cineva de la un animal de companie.

– Haideți să bem un ceai, spuse mama hotărâtă. Îl învățăm și alte trucuri pe Milo, dar mai încolo. Își duse cățelușul înapoi pe divan când servitoarea veni cu o tavă.

Cu grijă, Abigail reuși să se așeze pe scaunul din fața lui Sebastian la depărtare de mama ei. Își reaminti că trebuia să se comporte normal, fără să trădeze vreun interes, dar fu salvată de tatăl ei. Venise să îi vorbească mamei despre o barcă pe care, exact ca în cazul casei, o cumpărase deja.

– Domnule Weston, ești prea îngăduitor, spuse mama cu un zâmbet. Era evident că barca o încânta mai mult decât casa.

El îi făcu cu ochiul.

– Încă îi mai caut pe egiptenii care să o conducă pentru tine, draga mea. Se întoarse spre musafirul lor. Vane, plimbările pe râu trebuie să fie o minune. Unde ne recomanzi să organizăm prima plimbare cu barca doamnei Weston?

Sebastian rămase nemișcat pentru o clipă, de parcă atenția neașteptată întoarsă asupra lui îl făcu să nu se simtă în largul lui. Apoi chipul i se relaxă într-o jumătate de zâmbet care o tachină și mai tare pe Abigail.

– Cred că va fi minunat să navigați în amonte. Peisajul rural e splendid după ce treceți de cotul de la Hampton Court.

– O idee excelentă! recunoscu *papa*. Să o punem la cale, doamnă Weston?

– Departe de mine gândul să refuz! spuse femeia zâmbind. Domnule Vane, ne veți însoți în această expediție?

Privirea lui se îndreptă spre Abigail.

– Aș fi încântat, doamnă.

Mai târziu, când se ridică pentru a-și lua la revedere, toate detaliile legate de ieșirea cu barcă erau stabilite. Sigur că *papa* sugerase să le invite pe doamnele Lennox. Abigail continua să fie curioasă în privința zvonurile despre povestea de dragoste dintre

Lady Samantha și Sebastian și îl privi, dar chipul lui nu trădă nici un semn de mâhnire. Se simți și mai în largul ei. Lady Samantha poate mai simțea o urmă de regret sau de afecțiune, dar atâta timp cât Sebastian nu părea nostalgic sau încordat când îi auzea numele, Abigail nu avea de ce să își pună întrebări.

După plecarea lui Sebastian, ea reveni la brodat și încercă să se poarte ca și cum vizita fusese una absolut obișnuită. Dar nu fusese, nu pentru ea – inima aproape că îi tresăltase de încântare când Sebastian își făcuse apariția. Nu venise din politețe; venise pentru ea. Înfipse acul în pânză, trecu prin ea ața fină de un albastru-deschis și se simți radioasă și fericită asemenea păsării pe care o broda.

– Ei, ei. Nu m-am așteptat să-l văd vreodată pe domnul Vane în salonul ăsta, remarcă tatăl ei.

Obrajii lui Abigail se îmbujorară. Fără să își ridice ochii de la broderia ei, încercă să-și dea seama dacă ei îi era adresat comentariul.

– Mă aștept să-l revedem, spuse mama ei.

– Chiar așa?

De data asta, Abigail simți privirea atentă a lui *papa* îndreptată spre ea. Abigail se uită la el și se prefăcu surprinsă.

– La expediția cu barca. Mama l-a invitat, iar dumnealui a acceptat.

Papa ridică o sprânceană.

– Da, și din câte am auzit, nu onorează niciodată invitațiile care i se fac. Și nici nu face vizite.

– Poate se va îndrăgosti de una din noi, spuse înviorată Penelope. Ar trebui să fii bucuros; nu de aia ai cumpărat casa în primul și-n primul rând?

Bărbatul pufni.

– Nu de aia am cumpărat casa.

Penelope își dădu ochii peste cap.

– Am auzit când i-ai spus exact asta mamei! „Gândește-te la toți domnii interesați care vor veni să le curteze pe fiicele noastre în sala asta", zise ea cu voce joasă și o expresie vicleană care o făcu pe mama ei să își ascundă zâmbetul în spatele mâinii pe care o duse la gură. „Trebuie să cumpăram casa asta de dragul

nepoților noștri! De fapt, e posibil să nu avem nepoți dacă nu o cumpărăm!"

– Gata, rosti răspicat *papa* cu o sclipire în ochi. Înțeleg de ce doamnele poartă buclele alea în jurul tâmplelor; ca să le ascundă urechile mari cu auzul fin.

Penelope ridică din umeri și îl mângâie pe Milo care i se așezase în poală.

– Nu credeam că este un secret. Dar dacă vrei să ne măriți, nu crezi că ar trebui să îi primești cu bucurie pe toți posibilii pretendenți? Cine știe; asta ar putea să fie singura șansă a lui Abby.

– Îți mulțumesc foarte mult, exclamă cu indignare prefăcută Abigail. O să încerc să nu mă pun în calea peținorilor tăi care sunt... stai o clipă, să-i număr... a, da, nici unul.

Sora ei pufni.

– Cu domnii interesanți din satul ăsta nu poți să umpli nici o caleașcă. Mă bucur că nu mă bat la cap.

Papa își îndreptă degetul spre ea.

– Ar trebui să te mărit cu primul paroh de țară care o să-ți ceară mâna.

– Numai dacă este brunet și misterios și dacă ține predici scurte.

– Gata, rosti mama ferm. Nici un bărbat nu va fi considerat pretendent până nu cere permisiunea tatălui vostru. Penelope, unde este mătasea albastră pe care ți-am cerut-o? Te-am rugat să mi-o aduci.

– Nu am găsit-o.

– Atunci să mergem să o căutăm împreună.

Mama se ridică și așteptă până ce Penelope, fără tragere de inimă, făcu la fel, apoi ieșiră amândouă din încăpere. Abigail auzi cum sora ei ceru să fie scutită de sarcina aceea de îndată ce ușa se închise în urma lor.

– Ei bine. *Papa* își plesni genunchii cu mâinile. Nu vrei să facem o plimbare pe afară, Abby?

Mama sigur îi spusese ceva, mai devreme în ziua aceea sau prin vreun fel de comunicare secretă pe care părinții ei o împărtășeau și prin care își puteau spune mii de lucruri dintr-o singură privire. Abigail lăsă deoparte broderia și i se alătură.

Ieșiră afară și se opriră pentru o clipă ca să admire priveliștea. Era o zi frumoasă, cerul era senin și lumina plăcută. Pajiștile care se desfășurau spre râu păreau luxuriante asemenea catifelei. Era liniște și pace afară, și Abigail inspiră adânc și își relaxă umerii.

– Îți place în Richmond, Abby?

– O, da! Nu este la fel de incitant ca la Londra, dar îmi place liniștea de aici.

– Mă bucur că îi place cuiva, chicoti bărbatul. Am impresia că mama ta o să prefere mereu orașul.

– Ție îți place mai mult aici, *papa*?

– E o schimbare plăcută. Sunt bucuros că ne întoarcem la Londra la iarnă și să revenim în Richmond la vară. Îi aruncă o privire piezișă. Și nu-ți place doar liniștea de aici, nu?

Ochii ei se măriră.

– Ce vrei să spui?

Domnul Weston pufni.

– Domnul Vane, așa-zisul Mizantrop de la Montrose Hill, în salonul meu! Nu cred că a venit aici ca să ne vadă pe mama ta și pe mine.

Abigail se gândi la un răspuns. Tatăl ei nu era naiv și îi citea mereu gândurile. În cele din urmă, hotărî că era mai bine să recunoască decât să nege.

– Îți place de el, *papa*?

El oftă și o îndemnă să meargă înainte. Traversară terasa și pe cărarea cu pietriș, apoi o luară prin iarbă.

– Când am cumpărat Hart House, mai multe persoane m-au pus în gardă în legătură cu el; mi-au spus că e nebun, falit și schilod. „Să vă construiți un zid în jurul moșiei, dacă nu vreți ca un parazit nebun să o ia la sănătoasa cu una din fiicele dumneavoastră." Abigail se încruntă, dar tatăl ei continuă cu același ton blând: L-am întâlnit deja de câteva ori și nu am văzut nici o urmă de nebunie. Nu pot să spun dacă e falit sau nu, dar deține încă o casă și o moșie frumoasă, iar asta nu este puțin lucru. Se opri. Dar acest lucru e eclipsat de toate comentariile pe care le-am auzit despre el.

– Te referi la poveștile despre cum și-a ucis tatăl și a devenit hoț.

– Ceva de genul ăsta, încuviință tatăl ei.

Abigail îi cunoștea tonul acela. Părea indiferent, dar nu era; încerca să îi ghicească gândurile fără să o enerveze. Tonul acesta o făcuse să mărturisească tot felul de pozne din copilărie. Încercă să i-l întoarcă.

– Mi-a spus și mie toate zvonurile astea.

Tatăl ei o privi surprins.

– Ți le-a spus?

Abigail încuviință din cap.

– A mai vizitat-o o dată pe mama și am vorbit cu el. A plecat valvârtej când a apărut doamna Huntley.

– Ăsta nu poate fi considerat semn de nebunie – mai degrabă de sănătate mintală, murmură tatăl ei.

– Exact la asta m-am gândit și eu. Strâmbă din nas și râse când tatăl ei zâmbi strengărește. Așa că am discutat cu dumnealui ca să mă asigur că nu se simțise ofensat de ceva și mi-a zis ce spune toată lumea despre el – ce ar spune și doamna Huntley, bănuiesc.

– Mda. Bărbatul se opri și se întoarse spre fiica lui. Sunt acuze serioase, Abby.

– Dar se pare că nu există dovezi, punctă Abigail. Altfel ar fi fost arestat, nu crezi?

Papa nu păru încântat de răspunsul ei.

– Lipsa probelor nu înseamnă că este nevinovat.

– Dar nici că este vinovat.

Aparent, tatăl ei fu și mai puțin încântat de ideea asta. Rămase tăcut multă vreme, dar după liniile care îi apăruseră pe frunte, părea să se gândească foarte serios.

– Una e să suferi din cauza propriei origini, spuse el în cele din urmă, și alta să suferi de pe urma propriilor acțiuni. Te-ai gândit ce ar însemna pentru reputația ta să îl încurajezi pe acest bărbat? Dincolo de cicălelile surorii tale, chiar am vrut să îmi măresc familia când am cumpărat Hart House. Știu că și tu, și Penelope sunteți umilite de unii doar din cauza originii mele, dar am mari speranțe pentru amândouă.

– Nu-mi pasă de părerile altora, încercă să spună Abigail, dar tatăl ei clătină din cap.

– Nu-ți pasă pentru că ai fost ținută la distanță de ei. E total stupid, dar adevărul este că banii chiar au făcut diferența. Până și cei care se cutremură la gândul că fiii lor dansează cu fiica unui avocat vor strânge din dinți și vor zâmbi pentru că fiica avocatului este o moștenitoare bogată. Știu că ești mult mai mult de-atât, adăugă el când văzu expresia de pe fața ei. Dar nu toată lumea știe asta. Ai idee ce vor spune dacă te atașezi de un bărbat cu o reputație și mai proastă, care nu are nici un pic de avere?

Lui Abigail îi luă o vreme până să își controleze tonul.

– Oricine judecă un bărbat – sau o femeie – doar pe baza norocului sau ghinionului său este un nebun!

– Abigail. Domnul Weston o luă de braț. Nu umbli după acest bărbat, nu-i așa?

Tânăra se înroși.

– Nu!

Nu chiar. Sau umbla?

Tatăl ei continuă:

– Ești o fată cu capul pe umeri și mi-e greu să cred că ai face așa ceva. Mereu mi-am spus că Penelope ar fi cea care mi-ar crea astfel de probleme, spuse el, și Abigail surâse puțin stânjenită. Mama ta mi-ar trage o chelfăneală zdravănă dacă nu aș ține seama de preferințele tale când va fi timpul pentru alegerea soțului tău, dar ar împietri de groază dacă te-ai arunca în brațele unui ticălos. Vreau să rămân circumspect în privința zvonurilor și bârfelor despre Vane, dar știi prea bine că nu iese fum fără foc. Dar dacă ajung să cred că a fost capabil de lucrurile despre care vorbește lumea...

– Se spune că dulăul lui este spiritul cuiva din familie, *papa*. Ea își ridică sprâncenele. Am văzut câinele ăla și e un spirit la fel cum e și Milo.

Buzele lui se schimonosiră.

– Măcar l-a învățat pe șobolanul ăsta blestemat un truc util.

– Nu cred că reputația domnului Vane s-a construit pe baza caracterului sau a acțiunilor lui, spuse ea ușor. Sper să ai încredere în mine că nu dau crezare tuturor zvonurilor despre el.

– Mai exact, care au fost acțiunile lui față de tine? Domnul Weston își încrucișă brațele la piept și își înclină capul.

Abigail înghiți în sec.

– Rezervate, *papa*. Politicoase, dar precaute. Nu mi-a spus numele lui în seara în care l-a salvat pe Milo și chiar el m-a pus în gardă cu privire la reputația lui. Dacă este un vânător de avere, nu este unul foarte talentat, cel puțin nu cu mine. Lady Samantha mi-a spus că odinioară era un tânăr râvnit în Richmond până când a revenit rănit acasă și și-a găsit tatăl nebun. Am văzut cum doamna Driscoll l-a tratat aproape cu dispreț și nervozitate, iar dumnealui a îndurat fără să trădeze vreo urmă de furie. Cred că e obișnuit să fie tratat cu teamă și reticență și a început pur și simplu să evite astfel de situații. Tu nu ai face același lucru dacă oamenii ar începe să spună lucruri oribile despre tine? Eu... Eu cred că este un om decent, care încearcă să-și păstreze demnitatea.

– Poate. *Papa* scutură din cap. Sper să fie așa. Recunosc că nu pare un ticălos. Dar, Abigail... Îi puse mâinile pe umeri. Am spus că nu o să-l judec, nu că o să-l absolv întru totul. Ai grijă ca sentimentele și dorințele tale să nu te împiedice să îi vezi greșelile.

– N-o să se întâmple asta, îi promise ea.

Nici un om nu era fără de vină. Era suficient de rațională cât să nu uite acel lucru. Doar că nu putea să creadă că printre greșelile lui Sebastian se numărau crima și jaful.

Capitolul 13

Sebastian nu era prea sigur cu ce se alesese de pe urma vizitei lui la Hart House, dar se bucură că fusese acolo – și senzația îl uimi.

În ultimii șapte ani doar îndurase, în timp ce îi fusese luat tot ce fusese important pentru el. Învățase să se descurce cu un picior olog, cu un venit insuficient și cu izolarea pe care i-o adusese faptul că era un proscris. Trăise cu acuzele șoptite despre uciderea tatălui lui și furt, chiar dacă nu putuse să le schimbe cu nimic, și treptat ridicase în jurul lui o carapace tare de indiferență. Îl condamnase la singurătate, dar îi permisese să supraviețuiască.

Dar acum o avea pe Abigail. Nu doar că nu fusese descurajată de încercările lui de a o ține la distanță, dar chiar stăruise cu îndârjire în încercarea ei de a-l cunoaște. Îl întrebase cum fusese tatăl lui înainte de boală și nu se concentrase pe misterul care îi învăluia dispariția. Sebastian nu se gândise de ani buni la zilele fericite și de mult apuse petrecute alături de genialul, excentricul și interesantul lui tată. Ea îi împărtășea atracția irezistibilă pe care o simțea și el. Fusese atât de bună și de îngăduitoare că îi iertase ieșirea deplasată de la prima lor întâlnire în grotă. Iar Sebastian începuse să creadă ca era absolut idiot dacă rata șansa care i se oferise.

Dar se purtase urât cu ea și mai avea foarte multe de făcut ca să fie iertat. O carte nu era suficientă, chiar dacă nu oferea nimănui una dintre ultimele amintiri rămase de la mama lui și el se gândi – speră – ca Abigail să îi aprecieze gestul. *50 de moduri de a păcătui* fusese doar un supliment de ultimă oră și care îl îngrijorase pe Sebastian, dar de care Abigail se bucurase. Câștigase mai multe decât se așteptase din curățarea grotei, mulțumită mozaicului. Ea îl asemănase cu o comoară îngropată, dar pentru Sebastian adevărata comoară apăruse când îl luase de mână și declarase că avea încredere în el.

Abigail provocase o fisură în carcasa aceea care îi îmbrăca inima. Când o vedea, inima lui îi tresălta, când o atingea, sângele începea să îi clocotească în vene. Dar când o săruta... când o săruta, orice intenție pe care trebuia – sau putea – să o aibă de a o evita se destrăma și îl lăsa cu o dorință și mai aprigă de-a o revedea.

Iar acest lucru însemna că trebuia să se forțeze și să renunțe la felul lui rezervat de a fi și să o viziteze. Doamnele din Londra se așteptau ca domnii să le viziteze. Fusese invitat chiar de Abigail de mai multe ori. Vizitele erau un alt prilej să o revadă și să îi facă pe plac. Chiar dacă prima lui vizită lui Hart House nu se desfășurase prea bine, Sebastian își asumase cu o oarecare reticență vina. Reacționase din instinct când Anne Huntley, o bârfitoare notorie, își făcuse apariția, și plecarea lui bruscă probabil îl ajutase să pară la fel de retras și de vinovat pe cât se spunea.

Se dusese la Hart House fără să știe dacă avea să fie bine-venit. Era mult mai simplu să rămână cum era și să nu se expună

la și mai mult dispreț. Dar dacă își dorea mai mult decât câteva săruturi furate în grotă, trebuia să dobândească binecuvântarea domnului Weston. Chiar dacă vizita fusese cordială și plăcută, Sebastian simțise că Thomas Weston avea să ceară mai multe de la el, nu doar să bea ceai și să învețe cățelul câteva trucuri.

Din păcate, habar nu avea ce anume trebuia să facă. Era perfect conștient de dezavantajele lui. Dacă ar fi știut cum să își refacă reputația și averea, ar fi făcut-o deja.

Apoi primi o scrisoare, un cadou trimis din ceruri. Doamna Jones i-o aduse într-o dimineață în bucătărie, unde Sebastian lucra la mecanismul stricat al mașinii de rotisat carnea.

– Mesagerul doar ce a adus scrisoarea asta pentru dumneavoastră, spuse ea.

– Da? Sebastian își lăsă deoparte unealta și luă scrisoarea. Primea rareori scrisori, cele mai multe fiind de la bunica lui maternă. Pe acelea le primea o dată pe an, deci scrisoarea care tocmai sosise trebuia să fie altceva. Rupse sigiliul și o deschise.

– Sunt vești proaste, domnule Vane? întrebă doamna Jones câteva clipe mai târziu, când Sebastian rămase mut de uimire.

– Da, murmură el. Se uită spre ea. Unchiul meu a murit.

– Îmi pare foarte rău să aud asta! exclamă ea. Domnul Henry Vane?

– Da.

Sebastian nu știa ce să spună. Nu prea îl cunoscuse pe unchiul Henry, care era mai tânăr cu câțiva ani decât tatăl lui. Henry fusese ambițios și un adevărat liber-cugetător, hotărât să își caute norocul și să vadă lumea; spusese în repetate rânduri că nici o moșie nu îl putea face să rămână în Anglia și o dovedise când intrase în marină și plecase comisar de bord pe un vapor. Venise aproape în fiecare an la Montrose Hill ca să îi încânte cu poveștile lui de pe mare și cu planurile lui de a face avere din comerț în Indiile de Est. Sebastian își aminti cum îl privise puțin invidios pe unchiul lui la plecare după ultima lui vizită pe care le-o făcuse în urmă cu vreo zece ani. O parte din dorința lui de a pleca în armată izvorâse din acea invidie; și ar fi intrat în marină, dacă tatăl lui nu insista să rămână pe uscat.

După război, Sebastian încercase să ia legătura cu unchiul lui, disperat să audă de la el orice sfat despre cum putea să abordeze nebunia agravantă a tatălui lui. Răspunsul lui Henry fusese amabil, dar distant, îi spusese că afacerile lui din India luaseră o întorsătură cât se putea de nefericită și că nu îl putea ajuta în nici un fel. Ultimele vești de la el fuseseră condoleanțele pe care i le trimisese după dispariția lui Michael Vane și a presupusului său deces.

Murise și unchiul lui, dar Sebastian înțelegea cu greu ce îi transmitea în scrisoarea. Din cauza distanței implicite, vestea morții lui Henry ajunsese după ceva vreme la avocatul lui din Anglia. Iar când avocatul executase testamentul unchiului Henry...

„Vă informez că, în conformitate cu voința unchiului dumneavoastră, întreaga lui avere vă revine dumneavoastră, în calitate de cea mai apropiată rudă rămasă în viață", îi scria domnul Black, avocatul din Bristol. „Dacă veți răspunde prin poștă la această solicitare, vom putea organiza transferul capitalului și al celorlalte obiecte pe care le poseda, cu precădere amintiri de familie pe care domnul Vane le-a lăsat în grija mea."

Nu menționase suma, dar nu avea nevoie să știe. În momentul acela, orice sumă era un cadou mai mult decât bine-venit. Sebastian se zăpăci. Se îndoia că era vorba despre o avere mare, dar era posibil să fie suficientă ca să mai lichideze din datorii. Probabil că nu îi permitea să răscumpere vreunul dintre pământurile lui pierdute, dar poate nu va mai fi nevoit să se uite la fiecare bănuț...

Nu va fi un pretendent fără bani.

– Trebuie să plec la Bristol, spuse el brusc și sări pe picioare.

Doamna Jones își ridică sprâncenele și pe chipul ei se citi înțelegerea.

– Serios? Sunt și vești bune?

– Da. El râse morocănos. Până și veștile bune se bazează pe vești triste.

– Ei bine, dacă cineva merită și niște vești bune, acela sunteți cu siguranță dumneavoastră, domnule, răspunse ea cu loialitate. Chiar dacă vin din împrejurări triste. O să îl pun pe domnul Jones să vă aducă o valiză și să închirieze o trăsură.

Sebastian urcă in camera lui să își facă bagajul, apoi se opri în coridor. După război, se mutase în camera cea mai apropiată de scări pentru că atunci când îl durea foarte rău piciorul, fiecare pas în minus era neprețuit. Rămăsese în acea cameră după ce piciorul i se vindecase pentru că putea să își supravegheze mai bine tatăl, care încercase o dată să se furișeze din casă la miezul nopții cu praf de pușcă și un ciocan, obsedat să facă lumină în grajd.

Dar acum se uită pe coridor, spre camera principală și dormitorul alăturat care aparținuse mamei lui cu ani în urmă. Încăperile erau întunecate; toate ușile rămăseseră încuiate ani la rând și ferestrele erau fără îndoială acoperite de praf.

O luă încet de-a lungul coridorului; bastonul lui părea să răsune mai tare ca de obicei. În dreptul ușii de la dormitorul tatălui său se opri, apoi o deschise încet.

Vânduse cel mai bun mobilier și cel rămas fusese dezbrăcat de orice căptușeală. Covorul dispăruse ca să nu fie distrus de rozătoare. Ferestrele rămase goale erau acoperite de murdărie, dar lăsau să treacă printre barele care le mai acopereau încă lumina soarelui de după-amiază. Sebastian trase adânc aer în piept ca să inspire și cele mai mici adieri de camfor. Tatăl lui suferise de o afecțiune a plămânilor înainte să dispară, iar doamna Jones folosise din plin camforul ca să îl ajute pe Michael Vane să respire mai ușor. Pentru o clipă, resimți durerea cu care privise cum se stingea tatăl lui, teama că fusese nevoit să îl țină încuiat și, în momentele lui de slăbiciune, rușinea gândului că eventuala moarte a tatălui lui putea să fie o ușurare.

Traversă camera și deschise ușa de la încăperea alăturată în care dormise mama lui. Ea murise când Sebastian era doar un copil, iar tatăl lui îi folosise după aceea dormitorul pe post de cameră de studiu. Camera lui Eleanor Vane era la fel de sărăcăcioasă precum amintirile pe care le avea despre ea și rămăsese și fără mobilă. Doar tapetul mai oferea indicii despre femeia care locuise acolo pe vremuri. Coronițe de frunze și flori delicat pictate ornau hârtia albastră, iar când privi mai atent, Sebastian observă siluetele din leagănele care se balansau sub unele dintre coronițe, creaturi micuțe și ciudate prinse pentru totdeauna într-un moment de veselie ingenuă. Era un semn că iubirea și fericirea existaseră

la Montrose Hill și, într-un fel sau altul, faptul că desenele acelea supraviețuiseră nu arăta decât că iubirea și fericirea poate aveau să revină într-o bună zi.

Pentru prima dată, se gândi că putea să aducă o mireasă la Montrose Hill.

Abigail ridică privirea când auzi sunetul pașilor care se apropiau și zâmbi surprinsă.

– Boris! Lăsă jos cartea și mângâie urechile câinelui, apoi se uită plină de speranță spre cărarea din spatele lui. Nu ai venit singur, nu-i așa, băiete?

– Nu. Sebastian apăru din cotitura pe care o făcea cărarea. Cu toate că și dacă ar fi venit singur, aici l-aș fi căutat.

– Aici? Ea zâmbi strengărește și căută în coșulețul ei o recompensă pentru câinele care șezu numaidecât și o privi cu nerăbdare. Am descoperit locul lui preferat din pădure?

– Locul lui preferat se află la picioarele tale, răspunse Sebastian sec. Îți este sclav devotat.

– Sunt mereu pregătită cu o recompensă. Îi oferi lui Boris o bucată de brânză. Mă întreb cum ar reacționa la o bucată de cârnat.

– Să nu te gândești la asta, spuse de îndată stăpânul lui.

Se opri în fața ei și își privi câinele care îl ignoră complet. Ochii lui Boris erau ațintiți asupra lui Abigail în timp ce își lingea botul de ultimele urme de brânză.

– Nu o să se mai întoarcă niciodată cu mine acasă dacă îi dai cârnați.

– Ei bine, nu i s-ar permite să intre în Hart House unde Milo guvernează peste tot și toate. Nu ți-ar plăcea deloc asta, îi spuse ea lui Boris. Milo ăsta e o adevărată pacoste.

Sebastian doar schiță un zâmbet, iar inima lui Abigail tresăltă în piept.

– Pari bucuros azi, spuse ea iute. Îți stă bine.

El își înclină capul și o privi fără reținerea obișnuită. Reținerea aceea o fascinase și o intrigase, dar Abigail își dădu seama că îi plăcea și mai mult noua lui atitudine.

– S-ar putea să fiu, spuse el.

– Da? Ea își arcui o sprânceană. Sper să fii sigur că ești.

– Am primit niște vești.

– Sper că sunt bune, zise ea când el nu continuă.

– Nu sunt sigur, dar trebuie să plec câteva zile.

– Înțeleg, murmură ea. Sper să fie bine...

El ridică din umeri.

– E vorba despre cineva care nu mi-a fost foarte apropiat. Dar am vrut să te văd înainte de a pleca, și se pare că și Boris a vrut același lucru. Sebastian împinse într-o parte câinele cu cizma, dar animalul nu se mișcă și rămase la picioarele lui Abigail.

– Merge și el cu tine?

– Nu. O să-i spun doamnei Jones să-i dea drumul pe afară. Poate o să vă întâlniți prin pădure.

– Te întorci înainte de excursia cu barca a mamei? Abigail înțelese din privirea lui care era răspunsul. Încercă să nu se simtă dezamăgită; un bărbat nu se putea sustrage când îl chema datoria.

– Din păcate, nu. O să îi transmit părerile mele de rău. Se așeză pe bușteanul din fața ei, destul de departe ca să nu o atingă.

– Sunt sigură că o să îi pară foarte rău. Abigail mai rupse o bucată de brânză pentru Boris, care o ciuguli delicat din degetele ei și își așeză capul mare pe genunchiul său, privind-o cu o adorație emoționată. O să fie o călătorie lungă?

– Până la Bristol.

Abigail clătină din cap. O călătorie de cel puțin două zile.

– Când pleci?

– Poimâine. Nu am mai călătorit de ceva vreme. Își întinse piciorul stâng și îl privi încruntat. Acum, că mă gândesc mai bine, nu am mai plecat de când m-am întors din război în căruța unui morar.

Abigail oftă când se gândi că fusese zdruncinat ca un sac de făină, fără să mai pună la socoteală piciorul rănit.

– Căruța unui morar!

Sebastian ridică din umeri.

– În armată, un bărbat cu piciorul zdrobit nu era prea folositor. Și cu cât rămâi mai mult sub supravegherea unui doctor militar, cu atât el își dorește mai mult să-ți taie piciorul bolnav. Am strâns niște bani și m-am cărat de îndată ce am ajuns pe sol englezesc. El se opri. Abia aflasem de situația tatălui meu, așa

că am fost nevoit să mă întorc acasă. Căruța morarului m-a ajutat să îmi ating scopul.

Abigail își mușcă buza.

– Sper că o să poți să călătorești mai bine de data asta.

El se strâmbă.

– Așa nădăjduiesc! Măcar de data asta deznodământul este unul mai fericit.

– Da?

Se uită pieziș la el. Era foarte reținut, dar în cuvintele lui, Abigail simți o urmă subtilă de entuziasm cu care nu era obișnuită. Ce vești îl purtau în călătoria aceea? Găsise vreo modalitate de a-și recupera proprietățile? Moștenise vreo avere? Murea de curiozitate să afle, dar își mușcă limba.

Sebastian zâmbi strengărește, și inima ei zburdă de fericire. Sigur erau vești bune – chiar dacă nu avea să-i povestească, fu străbătută de un fior de bucurie la gândul că era vorba despre ceva care îl făcea să se simtă atât de bine.

– Iartă-mă că sunt atât de vag, spuse el de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu știu ce o să se întâmple, dar am speranța că o să fie bine.

– Și eu sper la fel. Ea se lumină când îl privi.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Sebastian când se uită la buzele ei.

– Am *foarte* mari speranțe, murmură el și se aplecă spre ea. Mă săruți ca să-mi urezi noroc?

– Bineînțeles, șopti ea când el îi ridică bărbia și buzele lui îi mângâiară gura. Îți urez mai mult noroc de-atât...

– Ar trebui. Îi cuprinse obrazul într-o mână, dezmierdându-i-l cu degetul mare. Nu mi-ar strica puțin noroc. O sărută din nou și sărutul lui stăruitor și adânc o făcu să se înflăcăreze. Se apropie și mai mult de el la amintirea brațelor lui strânse în jurul ei când o sărutase. Apoi, dintr-o mișcare, Sebastian se ridică de pe buștean, îngenunche în fața ei și o strânse mai aproape. O, da – asta era. Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât și îl sărută. Se înfioră când degetele lui i se plimbară în jos de pe obraz, de-a lungul gâtului, spre sâni. Își arcui spatele, scâncind de plăcere când Sebastian îi cuprinse sânul cu mâna și degetele lui desenară cercuri

în jurul sfârcului. Prin materialul rochiei, Abigail putea să îi simtă atingerea ca pe un șoc. El gemu adânc și își îndepărtă gura de a ei.

– Vreau să te sărut peste tot, șopti el și o sărută apăsat pe pielea de sub ureche. Degetele încă i se mai jucau în jurul sfârcului, făcând mugurele sensibil să se întărească sub atenția lui.

– Te rog, imploră Abigail și se strecură mai aproape de supliciul îmbietor.

Își simți pielea fremătândă și încordată, dornică de a fi atinsă. Îi apucă umerii și încercă să îl tragă spre ea. El se opuse. O ținu la o distanță de un braț în timp ce privirea i se plimbă în voie pe trupul ei, la fel de excitantă ca orice atingere.

– Dacă până acum nu am fost nebun, acum sunt. Ochii părură să i se întunece când îi descheie nasturii de la jachetă.

Abigail se înfioră când i-o trase de pe umeri, dar ea o înlătură complet.

Chipul lui rămase liniștit, dar oarecum sălbatic; își coborî capul și apăsă un sărut reverențios la baza gâtului ei. Abigail înghiți în sec și își înfipse degetele în scoarța aspră a bușteanului. Închise ochii când mâinile lui îi alunecară blând pe umeri, apoi îi atinseră ușor sânii înainte să pășească în spatele ei și să dezlege panglicile rochiei.

Continuă să o sărute pe claviculă în timp ce îi dezlega șireturile corsetului. El îi aruncă o privire precaută, dar plină de dorință. Abigail nu putu decât să dea din cap și să șoptească:

– Da.

Umbra unui zâmbet îi atinse buzele lui Sebastian înainte să îi tragă mânecile și corsajul care lăsă la vedere cămășuța și corsetul.

Abigail își simți sânii șocant de goi și expuși încă dinainte ca el să îi dezlege șiretul de la cămașă. Inima i se zbătea în piept, și aștepta dornică, nerăbdătoare, disperată ca el să reacționeze... cumva. Un alt fior puternic o răvăși când aerul răcoros îi învălui sânii goi; sfârcurile ei încordate se întăriră atât de mult că începură să o doară.

– Abigail, murmură Sebastian. Draga mea... Și apoi gura lui se avântă spre pielea ei, pe umflătura sânului. O copleși

cu săruturi scurte și delicate de parcă șoptea pe pielea ei. Abigail se arcui spre el, iar cu brațul îi cuprinse talia și o lipi de el. Abigail își lăsă capul pe spate și savură mângâierea amețitoare. Se descoperi și mai mult, își împinse fără pudoare pieptul înainte și imploră pentru mai mult. Gura lui alunecă mai jos și mai jos până când o sărută acolo unde își dorise să o facă de la bun început.

Abigail se cutremură în brațele lui când buzele lui se mutară pe celălalt sfârc pe care îl tachină și îl chinui așa cum făcuse și cu degetele. O atinse cu limba, dar ea se retrase. Sebastian îi aruncă o singură privire mistuitoare, apoi îi despărți genunchii și se împinse între picioarele ei până când șoldurile li se întâlniră. O strânse mai tare în brațe, închise ochii, iar Abigail realiză șocată că putea să îl simtă, tare și încordat.

Abia dacă mai putea să respire.

Sebastian gemu când își apăsă buzele pe pielea ei chinuită de dorință.

Fața ei ardea. Inima i se zbătea cu putere în piept. Sebastian Vane era în genunchi în fața ei și făcea dragoste cu ea. Ea se simți sălbatică și libertină cu rochia ce îi cădea de pe trup și cu gura lui pe sâni, cu sângele care îi zvâcnea și îi alerga nebunește prin vine, simți o dorință nebună de a-și sfâșia hainele ca să se răcorească. Era șocant și scandalos, dar când gura lui se îndepărtă de sânul ei cu un ultim vârtej șicanator al limbii, Abigail doar se întoarse pentru ca el să se concentreze și pe celălalt sfârc. Și în tot acel răstimp, era perfect conștientă că și el era excitat.

Abigail îi ceru iertare în gând lui Lady Constance. Crezuse că *50 de moduri de a păcătui* era o poveste nerealistă și exagerată. Habar nu avusese.

Iar apoi... apoi... aproape că se sufocă. El îi ridică poalele rochiei. Palma lui îi dezmierdă coapsa... deasupra genunchiului și mai sus.

– Sebastian, șopti ea nesigură, încă agățată de el.

– Știu, murmură el cu buzele pe sfârcul ei. Ai încredere în mine... și într-o clipită, îi dădu la o parte pantalonașii și o atinse.

Abigail se smuci atât de puternic, că aproape se prăbuși pe spate. Sebastian o strânse și mai tare de talie și o atinse din nou.

– Ai încredere în mine, spuse el într-o șoaptă întretăiată. Nu o să fac dragoste cu tine, dar lasă-mă să-ți ofer asta...

O mai atinsese, în grotă. Abigail își amintea prea bine. Dar de astă dată... dezmierdările lui erau mai înflăcărate, mai intense, mai intime. Simți căldura mâinii lui când îi dezmierdă pielea descoperită și fu năucită când îi depărtă picioarele cu degetele, apoi se cutremură atât de tare că înnebuni de plăcere când degetul lui alunecă înăuntrul ei.

Sebastian răsuflă ușor, ca și cum, dintr-odată, nu mai putea să respire.

– Te vreau.

Vocea lui era ca un susur. Atât de disperat de mult... degetul lui se retrase doar ca să revină cu o atingere delicată pe punctul acela care vibra intens. Abigail îl apucă strâns fără să rostească un cuvânt. Atingerea lui suavă, dar neînduplecată continuă; se înclinase, iar mădularul lui încordat îi mângâia interiorul coapsei. În vreme Abigail se mișca, trupul ei reacționând din instinct la dezmierdările lui, șoldurile lui se legănau.

Abigail înțelese acum de ce Lady Constance spunea că a face dragoste era ca un dans intim. Corpurile lor se mișcau împreună ca într-un concert, ea aluneca și se zbătea în brațele lui, el o ținea strâns de talie și o făcea să devină din ce în ce mai sălbatică. Când furtuna din interiorul ei se dezlănțui, Abigail aproape că plânse pe umărul lui și se cutremură din tot trupul. Brațul lui Sebastian prins în jurul ei părea ca de fier, chiar dacă mâna lui continua să se miște abil și blând între picioarele ei. Când degetele lui alunecară în cele din urmă afară, Abigail se înfioră și se simți stoarsă de puteri și aproape inconștientă.

Ea îl ținu strâns de gât când Sebastian dădu să se retragă. Își închipui că se va prăbuși la pământ dacă îi va da drumul. Nu voia ca el să plece, nici în ziua aceea, nici altcândva; trezise înăuntrul ei o dorință profundă și neliniștită pentru mai mult. Era puțin înfiorată de cât de dornică era să încerce și restul senzațiilor descrise de Lady Constance. Erecția tare și puternică a lui Sebastian ce pulsa lângă șoldul ei o făcu să își dorească să o vadă și să o atingă, și să afle ce alte plăceri misterioase îi putea oferi el. Nu crezuse că era *atât* de desfrânată și se neliniști pentru că aproape uitase de ce.

– Sper ca asta să-ți poarte noroc, șopti ea.

Umerii lui se încordară, apoi se relaxară când râse ușor.

– Sigur o să-mi poarte. În momentul ăsta, simt că sunt cel mai norocos bărbat din lume.

Abigail zâmbi și își arcui spatele pe nesimțite. Sebastian mai depuse un sărut pe sânul ei.

– Și eu mă simt destul de norocoasă. O să-mi lipsești, adăugă ea pe nerăsuflate.

El îi ridică fața să o privească, iar expresia de pe chipul lui era sinceră și aproape vulnerabilă.

– Și tu mie. Îi trase fusta la loc și îi luă mâinile într-ale lui. Ești... el șovăi. Îmi ești foarte dragă, Abigail.

Ea clipi. Era un sentiment plăcut, dar nu atât de pasional pe cât se așteptase să fie.

– Eu... Părea să își caute cuvintele. Eu îmi doresc... Tu... o să mai fii la Hart House când mă întorc, nu-i așa? Familia ta nu are planuri de întoarcere la Londra?

– Nici unul despre care să știu și eu, spuse ea ușor. Cât timp o să lipsești?

– Poate două săptămâni. Privirea lui alunecă spre sânii ei încă goi. Poate mai puțin.

Ea își umezi buzele, începând să se simtă ciudat.

– Mama a plănuit o serată muzicală peste opt zile, așa că nădăjduiesc să te întorci până atunci. Abigail aștepta, dar nu îi spuse de ce voia atât de grabnic să știe. Ea se desprinse din strânsoarea brațelor lui și își trase cămașuța în sus. Te întorci? Îmbujorată, se întoarse cu spatele și încercă să nu se înfioare când degetele lui îi aranjară corsajul și îi strânseră tare panglicile. Părea un final prea banal pentru o astfel de întâlnire și nu se întoarse cu fața spre el când se ridică pe picioare.

– Abigail. O prinse de mână când ea se întinse să ia coșulețul. Îl privi nesigură. Sebastian duse mâna ei la buze, apoi și-o apăsă pe inimă. Dacă ar fi să îi fac o vizită tatălui tău... te-ai bucura?

Inima ei tresăltă și un zâmbet prudent de speranță îi luminâ chipul.

– Bănuiesc că depinde de ce i-ai spune.

– Sper să îi pun o întrebare foarte importantă.

Simți că i se strânge stomacul.

– Sunt sigură că o să-ți răspundă serios și sincer.

El dădu încet din cap și o privi cu... cu... Abigail se înroși la cuvântul care îi străfulgeră în gând. Crezu că era dragoste. Aproape că i se tăie respirația, în așteptare.

– Și dacă ar fi să îți pun ție o întrebare importantă, mi-ai răspunde și tu serios și sincer?

Încordată în așteptare, ea încuviință din cap.

Sebastian îi apăsă mâna.

– Asta e tot ce pot să cer. Îi luă obrazul în mână și o sărută. Rămâi cu bine pentru moment, murmură el.

Ea schiță un zâmbet.

– Mult noroc.

– Ne revedem peste câteva zile, draga mea, îi promise cu o licărire de zâmbet în ochi. Boris! Hai să mergem, băiete. Fără să mai adauge vreun cuvânt, se întoarse și plecă împreună cu dulăul negru pe urme.

Abigail îl privi plecând, fără tragere de inimă, până când se făcu nevăzut. În clipa în care dispăru pe cărare, ea răsuflă și se bosumflă puțin. Fusese sigură că Sebastian era pe punctul să îi ceară mâna sau să îi spună că o iubea. Dar cu siguranță că nu ar fi întrebat de *papa* dacă nu intenționa să o facă la întoarcere. La urma urmei... el o dorea pe Abigail – probabil tot atât de mult pe cât îl dorea și ea. Își duse o mână la piept; pielea părea să fremete la gândul degetelor și al gurii lui, care o dezmierdaseră atât de înflăcărat și de minunat. Poate avea să simtă ceva asemănător în prezența unui alt bărbat atrăgător, dar Abigail era sigură că nu simțea pentru Sebastian ceva obișnuit. Ceea ce tocmai se întâmplase între ei fusese cu siguranță extraordinar.

Se întrebă ce vești îl purtau departe. Trebuia să fie de bine, *trebuia* să fie. Nu îl văzuse niciodată însuflețit sau mulțumit. Inima ei îi tresăltă la gândul că Sebastian aflase ceva, câștigase ceva care îi schimbase părerea despre căsnicie.

Într-o stare de spirit mult mai senină, își luă cartea căzută la pământ și coșulețul pe care Boris îl golise de brânză și cârnați în timp ce ei făcuseră dragoste. Observă bastonul lui Sebastian când curăță praful de pe carte. Rămăsese sprijinit de trunchiul de copac, acolo unde îl lăsase când se așezase lângă ea... când o rugase

să îl sărute ca să îi aducă noroc... și sfârșise cu sărutări împărțite cu dărnicie peste tot corpul ei. Acolo unde sugerase că o iubea și că o va cere de nevastă când se va întoarce. Abigail știa că trebuia să îl lase acolo în cazul în care se va întoarce după el, apoi din impuls îl înșfăcă și plecă. Se îndreptă spre casă cu un zâmbet strengăresc care îi lumina fața.

Sebastian era aproape de casă când își dădu seama că își uitase bastonul. Într-un fel sau altul, săruturile lui Abigail îl făcuseră să uite complet de genunchiul bolnav, și savoarea pielii ei șterse orice durere a mersului fără baston. Se gândi să se întoarcă să îl ia, apoi ridică din umeri și își văzu de drum spre Montrose Hill. Avea un alt baston acasă, iar în clipa aceea era mult prea nerăbdător să plece la Bristol.

Se rugă lui Dumnezeu ca între bunurile lăsate de unchiul lui să fie și bani. Zece mii de lire îi permiteau să redevină un gentleman cu bani; nu un bărbat bogat, dar independent și asigurat. Opt mii de lire îl scăpau de datorii și aveau să îi redea siguranța financiară. Patru sau cinci mii de lire îi permiteau să susțină o nevastă mai ales dacă acea nevastă avea banii ei. Chiar și două mii de lire erau de un real ajutor, căci putea să plătească o parte din datorii și scăpa de cele mai grele dobânzi.

Desigur, simpla căsătorie cu Abigail putea să îi redea bunăstarea financiară. Zvonurile din oraș spuneau că fiecare din fiicele lui Weston avea o zestre de patruzeci de mii de lire sau chiar mai mult. Ea avea dreptate: *mândria* îl făcea să aibă rezerve. Nu era un vânător de averi și nu voia să le dea oamenilor ocazia ca să îl numească astfel. Dacă măcar putea să își lichideze datoriile! Era de ajuns ca să își permită să stea în fața domnului Weston cu conștiința împăcată și spiritul netulburat. Nu putea să își schimbe piciorul infirm și probabil că nici cu patruzeci de mii de lire nu va reuși vreodată să își recupereze în întregime averea pierdută, dar nu va fi un parazit.

Cu puțin noroc, putea să repună totul pe picioare. Nu voia ca Abigail să îl privească și să se întrebe dacă banii ei îl influențaseră. El pierduse orice altă urmă de demnitate. Una era ca alții să șoptească pe la colțuri că se însurase cu ea pentru bani – avea

oricum să fie inevitabil, dată fiind diferența lor de venit –, dar nu putea suporta ideea că Abigail ar putea crede una ca asta. Ea, cel puțin, trebuia să știe fără vreo urmă de îndoială că se căsătorise cu ea pentru că o iubea.

Încetini pasul pentru o clipă. Putea să i-o spună în ziua aceea. Veștile de la unchiul lui puteau să aștepte până la întoarcerea de la Bristol, când va ști exact despre ce era vorba și ce însemnau pentru el. Aproape că i-o spusese când ea îl fixase cu ochii ei scânteietori și așteptase. Și totuși... tăcuse.

El se scutură și grăbi din nou pasul. Era mai bine să îi spună că o iubea în clipa în care putea să o ceară în căsătorie așa cum se cuvenea. Va avea timp pentru toate de îndată ce va reveni – dacă bunul Dumnezeu o îngăduia – cu onoarea și mândria recuperate. Iar apoi, va avea tot timpul din lume să facă dragoste cu ea.

Capitolul 14

Plecarea lui Sebastian îi alungase lui Abigail cheful de plimbare. Mai ieșea să se plimbe, dar nu îl întâlnise pe Boris decât o dată. Nici măcar nu o linsese prietenos pe mână, pentru că urmărea prin tufișuri o vietate micuță și rapidă. Nici grota nu mai avea farmec. Chiar dacă Sebastian lăsase acolo covorul și pernele și îi spusese că erau ale ei, știa că fără el nimic nu mai era la fel. Apoi vremea se înrăutățise și se răcise și hoinărelile ei de orice fel luaseră sfârșit.

Obligată să stea în casă, Abigail avu tot timpul din lume ca să retrăiască secundă cu secundă ultima lor întâlnire. Cântărise fiecare cuvânt spus de el și căutase indicii despre intențiile lui. Hotărî că era imposibil să nu aibă ceva intenții. Sebastian era exagerat de cinstit. Orice bărbat care îi spunea că mai avea puțin și înnebunea nu era genul care să o tachineze și să o facă să creadă că voia să se însoare cu ea dacă nu vorbea serios. Își dori să-i fi spus de ce plecase la Bristol, dar ceva din purtarea lui o făcuse să creadă că nu era sigur de motivele călătoriei. Poate că investițiile lui avuseră

succes. Poate că i se oferise vreo oportunitate de viitor. Trebuia să fie reticent în ambele situații.

Și totuși, dacă nu știa cât de benefică îi era plecarea – ca atunci când spusese că avea mari speranțe și îi ceruse un sărut ca să îi aducă noroc – l-ar mai fi menționat pe tatăl ei? Nu putea fi decât un motiv pentru care Sebastian să vrea să îi vorbească tatălui ei. Dacă Sebastian chiar se îndoia de rezultatul călătoriei sale, sigur nu l-ar fi menționat pe *papa*. Dar dacă factorul decisiv nu era călătoria, de ce nu îi spusese pur și simplu că o iubea atunci când ea se mistuia de dorință ca o stricată în brațele lui?

Cele două săptămâni aveau să pară o veșnicie cu atâtea întrebări pe cap.

Sora ei puse capăt într-o zi meditațiilor ei, în vreme ce Abigail ședea cu o carte în mână și privea pe ferestrele din seră la norii care pluteau pe cer.

– Iată ceva care să te îmbuneze, Abby! spuse ea.

– De unde ai luat-o? se miră Abigail când Penelope flutură un exemplar din *50 de moduri de a păcătui* și se uită din instinct în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu ochiul.

– Nu-ți face griji, m-am asigurat că ușa e închisă înainte să ți-o arăt. Penelope strâmbă din nas. Mi-am învățat lecția la capitolul ăsta.

– Cum ai făcut rost de ea? repetă Abigail suficient de încrezătoare cât să o ia și să o deschidă la prima pagină. E bună?

Sora ei pufni.

– De parcă ar fi vreuna rea! Nu mi-a plăcut la fel de mult ca ultima, dar e destul de indecentă. Nu contează cum am făcut rost de ea. Uită-te la pagina a doua.

Abigail citi pentru o clipă, apoi se cutremură.

– Doi amanți deodată?

– Chiar așa. Penelope își coborî și mai mult vocea. Frați.

– O, Doamne! Abigail râse neîncrezător. De parcă nu ar fi destul de greu să găsești măcar un domn demn de iubit.

– Îndrăznesc să spun că Lady Constance nu are standarde la fel de ridicate ca tine, Abby. Penelope întoarse capul. Ți-a scris mult stimatul domn Vane?

Abigail închise cu grijă broșura.

– Nu și nici nu mă aștept să o facă. Nu mi-a cerut permisiunea.

– Ei bine, atunci sigur nu a plănuit să lipsească mult, spuse Penelope. Omul e îndrăgostit lulea de tine.

– De unde știi tu asta?

– Din felul cum urmărește din priviri fiecare mișcare pe care o faci. Pentru că a venit să ne viziteze chiar dacă tot Richmondul susține că este un mizantrop și pentru că i-a câștigat inima mamei când l-a dresat pe Milo. Și mai cred că și tu ești îndrăgostită de el pentru că ești tristă și tăcută de când a plecat. Își puse un deget pe buze. Acum că mă gândesc mai bine, erai așa înainte ca mama să menționeze de bilețelul prin care ne trimitea părerile de rău pentru că nu putea să participe la plimbarea cu barca. Te-ai întâlnit cu el într-una din plimbările tale solitare prin pădure?

Abigail își mușcă buza, încercând să-și dea seama ce trebuia să îi răspundă. Trebuia să cântărească bine, căci Penelope nu era chiar cea mai de încredere confidentă.

– Da. Mi-a spus că pleacă.

– Aha! Ochii surorii ei străluciră. Unde a plecat?

– La Bristol și nu știu de ce, răspunse înainte ca sora ei să o întrebe. A spus că lipsește mai mult de două săptămâni.

– Nu e chiar așa de mult, zise Penelope aproape consolator. Sunt sigură că nici nu o să-ți dai seama când trece timpul.

Ca la un semn, se auzi un ciocănit în ușă și își făcu apariția o servitoare.

– Scuzați-mă, domnișoară Weston, domnișoară Penelope, dar mama dumneavoastră vă cheamă în salon pentru primirea unor oaspeți.

– Sigur, Jane, spuse veselă Penelope. Se repezi de pe scaun și se opri în fața lui Abigail, care încerca frenetic să ascundă broșura *50 de moduri de a păcătui*. Venim numaidecât.

Jane dădu din cap și se ieși din cameră. Penelope păli.

– A fost cât pe ce!

– Cred că au ascuns-o portocalii. Cărțulia era deja dosită bine între paginile cărții lui Abigail. Mai bine fug până sus ca să o pun bine. Spune-i mamei că m-am dus să-mi aranjez părul.

Penelope încuviință din cap și se grăbi spre salon. Abigail se duse în dormitorul ei cu inima bătându-i tare la gândul

că ar fi putut să fie prinse. Nu se abținuse să nu arunce o privire în broșură și sfârșise prin a o citi pe toată. Era și mai șocantă decât celelalte; Lady Constance întâlnise doi domni și, pentru că nu reușea să aleagă, îi invitase pe amândoi în patul ei. Abigail se obișnuise cu ideea că întâmplările pe care le descria Lady Constance țineau de o ficțiune improbabilă, însă ultima aventură era prea de tot. Constance părea să își privească amanții cu respect și căldură, dacă nu cu dragoste, și le oferea fiecăruia atenție deplină. Cum de putea să se iubească și la propriu, și la figurat cu doi bărbați deodată? Abigail mai reciti o pagină ca să se asigure. Da, Constance inventa noi și noi moduri de a găsi și a oferi plăcere.

Îmbujorarea încă îi acoperea obrajii când coborî spre salon, după ce ascunsese volumul în coșul ei de cusut. Se opri o clipă ca să își vină în fire, apoi deschise ușa.

Așezată pe divan lângă Penelope se afla Lady Samantha Lennox. Le mai vizitase și înainte împreună cu sora ei, Lady Turley, dar de data asta era însoțită de altcineva. Domnul stătea cu spatele la ușă, dar se ridică brusc și se întoarse când Abigail își făcu apariția.

– Iat-o și pe fiica mea cea mare, Abigail, spuse mama călduros. Abigail, vino să faci cunoștință cu musafirul nostru, vicontele Atherton. Este fratele lui Lady Samantha.

– Ce mai faceți, domnule? Făcu o reverență.

– Foarte bine, domnișoară Weston. Lordul Atherton era chipeș și înalt, cu părul negru care se revărsa în valuri peste tâmple. Purta uniforma Dragonilor Regelui care îi scotea frumos în evidență trupul atletic. În ochii lui albaștri strălucitori se citi aprecierea când îi întoarse reverența. Sunt încântat să vă cunosc.

Abigail se trezi roșind din nou. Murmură ceva politicos și merse să se așeze, dându-și seama în ultima clipă că singurul loc rămas liber era chiar cel de lângă lordul Atherton. O salută pe Lady Samantha și acceptă ceașca de ceai oferită de mama ei, perfect conștientă de prezența domnului de lângă ea.

– E foarte amabil că ne vizitați împreună cu Lady Samantha, domnule.

Nici nu mai era nevoie ca mama ei să își exprime cu voce tare mulțumirea; lui Abigail i se părea că strălucea de încântare.

Aruncă o privire piezișă spre Penelope, care sorbea din ceai fără să îl piardă din ochi pe lordul Atherton. Ei bine... Poate că Richmondul i se va părea mai interesant surorii ei acum că un lord teribil de arătos ședea în salonul lor. Se întrebă dacă tatăl ei aștepta undeva afară ca să îl încurajeze pe tânărul domn să o curteze pe una din ele.

– Dumneavoastră sunteți foarte amabilă că ne-ați primit, răspunse lordul Atherton. Sora mea mi-a povestit atât de multe despre noii proprietari de la Hart House că am implorat-o să vă facem o vizită. Nu i-am dat pace până acum.

– Este adevărat, încuviință Lady Samantha cu un zâmbet duios. E imposibil să îi reziști când imploră.

– Ușa noastră vă este mereu deschisă, zise mama în vreme ce mângâia blana lui Milo. Cățelușul era ghemuit pe divan lângă ea. Se împrietenise cu musafirii lor din moment ce încetase să scheaune. Mai ales dacă este vorba de prietenii lui Lady Samantha.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Sunt în permisie o lună și aș fi onorat să vă arăt minunățiile din Richmond cât mă aflu aici.

Penelope scoase un sunet care semănă cu un pufnet înăbușit.

Lordul Atherton se întoarse spre ea.

– Simt o urmă de îndoială, domnișoară Penelope. Ceea ce mă face să mă întreb: vă îndoiți de intențiile mele sau de minunățiile din Richmond? Din licărirea care i se întrezări în ochi, lordul Atherton părea să știe care avea să fie răspunsul.

Penelope zâmbi cu toată gura și evită privirea mamei ei.

– Cine s-ar îndoi de vreuna din ele?

– Acesta nu este un răspuns. Se întoarse spre Abigail. Am intimidat-o pe sora dumneavoastră? Vă rog să îmi spuneți că nu, domnișoară Weston. Nu mi-ar plăcea să încep cu stângul relația cu noii mei vecini.

Abigail se văzu nevoită să râdă.

– De îndată ce o veți cunoaște mai bine pe sora mea, domnule, veți afla cât de greu se lasă intimidată! Cred că a vrut să spună că vom fi încântate să descoperim minunățiile din Richmond; vă mulțumim mult pentru invitație.

– Plăcerea va fi de partea mea. Avea ochii foarte albaștri, iar liniile fine din colțuri sugerau că era mereu binedispus. Până și vocea îi era frumoasă, caldă și educată. Ce ați văzut până acum?

Lui Abigail îi luă o clipă să înțeleagă întrebarea pe care i-o adresase în vreme ce o scruta atât de atent cu privirea.

– O! Ea se înroși, inevitabil. Mă tem că nu prea multe.

– Ați fost pe Richmond Hill? La grădina botanică din Kew? La palatul de la Hampton Court? Vocea lui devenea și mai chinuită cu fiecare răspuns negativ pe care ea îl dădea clătinând din cap. După a treia întrebare, lordul Atherton își duse mâna la piept și se întoarse smerit spre Penelope. Domnișoară Penelope, vă prezint scuzele mele umile. Cine nu s-ar plictisi dacă ar rămâne doar în satul acesta?

Penelope schiță un zâmbet la ideea că disprețul ei pentru Richmond fusese confirmat public.

– Mi-au plăcut foarte mult prăvăliile din sat.

– Și dumneavoastră, domnișoară Weston, ce v-a plăcut?

Lordul Atherton se întoarse din nou spre ea, cu ochii strălucind de veselie.

– Satul este încântător, încuviință ea. Dar prefer plăcerile mai simple: o excursie cu barca, o plimbare prin pădure.

– A, pădurea! O urmă de emoție tresăltă în vocea lordului Atherton. Îmi amintesc foarte bine de pădurea aceasta. Aproape că o știam mai bine decât știam Stratford Court. Când eram copil, Lady Burton a fost suficient de binevoitoare cât să mă lase să explorez pădurea în voie. Am petrecut ore întregi pe acolo. Apoi clătină din cap cu tristețe. Sora mea mă chema acasă cu o luminiță pe care o aprindea la o anume fereastră ca nu cumva să fiu pedepsit pentru că întârziam.

– Stratford Court se vede din pădure? Penelope își ridică sprâncenele. Nici nu mi-am dat seama.

Lordul Atherton își drese glasul.

– Trebuie să urcați mai mult pe deal.

– A, vreți să spuneți Montrose Hill? Penelope clătină din cap fără să observe când cei doi musafiri ai lor parcă încremeniră pentru o clipă. Ați descoperit vreodată grota din pădure?

Abigail aproape se înecă. Cum îndrăznea Penelope – mai ales în fața mamei? Nu o va ierta niciodată dacă mama avea să îi interzică să se mai plimbe prin pădure.

– Nu, spuse lordul Atherton după un scurt moment de șovăială. Nu cred că mai există. A fost astupată cu mult timp în urmă.

– Așa deci, spuse Penelope când întâlni pentru o clipită privirea lui Abigail. Ce păcat! Ar fi fost nemaipomenit să o vedem.

– Unde a fost grota? întrebă doamna Weston.

Îl mângâia alene pe Milo, dar Abigail știa că liniștea ei nu era decât o iluzie. Mama avea o atenție de șoim.

– Se spunea că se afla pe undeva prin pădure, doamnă Weston, răspunse lordul Atherton. O curiozitate uitată de pe vremea Stuarților. Dar ca orice zvon, s-a dovedit că nici acesta nu era demn de încredere. Nimeni din cei care trăiesc astăzi nu a văzut-o.

„În afară de mine", se gândi Abigail, amintindu-și de o sirenă din cioburi de sticlă care tânjea după alesul ei și de intimitatea ascunsă a încăperii. Și de Sebastian.

– Nu am auzit niciodată de ea. Privirea pătrunzătoare a mamei o cercetă o clipă pe Abigail. Abigail, trebuie să ai mare grijă când te plimbi prin pădure. Nu aș vrea să cazi în grota aceea veche.

– Am grijă, răspunse ea la repezeală.

– Nu trebuie să vă faceți griji, doamnă Weston. Lady Burton a crezut mereu că grota a fost astupată cu mulți ani înainte de venirea ei la Hart House. Atherton îi zâmbi timid. Dacă era cazul, aș fi aflat de existența ei pentru că am cutreierat pădurea ani de zile. Doamna Burton a răsfățat băiatul pasionat de aventură din mine când mi-a permis să o caut, dar a fost degeaba; trebuie să fie astupată de multă vreme. Nu am găsit niciodată vreo urmă a ei și chiar am căutat-o. Îmi doream s-o descopăr ca să le dovedesc tuturor că se înșelau.

– Bănuiesc că de aceea grota era atât de fascinantă, adăugă Lady Samantha.

Fratele ei râse.

– Chiar așa! Nici măcar comoara unui pirat nu putea să fie mai tentantă – chiar dacă trebuie să mărturisesc că atunci când eram copil, speram să descopăr grota plină de comori ale piraților!

Toată lumea râse. Abigail surprinse privirea lui Penelope ațintită asupra ei și încercă să îi trimită un mesaj serios doar din priviri. Penelope dădu discret din cap și sorbi din ceai.

Conversația luă o turnură mai obișnuită și, după o vreme, musafirii plecară. Mama îl invită pe lordul Atherton să li se alăture la excursia cu barca, programată să aibă loc în câteva zile, iar el acceptă imediat. Milo se trezi și sări de pe divan, apoi începu să dea târcoale încăperii și să latre emoționat când toți se ridicată în picioare. Câinele profită de ocazie și o zbughi prin coridor direct afară în clipa în care se deschise ușa.

– O, Doamne, oftă mama. Nu din nou. Deja escapadele lui Milo își puseseră amprenta și asupra ei. Încercările ei de dresaj ca Milo să vină la ea când era chemat nu avuseseră succesul încercărilor lui Sebastian.

– Îl vom prinde, îi promise numaidecât lordul Atherton cu ochi jucăuși. Hai, Samantha! O cursă de urmărire! Plecă plin de energie pe urmele câinelui.

– Nu pot să alerg cu pantofii ăștia! protestă sora lui și se uită cu mâhnire la Penelope.

– Eu nici nu mă complic, bombăni Penelope. Ca de obicei, nu se obosea să alerge după Milo.

De afară se auzi nechezatul unui cal. Mama oftă resemnată.

– O, Doamne! O să fie călcat în picioare. Ieși valvârtej din încăpere, iar Abigail o însoți.

Afară, câinele chiar risca să moară de data aceea. Un armăsar negru scutura din cap și sărea speriat dintr-o parte în alta în timp ce Milo dădea ture pe pietriș, apoi se repezea sub copitele lui și sub trăsură pentru a încercui caii ca să scape de încercările lordului Atherton și ale rândașului de a-l prinde. Cu cât Milo lătra mai mult, cu atât caii deveneau mai nărăvași, nechezând și lovind din picioare. Cățelul putea să fie zdrobit de oricare dintre copite.

Mama o privi îngrijorată pe Abigail.

– Nu o să-l iert niciodată pe tatăl tău, spuse ea disperată.

– Îl prind eu, îi promise Abigail.

Urmări pentru un moment goana după cățel în așteptarea unei oportunități. Era evident că lordul Atherton se distra și îi făcea semne rândașului să meargă de o parte a trăsurii când el pândea câinele de partea cealaltă. Dar Milo era prea sprinten

pentru el; chiar când contele era cât pe ce să îl prindă, Milo se răsuci și o zbughi spre copacii de la marginea drumului, pe sub trăsură și printre cizmele rândașului...

Exact acolo unde se dusese Abigail să îl aștepte.

– Milo, îl chemă ea și se lăsă pe vine. Hai, Milo, am niște brânză pentru tine. Ea întinse mâna ca și cum ar avea ceva în ea. Funcționase cu Boris care era mult mai bine dresat. Ea își ținu respirația în speranța nebună că avea să îl păcălească pe Milo.

Cățelușul se opri la câțiva metri de ea și dădu din coadă.

– Vino, Milo, repetă hotărât Abigail. Așteptă fără să se miște.

După un moment, cățelul se scutură, apoi se apropie de ea. În vreme ce îi lingea degetele în căutarea brânzei, Abigail îl prinse de ceafă.

– Nu meriți o recompensă, câine rău ce ești! îi spuse ea. Cățelul lătră, apoi se supuse descumpănit și începu să îi lovească brațul cu coada.

– Foarte bine, domnișoară Weston! Lordul Atherton se ridică și o privi cu respect. E o creatură vicleană.

Abigail râse

– Și alunecoasă! Deja avem experiență cu toții când trebuie să îl vânăm pe Milo. Cățelul îi linse bărbia când își auzi numele. Abigail se strâmbă. Se pare că era norocul ei să îl urmărească de fiecare dată când întâlnea un domn.

– Măcar este un prizonier recunoscător. Atherton rânji și îl scărpină pe Milo între urechi. Cățelul încercă să îi lingă și lui mâna.

– A luat-o prin pădure într-o zi și s-a agățat în niște mărăcini. Dacă e așa recunoscător, ar putea să înceteze cu tot fugitul ăsta.

El râse.

– Poate că nu le stă în fire cățelușilor. O luă la pas cu ea și se îndreptară spre mama ei, lângă care își făcuseră apariția Lady Samantha și Penelope. Pot să vă pun o întrebare foarte îndrăzneață?

– Cred că da, spuse ea surprinsă.

Bărbatul se uită spre pădure.

– Poveștile despre pădure și grotă m-au făcut să tânjesc după încă o plimbare. Aș putea să o fac?

– Desigur!

Abigail bănui că era corect să le ceară voie lui *papa* sau mamei, dar cu siguranță că părinții ei nu aveau sub nici o formă să se împotrivească. *Papa* probabil că îl va invita pe lordul Atherton să se plimbe pe oriunde își dorea la Hart House, chiar și prin casă.

– Vă mulțumesc. Înclină capul să o vadă mai bine.

Abigail se înroși. Nu era nici o îndoială în privința admirației care se citea în ochii lui. Domnii o admiraseră și înainte, dar nu era obișnuită să vadă asta atât de trufaș și fățiș.

– Mâine e bine? Nu vreau să întrerup vreun plan deja făcut de familia dumneavoastră.

– O, nu, îl asigură ea. Nu avem nici un plan pentru mâine.

El zâmbi și mai larg.

– Excelent.

Li se alăturară și ceilalți. Lady Samantha fu ușurată că Milo nu fusese rănit și îl mângâie pe cap. Lordul Atherton își ajută sora să urce în trăsură și se sui în șaua armăsarului mare și negru care se liniștise de când Milo încetase să mai latre. Mama se întoarse spre fiicele ei abia după ce musafirii ajunseseră la jumătatea aleii de acces.

– Ce domn încântător!

– Cu care din noi crezi că o să se însoare? întrebă grav Penelope. O, cât de fericit o să fie *papa* când se va dovedi că a avut dreptate să cumpere casa asta!

Mama ridică ochii spre cer.

– Dacă lordul Atherton – sau oricine altcineva – te-ar cere pe tine de nevastă, l-aș obliga pe tatăl tău să fie de acord! Și ți-aș ura călătorie sprâncenată!

Mama îi aruncă o privire întunecată înainte să ia cățelușul de la Abigail.

– Mulțumesc că l-ai salvat din nou, Abigail. Își strânse animalul de companie în brațe. Ești bine, micuțule Milo? Nu trebuie să mai alergi pe afară așa. Hai să ne asigurăm că nu ai nimic prin blană.

Se întoarse în casă, gângurind în continuare spre câine.

– Mulțumesc că ai salvat-o pe scumpetea mea dragă, Abby, imită Penelope vocea mamei lor. Îl iubesc pe el mai mult decât pe oricare dintre voi!

Abigail se sufocă de râs.

– Nu e adevărat! Chiar dacă el nu e la fel de impertinent ca tine.

Ochii surorii ei străluciră.

– Că tot veni vorba... erai foarte prinsă în conversația cu lordul Atherton când am ieșit afară cu Lady Samantha. Despre ce vorbeați?

– Despre câine. Zâmbetul se fixă pe chipul lui Abigail, în timp ce privea cum musafirii lor se îndepărtau. Și ai crezut că Richmondul o să fie plictisitor!

– Lordul Atherton o să fie nevoit să propună lucruri mult mai interesante ca să compenseze restul realităților din Richmond, răspunse Penelope. Totuși, este ceva mai distractiv decât orice mă așteptam să găsesc aici.

La capătul aleii, lordul Atherton se uită în urmă la Abigail și își atinse pălăria. Dumnezeule, Penelope avea dreptate, se gândi Abigail oarecum tulburată. Era orbitor de frumos.

– A întrebat dacă poate să vină să se plimbe prin pădure mâine, mărturisi ea în șoaptă. I-am spus că poate, bineînțeles; nu o să fie și *papa* foarte încântat?

Penelope ridică o sprânceană.

– Chiar? Ei bine... Ei bine...

– Ce? Se încruntă când văzu expresia de pe chipul surorii ei.

– Poate nu o să vrea să se plimbe singur. Penelope arboră o expresie foarte sobră și cuviincioasă. Dacă nu te simți în stare de un astfel de sacrificiu, s-ar putea să mă sacrific și să-l însoțesc eu – departe de grota ta, bineînțeles.

Abigail izbucni în râs.

– Ești o soră cu adevărat iubitoare!

Penelope nu se putu abține să nu își arate plăcerea.

– Am încredere că o să-l vedem mult mai mult pe chipeșul Lord Atherton.

Capitolul 15

Lordul Atherton se ținu de cuvânt și își făcu apariția a doua zi de dimineață.

Sprâncenele mamei se ridicară de uimire când îi fu anunțată vizita. Penelope îi aruncă lui Abigail o privire încântată. Bărbatul le zâmbi cu grație tuturor când majordomul îl invită în încăpere. Schimbară salutări călduroase, apoi lordul Atherton se întoarse spre mama.

– Speram să fac o plimbare prin pădurea dumneavoastră, doamnă.

– Desigur, domnule! spuse femeia și zâmbi spre Abigail. Fiica mea a menționat că s-ar putea să veniți. Sunteți bine-venit să vă plimbați prin pădure ori de câte ori doriți.

– Vă mulțumesc. Și domnișoara Weston mi-a spus același lucru, dar nu am vrut să profit de bunătatea dumneavoastră și să hoinăresc peste tot, spuse el cu un aer de apărare.

– Ei, asta-i bună! *Papa* s-ar bucura foarte mult dacă ați face acest lucru, interveni Abigail zâmbitoare.

Domnul Weston fusese foarte bucuros când îi menționase rugămintea lordului Atherton.

– A spus că vă puteți plimba în voie prin pădure din moment ce o cunoașteți atât de bine, adăugă ea.

– E foarte amabil din partea dumnealui. El zâmbi cu licăriri în ochi. În aceea zi purta haine obișnuite, iar mantaua gri adâncea albastrul ochilor lui. Deși mă tem că este mult prea generos; nu m-am mai plimbat prin pădurile acestea de cel puțin zece ani. S-ar putea să mă pierd complet!

Mama schiță un zâmbet.

– Abigail v-ar putea ajuta să o luați pe cele mai bune cărări. Îi place foarte mult să se plimbe prin pădure și îi cunoaște destul de bine fiecare cotlon.

– Chiar așa? Lordul Atherton se întoarse spre Abigail. Domnișoară Weston, ați dori să mă însoțiți?

Urmă un moment de tăcere mormântală. De uimire, chipul lui Penelope se albi ca varul; mama strălucea de fericire. Abigail își simți obrajii îmbujorați.

– Penelope s-a plimbat cu mine de foarte multe ori, încercă ea să spună.

– Dar glezna nu îi este complet refăcută după căzătura de la ultima plimbare, spuse mama ei. A schimbat bandajul chiar azi-dimineață.

Penelope ridică ușor din umeri și se prefăcu preocupată de ața ei de brodat. Abigail inspiră adânc.

– Desigur. Aș fi încântată să mă plimb cu dumneavoastră, domnule.

Lordul Atherton zâmbi și mai larg.

– Cât de minunat și de amabil din partea dumneavoastră! M-am temut să nu vă cer prea mult.

– Chiar deloc, spuse ea și mai îmbujorată.

– Nu, Abigail nu ratează nici o ocazie să se plimbe prin pădure, zâmbi Penelope ușor înțepată. Cunoaște fiecare cărare, domnule; nu v-ați putea pierde nici dacă v-ați dori acest lucru.

Musafirul lor izbucni în râs.

– Călăuza ideală! Nici nu puteam să cer mai mult.

Abigail se duse să își ia boneta cu dorința ca sora ei să nu fi inventat niciodată o entorsă la gleznă pe care, era convinsă, Penelope o regreta profund în acea clipă.

– Chiar vă place pădurea? întrebă lordul Atherton când o luară prin iarbă.

Chiar dacă spusese că nu își mai amintea nimic, el era cel care îi îndruma de-a lungul râului, departe de locurile obișnuite și mai apropiate de Montrose Hill prin care bântuia ea. Abigail rezistă tentației de a se uita spre deal; Sebastian era la Bristol.

– Da. Îmi place liniștea pe care o regăsesc printre copaci.

Bărbatul clătină din cap.

– Și mie. Ei bine... trebuie să recunosc că o apreciez acum. Când eram copil, îmi plăcea doar că eram departe de tutori și de lecții.

– Nu! protestă Abigail cu neîncredere prefăcută.

– Ba da, recunoscu el cu un oftat adânc în clipa în care ajunseră la umbra copacilor. M-am furișat de multe ori și am traversat râul cu mica mea barcă, știind sigur că aici nu aveam să fiu găsit de nimeni. În imaginația mea, copacii de aici erau pădurile adânci din Africa, pustiul Americilor, cele mai îndepărtate colțuri ale Orientului. Și cum tutorii mei nu puteau trece râul dacă luam barca, puteam să cred că așa era.

Abigail râse.

– Trebuie să îi fi enervat teribil!

– Sper! El râse strengărește. Escapada din pădure merita orice pedeapsă.

– Ați explorat-o singur?

Lordul Atherton șovăi.

– Câteodată. Vă plimbați singură de obicei?

– Doar atunci când nu mă însoțește sora mea; adică mai întotdeauna. Un copac gros de mai bine de jumătate de metru căzuse pe cărare. Tufișurile erau prea dese ca să îl ocolească. Abigail își ridică rochia ca să se urce pe el.

– Preferați singurătatea? Lordul Atherton sări peste trunchi și îi întinse mâna. Sau preferați să fiți însoțită?

Ea îi oferi mâna și păși pe trunchi.

– Ambele au avantajele lor.

Lordul Atherton îi întinse și cealaltă mână și o ajută să sară.

– Cu siguranță, murmură el fără să se îndepărteze când ea aterizâ destul de aproape de el. Dar în clipa aceasta, prefer să fiu însoțit.

Abigail își lăsă capul pe spate și respirația aproape că i se tăie când văzu expresia de pe chipul lui. Flirta cumva cu ea?

– Da? Vocea ei părea lipsită de vlagă și așa se și simțea.

– Chiar foarte mult. Ochii lui nu se abătură de la ai ei.

Abigail se simți puțin năucită, fără să poată să privească în altă parte. Era greu de crezut că fusese pe vremuri cel mai bun prieten al lui Sebastian; după tot ce văzuse până în clipa aceea, se asemănau ca apa și uleiul. Dar poate că se pripea. Lordul Atherton era fermecător, volubil și chipeș, însă, pe măsură ce îl cunoștea, poate descoperea că semăna mai mult cu Sebastian. Acesta era genul de bărbat a cărui înfățișare mai mult ascundea decât arăta felul lui de a fi.

Abigail își dădu seama că lordul Atherton încă o mai ținea de mână. În clipa aceea, tresări și căută ceva de spus.

– Probabil că ați explorat și partea dinspre Montrose Hill, izbuti ea să spună. Când vă vizitați cu domnul Vane.

Mâinile lordului Atherton se încordară, dar expresia de pe chip îi rămase neschimbată.

– Vane? A, da. Totuși, asta se întâmpla cu mulți ani în urmă. Acum... De unde știți că ne-am vizitat?

– Sora dumneavoastră mi-a spus că ați fost buni prieteni la un moment dat, se grăbi Abigail să adauge. Când erați copii. Bănuiesc că expedițiile de căutare a grotei s-au desfășurat și pe moșia dumnealui.

Bărbatul îi aruncă o căutătură ciudată.

– Da, cred că da. Ei... Ați făcut cunoștință cu Vane, domnișoară Weston?

– Da. Încercă să nu se gândească la ultima lor întâlnire, dar trupul ei își aminti. Sfârcurile i se întăriră sub corset, iar inima începu să îi bătu mai tare. Este vecinul nostru, bineînțeles că l-am întâlnit.

Lordul Atherton păru surprins de spusele ei.

– Mi s-a spus că a devenit foarte singuratic.

Aproape pe nesimțite, mânia izbucni în Abigail. Cât de crud era ca un om să fie evitat dinadins și apoi acuzat că era singuratic.

– A fost foarte amabil cu noi, spuse ea. L-am întâlnit prima dată în această pădure; a scos câinele mamei dintr-un tufiș de mărăcini și l-a purtat în brațe până acasă pentru că Milo era plin de noroi și îmi strica rochia.

– Cine nu ar sări în ajutorul unei domnișoare aflate în pericol? exclamă relaxat și cu un surâs lordul Atherton. Nu intenționez să îl condamn! În ultimii ani, nu prea am fost în Richmond și nu cunosc decât poveștile celorlalți. Poate nu am fost corect informat.

– O... Abigail schiță timid un zâmbet. Nu toți oamenii sunt atât de amabili, dar mie mi s-a părut foarte politicos. Nu suport când oamenii dau crezare oricărui zvon fantezist sau oricărei povestioare care se spune prin târg.

– Sunteți o doamnă foarte înțeleaptă, răspunse el. L-am cunoscut ca pe un frate. Am petrecut ore întregi prin pădurea asta în căutarea grotei pierdute și în încercarea de a-i evita pe tutorii noștri. El se opri, ca și când își căuta cuvintele. Dar norocul l-a cam părăsit în ultimii ani. Ne-am înstrăinat cu ceva vreme în urmă și nu am mai vorbit de atunci. Mă tem că nu mai este omul pe care îl știam.

– Îndrăznesc să spun că fiecare dintre noi se schimbă pe măsură ce înaintăm în vârstă, spuse ea încercând să pară diplomată. Regretați ruptura? Chiar își dorea să întrebe ce anume o provocase, dar era sigură că nu avea să îi spună dacă Lady Samantha fusese motivul. Pe de altă parte, era posibil să știe mai multe despre adevărurile care se ascundeau în spatele tuturor bârfelor. Recunoscuse că odinioară fuseseră ca frații, iar Abigail își dorea cu ardoare să știe de ce un astfel de prieten îl părăsise pe Sebastian.

Lordul Atherton răspunse după un timp:

– A fost dorința lui, spuse el în cele din urmă cu glasul foarte coborât. I-am respectat dorința. Nu toate prieteniile sunt merite să dureze la nesfârșit. Ridică o mână și arătă spre un stejar dublu, trunchiurile a doi copaci încolăcite într-unul singur și despărțite undeva la mai bine de trei metri deasupra lor. Am fost convins că pomul acesta a fost plantat aici ca să marcheze locul unde se afla grota. Odată am săpat în jurul rădăcinilor, dar fără rezultat.

Abigail se forță să zâmbească. Nu era nici pe departe aproape de grotă, și el nu avea să îi spună nimic din ce nu știa Abigail. Murmură ceva în treacăt și discutară despre alte lucruri.

Și în timp ce se plimba cu lordul Atherton, se întreba ce făcea Sebastian la Bristol.

Lordul Atherton deveni în scurtă vreme un musafir obișnuit – și foarte simpatizat – la Hart House. În timpul excursiei cu barca, sărise în apă până la genunchi ca să recupereze pălăria lui Penelope, luată de o rafală de vânt. Se ținuse de promisiune și le dusese la Richmond Hill ca să facă un picnic și la Hampton Court pentru o întâlnire cu alți tineri. La vizita de la Hampton Court li se alăturaseră câțiva dintre camarazii lui din regimentul de gardă de la Londra și întâlnirea fusese foarte veselă și se încheiase cu o cursă spre centrul labirintului. Se urlase și se strigase mult, și chiar apăruse și o provocare la duel – cu furculițe, în loc de săbii – pentru ultima tartă cu căpșuni din coș. Abigail nu mai râsese de ani buni la fel de mult pe cât râsese când văzuse cum lordul Atherton, cu ochii mijiți de concentrare fioroasă sub părul negru și ciufulit, își lovise furculița de cea a locotenentului Cabot. Iar când Atherton fusese declarat învingător pentru că lovise primul manșeta

locotenentului Cabot, tăiase tarta în felii și o împărțise cu doamnele prezente acolo.

Era chipeș, fermecător, foarte spiritual și galant. Întâlnirile pe care le organiza erau mereu o încântare, cu invitați interesanți; până și vremea era perfectă de fiecare dată când planifica vreun eveniment. Părea să nu fie nimic în neregulă cu el... cu excepția faptului că amabilitățile lui deveneau foarte evidente.

La început, Abigail crezuse că sora lui îl simpatiza. După ce îi salvase pălăria în timpul petrecerii de pe barcă, Penelope reacționase de parcă fusese vorba de cea mai de neprețuită comoară a ei, cu toate că Abigail știa foarte bine că era o pălărie veche care avea nevoie de câteva retușuri. La Hampton Court, după ce îi încântase cu poveștile lui cu fantome, Penelope îl provocase să le arate că erau adevărate, apoi amândoi cercetaseră câteva coridoare întunecate în timp ce toți ceilalți ieșiseră afară la soare. O văzuse pe sora ei respingându-i pe domnii din Londra cu un singur cuvânt, iar Abigail presupusese că lordului Atherton îi va fi foarte ușor să îi intre în grații.

Dar, dintr-un motiv sau altul, el nu profitase de nici una dintre ocaziile pe care Penelope i le oferise. În schimb, își întorsese atenția spre Abigail. La început, fusese vorba de lucruri mici – o ajuta să coboare din trăsură sau reușea să se așeze lângă ea atunci când venea în vizită. Abigail remarcase detaliile acestea pentru că era exact ceea ce nu făcea cu Penelope. Totuși, își spusese că nici unul dintre lucrurile acelea nu avea mare însemnătate, iar sentimentele surorii ei nu păreau să fie rănite; Penelope nu manifestase vădit nici un fel de afecțiune pentru el sau vreo dorință de a-i atrage atenția în mod special. Interesul lui Pen pentru lordul Atherton se micșorase cu timpul, aparent fără vreun motiv pe care Abigail să îl identifice.

Însă era greu de crezut că nimeni nu avea să observe preferințele lui, mai ales că deveneau din ce în ce mai evidente.

– Ești frumoasa din Richmond, spuse Penelope într-o zi, după vizita lordului Atherton.

– Nu fi prostuță, răspunse Abigail.

– Ți-a adus flori.

– Ți-a adus și ție, i-a adus și mamei, spuse în treacăt Abigail.

– Ale tale sunt mai mari și ți le-a dat chiar el, punctă Penelope durerosul adevăr. Nu crede nimeni că îi face curte mamei sau mie.

– Ești caraghioasă.

Dar ochii lui Abigail se abătură asupra buchetului de la lordul Atherton. Era frumos și totuși simplu, făcut parcă pe gustul ei. Doar un pretendent se străduia atâta și făcea o asemenea cheltuială, nu? În străfundul inimii ei, Abigail știa că Penelope avea dreptate în privința celorlalte buchete de flori. Mamei ei îi adusese irișii, surorii ei, margarete, dar ei îi adusese boboci proaspeți de trandafir, de un roz-violet pal, catifelați și atât de parfumați, că își dorise să îi aibă în preajmă toată ziua. Dar buchetul contrazicea declarațiile ei solemne cum că lordul nu încerca decât să fie un vecin amabil.

– Aha... Penelope își înclină capul. Vreo veste de la domnul Vane?

Abigail clătină ușor din cap, cu privirea ațintită spre trandafiri.

– Nu mă aștept să primesc vreuna. Nu m-a întrebat dacă îmi poate scrie și oricum nu rămâne plecat prea multă vreme.

– Da, exact, spuse Penelope după o clipă. Nici nu au trecut cele două săptămâni.

Trecuse o săptămână și cinci zile. Abigail știa exact de când era plecat Sebastian. Și chiar dacă nu se aștepta la vreo veste de la el, s-ar fi bucurat dacă ar fi primit o scrisoare. Chiar foarte mult; îi lipseau umorul crispat și zâmbetele lui molcome și felul în care o privea. Bineînțeles că o scrisoare nu putea să transmită nimic din toate astea, dar inima ei ar fi tresăltat de bucurie știind că se gândea la ea. Lordul Atherton era plăcut, dar, de îndată ce pleca, gândurile lui Abigail reveneau la Sebastian.

Din păcate, în lipsa vreunei declarații sau a vreunei promisiuni, nu știa cum să răspundă la reacțiile firești ale familiei ei. Penelope nu era singura convinsă că lordul Atherton îi făcea curte.

– Iat-o pe fetița mea, spuse *papa* cu drag când se întâlniră în salon în seara aceea, înainte de cină. O sărută pe obraz. Un viitor conte e în frunte!

Abigail strânse din buze.

– *Papa*, serios acum!

– Nu am dreptate? Sprâncenele i se arcuiră fără să îi șteargă zâmbetul larg. Atunci încearcă să fugă cu mama ta? Îmi dau seama că a fost în casa asta de mai multe ori ca mine în ultima perioadă.

Abigail îi aruncă o privire serioasă.

– E doar un buchet de flori! Nu mai poate un domn să ofere un simplu buchet fără să fie suspectat că dorește să se însoare cu o fată?

– Suspectat! *Papa* izbucni în râs. Nu mă înțelege greșit, Abby – nu vreau să te tachinez! Dimpotrivă, draga mea, nu aș putea fi mai fericit. Un viconte, fiul și moștenitorul unui conte. Mai e și chipeș flăcăul. Am știut eu că la Richmond o să fie bine.

– Ei bine, mie nu mi-a spus nimic, răspunse ea. Ți-a cerut cumva permisiunea să mă curteze și ai uitat să-mi spui?

– Nu încă, spuse tatăl ei cu glas domol. Dar nu m-ar surprinde. Observă într-un final expresia mâhnită de pe chipul lui Abigail. Nu ți-ar plăcea, Abigail?

Îi venea greu să știe cum să răspundă. Era greșit să spună că prezența lordului Atherton o ofensa sau că nu o bucura. Era fermecător și chipeș, iar lui Abigail îi făcea cu adevărat plăcere să îl vadă. Spunea povești amuzante și părea interesat și de ceea ce gândea ea. Era greu să îi displacă și că îi adusese flori. Doar că...

Doar că ar fi vrut ca Sebastian să-i arate atâta devotament. Sau orice fel de devotament.

– Abia l-am cunoscut, zise ea în cele din urmă fără să fi găsit un răspuns direct. Nu crezi că e un pic prea devreme ca să tragi astfel de concluzii despre intențiile lui?

– Poate, încuviință tatăl ei. Dar ascultă ce spun, Abigail; domnii de rangul lui Atherton nu acordă prea ușor atâta atenție cuiva. E foarte impresionat de tine, și s-ar putea să nu iasă nimic – ridică o mână, în clipa în care ea se întoarse neliniștită spre el –, dar nu m-ar surprinde dacă povestea asta o să aibă alt deznodământ. Se opri și scrută cu privirea expresia de pe chipul ei. Este vorba de Vane?

Abigail deschise gura, își dădu seama că nu prea știa ce să răspundă și o închise la loc.

– Ei bine, răspunse tatăl în fața tăcerii ei. O să se rezolve de la sine. Dacă sentimentele lui sunt adevărate, nu o să se retragă în liniște și, cu siguranță, nimic nu îl stârnește mai mult pe un bărbat decât un rival. O să vedem cu timpul, nu? O ciupi de obraz și scoase un oftat prefăcut. Nu pot să cred că discut toate astea cu tine! Te legănam pe genunchi – parcă mai ieri. Iar acum fiica mea este o domnișoară frumoasă care îi chinuie pe bieții bărbați ca pe niște sclavi, așa cum a făcut mama ta cu mine.

– Mama nu te-a făcut chinuit ca pe un sclav, protestă ea. În orice caz, ea spune că tu ai presat-o atât de mult și ai obosit-o cu declarațiile tale de dragoste eternă până când a fost de acord să se mărite ca să scape de tine!

– Așa am făcut. Și am avut și dreptate. Îi făcu cu ochiul. Știu ce spun când îți zic să îi ții pe tineri în șah. Fă-i să te vâneze.

Abigail pufni.

– Toată lumea se grăbește să tragă concluzii și să îmi atribuie pețitori prin tot Richmondul. Ești așa de nerăbdător să mă vezi măritată? Chiar nu e cazul! Sper că îl tachinezi și pe Jamie la fel.

– Dacă vreodată fratele tău o să fie interesat de o femeie, te asigur că o să audă toate astea, îi promise el. La fel și Penelope. Că tot veni vorba... El se întoarse. Penelope! Vino aici, obrăznicătură. Am o socoteală cu tine. Cum Dumnezeu a ajuns câinele ăla ieri în camera mea de studiu?

– Ploua, *papa*, și nu am putut să îl las afară, răspunse deschis fiica lui mai mică. Avea nevoie teribilă de noi teritorii pe care să le exploreze.

– Și un nou picior de masă de ros! Îi arătă degetul. Ar trebui să te pun să freci petele de pe covor, domnișoară...

Abigail îi urmă greoi până în sufragerie în vreme ce tatăl și sora ei își continuară gâlceava prietenoasă. La ce se gândea? Voia să îl revadă pe Sebastian. Voia să știe la ce se referise când îi spusese că avea să îi vorbească tatălui ei. Voia să se plimbe din nou prin pădure cu el și nu ar fi deranjat-o dacă ar fi sărutat-o așa cum o sărutase ultima dată, de parcă ar fi avut tot timpul din lume și ar fi vrut să îl petreacă făcând dragoste cu ea.

Pe de altă parte, chiar îi făcea plăcere compania lordului Atherton. Se simțea măgulită că se afla în centrul atențiilor lui, indiferent de ce intenții avea, iar părinții ei erau atât de încântați

de acest lucru. Poate prea încântați, se gândi ea cu o urmă de neliniște; *papa* fu într-o dispoziție de zile mari în seara aceea și zâmbetele dese pe care i le arunca nu lăsau vreo îndoială asupra motivului. Nu se sfiise să vorbească despre dorința ca ambele sale fiice să se mărite. Lordul Atherton se potrivea de minune: bogat și frumos, fermecător și nobil. *Papa* nu îi interzisese să fie interesată de Sebastian, dar ar fi sărit în sus de bucurie dacă Abigail l-ar fi încurajat pe lordul Atherton.

Închise ochii pentru o clipă și își spuse că era proastă. Nu se făcea de râs dacă lordul Atherton nu voia decât să flirteze cu ea? Putea să trimită buchete de flori altor cinci tinere doamne. Poate că nu avea să o mai viziteze vreodată. Cu siguranță, la Londra existau mai mulți crai care puteau să tachineze o femeie cu atențiile lor, ca apoi să o părăsească brusc pentru o altă doamnă, fără vreo scuză sau vreo explicație. Putea să își piardă interesul pentru ea într-o săptămână sau mai mult și ea s-ar fi agitat degeaba.

Și oricum nu conta, pentru că era sigură că *papa* avea să țină cont de dorințele ei. Dacă îi spunea că un alt bărbat îi câștigase inima și că voia să se însoare cu ea... cineva ca Sebastian... era sigură că tatăl ei va consimți. Indiferent de cel pe care îl va prefera ca ginere, va respecta alegerea ei.

Aproape că izbucni în râs când se gândi cât era de prostuță. Nimeni nu îi ceruse mâna – nici măcar nu o curtase – și se îngrijora despre cum va alege. Rivali! Când nici unul din ei nu se declarase pretendent. Ce gâsculiță era! Scutură ușor din cap, își luă paharul și se alătură toastului ironic pe care Penelope îl ținu în cinstea lui Jamie care tocmai se întorsese de la Londra și întârziase la cină.

Dar atențiile lordului Atherton nu se domoliră. Și nu avea nici o veste de la Sebastian.

Capitolul 16

– În sfârșit, o zi liberă!

Abigail râse auzind-o pe Penelope. Se duseseră în sat cu James fără vreun scop anume. Nu primiseră musafiri în dimineața aceea,

iar la prânz chiar și Abigail se simțise atât de agitată că își dorise să plece de la Hart House. Era uimitor cât de repede se obișnuise cu valul de vizitatori.

– Liberă de la? Musafiri sau distracție?

– Doar liberă, spuse nepăsător sora ei. Nu e minunat să te bucuri și de liniște?

– Credeam că Richmondul e prea liniștit pentru gustul tău.

Penelope pufni.

– Nu în ultima vreme! Se pare că am fost peste tot și abia dacă am avut un moment de răgaz.

Ochii lui Abigail se micșorară.

– Dai vina pe lordul Atherton?

– Nu, răspunse prea repede Penelope. Cum aș putea? Atât de chipeș, de înalt, de cu titlu!

Își duse mâna la frunte și mimă un leșin.

Abigail o înghionti în glumă.

– Nu ca Penelope Weston: atât de acră, de capricioasă, de nepoliticoasă!

– Nepoliticoasă! Nici măcar nu e aici și spun că e chipeș, înalt și cu titlu, nu poruncitor, uituc și arogant.

– Domnișoară Weston! Ce plăcere să vă întâlnesc.

Abigail încremeni și aruncă surorii ei o privire de avertizare în timp ce se întoarse spre cel care vorbise. Lordul Atherton se îndrepta cu pași mari spre ele, lumina soarelui strălucind pe capătul aurit al bastonului lui de plimbare. Își ridică pălăria și făcu o plecăciune elegantă, cu un zâmbet larg pe față.

– Ce mai faceți, domnule? Abigail făcu la rândul ei o reverență, apoi o împinse pe sora ei să facă același lucru.

– Foarte bine, acum că v-am întâlnit. Își puse pălăria la loc pe cap. Pot să mă plimb cu dumneavoastră?

– O, Doamne. Tocmai ne întorceam acasă, spuse Penelope. Poate în altă zi!

El o privi în treacăt.

– Mare păcat. Speram să vă cer o favoare.

– Nu ne grăbim să ajungem acasă. Abigail voia să șteargă surâsul prostesc de pe fața lui Penelope. Nu îi stătea în fire să arate atât de multă antipatie față de cineva, mai ales dacă era vorba

despre un bărbat atrăgător. Am fi încântate să vă ajutăm dacă o putem face în vreun fel.

Lordul Atherton râse strengărește.

– Vă mulțumesc, domnișoară Weston. Știam că pot conta pe dumneavoastră.

Penelope pufni ușor. Abigail își dădu seama că el o auzise după zvâcnirea care i se întrezări în maxilar.

– Am nevoie de un sfat pentru sora mea. Va fi în curând ziua ei de naștere și am fost plecat atât de mult timp că nu am nici cea mai vagă idee despre ce cadou să îi fac.

– Putem încerca, spuse Abigail cu un surâs. Dar nu mi-ar plăcea să vă induc în eroare. Poate îi punem niște întrebări discrete când o întâlnim data viitoare...

– Nu, nu aș vrea să vă dau asemenea bătăi de cap, spuse el cu un aer rușinat absolut fermecător. Fiindu-i frate, nu va avea așteptări prea mari de la cadoul meu. Nu am nevoie decât de o sugestie de cadou care i s-ar potrivi.

– Atunci se pare că nu aveți mare nevoie de ajutor, sublinie Penelope. Dacă fratele nostru și-ar aminti măcar de datele zilelor noastre de naștere, am fi atât de șocate, că am cădea late la pământ.

– Taci, Pen, o certă Abigail. James nu e chiar așa de rău.

– Ba da, răspunse ea. Mi-a urat la mulți ani acum trei luni. De ziua ta.

– Cred că doar te tachina.

Penelope o luă peste picior.

– Asta și vrea să credem noi despre el.

– Ei bine, sunt destul de sigur că e ziua Samanthei, și nu a lui Elizabeth, spuse lordul Atherton. Să mă păzească cerurile să le încurc vreodată! Mă veți ajuta, domnișoară Weston? Vă asigur că sunt absolut disperat și că voi accepta orice sugestie. Orice ați sugera este, fără îndoială, mai bine decât oricare dintre ideile mele neinspirate – mai ales că nu am vreuna.

– Voi face tot ce pot.

– Minunat. Vă rămân etern îndatorat. Îi oferi brațul și continuă să o privească plin de căldură. De unde să ne începem căutările?

Abigail ezită o clipă înainte de a-l lua de braț. O licărire din privirea lui Penelope o făcu să se îngrijoreze. Dintr-un motiv oarecare, părea că sora ei avea o aversiune puternică împotriva lordului Atherton.

– Bănuiesc că nu a manifestat vreo dorință în mod special?

– Un nou pretendent la inima ei. El se strâmbă. Nu-mi iubesc sora atât de mult.

– Văd că până și disperarea are limitele ei, mormăi Penelope printre dinți.

Lordul Atherton își îndoi brațul, dar zâmbetul fermecător nu i se șterse de pe chip.

– Ce cadou i-ați face surorii dumneavoastră?

– Ce-ați zice de o carte? sugeră Penelope, lăsând impresia unui ton inocent în timp ce îi trimise o privire vicleană lui Abigail. Oricărei fete îi place să aibă o carte bună de citit. În orice caz, Abigail așa e.

Lordul Atherton îi aruncă lui Penelope o privire cumpănită înainte să îi întoarcă spatele.

– Este adevărat, domnișoară Weston? Vă place să aveți o carte bună de citit?

– Da, răspunse ea. Într-adevăr. La fel ca surorii mele.

– Și mie îmi place, exclamă cu înflăcărare Penelope. Mă ofilesc dacă nu am provizii constante de povești noi care să-mi țină mintea ocupată.

Abigail îi aruncă surorii ei o privire ucigașă.

– Însă eu i-aș cumpăra lui Penelope o eșarfă. Să îi închidă gura înainte să explice despre ce fel de „povești noi" era vorba. O eșarfă groasă, din lână.

Penelope făcu ochii cât cepele.

– Aș prefera o carte, Abigail. Cum se numea cartea aia fascinantă din care citeai zilele trecute? Cea de care pur și simplu nu te puteai dezlipi?

Abigail se înroși. Penelope se referea la cartea lui Eleanor Vane pe care începuse să o citească după plecarea lui Sebastian.

– Vreți să îi cumpărați surorii dumneavoastră o carte, Lord Atherton? Librăria e chiar peste drum.

– Haideți să aruncăm o privire, spuse el pe dată și o trase în direcția librăriei.

Penelope țopăi în pas cu ei și ignoră orice încercare a lui Abigail de a-i transmite un avertisment din priviri. Dacă scăpa un cuvânt despre *50 de moduri de a păcătui*... avea să îl regrete toată viața ei.

– Citiți mult, domnișoară Weston?

– Îmi face plăcere o carte bună, răspunse ea. Dacă își întorcea privirea spre el, borul bonetei o împiedica să o mai vadă pe sora ei, așa că acționă în consecință. Lady Samantha citește mult?

– Hm... În ochii lui se citea o licărire duioasă de jovialitate vinovată. Chiar nu știu. Dar dacă veți alege una care vă place, i-o ofer cu mare drag în speranța că o să îi placă.

Penelope izbucni în râs.

– O, s-ar putea să vă doriți să reveniți asupra deciziei dumneavoastră, domnule! Abigail nu va alege o lucrare nobilă și așa cum se cuvine precum *Predicile* lui Fordyce. Are gusturi mai aventuroase.

– Sunt ușurat să aud asta, spuse el când ajunseră la ușa librăriei doamnei Driscoll. Samantha mi-ar da în cap cu o carte de predici. După ce, evident, își va reveni de pe urma șocului că a primit așa ceva de la mine.

– Ce genuri de cărți preferați? Penelope clipi.

– De ce nu te duci să cauți singurică o carte, Penelope, în timp ce eu și lordul Atherton încercăm să găsim ceva care să i se potrivească lui Lady Samantha? sugeră Abigail cu sarcasm. Din moment ce mintea ta trebuie să fie mereu ocupată cu ceva.

Penelope se uită la ea, apoi la lordul Atherton.

– Foarte bine. Plecă și apucă o carte de pe raft.

Abigail oftă ușurată. Sora ei era într-o stare de spirit foarte ciudată în ziua aceea.

– Îmi pare rău dacă sora mea pare impertinentă, îi șopti lordului Atherton când acesta o duse spre un raft mai la distanță de Penelope. Surorile se șicanează dur uneori...

– Vă șicana? Își sprijini un umăr de bibliotecă și își încrucișă mâinile la piept. Sau mă șicana pe mine?

Abigail ridică din sprâncene.

– De ce v-ar șicana pe dumneavoastră, domnule?

El râse strengărește.

– Domnișoară Weston. Cu siguranță ați observat că sora dumneavoastră nu ratează nici o ocazie să îmi pună la încercare inteligența.

– Și sunteți cel mai mărinimos dintre domni pentru că nu dați vina pe mine, îl asigură ea și îl făcu să izbucnească în râs.

– Într-adevăr, nu. Vocea lui se înmuie în timp ce îi studia chipul. Mai degrabă mă delectez cu felul în care îmi luați apărarea.

Ea se strâmbă și clătină din cap.

– Nu prea pare că ați avea nevoie de cineva care să vă ia apărarea. Sunteți mai înalt decât Penelope și ați putea să o bateți cu ușurință la cărți sau la o cursă de alergare.

– Totuși, se întâmplă atât de rar ca un domn să o provoace pe o doamnă la un joc de cărți sau la o cursă de alergare, spuse el cu o părere de rău prefăcută.

– Dacă ar crede că poate să câștige, Penelope nu ar ezita nici o clipă să lanseze o provocare oricui, murmură Abigail.

El râse înfundat.

– Și mie îmi place să câștig – unele lucruri mai mult decât altele. Zâmbetul lui păli puțin, dar ochii lui de un albastru adânc rămaseră ațintiți asupra ei. O părere bună de la dumneavoastră ar fi un premiu neprețuit pentru mine.

Ea se îmbujoră.

– O aveți deja, domnule!

– Da? El se mișcă și se apropie mai mult de ea. Atunci mă voi zbate să vă câștig cea mai bună părere.

Buzele lui Abigail se întredeschiseră de uimire. Flirta cu ea – în public. Era greu să nu se simtă puțin măgulită, chiar dacă nu era sigură de ce anume simțea. Își umezi buzele și încercă să se gândească la un răspuns când doamna Driscoll o salvă.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? Librăreasa făcu o reverență și le zâmbi încântată amândurora. Sau pe dumneavoastră, domnișoară Weston?

– Nu știu, doamnă Driscoll, spuse el cu o plecăciune. Am rugat-o deja pe domnișoara Weston, dar apoi i-am distras atenția. Am găsit ceva? o întrebă pe Abigail.

– Nu, spuse ea sperând că nu avea bujori în obraji. Căutăm *Ivanhoe*. Nu știu dacă îi va plăcea lui Lady Samantha, dar este unul dintre romanele mele preferate.

– A, da! Doamna Driscoll bătu din palme. E o carte foarte căutată. Toate romanele din seria Waverly sunt. Sunt sigură că am ceva. Nu, domnișoară Weston – ridică o mâna în aer când Abigail întoarse privirea spre raft – lăsați-mă să caut în spate. Cărțile astea s-ar putea să fie cam prăfuite și țin cele mai bune ediții pe rafturile din spate.

– Sună minunat, spuse încântat lordul Atherton. Doamnă Driscoll, sunteți o comoară.

– Fac tot ce pot, domnule, răspunse ea cu modestie, dar se citea mândria în zâmbetul ei. Revin într-o clipită.

Abigail o privi cum pleacă valvârtej.

– Sper să o aibă. A fost foarte la modă când a fost publicată; a trebuit să o împrumut de la bibliotecă pentru că toate exemplarele se epuizaseră din librării. Poate ar trebui să căutăm și o altă carte în cazul în care nu o are...

– Dacă doriți. Atherton se întoarse ca să inspecteze rafturile cu ea, dar nu trecură decât câteva clipe și librăreasa reveni ținând în mână o ediție frumoasă îmbrăcată în piele verde.

– Iată, în trei volume, spuse ea și i le arătă lordului Atherton. Scoase un volum din carcasă și se uită atent la ea înainte să i-o dea.

– V-ar plăcea să primiți un astfel de cadou, domnișoară Weston?

– O, da, reuși Abigail să îngaime și o ținu delicat în mâini înainte să deschidă coperta ca să îi admire caracterele clare și concise. Era o ediție frumoasă cu titlul ștanțat în auriu pe cotor. Foarte mult.

– Excelent. Întinse librăresei cutia cu cele două volume rămase. *Le cumpăr, doamnă Driscoll.*

– Este un cadou pentru tânăra domnișoară?

Abigail observă că doamna Driscoll făcea gropițe în obraji când zâmbea. Și ochii îi străluceau. Rămase atât de surprinsă că, pentru o clipă, Abigail nu pricepu cuvintele femeii.

Lordul Atherton clătină din cap și o privi. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet ușor răutăcios.

– Poate ar trebui. La urma urmelor, dumneaei a ales-o...

– Poftim? Abigail se înroși și își veni în fire cu o tresărire. O, nu, este un cadou pentru Lady Samantha!

– Mă îndoiesc că se va uita la ea cu admirația dumneavoastră. *Aruncă o privire plină de semnificație spre mâinile ei care încă* mai mângâiau inconștient coperta. Aș vrea să o primiți în semn de mulțumire.

– O, nu, domnule. Strânse volumul cu un râs de scuză. Dacă luați cartea pentru mine înseamnă că nu v-am ajutat cu nimic! M-ați rugat să vă ajut cu o sugestie de cadou pentru sora dumneavoastră, nu pentru mine.

– M-ați ajutat. Se împotrivi eforturilor ei de a-i returna cartea, îi prinse mâna și o îndreptă spre doamna Driscoll care luă volumul și îl puse la loc în cutie. Ne puteți recomanda și alte cărți asemănătoare, doamnă?

– Da, domnule, mai am! spuse doamna Driscoll cu o altă licărire în ochi și dispăru iar.

Abigail își mușcă buza. Ediția aceea din *Ivanhoe* costa o avere. Și, chiar dacă era doar o carte, era o carte foarte emoționantă și interesantă.

– Sunteți foarte amabil.

Încă o mai ținea de mână, degetele lui le mângâiau pe ale ei. Putea să le simtă pe fiecare în parte chiar și prin mănușă.

– Ba dimpotrivă, spuse el cu voce joasă. Nu sunt nici pe departe atât de amabil pe cât mi-aș dori.

– *Ați găsit ceva?* Auzindu-i vocea lui Penelope, Abigail încremeni.

– Nu, spuse ea recunoscătoare că sora ei intervenise.

– Ba da, o contrazise lordul Atherton. Doar că nu pentru Samantha.

Ochii de vultur ai lui Penelope se îngustară.

– Dar pentru cine?

– Pentru sora dumneavoastră.

Îi strânse ușor mâna. Cu întârziere își dădu seama că o mai ținea încă, Abigail se îmbujoră și o trase repede înapoi.

– Serios! Penelope o privi surprinsă. Cât sunteți de receptiv, domnule. O carte nouă este calea spre inima surorii mele.

– Și a spus că este una dintre preferatele ei, adăugă lordul Atherton. *Ivanhoe*.

– Mama nu îmi va permite să o accept, protestă ea. Sunteți mult prea generos.

El schiță un zâmbet.

– Nici pe departe, domnișoară Weston. Iertați-mă, trebuie să iau cumpărăturile de la doamna Driscoll. Făcu un semn din cap și plecă.

Penelope păși spre ea.

– E mai serios decât credeam, Abby, murmură ea, în timp ce se uita la Atherton care se mișca prin librărie și atrăgea atenția tuturor. Îți cumpără și cărți acum.

– Taci!

– Te amăgești dacă ai impresia că mama nu o să te lase să accepți, continuă sora ei. Mama o să fie în al nouălea cer, dar nu la fel de mult ca *papa*. Până diseară, detaliile nunții tale o să fie puse la punct.

– E doar o carte, șopti ea supărată.

– Voia să cumpere un cadou pentru sora lui și acum îți cumpără unul ție. Penelope își întinse gâtul ca să îl vadă cum glumea cu doamna Driscoll, făcând-o pe femeie să zâmbească și să râdă în timp ce îi împacheta cărțile. Sau poate că una e și pentru ea. Mă întreb dacă e alt roman sau un manual de creștere a porcilor. În mod cert, nu i-a luat mult să aleagă...

Abigail îi evită privirea. Lordul Atherton era la fel de frumos din spate ca și din față, chiar dacă nu ar fi trebuit să remarce.

– Ce vrei să spui, Penelope?

Sora ei o privi fix în ochi.

– Cum rămâne cu domnul Vane?

Abigail se încordă.

– Ce e cu el?

Penelope îi aruncă o privire atât de neîncrezătoare, că Abigail roși. Apoi se uită spre lordul Atherton, care era încă ocupat cu doamna Driscoll, o luă de braț pe sora ei și o trase într-o parte, în spatele altor rafturi cu cărți ca să fie ferite de priviri indiscrete.

– Nu știu, Pen. A plecat și nu am nici o veste de la el. Și nici nu mi-a făcut vreo promisiune înainte de plecare. Trebuie să mă închid într-o cameră și să refuz orice vizitatori până se întoarce?

– Nu, dar îți place compania lordului Atherton! o acuză Penelope cu o șoaptă furioasă.

Abigail închise ochii pentru o clipă.

– Așa cum ți-ar plăcea și ție dacă nu l-ai mai necăji atâta. Și dacă îmi spui că sunt prea prietenoasă cu el, să știi că este în parte ca să compensez purtarea ta meschină, adăugă ea în momentul în care Penelope deschise gura. De ce nu îl placi?

Penelope se încruntă.

– Se chinuie prea mult să ne intre în grații.

Abigail pufni.

– Cerul ne-a binecuvântat cu un domn care nu se uită de sus la noi ca la „parvenitele Weston". Ești imposibil de mulțumit, știi asta, nu?

– Poate că tu ești prea ușor de mulțumit!

– Penelope, îmi pare rău că nu este un ticălos nepoliticos cu intenții meschine și o cicatrice imensă care să îi acopere jumătate din față. Ar trebui să îl umilesc doar pentru că este frumos? Ar trebui să îl ignor pentru că este amuzant și atent? Se opri.

Sora ei se uita urât la cărțile pe care le avea în față.

– La Londra, nu mi-am dat seama că ești atât de specială. Dacă un viconte chipeș și fermecător te invita la dans...

– Dar nu m-a invitat! Penelope se răsuci spre ea. Și doar mă întreb pe care din ei îl duci de nas, Abby.

– Cu care? Abigail se stăpâni și își coborî vocea înainte să răbufnească de indignare. Ești o cârcotașă. Și nu mai vorbesc cu tine despre asta.

Cineva în spatele ei își drese glasul și o făcu să tresară. Lordul Atherton stătea acolo cu pachetele în mână.

– Vă deranjez?

– Nu mai mult decât o faceți de obicei, spuse Penelope printre dinți.

– Deloc! Abigail o împinse într-o parte pe sora ei și îi adresă un zâmbet strălucitor. Ați găsit un cadou pentru Lady Samantha?

– Am găsit. Ignoră expresia sumbră de pe chipul lui Penelope și fața i se lumină cu un zâmbet. Un roman mai vechi care se numește *Rațiune și simțire*. Doamna Driscoll mi-a spus că este preferatul doamnelor. L-ați citit?

– Eu l-am citit, spuse Abigail încântată. O carte minunată! Se uită repede la Penelope. Este vorba despre două surori care au personalități diferite.

Gura lui se arcui.

– Atunci, poate că se va dovedi edificator. Scoase unul din pachete, legat cu șnur maro. Aceasta e pentru dumneavoastră, cu recunoștința mea cea mai profundă.

– Vă mulțumesc, domnule.

Îi acceptă cadoul cu un zâmbet grațios. Se împotrivise suficient, nu era decât o carte; și Penelope se uita țintă la el de parcă i-ar fi ars toată colecția celor *50 de moduri de a păcătui*.

– Întrucât mergeați spre casă când v-am întâlnit – și îi făcu cu ochiul – îmi permiteți să vă însoțesc până la ușă?

– Sunteți foarte amabil, dar și fratele nostru este în Richmond, obiectă Abigail. Nu îl ducea de nas pe nici unul, ar fi spus oricui același lucru.

– Cred că e deja supărat pe noi pentru că nu ne-am întâlnit până acum cu el, adăugă Penelope.

Aceea era o minciună – James probabil uitase deja cu totul de ele –, dar Abigail nu protestă. Simțea greutatea romanului pe care îl ținea în mână ca pe o pată pe conștiința ei. Era greșit să accepte cadoul de la lordul Atherton? Era enervant de conștientă că sora ei nu se înșela: părinții ei aveau să fie foarte încântați de îndată ce vor afla și vor crede că însemna mult mai mult decât era – sau, în orice caz, mai mult decât însemna pentru ea.

Pentru o clipă, fu cât pe ce să îi returneze cartea. Oricât de mult o detesta pe sora ei pentru că sugerase că lordul Atherton îi făcea curte și că ea îl încuraja, detesta și mai mult gândul că lordul Atherton simțea același lucru. Pentru că de îndată ce Sebastian avea să revină...

Se opri la gândul acela. Ce se va întâmpla când Sebastian se întorcea? Habar nu avea. Putea să înceapă să îi facă serios curte după cum sugerase, dar la fel de bine putea să nu-i facă. Simțea

încă o atracție și o fascinație iremediabile pentru el, ascunse adânc înăuntrul ei ca un tăciune ce aștepta să fie aprins la prima atingere a gurii lui pe a ei, dar se putea ca el să nu simtă la fel – sau, mai degrabă, se putea să nu simtă absolut nimic. Nu era atât de nesăbuită ca să se arunce într-o aventură precum Lady Constance; Abigail voia mai mult. Voia ca el să o dorească în toate felurile posibile. Voia ca Sebastian să facă tot posibilul ca să o întâlnească, să vină să o viziteze – poate cu flori în mână – și să se uite la ea de parcă îi era imposibil să se despartă de ea. Așa cum făcea lordul Atherton.

Oftă ușor. Habar nu avea ce urma să facă când se va întoarce Sebastian. Dacă avea să revină la felul lui distant și rece și o va respinge, Abigail se va bucura să fie în compania cuiva care putea să o amuze. Sigur va fi ușor să se îndrăgostească de lordul Atherton cel atent dacă va ști că Sebastian nu o va iubi niciodată. Ah, dacă Sebastian s-ar întoarce odată! Cu cât stătea mai mult plecat fără să îi dea de veste, cu atât începea să pună la îndoială ce se întâmplase între ei.

– Atunci permiteți-mi măcar să mă asigur că ajungeți cu bine la întâlnirea cu el.

Abigail clipi nedumerită, apoi își dădu seama că se referea la întâlnirea cu fratele lor.

– Vă mulțumesc, Lord Atherton.

Îl luă de braț. Era prea târziu să îi dea înapoi romanul fără să fie nepoliticoasă și lipsită de grație. Îl va păstra, dar ca o amintire că trebuia să își păstreze capul pe umeri.

Doamna Driscoll aștepta să le deschidă ușa.

– La revedere, domnișoară Weston, spuse ea și înclină scurt din cap. La revedere, domnule.

– Să aveți o zi minunată, doamnă Driscoll. Lordul Atherton îi răspunse cu un surâs splendid. Mă încred în sfatul dumneavoastră. Arătă pachetul lui ambalat.

Femeia ridică mâinile.

– Dacă Lady Samantha are ceva de obiectat, mi-o trimiteți înapoi, domnule, și găsim altceva care să o tenteze, îl asigură ea. Am găsit întotdeauna cartea pe care o dorește fiecare client al meu.

– Știam că pot conta pe dumneavoastră, spuse el cu modestie. Cu ajutorul dumneavoastră și al domnișoarei Weston, voi fi declarat fratele anului.

Doamna Driscoll chicoti – de fapt, se hlizi ca o fetișcană. Penelope îi aruncă lui Abigail o privire plină de neîncredere care se oglindi pe chipul surorii ei mai mari. Totuși, lordul Atherton își puse simplu pălăria pe cap și le conduse afară din librărie.

– Unde îl găsim pe domnul Weston? întrebă el și o trase pe Abigail mai aproape de el, când o trăsură hurui în apropierea lor.

– Cel mai probabil la cafenea, murmură Abigail. Îi era greu să realizeze că îl ținea de braț. Când se întâmplase așa ceva?

– A, la Grenville! Un loc excelent de petrecut timpul. Se îndreptară într-acolo fără grabă.

Lordul Atherton fu salutat de mai multe persoane. Nu era deloc surprinzător. La Londra, Abigail văzuse că bărbații mai aveau puțin și cădeau în genunchi când întâlneau un nobil. Dar lordul Atherton era primit acasă ca un fiu mult iubit, cu tot tacâmul, de la reverențe la zâmbete și comentarii șicanatoare. Și mai surprinzător era că și ea, și Penelope erau salutate așa cum nu mai fuseseră niciodată. Era imposibil să nu îi zboare mintea că la brațul lordului Atherton statutul lor social crescuse în ochii locuitorilor din Richmond mai mult decât ar fi putut ele să o facă pe cont propriu. Se gândi din nou că *papa* avea să zburde de fericire.

Dar îi era imposibil să nu compare primirea lui cu cea de care avusese parte Sebastian. Doamna Driscoll îl tratase cu răceală, dar fusese extrem de cordială cu lordul Atherton. Zâmbetul lui Abigail păli când însăși doamna Huntley le salută călduros pe ea și pe Penelope, cu o reverență adâncă îndreptată spre lordul Atherton. Doamna Huntley care îl privise pe Sebastian de parcă era dracul în persoană.

– Bănuiesc că așa trebuie să fie când tatăl tău este conte, îi murmură Penelope în ureche.

Abigail își mușcă limba.

– Crezi că e numai asta?

– Mi se face rău dacă-mi spui că e de la cât e de chipeș și de fermecător.

Abigail îi aruncă lui Penelope o privire sumbră și nu catadicsi să-i răspundă.

– Nimeni nu îl salută pe Jamie așa, sublinie Penelope. E destul de chipeș, și îndrăznesc să spun că ar fi și încântător dacă și-ar bate capul. Și are și bani.

– Nu a trăit aici toată viața lui, răspunse Abigail fără să își dea seama că o invitase pe sora ei să continue.

– Domnul Vane! exclamă Penelope cu voce tare.

Abigail se aplecă așteptând o șoaptă, apoi se dădu înapoi și mai că se izbi de lordul Atherton.

– Domnișoară Weston, vă simțiți bine? Lordul Atherton o prinse și o ajută să își mențină echilibrul, dar Abigail îl ignoră în clipa în care își înălță capul și căută...

– Domnul Vane! mai strigă o dată Penelope, apoi își ridică fusta și traversă în grabă strada prăfuită.

Ochii lui Abigail căutară nebunește prin mulțime. Brațul lordului Atherton, rămas nemișcat pe talia ei, deveni tare și încordat când Abigail îl strânse de haină. Unde era?

Vizavi, stând nemișcat pe strada aglomerată, se afla Sebastian Vane care o fixa cu privirea.

Capitolul 17

Sebastian revenise în Richmond oarecum neliniștit.

Pe de o parte, avea motive să fie optimist. Conform avocatului din Bristol, unchiul Henry îi lăsase aproape patru mii de lire, chiar dacă nu era la fel de mult pe cât își imaginase Sebastian în cele mai îndrăznețe visuri ale lui. Mai lua ceva timp până ce toți banii din investițiile lui Henry aveau să fie recuperați, dar Sebastian nu dorise să mai piardă nici o clipă. Plecase de la Bristol direct la Londra, unde îl vizitase pe avocatul lui ca să facă planurile pentru achitarea celor mai împovărătoare datorii. Era departe de o situație prosperă, dar măcar făcea un pas în direcția bună.

Însă optimismul lui fusese temperat pentru că știa că era un pas modest. Patru mii de lire nu puteau să acopere nici jumătate din datoriile pe care le lăsase tatăl lui și, de îndată ce unul dintre creditori avea să fie plătit, ceilalți puteau să prindă de veste și să se înghesuie ca să își ceară propriile rambursări, cu dobândă. Aproape că renunțaseră să mai ceară achitarea datoriilor din moment ce fusese incapabil să plătească atât de multă vreme. Totuși, voia să rezolve problemele înainte ca ei să prindă vreo veste despre cererea în căsătorie a unei moștenitoare și să își facă apariția la ușa lui ca să vâneze zestrea lui Abigail. Se gândise că putea să tragă cu dinții de moștenirea neașteptată dacă era suficient de chibzuit, așa că îi spusese avocatului său să îl abordeze pe fiecare creditor și să încerce să negocieze suma datorată, apoi să le transmită că era probabil singura șansă a lor de a-și mai recupera banii.

Era perfect conștient că planul lui putea să nu dea roade, dar avea să se ocupe de acel lucru la timpul potrivit. Pentru moment, voia să o vadă pe Abigail. Fusese departe de ea timp de șaisprezece zile și fiecare în parte fusese lungă și singuratică. La naiba cu mândria, o voia pe ea și, dacă ea îl accepta, nu era prost să aștepte clipa în care devenea respectabil și înstărit – mai ales că așa ceva putea să nu se întâmple niciodată. A doua zi după sosirea lui cu ultima diligență de la Londra, își pusese cea mai bună haină și pălărie, îndesase cadoul în buzunar și plecase spre Hart House, aproape fără să observe că după atâtea zile petrecute în diligențele publice începuse să șchiopăteze vizibil.

Cu toate acestea, fu repede dezamăgit.

– Domnișoara Weston nu este acasă, îi spuse majordomul.

– Înțeleg. Se întoarce astăzi?

Thomson îl privi cu fața lui inexpresivă, tipică majordomilor.

Sebastian își nuanță întrebarea.

– Voiam să întreb dacă familia Weston mai este aici sau dacă nu au revenit la Londra.

– Nu, domnule, spuse majordomul într-o clipită. Se mai află aici.

Răspunsul veni ca o ușurare care mai domoli dezamăgirea lui Sebastian. Inspiră adânc și clătină din cap.

– Îți mulțumesc. Se întoarse și o luă spre Montrose Hill.

– Domnule. Thomson își drese glasul. Cred că doar au plecat la plimbare prin oraș în după-amiaza aceasta. Dacă doriți să vă lăsați cartea de vizită...

Nu mai avea cărți de vizită, dar inima îi tresăltă în piept.

– Nu este nevoie, răspunse el. Vă mulțumesc. Atinse borul pălăriei și plecă spre Richmond.

Îl durea genunchiul când ajunse la Richmond, chiar dacă până acolo erau mai puțin de doi kilometri. Cât fusese plecat, se dezobișnuise de plimbările lui nocturne și se resimțea. Totuși, merita dacă avea să o revadă, iar ochii lui nu păreau să se poată fixa în vreun punct în timp ce o căutau.

Fără să se gândească, se îndreptă spre librărie și se întrebă dacă citise cartea pe care i-o trimisese... sau dacă recitise numerele din *50 de moduri de a păcătui*.

Rămase pierdut în ultimul gând și nu acordă atenție oamenilor din jurul lui. Când își auzi numele strigat, își ridică fruntea și se opri.

– Domnul Vane! strigă din nou vocea în timp ce el căuta prin mulțime. Îi luă o secundă până să își dea seama că era vocea lui Penelope Weston care se grăbea să traverseze strada spre el și că Abigail era în spatele ei, mai frumoasă ca niciodată cu ochii ei mari și buzele întredeschise de uimire și că de braț o ținea și o privea cu îngrijorare blândă... Benedict Lennox.

– Domnule Vane! Radioasă, Penelope făcu o reverență în fața lui. Cât de minunat că vă reîntâlnim aici!

Cu o tresărire, Sebastian își mută privirea de la Abigail și Benedict.

– Chiar așa?

– Da! Ne întrebam când veți reveni – de fapt, doar ce vorbeam cu sora mea despre asta – și iată că sunteți aici! Destinul, nu credeți?

Părea să fie destinul – în orice caz, destinul lui, acela de a pierde tot ce era important pentru el. Își simți chipul împietrit când Abigail ridică privirea spre Benedict și spuse ceva. Ben ridică puțin capul și îl privi fix în ochi, lipsit de orice expresie, apoi își întoarse privirea spre Abigail și îi răspunse. Degetele lui Sebastian tremurară și strânseră tare bastonul. Era vag conștient

că Penelope încă mai aștepta un răspuns din partea lui, dar nu putea să își imagineze unul. Când se întorsese Benedict acasă? Când naibii devenise atât de apropiat cu Abigail? Aproape că o îmbrățișa pe stradă, în public. Iar felul în care îl privea ea...

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Weston, spuse el și încercă să își vină în fire. Ce spuneați?

– V-am urat bun venit acasă, spuse Penelope cu o voce blândă. Sper că a fost plăcută călătoria.

– Da. Putea să vadă cu colțul ochiului cum Abigail trecea strada, iar Benedict o urma îndeaproape. Sper că și dumneavoastră ați fost bine.

Penelope se strâmbă. Se uită peste umăr la sora și la însoțitorul ei care se apropiau.

– Se putea și mai bine, dacă mă întrebați pe mine.

Ghici că se referea la Benedict. Ideea că măcar una din surorile Weston îl mai prefera era consolatoare, chiar dacă nu era vorba despre sora pe care o prefera el.

– Îmi pare rău să aud asta, murmură el și Abigail li se alătură.

– Domnule Vane, spuse ea aproape fără suflu, iar pentru o clipă Sebastian se pierdu din nou, fermecat de privirea ei de un cenușiu strălucitor. Cât de minunat să vă revedem!

Sebastian se înclină.

– La fel și pentru mine, domnișoară Weston.

– Ei... ei... spuse Benedict pe un ton cordial. Vane! Au trecut ani de zile.

Sebastian se îndreptă din spate și îl fixă cu privirea pe vechiul lui prieten. Fusese întotdeauna mai înalt cu câțiva centimetri decât Ben și chiar sprijinit în baston ușorul avantaj se păstra.

– Într-adevăr.

– Vă cunoașteți deja? întrebă Penelope care părea să fie singura dintre ei care putea să vorbească. A, dar sigur... vă cunoașteți de ani de zile.

Sebastian încleștă din dinți pentru o secundă.

– Nu ne-am mai văzut în ultima vreme, domnișoară Weston.

– Așa e, încuviință de îndată Benedict cu un zâmbet rigid. Mă surprinde că îl cunoașteți pe domnul Vane, domnișoară Weston.

– Suntem vecini.

Sebastian își ținu nervii în frâu. Își dorea ca Abigail să spună ceva, dar oricum nu se putea gândi la ceva care să potolească șocul de a o vedea la braț cu Benedict – nu, nu îl ținea politicos de braț, ci îl strângea puternic de haină și îi permitea să o țină de talie. Și își aminti cum și de ce o ținuse la fel cu săptămâni în urmă.

– Poate ați uitat cât de aproape e Montrose Hill de Hart House.

Ochii lui Benedict se îngustară.

– Din fericire, am avut ocazia să redescopăr acest lucru. O privi pe Abigail. Domnișoara Weston a avut amabilitatea să se plimbe cu mine prin pădure și m-a susținut în dorința mea de a vizita din nou locurile copilăriei mele.

Sebastian o privi pe Abigail ai cărei obraji se înroșiră vizibil.

– Foarte amabil din partea dumneaei.

– Știți că jumătate din pădure îi aparține domnului Vane, interveni Penelope. Sper că nu i-ați încălcat proprietatea.

Sebastian era suficient de meschin cât să se bucure de privirea iritată pe care i-o aruncă Benedict lui Penelope, care în schimb îi zâmbi luminos. Dar cuvintele lui Benedict îi stricară într-o clipită bucuria.

– O, nu jumătate, domnișoară Weston. O bună bucată din pădure aparține tatălui meu. Se întoarse spre Sebastian cu sprâncenele ridicate. Suprafața care se întinde de-a lungul râului, nu-i așa?

– Da, se chinui Sebastian să răspundă.

Tot terenul acela aparținea într-adevăr tatălui lui Benedict, contelui de Stratford, pentru că Michael Vane i-l vânduse pe cincizeci de lire. Iar când Sebastian încercase să îi vorbească despre acea problemă contelui, Stratford îi râsese în față – ceea ce fusese aproape la fel de groaznic ca reacția lui Benedict. Acesta fusese indiferent și lipsit de considerație și spusese că era mai bine așa din moment ce tatăl lui putea să se îngrijească mai bine de proprietatea aceea decât putea să o facă un nebun. Îi trecu prin minte că atunci avusese ultima lui conversație mai lungă cu Benedict. Și era o discuție pe care Sebastian nu își dorea să o reînceapă vreodată.

Făcu ușor o plecăciune.

– Nu vreau să vă reţin de la cumpărături. Să aveţi o zi bună, domnişoară Weston, domnişoară Penelope. Apoi se uită fix la Benedict. Domnule.

– O, nu! exclamă Abigail şi îi întinse mâna.

Sebastian se opri imediat. Tânăra lăsă braţul lui Benedict şi se grăbi spre el, iar o parte din Sebastian tânji să îi mâna şi să o tragă spre el. Îşi strânse şi mai aprig degetele pe baston şi aşteptă. De fapt, cu toţii aşteptară şi o priviră.

Abigail se îmbujoră şi mai tare şi îşi drese glasul.

– Nu ne întrerupeţi, domnule Vane. Noi – eu şi sora mea – se opri ea, apoi continuă fără să se uite la Benedict –, ne bucurăm foarte mult că v-aţi întors. Sunt convinsă că Boris a fost în al nouălea cer! Ea fu singura care zâmbi, aşa că surâsul îi muri pe buze. Călătoria dumneavoastră nădăjduiesc că a decurs întocmai cum aţi sperat, adăuga ea puţin nesigură.

Sebastian o privi. Era la fel de frumoasă pe cât îşi amintea; chiar şi numai aerul uşor tulburat şi obrajii îmbujoraţi îi aminteau de ultima lor întâlnire când, în braţele lui, o dusese pe culmile plăcerii. Unchiul lui îi lăsase un pandantiv cu camee care aparţinuse odinioară străbunicii lui, o bijuterie mică, dar delicată. Sebastian cumpărase un lănţişor nou şi îşi imaginase cum avea să îl fixeze în jurul gâtului lui Abigail cu cameea care se va potrivi perfect între sânii ei minunaţi. Îşi imaginase cum avea să îşi apese sărutul pe locul în care se va odihni cameea.

Dar se părea că pierduse mai mult decât câştigase în cele două săptămâni în care fusese plecat.

– Vă mulţumesc, răspunse la observaţia ei. Nu a fost nimic extraordinar.

Penelope bătu din palme.

– Ei bine! Nu putem să stăm aici toată ziua; ocupăm jumătate din stradă. Să ne vizitaţi la Hart House cât mai repede, domnule Vane. Nu am fost niciodată la Bristol şi aştept cu nerăbdare să mă încântaţi cu poveşti interesante.

– Mă îndoiesc că poveştile mele se vor ridica la aşteptările dumneavoastră, îi spuse Sebastian. Dacă Richmondul vă plictiseşte, Bristolul v-ar lăsa complet indiferentă.

– Plictisită în Richmond! Benedict râse. A, da, îmi aduc aminte că v-aţi plâns de asta, domnişoară Penelope. Cu siguranţă, a început să vă placă mai mult de când am vizitat Kew şi Hampton Court, nu-i aşa?

– Părerea mea despre aceste locuri s-a îmbunătăţit, răspunse Penelope. Cu toate că aţi promis să ne arătaţi o fantomă la Hampton Court şi nu am văzut nici măcar un cearşaf plutitor. Iar apoi ne-am întors la micul şi monotonul Richmond.

– Nu pot să vă las să credeţi asta despre locul meu de baştină. Benedict o tachină cu un zâmbet. Ce ziceţi de un dineu care să mai însufleţească puţin atmosfera? Mama ar fi încântată să organizeze unul; a tot vorbit despre asta de când m-am întors. Ce părere aveţi, domnişoară Penelope?

Domnişoarele Weston schimbară între ele priviri pe care Sebastian nu prea reuşi să le înţeleagă. Surpriză, dar nimic mai mult. Deci, nu fuseseră încă invitate la Statford Court.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, spuse Abigail cu un zâmbet forţat. Sunt convinsă că va fi minunat.

– Excelent! Vom trimite invitaţiile imediat. În ochii lui scânteie o provocare clară atunci când îl privi din nou pe Sebastian. Ce zici, Vane? Vii şi tu?

Ardea de dorinţă să spună nu. Nu îşi dorise să îl mai vadă vreodată în viaţa lui pe lordul Stratford darămite să mai stea şi la masa lui. Dar pe de altă parte... O privi pe Abigail. Era greu să o judeci pentru că îşi dorea un bărbat cu două picioare sănătoase şi cu o avere însemnată. Din păcate, îi venea mai greu să accepte că dintre toţi alesul fusese Benedict Lennox. Totuşi, Abigail se îndepărtase de Benedict şi se apropiase mai mult de sora ei, şi numai detaliul acela îl făcu să tragă adânc aer în piept şi să exclame:

– Desigur.

Zâmbetul lui Benedict păli uşor.

– Excelent. Se întoarse spre domnişoarele Weston. Să continuăm căutarea fratelui dumneavoastră? Cred că aţi spus că vă aşteaptă la cafenea.

– Nu, nu aşteaptă acolo! spune Penelope aproape zglobie, şi îşi ridică un braţ. James!

Domnul Weston îi salută cu o înclinare a capului când li se alătură.

– Atherton, Vane; ce mai faceți? Le scrută din priviri pe surorile lui. Am ajuns la țanc ca să vă salvez.

– Ce scuză bună ai inventat pentru că ai întârziat la întâlnirea cu noi, îl acuză Penelope.

James Weston îi aruncă o privire amuzată.

– Pare că vă aflați pe mâini bune, dar îmi cunosc datoria. Domnilor, vă mulțumesc că v-ați întreținut cu surorile mele. Trebuie să mă întorc cu ele în siguranța de la Hart House acum.

– Nu o datorie, ci o plăcere. Benedict duse o mână la inimă în timp ce făcu plecăciunea. Vă mulțumesc încă o dată pentru ajutorul neprețuit, domnișoară Weston.

– Cu mare plăcere, domnule! murmură Abigail.

– O zi bună, domnule! ciripi Penelope. Sper că Lady Samantha să aprecieze efortul enorm pe care l-ați făcut în numele dumneaei.

Cu o ultimă căutătură îndreptată spre Sebastian, Benedict își atinse borul pălăriei și se îndepărtă cu bastonul de plimbare pe care îl legăna pe lângă el. Părea că exagera puțin, ca pentru a arăta că bastonul lui nu era decât de formă și că se mișca extrem de ager fără el.

– Am lăsat trăsura pe stradă. Domnul Weston o privi pe Penelope. Sper că nu ai intrat în vreun bucluc cu lordul Atherton.

Fata se strâmbă.

– De ce crezi întotdeauna că eu fac lucruri îngrozitoare?

Fratele ei pufni.

– Experiența! Spune-mi ce-ai făcut, nu prea părea în apele lui... O luară la pas.

Totuși, Abigail rămase în urmă.

– Ai ajuns de mult acasă?

– De azi-noapte, am venit cu ultima diligență de la Londra.

– Bine ai revenit, spuse ea șoptit.

Sebastian făcu o plecăciune din cap.

– Îți mulțumesc. Tot ce voia să îi spună dispăruse în clipa în care o văzuse la brațul lui Benedict.

Urmă un lung moment de tăcere.

– Văd că l-ai cunoscut pe lordul Atherton, spuse el. Trebuia să afle. Părea foarte absorbit de tine. Nu își dorea decât un cuvânt, un semn că ea nu împărtășea atracția evidentă pe care o arătase Benedict față de ea. Putea să ierte interesul lui Benedict pentru ea – care era perfect de înțeles – dar oare ea îl acceptase?

Abigail mută pachetul pe care îl ținea dintr-o mână în alta de parcă era prea greu.

– L-am cunoscut de curând. Acum era în oraș și căuta un cadou pentru sora lui și m-a rugat pe mine – și pe Penelope, adăuga ea în grabă, să îi dăm niște sfaturi.

Acela nu era în nici un fel un răspuns la observația că Benedict era interesat de ea. Lui Sebastian totul îi fusese clar ca lumina zilei, dar dacă Abigail se prefăcea că nu observase... Își spuse că nu putea să dea vina pe ea, dar în aceeași măsura simțea cum carapacea îi învăluie din nou inima. El înclină din cap spre sora și fratele ei care plecaseră.

– Nu doresc să te rețin. Mergem?

Abigail încuviință, mult prea nedumerită ca să mai spună ceva. Aceea nu era reîntâlnirea pe care și-o imaginase. Nu părea deloc încântat să o revadă, pentru că nu exprimase nici un fel de bucurie când îi întâlnise. Sebastian merse alături de ea fără să îi ofere brațul. *Ivanhoe* cântărea ca un pietroi în mâna ei. Chiar dacă el nu știa despre ce era vorba, ea știa – dar din postura rigidă a umerilor lui și din expresia distantă, își imagina că el avea bănuieli.

– Mă bucur că ți-a mers bine în călătorie, zise ea ca să rupă tăcerea apăsătoare.

Penelope părea că îl atrăsese pe James într-o adevărată cursă de alergare, pentru că erau cu mult înaintea lor.

Sebastian o privi în treacăt.

– Presupun.

– Nu ai avut noroc?

Gura lui se strânse într-o linie rigidă, iar privirea îi era ațintită drept înainte.

– Nu sunt sigur.

Abigail aproape că se supără. Se purta cu ea de parcă îl insultase, iar ea nu făcuse altceva decât să fie amabilă cu un vecin. Strânse mai tare *Ivanhoe* cu brațul. Dacă Sebastian Vane era atât

de interesat de ce făcea ea, trebuia să acționeze cumva – așa cum făcea lordul Atherton. Ar fi putut să îi spună că o iubea în ziua aceea în care o sărutase atât de pătimaș. Ar fi putut să îi scrie cât fusese plecat. Ar fi putut să o întrebe dacă se atașase de lordul Atherton, în loc să rămână tăcut și mohorât.

– Lordul Atherton a fost foarte amabil, îi spuse ea ca să îl provoace.

– Și atent din câte văd.

Abigail simți greutatea lui *Ivanhoe*, dar abia dacă schiță un zâmbet.

– Da, într-adevăr! Fără el era foarte multă liniște la Hart House.

De data acesta privirea lui rătăci în gol.

– Înseamnă că v-a vizitat des.

Abigail își flutură ușor mâna.

– Des? De câteva ori.

– Și te-ai plimbat prin pădure cu el?

– O dată, recunoscu ea.

– Și te-ai întâlnit azi cu el.

– Din întâmplare, preciză ea cu glasul ei ușor și plăcut care contrasta cu tonul lui neutru. Exact cum te-am întâlnit și pe tine. Mai așteptă puțin, apoi adăugă: Cum e la Bristol? Nu am văzut niciodată un oraș-port.

– Aglomerat, spuse el. Și murdar.

Ea dădu din cap.

– Pare să fie foarte diferit de Richmond. Fratele meu a fost odată la Portsmouth și ne-a scris povești amuzante despre oamenii de acolo.

Însoțitorul ei rămase tăcut o bună bucată de timp. Aproape că ajunseră la trăsura în care Penelope și James erau deja așezați. Vizitiul aștepta la scară ca să o ajute să se urce.

– Nu e nimic atât de interesant și care să merite scris despre Bristol.

– Poate că așa este, dar o scrisoare mi-ar fi arătat că te-ai gândit la mine. Ea își ridică sprâncenele. Dar poate că nu te-ai gândit. Trebuia să bănuiesc asta.

În clipa în care Abigail dădu să se îndrepte spre trăsură, îi prinse o mână, o trase spre el și se treziră față în față.

– M-am gândit la tine, spuse cu un glas scăzut, dar hotărât. În fiecare zi.

– Și eu m-am gândit la tine, îi răspunse șoptit Abigail. Singura problemă a fost că nu știam ce să cred.

O strânse și mai tare de talie.

– După felul în care ne-am despărțit...

– Ce? insistă ea când Sebastian se opri. Nu a fost nici o promisiune între noi.

– Nu, spuse el. Clar nu.

Abigail se înroși ca un rac. Îi desfăcuse rochia și o sărutase peste tot, îi iubise pielea cu gura. Își strecurase mâna pe sub fusta ei și o făcuse să se simtă cea mai stricată și mai depravată femeie din lume. Și nu doar că îl lăsase, ci savurase din plin fiecare clipă. Își dorise și mai mult.

Dar, în momentul acela, toate speranțele legate de reîntoarcerea lui păreau prostești și naive. Nu părea să își mai amintească intențiile de a vorbi cu tatăl ei; în ziua aceea părea din nou rece și retras.

– Ei bine... spuse ea fără poată să se abțină, poate că este vina mea. Mi-ai cerut un lucru mare și eu ți l-am oferit fără să aștept o promisiune.

Sebastian îi lăsă mâna ca ars.

– Dar înainte să mă acuzi de... *de ceva*, continuă Abigail cu o furie crescândă, întreabă-te ce drept ai să te aștepți la devotamentul meu. Știi ce îmi doresc, domnule, și nu am ascuns asta niciodată. Și de ce să nu mă uit în altă parte dacă nu vrei sau nu poți să îmi oferi ce vreau? Mi-ai spus și să fac asta!

– Abigail, rosti el ușor.

Abigail își flutură mâna în gol.

– M-am săturat să fiu considerată o cochetă lipsită de inimă. Da, vreau să îmi urmez inima, dar până la un punct. Dacă nu poți să-mi oferi decât acest lucru, poate că trebuie să încurajez intențiile altui domn. Ridică bărbia. Știi unde mă găsești dacă decizi că ai alte simțăminte. Apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre trăsură, se urcă pe scăriță fără ajutorul vizitiului și se așeză lângă sora ei. Sunt gata să mergem acasă, anunță ea.

Sprâncenele lui James se ridicară de uimire și îi făcu un semn vizitiului.

Penelope se apropie de ea.

– Abby, te-ai certat cumva cu domnul Vane? șopti ea șovăitor. În plin centrul Richmondului?

– Nu. Își păstră privirea ațintită înainte și refuză să îl privească pe Sebastian când trăsura porni.

Penelope își întinse gâtul spre el.

– A rămas ca trăsnit! Ce i-ai spus?

– Nimic din ce nu cred cu tărie. Îl privi pe fratele ei care își mută brusc privirea, aparent fascinată spre peisajul pe lângă care treceau.

Penelope reveni în cele din urmă la locul ei, cu ochii larg deschiși și aprobatori.

– Atunci sunt sigură că asta avea nevoie să audă.

Abigail rămase tăcută. Inima îi bătea cu atâta putere și mâinile îi mai tremurau când strânse mai tare cadoul de la lordul Atherton. Sebastian Vane chiar avea nevoie să audă toate acelea la fel cum ea avea nevoie să le spună. Dacă o dorea, venise timpul să o dovedească.

Capitolul 18

Sebastian se întoarse acasă într-o dispoziție foarte proastă.

Tot ce îi spusese Abigail era corect. Nu îi promisese nimic. Îi spusese să fugă de el. De asemenea, profitase de curiozitatea ei senzuală și de firea încrezătoare ca să își satisfacă pofta pentru ea. Știa ce își dorea Abigail: nu doar pasiune, ci dragoste și căsnicie. Sebastian era conștient că, în mod ironic, fusese pe punctul să i le ofere pe ambele, doar că, evident, Abigail nu avea de unde să știe – pentru că își suprimase gândurile și intențiile în fața reacției viscerale pe care i-o trezise Benedict Lennox.

La naiba, dintre toți bărbații, tocmai Benedict Lennox! Era un fel de umor macabru în toată povestea aceasta; fusese o vreme

când Ben invidiase totul la el. Sebastian fusese mai înalt și mai puternic, mai priceput la călărie și un țintaș mult mai bun. I se permisese să meargă în armată, pentru că tatăl lui nu avea titlu, în timp ce lui Benedict, moștenitorul contelui de Stratford, i se refuzase orice șansă la glorie militară.

Amintirea opiniilor lor repezite din tinerețe despre armată îi desenă un zâmbet amar pe chip. Pentru el, gloria militară se transformase rapid într-o viață neputincioasă, pe când Benedict, reținut în siguranță, dar nefericit acasă, era întreg și sănătos.

Și mai rău era că, dacă averea lui era mai șubrezită, beneficiarul principal – indirect – era Benedict. Sebastian nu credea că s-ar fi simțit mai bine dacă tatăl lui ar fi vândut pământul altcuiva decât contelui de Stratford, dar ideea că Benedict avea să moștenească ceea ce trebuia să îi aparțină lui... Inspiră adânc ca să nu mai blesteme o dată acel capriciu al sorții.

Deci, Benedict era perfect sănătos și avea o moștenire mai mare. Sebastian nu putea să controleze nici unul dintre aceste aspecte. Nu era ca și cum Benedict îl împușcase în picior sau îi înhățase averea la un preț de nimic. Soarta era uneori potrivnică.

Dar Abigail... Sebastian nu știa dacă putea să accepte împăcat pierderea ei. Nu o avusese niciodată cu adevărat. Fără promisiuni.

Cutiuța cu cameea se lovea de coapsa lui la fiecare pas ca un junghi constant. Ce voia? Își spuse că nu îi promisese nimic pentru că nu avea nimic de oferit. Mândria lui blestemată îl făcuse să nu îi spună că se îndrăgostise de ea și, iată, că decisese să se uite la altcineva. Cine putea să o judece?

Schimbă direcția prin pădure simțind că îi vine să bată pe cineva. Îndepărtă cu bastonul un tufiș din calea lui. Își afundă călcâiul în noroi ca pentru a-și pedepsi genunchiul că era slăbit și bolnav. Asta îl făcu să se dezechilibreze; când se clătină ca să rămână pe poziție, piciorul lui drept ateriză pe ceva ce părea să fie pământ uscat, dar era de fapt un covor gros de frunze uscate la suprafață, dar umede mai jos. Într-o clipită, alunecă pe panta ușoară a drumului și se prăbuși în noroi.

Pentru un moment, rămase neclintit cu inima bubuindu-i în piept. Sigur că nu era prima dată când cădea, dar era prima

în ultima vreme. De obicei, era mai atent pe unde călca. Dacă nu lăsa emoțiile să îi acapareze prudența obișnuită...

Prudența lui obișnuită îl avertizase să stea departe de Abigail. Într-un fel sau altul, reușise să ignore avertismentul ca să o sărute. Dar se abținuse să îi declare orice sentimente înainte de plecarea lui. Dacă ar fi ignorat un pic mai mult vocea aceea interioară, nu mai ajungea în punctul în care se afla în clipa aceea. Putea să meargă la braț cu Abigail și să îi povestească despre Bristol și despre unchiul lui și chiar să îi ceară mâna.

Își pipăi ușor genunchiul. Părea nevătămat. Cu un mormăit, se împinse ca să se ridice, bâjbâind după baston înainte să își sprijine greutatea pe piciorul stâng. După câțiva pași precauți, constată că genunchiul nu era într-o stare mai rea ca înainte. Cu excepția pantalonilor uzi la spate, genunchiul părea că scăpase cu bine.

Un gând neașteptat îl făcu să caute în buzunarul de la haină. Cutia era turtită pe o parte, dar, când o deschise, constată că înăuntru cameea era la fel ca înainte: profilul delicat al unei femei superbe sculptat în fildeș și fixat pe un fundal de un albastru-deschis. Trecu un deget peste cadranul aurit.

Nu, nu prudența lui obișnuită îl ținuse departe de Abigail. Ci teama. Nu o vizitase atunci când i-o ceruse pentru că se temuse că ea nu îl va considera suficient de bun. Nu îi povestise despre călătoria la Bristol înainte de plecare, pentru că se temuse că veștile nu aveau să fie la fel de bune pe cât sperase inițial. Nu îi spusese că o iubea, pentru că nu dorise să-și deschidă inima, așa cum nu o mai făcuse de ani de zile – chiar dacă ea nu era deloc omul care să îi râdă în față. Tot ce făcuse și ce nu făcuse se datora fricii.

Sebastian cunoștea prea bine frica. Își aminti cum zăcuse treaz în spitalul improvizat în armată de teamă că nu avea să se mai trezească. Își aminti cum îl încuia pe tatăl lui în cameră în fiecare noapte, crispându-se de fiecare aiureală pe care o rostea el, de teamă să nu moară, de teamă să nu își revină. Își aminti când se întrebase cum naiba putea să plătească facturile și ipotecile, mânat de frica de a nu pierde totul. Supraviețuise și trecuse peste toate acele frici.

O moștenire mai mică nu îl făcea mai puțin demn de însurătoare în ochii ei, și orice îmbunătățire îl putea doar ajuta. Ea știa

deja despre genunchiul lui beteag. Îl știa deja pe *el*. Și cumva, îl acceptase.

Strânse din buze și strânse cameea în mână. Era un idiot. Dacă o voia pe fată, trebuia să o cucerească. Fiecare doamnă merita să fie curtată și să simtă că era dorită. Încăpățânarea și orgoliul lui îi făcuseră sarcina și mai dificilă, dar ele nu schimbau singurul lucru clar din mintea și inima lui: pe ea o voia. De ea avea nevoie. Pe ea o iubea.

Și dacă trebuia să lupte ca să o cucerească, avea să lupte până la ultima suflare.

Abigail hotărâse două lucruri a doua zi. Dacă lordul Atherton o va vizita, va refuza să îl primească și va pretexta că o durea capul. Nu era chiar o minciună, pentru că nu știa ce să facă în privința atenției pe care i-o arăta. Părinții ei erau atât de încântați, iar el era atât de fermecător; dacă l-ar fi întâlnit doar pe el, și nu pe Sebastian, cine știa ce s-ar fi putut întâmpla?

Dar îl întâlnise mai întâi pe Sebastian și chiar crezuse că se îndrăgostise de el. Aceea era a doua decizie luată în acea zi. Dacă o vizita, îl primea și avea să folosească scuza durerii de cap la nevoie. Abigail voia cu siguranță să audă de ce fusese atât de sumbru dacă venea să-i explice. Dar, din moment ce Sebastian avea oroare de vizite, Abigail credea că avea timp destul la dispoziție ca să reflecteze la toate gândurile acelea.

Puse *Ivanhoe* pe raftul de lângă pat, alături de *Copiii de la abație*. Le privi mult timp. *Ivanhoe* era unul dintre romanele ei preferate, o poveste de dragoste și galanterie bogată și uluitoare, iar cea pe care o primise era o ediție nouă foarte frumoasă, legată în piele și cu titlul aurit. *Copiii de la abație* era o carte veche care mirosea a praf și povestea în sine era puțin cam stupidă.

Dar diferența dintre ele... Își trecu un deget pe cotorul cărții mai vechi. *Ivanhoe* fusese o poznă de moment a lordului Atherton. O auzise când spusese că îi plăcea, așa că i-o cumpărase. Nu însemna nimic pentru el și dorise să o impresioneze și să îi facă pe plac. *Copiii de la abație* însă fusese cartea mamei lui Sebastian. Chiar dacă bănuia că Sebastian i-o oferise pentru că nu își permisese să cumpere una nouă, ca *Ivanhoe* de exemplu, cartea aceea era

importantă pentru el. Sigur, nu o păstrase într-o stare perfectă în toți acei ani. Era un roman publicat de Minerva Press, ieftin legat și nu era vreun triumf al prozei sau al sentimentelor. Evident, era un semn al sentimentelor lui, la fel ca atenția cu care se îngrijise de camera de sticlă din grotă. Refuza să creadă că îndepărtase toate tufișurile de la intrare, curățase coridorul de trecere și adusese un covor, perne și felinare prin pădure pentru alt motiv – fără măcar să știe dacă ea va veni.

Nu mai fusese la grotă din ziua aceea când stătuse cu Sebastian pe covor și se uitaseră la sirenă. Se lăsă pe spate și se uită la tavanul tencuit simplu din camera ei. Părinții ei vor fi foarte speriați dacă le va cere să aplice un mozaic pe el...

Se auzi un ciocănit în ușă.

– Aveți un musafir, spuse Thomson când ea deschise. Domnul Vane.

Ei bine... asta da, surpriză!

– Invită-l în salon, spuse ea. Cobor în câteva minute.

Se opri o clipă ca să își pună ordine în gânduri și coborî. Sebastian se afla lângă fereastră și privea afară, cu spatele la ea. Ceva din postura lui îi atrase atenția.

– Domnule Vane. Abigail făcu o reverență din pragul ușii.

El se răsuci. Pentru o clipă, expresia de pe chipul lui păru surprinsă, neajutorată. Pentru o clipă, o privi cu patimă și dorință, iar lui Abigail îi tresări inima în piept.

Sebastian făcu o plecăciune și, când reveni la poziția inițială, expresia îi era liniștită și de nepătruns.

– Domnișoară Weston.

– Nu iei loc? Ea făcu un semn cu mâna spre divan.

Bărbatul șovăi.

– Am putea oare să ne plimbăm prin grădină? Oricât de mult mi-ar plăcea să discut cu mama și cu sora dumitale, ceea ce am de spus îți este adresat doar dumitale.

Abigail se gândi rapid. Dacă mama ei ar fi știut că el se afla aici – și ar fi putut pune pariu că Thomson îi spunea chiar în clipa aceasta – avea, cu siguranță, să li se alăture în salon. Dar grădina era perfect vizibilă din casă. Dacă se plimbau pe cărările din

apropierea terasei, erau mari șanse ca doamna Weston să stea cu ochii pe ei doar de la fereastră.

– Foarte bine. Dă-mi voie să îmi iau șalul.

Îl conduse afară, întrebându-se ce anume voia să îi spună. Traversară terasa și coborâră în grădina frumos amenajată ca să o ia spre cărarea cu pietriș.

– Îmi prezint scuzele încă o dată, spuse Sebastian pe un ton supus. Nu m-am purtat cum se cuvine ieri.

– Într-adevăr, încuviință ea.

Sebastian părea să își caute zbuciumat cuvintele.

– Poate ar trebui să încep cu o poveste mai veche. Probabil ai observat că într-o anumită măsură eu și lordul Atherton ne... cunoaștem.

Abigail sesiză ușoara șovăială de dinainte de a rosti ultimul cuvânt.

– Știam. Lady Samantha ne-a spus că ați fost prieteni pe vremuri și chiar el mi-a spus că ați explorat împreună, ca frații, pădurea în căutarea grotei.

Privirea pe care Sebastian i-o aruncă fu scurtă și tăioasă.

– Într-adevăr. Părea să șchiopăteze mai tare ca de obicei. Am fost cei mai buni prieteni la un moment dat. Tatăl lui era sever și exigent, al meu, aiurit și adesea prins în experimentele lui științifice. Amândoi ne refugiam în pădure. Descoperirea grotei de mult uitate era doar una dintre misiunile noastre. În orele pe care ni le petreceam în expediție, eram tovarășii ideali. Nici o aventură nu era prea îndrăzneață pentru noi, nu exista nici o diferență între noi în pădurea aceea. Dar sigur că pozițiile noastre sociale erau foarte diferite. El era fiul moștenitor al unui conte, iar tatăl meu nu era decât un simplu gentilom. Când ne-am terminat studiile, țara noastră era în prag de război, și eram amândoi dornici să plecăm pe front. Eu visam la aventură, el la glorie; cred că și-a dorit întotdeauna să fie soldat, chiar de când eram doar niște copii. Fără tragere de inimă, tatăl meu a fost de acord, dar lordul Stratford i-a interzis categoric lui Ben – lordului Atherton, adică – să facă același lucru. Am cumpărat un post și am avut o ceartă foarte serioasă.

– Era invidios, murmură ea.

– Era, încuviință Sebastian. Când m-am mai liniștit, mi-am dat seama că era disperat să plece, nu doar pentru aventură și glorie, dar și ca să fugă de tatăl lui. Stratford nu era... un tată blând și iubitor ca al meu. Știu că îl bătea uneori foarte tare pe Ben și că nu era niciodată mulțumit, nu mai vorbim de bucuros, indiferent de ce făcea Benedict. Dar eu eram încăpățânat și tânăr, concentrat pe ce voiam să fac și mai puțin atent decât trebuia la sentimentele lui. Am plecat la război, și el a fost obligat să rămână acasă.

Abigail se gândi la uniforma perfectă a lordului Atherton din ziua în care le vizitase pentru prima dată. Garda Regelui, o brigadă de elită, dar mai degrabă de formă. Fiului moștenitor al unui conte nu i se permitea să plece la război, dar găsise o cale să intre în armată.

– Evident, totul se schimbase când m-am întors acasă, spuse Sebastian în felul lui ambiguu și calm. Inclusiv prietenia noastră. Bănuiesc că nebunia tatălui meu a avut ceva de-a face cu asta. Tot Richmondul aflase că era pe cale să înnebunească și nimeni nu s-a gândit să îmi scrie. Dar și mai rău a fost că tatăl meu... Se poticni ușor înainte să se sprijine mai tare pe baston. Ți-am spus că tatăl meu a vândut la prețuri ridicole cele mai multe dintre terenurile pe care le avea. Lordului Atherton i-a vândut cele mai bune pământuri. Am recunoscut deja că am înnebunit puțin când am aflat toate astea. Cea mai cruntă confruntare a fost cu lordul Atherton. Se strâmbă. Mi s-a părut extrem de dureros că tatăl celui mai bun prieten al meu a profitat de declinul tatălui meu. Speram că prietenia mea cu Atherton va conta puțin în discuția cu Stratford. Credeam că, dacă va fi de acord să anuleze vânzarea, puteam să suport celelalte pierderi. Pământul nu însemna nimic pentru el și nici acum nu a făcut mare lucru acolo. Și dacă aș putea să recuperez pământul de lângă râu, inclusiv cripta familiei mele...

Abigail îl privi uluită.

– *El* a cumpărat mormântul mamei tale?

Sebastian încuviință din cap.

– Pentru câțiva șilingi pe hectar. Oftă, arătând frustrarea pe care o ținea în el. Dar Stratford este un om dur; a refuzat. Să spunem că ne-am certat destul aprins. M-a întrebat dacă îmi

pierdusem și eu mințile și s-a oferit să îmi vândă terenul înapoi pentru doar cinci mii de lire. Am luat-o razna și i-am trântit ușa în nas. Când plecam de la Stratford Court, m-am întâlnit cu lordul Atherton care i-a luat partea tatălui lui. A subliniat că tatăl lui măcar nu era nebun și că putea să aibă mai multă grijă de pământul ăla decât tatăl meu. Mi-a spus că vânzarea fusese legală și că trebuia să arăt puțină demnitate și să accept acest lucru ca atare.

Abigail rămase fără cuvinte. Putea lordul Atherton, care era mereu fermecător și zâmbitor, să fie atât de crud?

– Poate crezi că a fost dur din partea lui să spună așa ceva, continuă Sebastian. Bănuiesc... Bănuiesc că a spus-o din cauza surorii lui. Samantha era un copil când am plecat în armată, dar era evident că făcuse pentru mine o pasiune de domnișoară. Desigur, era pur și simplu o fantezie – cu tații pe care îi aveam, am fi fost mai ceva ca Romeo și Julieta – care ei i se părea posibilă. Benedict a fost mereu foarte protector cu ea și o mai aducea uneori în expedițiile noastre din pădure atunci când eram mici. Înainte să plec în armată, mi-a spus că mă iubea și că va aștepta să mă întorc ca să ne căsătorim.

Abigail ascultase mai întâi cu interes, apoi cu uimire crescândă și într-un final încremeni.

– Samantha? exclamă ea și se gândi la cum de făcuse tânăra și liniștita doamnă ceva atât de îndrăzneț și de necuviincios. Cât de progresist – și de atipic din partea ei!

Sebastian se strâmbă.

– Nu avea decât treisprezece ani atunci. Nimeni nu are o minte așezată la vârsta aceea. Cu siguranță, nu eu, care nu visam decât să dau gata una dintre sticlele de coniac ale tatălui meu.

– Cineva mi-a spus că la un moment dat te-ai retras din societate din cauza Samanthei, spuse Abigail pe un ton scăzut. Că erai atât de îndrăgostit de ea, încât nu ai îndurat să o mai vezi după ce tatăl ei a refuzat să îți ofere mâna fiicei lui.

– Dacă aș fi cerut-o, aș fi fost refuzat, încuviință Sebastian. Disprețuitor și foarte prompt. Dar nu am fost niciodată îndrăgostit de ea și nu i-am cerut niciodată mâna. Era o fată foarte drăgălașă și țineam la ea. Ne știam de-o viață aproape și poate că dacă genunchiul nu îmi era distrus, iar tatăl meu nu înnebunea...

dacă aveam avere și o reputație respectabilă... Sebastian ridică din umeri. Dar nu am avut, așa că nu prea contează. Totuși, ea fost motivul pentru care Benedict s-a îndepărtat pentru totdeauna. Ți-am spus că tatăl meu a dispărut.

Abigail încuviință o dată din cap la privirea vag întrebătoare pe care Sebastian i-o aruncă.

– Benedict a fost la Montrose Hill în noaptea aceea. M-a acuzat că o ascunsesem pe Samantha în casă sau că o ademenisem la mine – presupun că în încercarea disperată de a-mi recupera averea. Am descoperit că tatăl meu lipsea când Benedict o căuta prin casă.

– Ar fi putut să fie acolo?

O privi obosit.

– Putea o fată de șaisprezece ani să fugă de la Stratford Court, să treacă râul spre Montrose Hill, apoi să se întoarcă singură, noaptea? Eu nu am văzut-o. Menajera și soțul ei nu au văzut-o. Benedict nu avea nici o dovadă că plecase de acasă. Era la ea în pat când el a s-a întors la Stratford Court. Vocea i se înăspri. Atunci am vorbit ultima oară cu Excelența Sa, până ieri. M-a acuzat că am sedus o fată inocentă, o fată care fusese ca o soră pentru mine. Nu a spus nimic când au început să circule zvonuri cum că îl omorâsem pe tatăl meu, chiar dacă fusese acolo și văzuse camera goală. Nu a spus nimic când tatăl lui m-a acuzat că furasem de la el ca să mă răzbun pentru pământul pierdut. Nu a fost cel de care îmi aminteam din copilărie, și mi-e greu să mă gândesc cu simpatie la el.

Fără îndoială. Vocea îi deveni furioasă și dură pe măsură ce vorbea, iar expresia lui arăta cât de cruntă îi fusese dezamăgirea. Abigail, care era o persoană foarte loială din fire, simțea cum indignarea clocotea înăuntrul ei. Chiar dacă Sebastian fusese poate un crai când era tânăr, nu îi stătea în fire să se joace cu sentimentele unei fete, mai ales dacă ea era atât de tânără. Abigail putea să arate o oarecare înțelegere – oarecare – pentru modul cum încercase lordul Atherton să o protejeze pe sora lui, dar nu și pentru cum stătuse deoparte când bârfele ticăloase îl înghițiseră pe prietenul lui care nu avusese nici o vină. Fără să se gândească, puse mâna pe brațul lui Sebastian.

– Îmi pare rău.

Atingerea ei păru că îl scoate din furia care îl cuprinsese. Fața i se relaxă când privi spre mâna ei.

– Nu are pentru ce să îți pară rău. Eu îmi cer iertare. A fost vina mea că nu am putut să îmi ascund disprețul când ne-am întâlnit ieri.

Când îl ținuse de braț pe lordul Atherton cu cadoul lui scump în mână. Abigail începu să se simtă vinovată pentru că îi făcuse reproșuri lui Sebastian. Fusese probabil destul de șocant pentru el, din moment ce la ultima lor întâlnire îl lăsase să îi desfacă rochia și să facă tot felul de lucruri necuviincioase cu sânii ei. Amintirea buzelor lui pe pielea ei goală îi făcu inima să tresalte. Nu îi promisese nimic direct... dar îi trecu prin minte că toate faptele lui lăsau să se întrevadă mai multă afecțiune decât ar fi vrut Sebastian să declare. Dorise să facă dragoste cu ea, dar se abținuse. Spusese că încerca să se poarte onorabil. Îi trimisese cartea mamei lui ca să își ceară iertare. Se îngrijise de grotă și o făcuse să vadă comoara ascunsă dinăuntrul ei. Venise în vizită la familia ei spre uimirea tuturor. O lăsase să înțeleagă că avea să îi vorbească domnului Weston când se va întoarce de la Bristol. Și pornise în căutarea ei de îndată ce revenise acasă.

– Înainte să pleci, spuse ea cu șovăială, spuneai că ai o întrebare pentru tatăl meu.

Ochii lui erau misterioși și prudenți.

– Nu mai sunt sigur că ar trebui să întreb.

– De ce nu? S-a întâmplat ceva la Bristol care te-a făcut să te răzgândești?

– Nu, nu la Bristol, spuse el. Unchiul meu a murit. M-am dus la Bristol ca să mă văd cu avocatul lui pentru că mi-a lăsat o moștenire – vreo patru mii de lire.

Deci, într-un fel, fuseseră vești bune. Abigail își înăbuși scânteia de ușurare și de încântare.

– Îmi pare foarte rău că a murit.

Sebastian dădu din cap.

– Mulțumesc. Apoi urmă o pauză lungă. Ieri ai spus că nu ai ascuns niciodată ce iți dorești. Dacă dorințele tale s-au schimbat de când am plecat...

– Nu, răspunse ea. Era adevărat. Cu el acolo în fața ei din nou, înalt și serios și atât de aproape că îl putea atinge, inima ei era complet lămurită.

– Nu te-aș condamna dacă l-ai prefera pe lordul Atherton.

– Dar nu îl prefer, șopti ea.

Ceva licări în privirea lui.

– Fiecare colț din grădină se vede din casă?

Ea înghiți în sec. Pielea i se înfioră.

– Fiecare, mai puțin locul de lângă zidul peste care cresc trandafirii. Este un copac acolo...

– Poți să-mi arăți?

Fără un cuvânt, Abigail reveni pe cărarea care ducea acolo. Zidul proteja grădina de legume de grădina propriu-zisă. Dacă cineva o lua pe cărarea de lângă casă ajungea la Cărarea înmiresmată. Continuă să pășească ușor și chibzuit, chiar dacă își dorea să fugă din calea oricăror priviri indiscrete. Spuse o rugăciune fierbinte ca Milo să facă probleme prin casă pentru ca mama să stea departe de fereastră. Nu cerea decât zece minute.

În clipa în care ajunseră de partea cealaltă a zidului, Sebastian își aruncă bastonul. La auzul acelui zgomot, ea se răsuci, crezând că se împiedicase din nou, dar el îi prinse fața între palme și o sărută. Era sărutul unui bărbat flămând, și Abigail se topi în ardoarea lui. Își duse mâinile în sus pe pieptul lui, pe sub manta, și simți tresărirea puternică și iute a inimii lui Sebastian își încolăci brațul în jurul taliei ei și o trase spre el, aproape brutal. Ea oftă de plăcere. O, da! Abigail știa ce își dorea și ce își dorea se afla chiar în brațele ei.

– Mi-ai lipsit, murmură el. Mai mult decât aș putea să descriu în cuvinte.

– Și tu mie. Abigail își apăsă buzele pe obrazul lui.

– Chiar și cu atențiile cu care te-a distrat lordul Atherton?

Abigail izbucni în râs și îl trase ușor de lavalieră.

– Ce se presupune că trebuia să fac, să îl dau afară? Dacă și-l dorea Penelope?

Buzele lui se arcuiră în zâmbetul acela molcom.

– Din partea mea, îl poate avea.

– Și din a mea, șopti ea și îi atrase gura spre a ei pentru un alt sărut.

Nu mai aveau decât un moment sau două. Oricine s-ar fi plimbat prin pădure – sau grajduri – i-ar fi văzut înlănțuiți de parcă îi durea să se despartă. Poate că îi durea; când Sebastian ridică fruntea și își lipi obrazul de tâmpla ei, Abigail se strânse și mai tare în îmbrățișare. Un alt minut, o altă secundă... Era lacomă, voia să fure atâtea secunde câte putea în cazul în care mai urmau două săptămâni până la următoarea îmbrățișare.

Sebastian se îndepărtă de ea fără tragere de inimă.

– Ți-am adus un cadou. Scoase o cutiuță din buzunarul de la haină.

Abigail trase de panglică, o deschise și zăbovi cu privirea la un pandantiv mic cu o camee Wedgwood pe un lănțișor de aur.

– Este minunată, spuse ea cu un oftat. O, îți mulțumesc!

El zâmbi – un zâmbet larg, sincer, poate primul pe care îl văzuse vreodată Abigail pe chipul lui.

– Nu am fost niciodată mai fericit să ofer un cadou, spuse el înainte să o mai sărute o dată, blând și delicat de data asta.

Abigail se gândi cu bucurie amețitoare că era sărutul unui bărbat îndrăgostit.

– Hm!

Abigail tresări, iar Sebastian se întoarse. Mama stătea pironită pe cărare chiar lângă ei cu Milo cuibărit în brațe. Zâmbetul îi era plăcut, dar aspru, o expresie pe care Abigail nu o mai văzuse la nimeni.

– E minunat să vă revăd, domnule Vane, spuse mama. Mă gândeam că poate v-ați pierdut.

– Nu, doamnă Weston. Vă admiram trandafirii.

Mama ei privi trandafirii care se cățărau pe zidul din spatele lor. Abigail profită de atenția ei distrasă ca să strecoare la loc în cutie cameea și apoi s-o bage în buzunar. Bănui că vizita se încheiase și avu dreptate, pentru că doamna Weston rămase cu ei și răspunse la întrebările lui Sebastian despre plante și amenajarea grădinii, lăsând-o pe Abigail în urma lor. Nu se supără. Cutiuța

din buzunarul ei era dovada certă că nu se înșelase în privința lui Sebastian și a dorințelor inimii ei.

Abigail știa că pur și simplu totul avea să meargă ca pe roate.

Capitolul 19

Invitația de la Stratford Court prin care erau poftiți la cină provocase agitație la Hart House. Mama fusese cât se poate de bucuroasă. Îi trimisese un bilet lui *papa* care era plecat la Londra cu treburi că trebuia să se întoarcă numaidecât ca să ia cina cu contele și cu contesa. Îi spusese lui James că avea să îi însoțească indiferent de ce alte planuri își făcuse. Penelope, vicleana profitoare, ceruse să i se cumpere o rochie nouă și pantofi noi și i se permisese de îndată să plece la Richmond ca să le comande. Prea prinsă în reveriile ei fericite, Abigail abia dacă observase invitația.

– Nu pari surprinsă, Abby, spuse mama ei, zâmbitoare.

– Nu, lordul Atherton a vorbit despre asta când ne-am întâlnit cu el zilele trecute.

Ochii mamei se făcură mici și gânditori.

– Nici nu pari extrem de încântată.

– O, sunt sigură că o să fie minunat.

Mama o studie o vreme, apoi merse să închidă ușa. Se întoarse, se așeză lângă Abigail pe divan și îi luă din mâini cercul de brodat.

– Ce s-a întâmplat între tine și domnul Vane ieri?

– Ne-am plimbat prin grădină și am vorbit.

– Parcă pluteai când a plecat.

Abigail zâmbi. Nu se putea abține.

– Sunt îndrăgostită, mamă.

O linie subțire apăru pe fruntea mamei.

– De lordul Atherton?

– Este fermecător și foarte chipeș, răspunse ea, dar nu este bărbatul pe care îl iubesc.

Mama ei oftă.

– Vane nu a vorbit cu tatăl tău.

– Nu, dar *papa* a spus că o să-mi respecte alegerea.

– O să țină cont de dorințele tale, o corectă mama ei. Există câteva argumente serioase împotriva domnului Vane.

– Dar sunt și explicații solide.

Mama ei își apăsă degetele pe frunte.

– Mi-e teamă să întreb.

– Nu vrei să fiu fericită? Se ghemui mai aproape de ea. Mamă, este un om bun. Este un erou de război! E adevărat că tatăl lui a înnebunit, dar asta nu are nimic de-a face cu el. Și nebunia l-a mânat pe bătrânul domn Vane să dispară într-o noapte.

– Dar apoi ce i s-a întâmplat, dragă?

– Nu știe nimeni. Nimeni, repetă Abigail apăsat. Sebastian l-a căutat – de ce nu ar fi făcut-o?

Doamna Weston ridică o sprânceană, iar Abigail flutură mâna prin aer.

– Îi era de vreun folos să fie considerat un ucigaș? Să i se blocheze averea pentru că nu s-a putut dovedi moartea tatălui său? Nici măcar nu are vreun sens, mamă.

– Dar este o pată neagră și chiar una foarte îngrijorătoare, răspunse mama ei. Vrem să fii și în siguranță, și fericită, Abby. Și, din păcate, zvonurile, ca să nu mai vorbim despre motivele pentru care ar umbla după o fată cu zestre mare, nu sunt chiar în favoarea lui.

Abigail încleștă din dinți.

– Când l-ai cunoscut pe *papa* nu era decât un tânăr ambițios care citea cărți de drept în biroul tatălui său. Avea foarte puțin. Ce te-a făcut să riști și să îl accepți pe el?

– Nu începe, domnișoară!

Acela era tonul de avertizare. Abigail dădu înapoi. Voia sprijinul mamei, nu să se certe cu ea.

– Mi-ai spus mereu că sunt foarte cuminte. Am mai întâlnit și înainte bărbați frumoși, vânători de avere și pungași și nu m-am lăsat influențată de lingușeala lor. De ce nu ai încredere în mine și acum?

Mama îi răspunse după un lung moment de tăcere:

– Presupun că e mai ușor să am încredere când îi refuzi. Sunt mai puține lucruri pe care le riști. Oftă. O, Abby, chiar vreau să fii fericită! Dar domnul Vane trebuie să se dovedească demn de tine. Dacă nu poate... Mai bine o inimă frântă acum decât o viață întreagă de regrete. Se ridică. Nu există motive să te grăbești. Trebuie să mă duc să îi răspund lui Lady Stratford.

Abigail clătină din cap când mama ei plecă. Era mai bine așa decât un refuz direct, dar mai puțin decât sperase.

Măcar Sebastian acceptase să ia parte la cina oferită de lordul Stratford. Nici nu voia să se gândească la cât de ciudată putea să fie cina aceea fără el.

Cu sentimente îndoite, Sebastian o luă în sus pe drumul cândva familiar care ducea la Stratford Court.

Pe de o parte, urma să o vadă pe Abigail. De la ultima lor despărțire și logodna informală, numărase orele până la următoarea lor revedere. Nu o mai văzuse din ziua aceea glorioasă din grădina de la Hart House, chiar dacă se plimbase zilnic pe lângă cărările ei preferate din pădure. Invitației făcute de Benedict nu putea să îi mulțumească decât pentru că avea să o revadă.

Pe de altă parte, nu avea nici o îndoială că lordul Stratford va fi la fel de amabil pe cât fusese la ultima lor întâlnire din urmă cu șapte ani când Sebastian șchiopătase în cârje și clocotise de mânie pentru pământurile de lângă râu. Numai gândul la răspunsul dat de conte îi înțepenea șira spinării și îi încleșta maxilarul. Dacă Stratford avea să îl provoace...

Dacă Stratford avea să îl provoace, el nu va face nimic. Nu mai era tânărul mânios de pe vremuri. Nimic din ce va spune sau va face Stratford nu îi putea strica seara. Se forță să își relaxeze umerii când își scoase haina și i-o înmână majordomului. Abia dacă văzu unde îl conduse lacheul când vocea ei îi răsună în urechi. Și o auzi în clipa în care păși în salonul principal. Ea se întoarse când intră Sebastian și îi zâmbi atât de frumos, încât el se gândi că merita să înfrunte o sută de conți Stratford doar ca să o vadă.

Totuși, era ciudat să întâlnească întreaga familie după atâția ani. Lady Stratford, la fel de subțire și de distantă precum și-o amintea, îl trată ca pe un adevărat străin. Lady Turley – pe vremuri

Lady Elizabeth Lennox – fu rezervată, dar grațioasă și recunoscu în treacăt că se cunoscuseră cândva; pe soțul ei, vicontele Turley, nu îl cunoștea. Lady Samantha îi zâmbi cu un licăr de jenă în privire. Cu amintirile reîmprospătate în urma confidențelor pe care i le făcuse lui Abigail, Sebastian îi vorbi politicos, apoi continuă. Benedict îi strânse mâna în modul cel mai fermecător și condescendent posibil. Iar lordul Stratford...

Contele îl privi de-a lungul nasului proeminent, coroiat. Sebastian făcu o plecăciune și ignoră disprețul din ochii lui scânteietori, apoi, după un moment, Stratford făcu o mișcare care se putea numi plecăciune. După aceea, îi întoarse spatele și plecă, ceea ce îi conveni de minune lui Sebastian. I se alătură lui James Weston care le amuza pe tinerele domnișoare cu o poveste despre ultima lui călătorie la Londra, în care era vorba despre o cântăreață de operă și un câine care scăpase pe scenă în timpul ariei ei.

La cină fu așezat între doamna Turley și doamna Weston. Abigail se afla într-un capăt, aproape de Lady Stratford și de Benedict, unde nu putea să o vadă din cauza fructierei enorme așezate în mijlocul mesei. Refuză să se lase tulburat și își petrecu vremea discutând cu doamna Weston, care îi dădu toate detaliile despre dresajul lui Milo. În cele din urmă, era o seară mai plăcută decât se așteptase. Abia după cină lucrurile începură să se înrăutățească.

– Ce să facem? întrebă Benedict după ce se retraseră cu toții în salonul de recepție.

Spre imensa ușurare a lui Sebastian, domnii nu rămaseseră mai mult de un sfert de oră în sala de mese ca să bea coniac. Cu excepția câtorva comentarii malițioase din partea contelui, totul se petrecuse destul de repede.

– Să jucăm cărți, sugeră lordul Turley.

– Să spunem ghicitori, zise soția lui.

– Poate să dansăm puțin, propuse jovial Benedict.

– Asta ar fi splendid, spuse mama lui cu un zâmbet regal. Se întoarse spre doamna Weston. Aveți ceva împotrivă dacă dansează tinerii, doamnă Weston?

– Absolut nimic!

– Minunat! Benedict își frecă mâinile. Elizabeth, ne cânți ceva?

– Nu sunt și eu invitată la dans? Ea râse și își puse mâna pe pântece. La cină anunțase că aștepta primul ei copil.

Benedict rânji.

– Dacă nu cânți, va trebui să o fac eu și va fi o mare tragedie pentru toată lumea.

Sora lui îl lovi ușor cu mâna.

– Foarte bine. Pentru tine... și ca să salvez urechile tuturor.

Benedict se întoarse, dar Sebastian intuise deja ce urma să se întâmple. Trei tinere domnișoare erau acolo: Abigail, Penelope și Samantha. Mai erau patru domni care puteau dansa: Benedict, James Weston, lordul Thurley și însuși Sebastian. Poate că Benedict nu o făcuse intenționat, când sugerase să danseze, dar Sebastian nu credea să existe vreo activitate care să îl dezavantajeze mai mult. Și lucrul pe care și-l dorea cel mai puțin era să vadă cum Benedict urma să o ia de mână pe Abigail și să danseze cu ea în timp ce el rămânea jalnic pe margine. Urma să danseze cu Abigail în seara aceea chiar dacă își va distruge genunchiul pentru totdeauna. Făcu o plecăciune în fața lui Abigail.

– Îmi oferiți primul dans, domnișoară Weston?

Se lăsă o tăcere consternată în încăpere. Sebastian o ignoră și o fixă cu privirea pe Abigail. Ochii ei se măriră, apoi un zâmbet luminos și încântat îi înflori pe chip.

– Bineînțeles, domnule. Își puse mâna într-a lui, iar el îi întoarse zâmbetul.

– Lady Samantha, îmi faceți onoarea? James Weston se înclină în fața doamnei care părea încremenită. Murmură ceva în semn de încuviințare, chiar dacă înainte o privi repede pe mama ei.

Benedict își reveni repede.

– Domnișoară Penelope. Făcu o plecăciune galantă. Dansați?

– Cu mare plăcere, domnule.

Sebastian nu își imaginase niciodată că Penelope va vorbi atât de blând cu Benedict, dar uită de toate când se îndreptă cu Abigail spre locul unde aveau să danseze. Fratele ei și Lady Samantha se aflau lângă ei și îi despărțeau de Benedict și de Penelope – nu că ar fi contat pentru Sebastian. Cu multă vreme în urmă, îi plăcuse foarte mult să danseze și în seara aceea avea să danseze cu Abigail. Putea să își facă apariția lângă el și Napoleon, că lui Sebastian nu i-ar fi păsat. La nici trei pași de el, Abigail îi zâmbi, cu ochii ei cenușii care străluceau ca stelele.

Primii pași fură puțin nesiguri; nu mai dansase de foarte mult timp. Dar Abigail sugeră subtil sensul, iar Sebastian începu să își amintească: asta însemna să te simți normal. Așa era când uita de piciorul lui schilodit și se lăsa cuprins de bucuria de a dansa cu o femeie.

Se termină mult prea repede. Frumos îmbujorată de la dans, Abigail făcu o reverență. El se înclină la rândul lui și își zâmbiră. Putea să jure că știa ce gândea Abigail – „dansezi mult prea bine ca să fii infirmul care zici că ești" – și avea dreptate. Genunchiul stâng îl durea, dar nu mai mult decât îl durea după o plimbare mai lungă prin pădure. Nici măcar nu se compara cu emoția de a-i face pe plac. Chiar mai dansă o dată, cu Penelope, din moment ce Benedict o invitase la dans pe Abigail. Mai trebuia să danseze încă o dată cu Abigail de îndată ce partenerii aveau să se schimbe și nu îi păsa decât de acel lucru.

După dans, doamna Weston își chemă fiicele la o discuție în privat. Sebastian profită de ocazie ca să își întindă discret piciorul. Știa că se anchiloza după exercițiu dacă îl îndoia, așa că se plimbă prin cameră.

Benedict îl întrerupse.

– Aș vrea să discut cu tine, spuse el cu un glas scăzut.

– Altă dată, domnule. Ochii lui Sebastian erau ațintiți spre Abigail. Doamne, Dumnezeule, se simțea mai vesel și mai plin de viață, cum nu mai fusese de ani buni. Se simțise în al nouălea cer când o ținuse în brațe și arătase că putea să danseze ca un om normal. Dar privirea din ochii ei îi făcea inima să tresalte. Aproape că voia să îi mulțumească lui Benedict: cina fusese a o idee al naibii de inspirată, iar dansul fusese și mai și.

– Domnișoară Weston, spuse Lady Stratford cu vocea ei distantă și senină. Ne faceți onoarea de a cânta un cântec? Mama dumneavoastră mi-a spus că sunteți o pianistă desăvârșită.

– Sunt convinsă nu nimeni nu ar putea să depășească minunatul talent al lui Lady Turley, spuse Abigail cu un zâmbet pe care i-l adresă doamnei. Dar aș fi încântată să vă cânt. Se ridică și se îndreptă spre pian.

– Acum, Sebastian, mormăi Benedict.

Sebastian îl privi pe prietenul lui de altădată.

– Nu poate să aștepte, domnule?

Benedict ridică bărbia, în ochii lui se aprinse o provocare.

– Nu.

Sebastian o mai privi o dată pe Abigail când se așeză la pian. Lady Samantha o însoți și îi puse sub priviri partiturile. Ar fi preferat să o asculte cântând decât să audă ce avea să de spus Benedict, dar nu voia să iște o scenă. Nu îl va ajuta să își atingă celălalt scop din seara aceea și anume să o convingă pe cea mai mare dintre domnișoarele Weston ce soț potrivit avea să fie el.

– Foarte bine.

Benedict îl conduse într-un salonaș verde, în care Sebastian își aminti că mai fusese o dată.

– Bătrânul Samwell ne-a certat aici, spuse el fără să se gândească atunci când îl aminti pe intendentul din urmă cu douăzeci de ani al contelui. Pentru că am furat portocale din oranjerie.

Benedict îndurase cearta cu fața spre portretul unui strămoș al familiei Stratford din perioada Stuarților cu un aer ușor amuzat, ca și când tirada intendentului i se părea la fel de plictisitoare ca lui Sebastian. Și, de îndată ce Samwell încheiase, Sebastian și Benedict începuseră să chicotească.

– Poftim? Benedict se încruntă la el, apoi privirea îi sclipi în clipa în care își aminti scena menționată de Sebastian. A, da. Acum mult timp.

Sebastian privi prin cameră. Același strămoș Stuart îi rânjea de pe perete.

– Nu s-a schimbat deloc. Se întoarse cu fața spre Benedict, care, cu siguranță, se schimbase. Despre ce dorești să discutăm, domnule?

– Nu avem despre ce să discutăm. Expresia lui Benedict deveni mai calmă și mai aspră. Am vrut pur și simplu să îți aduc la cunoștință că am de gând să mă însor cu Abigail Weston.

Sebastian aproape că zâmbi.

– Am ratat anunțul la cină?

– Nu i-am cerut încă mâna, dar intenționez să o fac.

Pe vremuri ar fi râs. Se gândi să facă același lucru chiar dacă nu binevoitor.

– Pari foarte convins că va și accepta.

– Am motive să fiu convins. Zâmbetul lui Benedict strălucea de fericire.

– Da?

Sebastian se rezemă pe baston și ridică din sprâncene. Care sunt acestea? Se simțea neînfricat și plin de încredere în seara aceea. Abigail nu îl va accepta pe Benedict; era îndrăgostită de el. Și el era îndrăgostit de ea. Cu nepăsare, reducea fiecare obstacol, fiecare argument avut vreodată împotriva căsătoriei. O cunoștea așa cum Benedict nu avea să o cunoască niciodată. Știa ce îi făcea inima să bată cu mai multă putere și ce o făcea să râdă. Știa ce o impresiona și ce o înfierbânta. Era un idiot dacă lăsa să îi scape șansa de a ajunge la fericirea adevărată pentru totdeauna. Știa – *știa* – că dacă Abigail trebuia să aleagă între ei, îl va alege pe el. O parte din el își dorea cu ardoare să îi ceară mâna în seara aceea doar pentru ca Benedict să își primească pedeapsa binemeritată.

Benedict îl luă în râs.

– Trebuie să mai întrebi? Nu crezi că se potrivește de minune aici?

– Tatăl tău nu o poate cumpăra, Ben, spuse Sebastian.

Chipul celuilalt bărbat se întunecă.

– Cum îndrăznești să sugerezi una ca asta?!

– Nu? Tu ai fost cel care a invitat-o aici. Să vadă ce casă frumoasă i-ai putea oferi ar putea, desigur, să conteze la un moment dat în viitor.

– Invidia nu ți se potrivește. Benedict scoase un oftat și îl privi plictisit.

Sebastian ridică din umeri.

– Nu. Nu este invidie. Știu că nu pot să îi ofer altceva decât pe mine însumi. Doar ea poate să decidă dacă este de ajuns.

– Să fiu al naibii dacă o face.

Își ridică sprâncenele.

– O s-o facă altcineva pentru ea?

Benedict se înroși.

– Voiam să spun că nu o să te aleagă pe tine, Bastian.

Cumva porecla din copilărie tăie mai adânc decât orice altceva îi putea spune Benedict. Sebastian inspiră adânc ca să își revină. Benedict păru să își dea seama un pic prea târziu de ce spusese.

Se întoarse cu spatele și se îndreptă spre ușă. Nu făcu decât câțiva pași că ușa se deschise și contele de Stratford intră în încăpere.

– Ei bine, Vane, a fost o paradă frumușică.

Sebastian nu știa la ce se referea contele, așa că nu îi răspunse. Însă nu putea să oprească încordarea instinctivă din mușchii lui. Contele de Stratford fusese o ființă de temut în urmă cu douăzeci de ani, iar aura amenințătoare nu îi dispăruse foarte mult de atunci. Chiar și Benedict se opri și se îndreptă de spate.

Stratford își încrucișă mâinile la piept și își plecă fruntea.

– Un dans schilodit! Ar câștiga mila doamnelor, dar nimic mai mult.

– Nu am vrut niciodată mila nimănui.

– Nici când ai venit să mă implori să îți returnez ce îmi vânduse legal tatăl tău?

Ochii lui Stratford străluciră cu dispreț.

Sebastian avea să regrete vizita aceea până la sfârșitul vieții lui. Fusese înnebunit de durere, abia dacă împlinise douăzeci și trei de ani, și avea cu un genunchi sfărâmat și un tată care aiura despre demoni care încercau să îl omoare. Îl *implorase* pe conte să reevalueze vânzarea pentru că avusese impresia că, dacă rezolva problema acea din viața lui, și restul s-ar fi îndreptat.

– Nu era în toate mințile când a semnat documentul acela, și ați știut prea bine lucrul acesta.

Stratford îi aruncă o privire exagerat de uimită.

– Cum aș fi putut să știu?

– Cincizeci de lire pentru mai mult de treizeci de hectare de pământ bun.

Contele zâmbi cu cruzime.

– I-am oferit o sută de lire. A insistat că mai mult de cincizeci era prea generos.

Sebastian se simțea încordat ca un arc. Mâna i se strânse cu putere pe mânerul bastonului.

– Cât de cinstit ați fost să acceptați atât de ușor!

Stratford ridică din umeri.

– De ce să las o astfel ocazie să se ducă pe apa sâmbetei?

Sebastian își plimbă privirea de la tată la fiu. De câte ori nu empatizase cu Ben pentru purtarea rece și calculată a tatălui său?

Nici măcar în clipa aceea, Benedict nu trăda vreun semn de împotrivire. Rămase neclintit și asculta, cu gura strânsă și o expresie distantă pe chip.

– Nici nu m-aș fi așteptat la altceva de la dumneavoastră, domnule.

– Sugerez să îți iei definitiv la revedere de la domnișoara Weston în noaptea asta. Benedict a adus-o aici ca să-mi ceară permisiunea și am de gând să i-o dau. Îl privi pe fiul lui. Zestrea ei este acceptabilă și sunt de acord că e destul de frumoasă. Dacă o vrei, poți s-o ai. Mă aștept să închei afacerea într-o săptămână.

– Tată, spuse Benedict cu vocea joasă.

Ceva din glasul lui trezi amintiri îndepărtate: Ben care se plângea că tatăl lui era imposibil de mulțumit. Ben care își făcea griji pentru pedepsele inevitabile, dacă nu se ridica la înălțime. Ben care rămânea cu vânătăi și tăcut după aplicarea pedepselor. Sebastian îl urâse pe conte în toți anii aceia – încă îl mai ura –, dar în clipa aceea îl privi pe Ben și se întrebă de ce continua să suporte abuzurile lui. Dar poate că Benedict semăna mai mult cu tatăl lui decât își imaginase. La urma urmei, când Sebastian îi spusese ce făcuse Stratford, Benedict îi luase partea tatălui său cu atâta neclintire și nu îi mai vorbise lui Sebastian timp de șapte ani.

Se înfurie, și nu era prima dată. Benedict nu avea de ales decât să se supună tatălui său ca un băiețel, dar era deja bărbat. Sebastian voia să îl pocnească în față pe Benedict pentru felul indiferent în care vorbise despre căsătoria cu Abigail, dar îl înfurie peste măsură remarca nepăsătoare a contelui că dacă fiul lui și-o dorea, putea să o aibă. Nu era doar o simplă moștenitoare și nu era a lui Stratford ca să o adjudece.

– Foarte bine, Ben. Acum nu mai ai nevoie decât de acordul ei. Se uită iute spre conte. Mă aștept să fie mai ușor să o obții pe ea decât a fost vreodată să obții bunăvoința tatălui tău.

– Șobolan impertinent! Nu îi vorbi așa fiului meu. Stratford îi se uită furios la Benedict. O să accepți asta de la un schilod nebun? Ce fel de bărbat ești?

– Acum pleacă, spuse Benedict printre buzele albe ca varul.

Sebastian încuviință din cap.

– Îmi păstrez urările de bine pentru clipa în care voi vedea anunțul în ziare. Se îndreptă spre ușă.

– Călătorie sprâncenată, mormăi Stratford.

În timp ce Sebastian trecea pe lângă el, Stratford se întoarse și se opri în drumul lui. Dorind să scape de prezența nocivă a contelui fără să dea frâu liber mâniei lui, Sebastian nu fu destul atent ca să observe unde se afla. Bastonul i se prinse de pantoful lui Stratford exact când își sprijini greutatea pe piciorul lui bolnav – și când Stratford își smuci piciorul într-o parte, vârful bastonului alunecă pe podeaua lustruită. Sebastian încercă să își mențină echilibrul, dar era prea târziu; se prăbuși pe genunchiul rănit și reuși să își întindă mâinile la timp ca să nu aterizeze complet cu tot corpul în față.

Crezu un timp că avea să leșine de durere. Părea și mai rău decât atunci când fusese împușcat prima dată, și fu pe punctul să vomite din instinct. Aproape că își mușcă limba până la sânge ca să-și stăpânească un urlet de agonie. Era tot ce putea să facă ca să se țină în mâini și pe genunchi în timp ce fiecare nerv tremura de durere.

Apoi auzi vag vocea contelui.

– Și stângaci, spuse Stratford cu un ușor dispreț. Ești nebun de legat dacă tu crezi că o femeie te-ar alege pe tine în locul fiului meu, Vane. Plecă și cu o lovitură ușoară din picior îi azvârli departe bastonul pe podea.

Iisuse! Trebuia să plece de acolo. Până la urmă, fusese o greșeală că venise. Tot ce recâștigase cât se abținuse și își înfruntase torționarul – și dansase cu Abigail – fusese șters de ideea de a zăcea cu grețuri pe podea. Sebastian scrâșni din dinți, își ridică fruntea și se rugă să revină pe picioare de unul singur. Dacă trebuia să se târască din Stratford Court... o va face, dar va fi chinuitor. Încet și cu grijă, își aduse piciorul bun în față. Greața îi cutremură din nou stomacul în clipa în care fu nevoit să își sprijine toată greutatea pe genunchiul lovit. Se opri ca să inspire adânc și se pregăti pentru ce avea să urmeze...

O mână se întinse în fața lui. Benedict, alb ca varul și sumbru, se aplecă spre el.

– Nu are nevoie de ajutorul tău, Benedict, spuse Stratford din partea opusă a încăperii, unde își turna ceva de băut. Nu are nevoie de ajutorul nimănui. Mizantropul de la Montrose Hill!

Sebastian privi în sus spre Benedict. Nici unul din ei nu spuse nimic. Sebastian își ridică ușor mâna și o luă pe cea întinsă de Benedict. Îl trase hotărât și îl ajută să se ridice, apoi îi dădu bastonul. Sebastian îi răspunse cu o plecăciune ușoară din cap și își aranjă bastonul pe partea piciorului rănit. Genunchiul zvâcnea de parcă un cuțit încălzit la roșu era implântat în el, dar refuză să scoată vreun sunet de durere. Încet și prudent, se întoarse și se asigură că bastonul era ferm așezat în fiecare clipă.

– Pari puțin bolnav, Vane. Contele sorbi din băutură. Îndrăznesc să spun că pleci devreme. Ce păcat.

Iar în clipa aceea era dat afară. Nu era loc de interpretări în cuvintele lui Stratford. Se întrebă dacă suporta să revină în salonul principal ca să își ia la revedere de la Abigail, dar hotărî că nu, pentru simplu motiv că avea să se umilească singur dacă va leșina.

– Vă mulțumesc, Lord Stratford, spuse el în timp ce încă se lupta cu valurile de greață, pentru o cină extraordinară. Vă rog să îi transmiteți complimentele mele lui Lady Stratford. Apoi se întoarse din nou. Lord Atherton. Făcu o plecăciune și strânse iar din dinți din cauza chinului ce revenea.

Fiecare pas pe care îl făcea spre ușă era o agonie, dar preferă să șchiopăteze ca un infirm decât să meargă mai repede și să cadă din nou. Părăsi salonul verde și simți o răbufnire de ușurare, urmată imediat de groaza că trebuia să ajungă până acasă în starea în care era. Doamne, Dumnezeule, nu avea să reușească niciodată. Montrose Hill putea la fel de bine să fie și pe lună. Era cale lungă până la râul pe care trebuia să îl traverseze cu barca, apoi trebuia să meargă pe jos aproape cinci kilometri sau mai mult ca să ajungă acasă. Se opri în holul principal și încercă să își adune gândurile. Mai era vreo alternativă?

– Domnule Vane? Tonul curios al lui Penelope Weston păli când văzu chipul lui Sebastian. O, Doamne, murmură ea. Arătați groaznic!

El strânse din dinți și încercă să schițeze un zâmbet.

– Vă mulțumesc.

– Nu, vreau să spun că păreți bolnav. Îi atinse brațul. Veniți să luați un loc.

El ridică o mână.

– Nu, eu... eu plecam acasă. E timpul să îmi iau rămas-bun.

Penelope îi aruncă o privire scrutătoare.

– Lăsați-mă să o chem pe Abigail. Sunteți alb ca varul...

– Nu! Își strânse mâna ridicată într-un pumn și se sili să coboare vocea. Vă rog, nu. După cum ați spus... sunt bolnav. Nu o chemați.

Privirea lui Penelope se îndreptă spre mâna lui încleștată pe baston. Apoi privi în sus, peste umăr, și Sebastian auzi murmurul vocii contelui. Nu putu să nu se uite înapoi – ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie văzut de conte epuizat și înfrânt – și se îndreptă și mai mult din spate când întoarse privirea. Ochii caustici ai lui Stratford se ațintiră asupra lui o ultimă dată înainte să se întoarcă și să plece spre salonul de recepții, dar Benedict rămase acolo. Privirile li se întâlniră pentru un moment. Benedict șovăi, părând chinuit, apoi îl urmă pe tatăl lui.

– Nenorocitul ăsta lipsit de maniere, murmură Penelope lângă el. Urmări plină de răutate retragerea lui Benedict. Privirea i se întoarse la Sebastian. Nu vi s-a făcut rău, nu-i așa, domnule Vane? Doar *ați căzut*. Iar el... Se opri. Lăsați-mă să vă ajut dacă nu vreți să o chem pe Abigail.

Sebastian reuși să încuviințeze din cap. Se putea să nu reușească fără ajutorul ei.

– Doar până afară.

Reușiră cumva să ajungă pe scări jos. Penelope o luă grăbită înainte și îl puse pe lacheu să deschidă ușa când Sebastian ajunse în dreptul ei. El traversase cărarea cu pietriș când ea îl prinse din urmă însoțită de servitorul tatălui ei.

– Adam o să vă ajute să ajungeți acasă, anunță ea. Și dacă vă împotriviți, alerg înăuntru și îi spun surorii mele cât de grav rănit sunteți.

Sebastian aproape că refuză, dar își aminti cât de departe era de la ponton până acasă la el. Mai clătină o dată din cap.

– Vă mulțumesc, domnișoară Weston.

– Nu știu de ce nu mă lăsați să îi spun lui Abigail, adăugă ea ușor. Este o infirmieră foarte bună, foarte răbdătoare și înțelegătoare. Și nu este vina dumneavoastră...

– Vă rog să nu... o întrerupse el.

Nu astă-seară. Nu în seara aceea în care dansase cu ea ca un om sănătos. Nu cât timp ea mai era la Stratford Court, unde contele putea să împroaște cu și mai mult noroi reputația lui. Trebuia să se adune și să își recapete calmul înainte să o revadă.

– Sănătatea mea nu prea este treaba dumneavoastră.

– Nu, dar să o mint pe sora mea este, sublinie ea.

Adam aduse barca. Sebastian se sili să se miște, șchiopătă pe ponton și reuși să se lase în barcă fără să dea afară ce mâncase la cină. Transpirând și gâfâind, o privi pe Penelope care se uita la el îngrijorată.

– Noapte bună, domnișoară Weston. Vă mulțumesc.

Penelope așteptă până ce barca ajunse la câțiva metri de ponton înainte să strige după el.

– Știți că nu o să puteți să i-o ascundeți prea multă vreme. Sunt cel mai nepriceput om din lume când e vorba de păstrat secrete.

Sebastian știa. Fără îndoială că îi va spune lui Abigail înainte ca noaptea să se sfârșească, mai ales dacă Benedict îi va cere mâna. Ura de pe fața lui Penelope când îl privise pe Benedict plecând fusese puternică și evidentă. Dar singurul lucru pe care și-l dorea Sebastian era ca Abigail să nu îl vadă în starea în care era la un pas de a fi copleșit de suferință. Își apucă genunchiul cu ambele mâini, ca și cum putea să stoarcă într-un anume fel durerea din el, atât de tare că degetele îi trosniră. Nu reuși decât să dea din cap la ultima avertizare venită de la Penelope. Abigail avea să afle toată povestea, dar ea – și părinții ei – nu puteau să îl vadă în halul în care era.

– Să chem un doctor, domnule? întrebă Adam în timp ce vâslea.

Sebastian clătină din cap în semn că nu.

– Fratele meu mai mare a fost la Waterloo, spuse servitorul după un moment de tăcere. S-a întors acasă fără un braț. Nici el nu a vrut vreodată un doctor. Abia dacă a ajuns preotul la timp.

Mai vâsli puțin. Mama a jurat să mă bată dacă refuz vreodată să primesc un medic chemat pentru mine.

– Sper că nu o vei trimite după mine, spuse Sebastian și încercă să respire pe nas ca să își calmeze greața.

– Sigur că nu. Mă gândeam doar că domnișoara Weston îmi amintește de mama uneori. Bună și grijulie, dar nu se teme niciodată să spună ce gândește și să facă ce vrea.

Gândul că Abigail avea să îl ia la bătaie aproape că îl făcu să râdă. Fundul bărcii scârțâi în clipa în care ajunseră pe malul opus, și lui Sebastian i se tăie respirația când genunchiul lui se izbi de o latură. Adam sări din barcă și o trase mai la mal, după care îi întinse mâna lui Sebastian. El i-o luă cu recunoștință și reuși să iasă fără să cadă.

– Trebuie să urc până acasă să aduc trăsura, îi spuse Adam. Vizitiul se aștepta ca familia să se întoarcă într-o oră sau mai mult. Se opri. Domnișoara Weston mi-a ordonat să vă duc până în fața ușii, domnule.

Sebastian încuviință din cap – era prea epuizat să protesteze. Îi va lua o eternitate să meargă până acasă, și nu era atât de nebun cât să se certe cu Adam. Se așeză pe o bancă de piatră aflată lângă locul de debarcare în timp ce auzea pașii slujitorului care se îndepărta pe pajiște.

Privi de partea cealaltă a râului. Stratford Court părea în noaptea aceea un castel cu ferestrele în flăcări. Abigail fusese atât de frumoasă, zâna lui în rochie verde pal.

Ei bine... nu chiar a lui. Poate niciodată a lui.

Poate că totul fusese în zadar. Stratford Court era o atracție minunată, și Benedict o putea face stăpână acolo. Poate că asta avea să o influențeze. Poate că părinții ei urmau să o convingă să îl accepte pe Benedict. Poate că el fusese prea multă vreme un mizantrop, prea multă vreme singur. Între ei exista o atracție naturală, pasională, dar poate nu era de ajuns. Poate că fusese nebun când își lăsase convingerile inițiale să se clatine – ea era menită să fie cu cineva mai bun. Doar pentru că atunci când era cu ea se simțea întreg nu însemna că Abigail nu aprecia un pretendent care era cu adevărat întreg. Poate că nu putea să se ia la întrecere cu Benedict nici dacă încerca.

Sebastian încleștă pumnul și își apăsă degetele pe frunte. Nu. Nu gândea limpede – durerea îi afecta starea de spirit și gândurile. Fata pe care el o știa și o iubea nu se va lăsa atât de repede și de complet orbită de titlul și de averea lui Ben cât să uite de orice altceva. Ea îl iubea, Sebastian o știa. Îi spusese că nu îl voia pe Benedict.

Dar se putea ca... părinții ei să nu fi simțit același lucru.

Își mișcă cu grijă piciorul. Fusese și mai bucuros că plecase de la Stratford Court când se gândi la ochii tăioși ai domnului Weston și la ambiția lui și mai mare. Domnul Jones îi va pansa genunchiul și într-o zi sau două avea să revină la normal; tot va șchiopăta, dar nu mai rău ca înainte. Fusese o dovadă de orgoliu nemăsurat când se gândise că era bine din nou, dar încrederea lui îi rămase de neclintit. Se va întoarce la Hart House și va pune tot ce avea la bătaie. Trebuia să știe direct de la Abigail, nu de la Benedict, dacă ea nu îl voia.

Capitolul 20

Abigail își dăduse seama că era ceva în neregulă când Sebastian părăsise camera însoțit de lordul Atherton și doar ultimul dintre ei revenise. Se îngrijoră și mai tare când Penelope, care se scuzase că merge să se aranjeze după cină, se întorsese în salon după ce lipsise foarte mult. Antipatia pe care sora ei o avea față de lordul Atherton și care păruse să se domolească în seara aceea, revenise în plină forță. Abigail nu ghicise motivul, dar fusese sigură că se întâmplase ceva între cei trei. Penelope nu mai adresase nici un cuvânt gazdei lor, iar veselia lordului Atherton pălise. Prinsă între îngrijorarea provocată de dispariția lui Sebastian și curiozitatea crescândă pentru starea de spirit sumbră a lui Penelope, Abigail așteptase cu înfrigurare sfârșitul petrecerii și răsuflă ușurată când părinții își luaseră în cele din urmă la revedere.

În timp ce îi însoțea spre trăsura care avea să îi ducă spre barca pe care urmau să treacă râul, Atherton o trase ușor spre el.

– Vă pot vizita mâine, domnișoară Weston?

– Hm? O, sigur, domnule.

Bărbatul zâmbi.

– Splendid. Sper că v-ați simțit bine la Stratford Court.

– Foarte bine, domnule, spuse ea cu un surâs distrat. Sper că domnul Vane nu s-a simțit foarte rău.

Lordul Stratford le spusese că Sebastian nu se simțise prea bine și fusese nevoit să plece mai devreme. Abigail se gândise că dansul agravase starea genunchiului lui mai mult decât o lăsase să vadă, din moment ce îi părăsise pe neașteptate și fără să își ia rămas-bun. Atherton o luă de mână ca să o ajute să urce în trăsura care îi aștepta. La auzul cuvintelor ei, degetele lui tresăriră.

– Sunt sigur că va fi bine.

– Dar ce trist că toate acestea s-au întâmplat la o petrecere. Abigail se scuturâ. Noapte bună, domnule.

– Noapte bună, draga mea domnișoară Weston. Se retrase și îi privi plecând.

– Ce seară extraordinară! *Papa* era extrem de exaltat. Asta înseamnă să trăiești, vă zic eu. Dragostea mea, ce părere ai despre șemineul din sala de mese? Ar trebui să îl înlocuim pe cel din oraș cu marmură roz?

Mama zâmbi.

– E mult prea mare pentru gustul meu, domnule Weston! Îți mulțumesc, dar sunt foarte mulțumită cu cel pe care îl avem acum.

El rânji strengărește.

– Cum spui tu, doamnă. Dar ce cină – ce gazde! Abby, draga mea, te-ai simțit bine?

– Da, *papa*, murmură ea.

– Foarte bine, spuse el și îi făcu cu ochiul. Chiar mă bucur să aud asta.

Abigail încercă din răsputeri să mai zâmbească o dată și o căută din priviri pe Penelope. Sora ei se retrăsese într-un colț al trăsurii și se uita pe geam. Când ajunseră la ponton, unde omul contelui îi aștepta ca să îi treacă de partea cealaltă a râului, Penelope se urcă în barcă, își încrucișă mâinile la piept și fu într-o stare de spirit foarte proastă de-a lungul scurtei călătorii pe râu spre locul

de debarcare de la Hart House. Se întoarse doar când *papa* întrebă iritat:

– Unde este Adam? I-am spus omului să ne aștepte.

– I-am dat eu ceva de făcut, *papa*. Iată-l că vine.

Papa oftă, dar o lăsă baltă. Totuși, Abigail prinse clipa în care Penelope schimbă în grabă un cuvânt cu Adam care se urcă repede în trăsură. Remarcă ușurarea de pe fața surorii ei după ce auzi cele spuse de Adam.

Ce Dumnezeu se întâmplase?

Din fericire, Penelope nu o lăsase să aștepte mult. Menajera abia dacă plecă după ce o ajutase să se pregătească de culcare, că Penelope se furișă în camera ei.

– Trebuie să îți spun ceva, zise Penelope fără vreo altă introducere.

– Grozav! Abigail îi arătă scaunul de lângă fereastră și își luă șalul. Unde ai fost în seara asta? Ai lipsit mult timp. Și ce ți-a spus Adam?

Sora ei ridică o mână, cu o expresie mai gravă decât văzuse Abigail vreodată pe chipul ei.

– Lasă asta. M-am dus să mă aranjez, dar când reveneam spre salon, l-am văzut pe domnul Vane pe coridor. Abby, abia dacă mai putea să meargă. Era încovoiat deasupra bastonului, fața îi era albă ca varul și am crezut că i se făcuse rău. Eu...cred că a căzut pe genunchiul lui bolnav.

– Poftim...?!

La exclamația ei, Penelope îi făcu un semn să tacă și privi neliniștită spre ușă.

– Mi-a jurat că se simțea bine, dar nu l-am crezut. În mod ciudat, lordul Stratford și lordul Atherton au ieșit exact în clipa aceea din camera care se afla în spatele lui. Evident că am presupus că vor sări să își ajute musafirul rănit, dar nu a făcut nici unul nimic. Amândoi s-au uitat la el și au plecat după aceea, în timp ce domnul Vane strângea balustrada ca să se sprijine și se târa de-a lungul ei.

– Dar Sebastian? exclamă Abigail. Cum a plecat?

– L-am trimis pe Adam să îl ajute. Nu a acceptat să te chem, adăugă Penelope când Abigail deschise îngrozită gura. Cred că nu a vrut să îl vezi așa.

– Dar de ce? Își acoperi gura cu mâna, simțind că i se face greață. Era și așa groaznică ideea că lui Sebastian i se făcuse rău și că plecase fără să își ia la revedere. Dar fusese rănit și o lăsase pe Penelope – nu pe ea – să îl ajute.

– Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că lordul Atherton sau tatăl lui i-au făcut ceva. Ochii lui Penelope se aprinseră. Nu doar că l-au văzut cum se chinuia să meargă, dar lordul Stratford părea aproape încântat de imagine. Probabil ai observat că este un bărbat foarte sever – nu mi-a plăcut nici măcar o secundă de el –, dar nu cred că i-a adresat domnului Vane nici măcar un cuvânt toată seara. Nu ți se pare ciudat?

Abigail tăcu. Era doar vina ei. Dacă nu era ea, Sebastian nu ar fi mers niciodată la Stratford Court și nu ar fi luat cina la aceeași masă cu omul care îl făcuse hoț și ucigaș. Probabil că se temuse de întâlnirea aceea – mai putea încă să audă ecoul furiei din vocea lui când îi povestise cum îi răspunsese lordul Stratford în clipa în care Sebastian își ceruse înapoi pământul –, dar venise totuși la cină. Și își pusese în pericol genunchiul ca să danseze cu ea. Dacă dansul îi slăbise genunchiul și îi provocase căderea? Putea să și-l imagineze pe lordul Stratford râzând la orice semn de slăbiciune sau neputință. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi când se gândi ce bucurie egoistă o cuprinsese în timp ce dansase cu ea, chiar dacă nu îi făcuse deloc bine.

– Și dacă aș fi în locul tău, nu aș mai accepta niciodată ca lordul Atherton să mă viziteze, continuă Penelope. Înainte să plece, a văzut și el cât de rău îi era domnului Vane. Nici măcar tu nu ai putea să ierți asta.

– Poftim? Abigail clătină din cap. Îmi face o vizită mâine. Dar Pen, ce a spus Sebastian?

Ochii surorii ei se îngustară.

– Vine mâine? De ce? Tu ai auzit ce-am spus? A văzut cât de rău îi era domnului Vane și nu l-a ajutat cu nimic. Un musafir pe care el l-a invitat!

– M-a întrebat dacă poate să îmi facă o vizită, și cum nu mi-ai menționat nici un motiv pentru care să nu mă văd cu el, am fost de acord. Abigail sări în picioare și începu să se plimbe. Trebuia să mă chemi indiferent de ce a spus Sebastian. Este atât de încăpățânat...

Penelope își duse genunchii sub bărbie și se uită o clipă pe geam.

– Ești îndrăgostită de el, Abby?

Un zâmbet cald și fericit apăru pe chipul lui Abigail la auzul acelor cuvinte.

– Da. Se duse la masa de scris și scoase cutia în care era așezată cameea. Mi-a oferit-o.

– O, este minunată! Penelope îi aruncă un zâmbet prefăcut. E chiar mai bine decât o carte.

Abigail se îmbujoră în timp ce mângâie cu degetul sculptura delicată.

– Da. Își aminti de sărutul pe care i-l dăduse odată cu cadoul, iar inima îi tresări de bucurie. Era îndrăgostită și, dacă nu greșea, și el era îndrăgostit de ea. Merg mâine la Montrose Hill, murmură ea cu degetul care zăbovea încă pe camee. Ar fi trebuit să o poarte în seara aceea. Trebuie să mă asigur că se simte bine.

Penelope o prinse de mână.

– Ce bine te-ai gândit! O să îi spun mamei că citești în seră...

Abigail clătină din cap.

– Ești o scumpă că vrei să minți pentru mine, dar cred că o să îi spun mamei unde mă duc.

– Ce? Abby, nu o să te lase niciodată să te duci...

– Oricum o să mă duc. Venise timpul să ia atitudine. Dacă Sebastian putuse să îl înfrunte pe lordul Stratford, și ea putea să își înfrunte părinții.

Din păcate, în ziua următoare planurile ei merseră prost de la bun început. Cu o sarcină după alta, mama ei o ținuse ocupată. De obicei era liberă să facă orice voia, dar în ziua aceea, mama ei păruse dornică să o țină cât mai aproape de ea și o pusese să pună flori proaspete în vazele din toată casa, să sorteze rufele, să scrie scrisori și chiar să își tundă părul. La început, acceptase

binevoitoare. Sigur avea să termine totul până după-amiază și să câștige bunăvoința mamei ei. Credea că vizita ei la Montrose Hill avea motive întemeiate și mama va fi perfect de acord să meargă însoțită de sora ei și de cameristă.

Dar orele zburau, și doamna Weston nu dădea semne că o va lăsa în pace. Abigail începu să se simtă nedreptățită când o ajută pe mama ei să își aranjeze bijuteriile. Marie, fata în casă a mamei, putea să o facă fără probleme.

– Acum pot să plec? întrebă ea când puse deoparte încă o brățară.

– Nu încă, draga mea. Mama ei zâmbi. Cred că e prea plină cutia. Unele din bijuterii sunt foarte vechi și nu cred că mi se mai potrivesc. Ridică un șirag de perle. Marie, pune-i asta lui Abigail. Așa. Își întoarse capul în timp ce fata în casă făcu ce îi spusese. Da, arată mai bine pe tine decât pe mine. E al tău, Abby.

– Mulțumesc, mamă. Își îndreptă mâna spre încheietoare.

– O, dar păstrează-l, dragă! exclamă mama ei. Bijuteriile nu sunt făcute să stea într-o cutie.

Abigail tăcu. Își dorea să poarte cameea de la Sebastian.

– Și ăștia. Merg de minune cu ochii tăi. Mama ei îi arătă o pereche de cercei cu ametist în filigran de aur. Cerceii ăștia cu opal i se potrivesc lui Penelope...

– Mamă, aș vrea plec la plimbare, reîncepu Abigail.

– Nu astăzi, spuse absent mama ei și continuă să își sorteze bijuteriile. Aș vrea să rămâi acasă.

– De ce?

Nu i se mai interzisese niciodată să plece de acasă. Afară, cerul era închis și nori amenințători se adunau deasupra. Poate că avea să plouă mai târziu și sigur planurile ei de a merge la Montrose Hill puteau să fie date peste cap.

– Pentru că așa vreau eu, Abigail.

Strânse din buze.

– Vreau să fac o vizită la Montrose Hill. Domnul Vane a plecat devreme ieri și vreau să mă asigur că se simte bine.

– Nu astăzi.

– Penelope ar veni cu mine dacă aș ruga-o și aș lua-o și pe Jane, insistă Abigail. Nu o să fie decât o vizită ca între vecini.

– Dacă domnului Vane îi este rău, cu siguranță nu vrea să te vadă. Dar o să îi trimit o oală de supă, niște portocale și, evident, urările noastre de bine.

Abigail își mușcă buza de supărare. Poate că trebuia să apeleze la tatăl ei. Da, așa era cel mai bine. Ar avea încă o șansă să vadă cât de decent era Sebastian. Era pe punctul să se scuze ca să meargă să îl caute când majordomul ciocăni în ușă.

– Lordul Atherton și Lady Samantha doresc să vă vadă, doamnă, anunță Thomson.

Mama ei se ridică într-o clipită din cale afară de încântată.

– Cât de minunat! Marie, termină tu aici. Thomson, sper că i-ai invitat pe musafirii noștri în salon.

– Da, doamnă.

– Foarte bine. Hai, Abigail, să nu îi lăsăm să aștepte. Se îndreptă spre ușă.

Și uite așa, șansa ei se risipise.

În salon, Abigail salută politicos și se așeză pe divan lângă mama ei. Nu avea chef de musafiri în ziua aceea, în parte din cauza dorinței de a merge să-l vadă pe Sebastian și în parte din cauza poveștii pe care i-o spusese Penelope cu o seară în urmă. Îl studie cu ochi critici pe lordul Atherton, în timp ce acesta vorbea și râdea cu obișnuita lui voie bună. Putea un bărbat atât de fermecător și de atent să întoarcă spatele unui prieten, unui oaspete? Dacă putea să se înjosească și să îl trateze așa pe Sebastian, trebuia să existe un miez de răceală în sufletul lui. Abigail acceptă că partea lui de poveste putea să fie diferită și că îi era greu să îl condamne pentru că își dorise să o apere pe sora lui, și nu pe prietenul lui. Dar inima și loialitatea ei erau de partea lui Sebastian și nu putea să țină în frâu dezaprobarea instinctivă față de lordul Atherton, care nu era atât de grozav pe cât își imaginase ea.

– Sunteți foarte tăcută astăzi, domnișoară Weston, spuse el după o vreme. Sper că sunteți bine.

Abigail se forță să schițeze un zâmbet.

– Da, foarte bine. Iertați-mă, sunt puțin obosită.

– Ca și mine, spuse Lady Samantha. Totul a fost minunat aseară, că nu am mai putut să adorm ore întregi după. Mă bucur foarte mult că ați venit la cină.

– Poate că o plimbare prin grădină ne va revigora, sugeră Atherton. Doamnă Weston?

– Desigur. Ochii tăioși ai mamei licăriră înspre Abigail. Aerul rece îți va face bine.

Abigail nu avu de ales, așa că zâmbi și își luă boneta. Se întâlniră pe terasă cu Penelope și cu Milo în lesă.

– Iată-te, remarcă mama. Milo trebuie să fie extenuat! Lasă-mă să îl iau eu, Penelope. Te poți plimba în grădină cu musafirii noștri și cu sora ta.

Penelope îi întinse lesa cu reticență. Abigail se întrebă dacă ieșise cu Milo afară ca să evite întâlnirea cu mama sau cu musafirii ei, dar iată că era și ea la fel prinsă ca Abigail. Sora ei îi aruncă o privire, apoi, în clipa în care ajunseră în grădină, făcu în așa fel încât să meargă alături de Lady Samantha și să nu îi lase lui Abigail de ales decât să se plimbe alături de lordul Atherton.

– Domnișoară Weston, murmură el. Speram să vă vorbesc între patru ochi.

– Suntem ca între patru ochi aici, domnule.

El le privi pe surorile lor care le-o luară înainte.

– Nu ați dori să îmi arătați Cărarea înmiresmată? Îmi amintesc că era foarte frumoasă.

Inima lui Abigail se strânse de frică.

– Există atât de multă frumusețe în lume. Găsesc de fiecare dată lucruri noi care să mă încânte aici în grădină.

– Îmi puteți face pe plac de data aceasta? Îi zâmbi fermecător.

Abigail suspină în sinea ei, dar își trecu mâna după brațul întins.

– Desigur.

Încercă să vorbească despre lucruri mărunte în timp ce se plimbau, dar îi era greu. Referirea la trandafirii cățărători îi trezise amintiri legate de sărutul pe care i-l furase Sebastian chiar lângă trandafirii roz. Fiecare comentariu despre pădurea care se ivea înaintea lor o făcea să se gândească la grotă și la plăcerile senzuale pe care i le oferise Sebastian. Renunță pur și simplu la discuție în clipa în care menționă norii care se adunau pe cer și ochii i se pironiră pe Montrose Hill, care se vedea de acolo.

Lordul Atherton îi observă neliniștea. Încetini pasul odată ajunși la marginea Cărării înmiresmate.

– Poate că nu ar trebui să ne mai continuăm plimbarea.

– Da, norii par destul de amenințători. Cred că va începe să plouă în curând. Dădu să se întoarcă, dar el o opri.

– Așteptați o clipă. Vreau să vă spun ceva. Se apropie la un pas de ea. Ești o fată încântătoare, Abigail.

Un semnal de alarmă îi sună vag în mine. Nu putea să fie ce credea ea că era, nu putea să...? Zâmbi cât putu de vag.

– Vă mulțumesc, domnule! Mă simt măgulită.

– Nu sunt singurul care crede acest lucru. Îi luă mâna. Dar chiar cred că sunt cel care te admiră cel mai mult.

– Nu mă pot pronunța. Se întrebă dacă era nepoliticos să își retragă mâna dintr-a lui. Ca și cum i-ar fi simțit gândul, Atherton își strânse și cealaltă mână pe mâna lui Abigail.

– Nu ți-a mai spus nimeni asta? Își arcui o sprânceană în timp ce se juca ușor cu nasturele care strângea mănușa pe încheietura lui Abigail.

Sebastian i-o spusese. Îi spusese că era diafană, atât de frumoasă că îl lăsa fără cuvinte. Înghiți în sec când se gândi la Sebastian.

– Ba da.

Ochii lordului Atherton se îngustară puțin, apoi se pironiră pe mâna ei.

– Cred că pot ghici și cine. Îi desfăcu nasturele. Îl crezi mai mult pe el decât pe mine?

Gura lui Abigail era uscată. Voia să fugă înainte ca el să îi spună ceva.

– Nu este... nu este vorba dacă eu cred sau nu, rosti ea cu asprime. Să îi spui cuiva că este frumos este un compliment, o expresie a convingerii pe care o are cel care o spune și, chiar dacă destinatarul o crede sau nu, acest lucru nu influențează sentimentele celui care a făcut complimentul. Bănuiesc că nu contează decât dacă destinatarul are încredere că persoana care îl complimentează crede într-adevăr în ce spune.

El zâmbi.

– Cât de perspicace ești. Și mă crezi când ți-o spun?

Abigail își dori ca sora ei să își facă apariția și să îi întrerupă. Își dori ca Milo să apară pe cărare cu un iepure între dinți. Își dori ceva, orice care să întrerupă discuția aceea stânjenitoare.

– Nu v-aș pune niciodată la îndoială onestitatea, domnule.

– Ești atât de cuviincioasă, domnișoară Weston. Descheiase cei trei nasturi în ciuda anumitor eforturi făcute de Abigail ca să își elibereze mâna dintr-a lui și începu, cu mișcări lente, să îi tragă mănușa de pe fiecare deget în parte. Spune-mi Benedict, te implor.

– Cred că ar fi mult prea familiar, Lord Atherton.

– Dar îți dau permisiunea. Făcu un pas mai aproape de ea. Mi-ar plăcea să fim mai... familiari.

Ea rămase tăcută. Sebastian păruse sincer când o rugase să îi spună pe nume. Îi mărturisise că nimeni nu îi spunea pe nume. Dar lordul Atherton o invitase să îi spună Benedict, și ea știa bine că familia lui îi spunea Ben. Nu era decât o invitație parțială ca să devină mai familiari.

Nu că își dorea să fie complet familiară cu el. Trebuia să oprească într-un fel tot ce se întâmpla.

Inspiră adânc și încercă dintr-o smucitură să își tragă mâna, dar nu reuși decât să o scoată din mănușă.

– Domnule, începu ea, dar Atherton îi puse un deget pe buze.

– Pemite-mi să termin, draga mea, te rog. Ochii îi străluciră și duse mănușa moale la buze. Părinții dumitale au fost foarte amabili cu mine.

– Și la ce v-ați fi așteptat? Sunt oameni amabili.

– Nu este un secret pentru nimeni că tatăl dumitale are ambiții mari pentru copiii lui.

Abigail începu să își iasă din fire.

– Și al dumneavoastră, nu?

El râse.

– Ba este exact la fel.

Abigail avea impresia că totuși contele de Stratford era mai rău decât tatăl ei din toate punctele de vedere. Excelența Sa avea ceva rece și sever.

– Sora mea se va întreba dacă nu s-a întâmplat ceva! Se forță să zâmbească. Și mama. O să mă omoare că am ajuns atât de departe de casă.

– Nu astăzi. El o opri și o prinse de mâna rămasă goală. Aseară am vorbit cu tatăl dumitale, draga mea Abigail.

O, Doamne! Ea aruncă o privire deznădăjduită peste umăr, dar sora ei sau Lady Samantha nu erau de găsit pe nicăieri.

– Chiar așa? Sunt sigură că i-a făcut mare plăcere să discute cu dumneavoastră, domnule.

– Benedict. Și da, a fost încântat de discuția noastră.

Ea se gândi să se smucească și să fugă. Știa ce avea să îi spună – ce îl încântase atât de mult pe tatăl ei – și nu voia să îl audă când i-o spunea. Benedict Lennox era un bărbat fermecător și frumos, tot ce își doreau părinții ei pentru ea, dar Abigail nu intenționa sub nici o formă să îi devină soție. Nici măcar nu voia ca el să îi ceară mâna, ca să evite scena ciudată în care ea îl refuza.

– Este acasă azi, mai încercă ea o dată. Dacă ne-am întoarce, sunt convinsă că ar fi încântat să vă vadă...

Benedict îi strânse mâna și mai tare.

– Abigail? Încerc să îți pun o întrebare foarte serioasă.

– Acum? Sigur este mult prea devreme pentru o conversație serioasă.

Încercările ei de a amâna părură să îl enerveze în cele din urmă.

– De ce nu?

Nu mai era nici o scăpare. Se îndreptă din spate și îl privi în ochi.

– Foarte bine. Care este întrebarea dumneavoastră, domnule?

Atherton rămase nemișcat pentru o clipă. În albastrul-deschis al ochilor lui strălucitori se citea o notă de frustrare. Pentru un moment, în ochii lui Abigail se aprinse o pâlpâire de speranță că nu o va întreba ce credea că voia să o întrebe.

– De ce nu îmi spui Benedict?

– V-am mai spus, este mult prea familiar.

– Hm... Îi ridică mâna și își apăsă buzele pe interiorul încheieturii ei, dar ochii îi rămaseră ațintiți pe chipul ei. Mi-ai spune Benedict dacă ți-aș cere să te măriți cu mine?

– Pare un pas extrem doar ca să mă auziți cum vă pronunț numele de botez.

– Care ar fi răspunsul dumitale dacă te-aș cere de soție și te-aș ruga să îmi spui pe numele mic tot restul vieții?

– Mi-aș dori să nu o faceți, spuse înainte de a se gândi la un răspuns mai bun.

Lordul încremeni. Trecură câteva secunde, copacii fosneau în bătaia întețită a vântului.

– Sebastian Vane este un om terminat, spuse el în cele din urmă, cu vocea joasă și o nuanță de îngrijorare. Sigur ai auzit zvonurile despre el. Dacă îți pui la bătaie fericirea pentru el...

– Ar fi riscul meu, nu-i așa? De data aceea, când Abigail își trase mâna, el îi dădu drumul.

– Mă refuzi pentru el? Lordul Atherton părea oarecum șocat.

– Nu, spuse ea. Pentru că nu m-a întrebat nimic. Vă refuz pentru că nu țin la dumneavoastră așa cum sper să țin la viitorul meu soț.

O privi cu uimire.

– Iartă-mi cuvintele simple, dar... ești sigură de asta? Ne-am înțeles atât de bine. Nu m-am mai bucurat niciodată de compania unei doamne cum m-am bucurat de a dumitale. Am crezut că simțim același lucru. Cu siguranță știi cât de avantajoasă ar fi căsătoria noastră. Tatăl dumitale și-a dat deja binecuvântarea! Crezi că ar fi la fel de binevoitor dacă ar fi vorba de căsătoria fiicei lui cu un bărbat ursuz și retras care este la un pas de ruină, un bărbat suspectat de crimă și hoție? Pentru numele lui Dumnezeu, Abigail, sigur nu ești atât de naivă și de sentimentală.

Ar fi putut să îndure dacă i-ar fi înșirat avantajele lui; ar fi suportat dacă mândria lui ar fi fost rănită, iar familia lui ar fi făcut-o de ocară pentru totdeauna. Dar nu suporta să audă cum îl defăima pe Sebastian.

– Nu este nici ursuz, nici retras, i-o întoarse ea. Zvonurile nu sunt decât zvonuri – pălăvrăgeli goale lipsite de substanță și pline de dușmănie. E ocolit de lordul Strafford în mare parte doar din vină, pentru că tatăl dumneavoastră a profitat de boala

bătrânului domn Vane ca să jefuiască moșia Montrose Hill. Să nu îndrăzniți să negați, îl avertiză în timp ce Atherton se apăsă pe călcâie și se încruntă. Peste treizeci de hectare la mai puțin de cincizeci de lire? Apoi s-a oferit să le vândă înapoi pentru mai mult de cinci mii de lire?

– Nu a fost doar asta, începu el.

– Poftim? întrebă Abigail răspicat. Credeți că nu am observat fiecare remarcă tăioasă pe care tatăl dumneavoastră a făcut-o la adresa lui? Domnul Vane a fost musafir la Stratford Court, și totuși tatăl dumneavoastră l-a tratat ca pe un lepros. M-am săturat să aud cuvinte șoptite vag despre fapte groaznice când nimeni nu pare să aibă o fărâmă de indicii convingătoare, ca să nu mai vorbim de dovezi. Și ați fost prieteni cândva. Își deschise brațele cu uimire în timp ce chipul lui se întuneca. Ați dovedit că și-a ucis tatăl? Sau că a furat ceva?

Lordul Atherton nu spuse nimic. Un mușchi îi zvâcni în maxilar.

– Întrebați-vă ce soț avantajos ați fi dacă moșia dumneavoastră s-ar reduce la câteva hectare din jurul unei case ipotecate. Întrebați-vă câte tinere doamne s-ar mai fandosi și ar mai suspina după atenția dumneavoastră dacă ar zbura prin oraș zvonuri că sunteți posedat de demoni. Întrebați-vă cât de cutezător ați mai fi fără un venit, fără să vă mai puteți folosi brațul cu care mânuiți sabia, fără titlul tatălui dumneavoastră care să vă ajute în fiecare cotlon al vieții dumneavoastră. Și apoi întrebați-vă cum ați suporta toate aceste minciuni și suspiciuni ațintite asupra dumneavoastră de oameni care v-au fost cândva prieteni.

Atherton o privi lung. Furia lui Abigail se domoli și îi puse mâna pe braț.

– Nu vă condamn pentru ce a făcut tatăl dumneavoastră, spuse ea mai calm. Chiar vă plac mult, domnule. Aveți dreptate, să mă mărit cu dumneavoastră ar fi foarte mult în beneficiul meu. Sunteți chipeș și fermecător și îmi place teribil când mă vizitați... dar nu vă iubesc și de aceea nu pot să vă accept propunerea.

– Mă refuzi pentru el, repetă el, dar nu la fel de aprig ca înainte.

Ea clătină din cap.

– V-aș refuza oricum. Ne-am putea înțelege bine ca soț și soție, dar vreau mai mult de la căsnicia mea – și bănuiesc că e la fel și pentru dumneavoastră.

– Aceasta îți este decizia finală. Atherton părea amorțit.

– Da.

El dădu din cap.

– Înțeleg. Cumva smucit, făcu rigid o plecăciune. Merse câțiva pași spre grădină, apoi se opri și se uită la ea peste umăr. Domnișoară Weston... e posibil să nu înțelegi tot ce s-a întâmplat între tatăl meu și domnul Vane, dar... s-ar putea să ai dreptate în privința lui Sebastian. Nu știu să existe vreo dovadă care să demonstreze că și-a ucis tatăl. O privi calm și ușor crispat. Îți doresc să fii foarte fericită cu el. Și înainte ca Abigail să mai spună ceva, se întoarse și plecă, iar cizmele îi răsunară pe cărare.

Ușurată, Abigail își relaxă umerii. Slavă cerului că totul se terminase! Putea să fie și mai rău; dar dacă părinții ei vor afla cum țipase la el...

Gândul îi stărui în minte, în timp ce realiza acel amănunt important. Părinții ei. Lordul Atherton vorbise cu tatăl ei cu o seară în urmă. Tatăl ei binecuvântase cererea lui. Fără îndoială că *papa* se grăbise să îi spună mamei să înceapă pregătirile pentru nuntă. De aceea mama o ținuse în preajma ei întreaga zi. Îl așteptaseră să îi viziteze și să îi ceară mâna. Ambii ei părinți așteptau cu înfrigurare probabil să o felicite. Dacă lordul Atherton se ducea în casă și le spunea că îl refuzase...

Abigail începu să respire sacadat. Sigur nu avea să facă asta. Lordul Atherton era un domn... dar fusese luat prin surprindere și rănit de răspunsul ei și nu trebuia decât să îi ofere câteva detalii importante din răspunsul ei lui *papa* ca să îl îngrozească.

O luă deznădăjduită spre casă. Cum putea să revină acolo și să zâmbească de parcă nimic nu se întâmplase?

Sebastian. Îl refuzase pe lordul Atherton pentru el? Nu putea să spună asta pentru că nu îl avea pe Sebastian, dar... el îi cucerise inima. Cum putea să se mărite cu alt bărbat când ea nu și-l dorea decât pe Sebastian?

Fără să se gândească, ridică privirea spre Montrose Hill. Nu putea să o vadă de acolo, dar știa cum se înălța singuratică

pe deal, cu cărămidă roz decolorată și acoperită de iederă. Era disperată să știe dacă Sebastian se simțea bine după seara trecută. Ce bine ar fi fost dacă el ar fi fost cel care ar fi venit să o vadă, și nu lordul Atherton! Dacă ar fi fost acolo în clipa aceea ca să îi spună că o iubește și că vrea să o ia de soție, și că totul avea să se termine cu bine.

Un tunet bubui deasupra ei. Cerul se întunecase și mai mult de când ieșise din casă și se colorase într-o nuanță de violet. Se gândi vag că putea să revină acasă, dar mintea și inima ei nu erau îndreptate spre casa ei, ci spre Sebastian. Și, înainte să-și dea seama ce făcea, își ridică fusta și se afundă în pădure, spre deal.

Capitolul 21

Genunchiul lui Sebastian nu era rupt. Căderea îi străpunsese pielea și doamna Jones fusese uimită de cantitatea de sânge găsită în cizma lui, dar de îndată ce îl curățase și îi pusese în atele genunchiul, durerea începuse să scadă. Îi adusese o cană cu ceai tare după ce fu complet bandajat, iar Sebastian nu se plânsese de picătura de laudanum pe care o simțise. În seara aceea își dorea să uite puțin.

A doua zi dimineață, analizase situația în care se afla. Pentru prima dată în ultimii ani, simțea nevoia să grăbească lucrurile. Benedict era hotărât să o câștige pe Abigail, iar Sebastian nu voia să mai aștepte nici o clipă în plus ca să nu piardă teren. Când doamna și domnul Jones încercaseră să renunțe la jumătatea lor de zi liberă, Sebastian le spusese să plece. Doamna Jones se încruntase și îi ținuse morală despre cum trebuia să stea în pat, apoi plecaseră. Și de îndată ce dispăruseră pe drumul care ducea spre oraș, își aruncase de pe el hainele de casă și se îmbrăcase.

Era perfect conștient de dezavantajele lui. Pentru prima dată după multă vreme, îl invidia pe Benedict pentru sănătatea, averea și statutul lui. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, o iubea pe Abigail! Un bărbat de acțiune – bărbatul care fusese

odinioară – va da buzna în casa ei – la naiba cu averile! – și o va cere de nevastă. Se va folosi de câteva sărutări convingătoare. Poate chiar mai mult decât simple sărutări dacă o va găsi singură și ea îl va încuraja.

Boris aștepta deja în clipa în care Sebastian ajunse la ușă. Încercă să îl lase înăuntru, dar câinele începu să latre la ușă și să combine lătrăturile lui intense și înfricoșătoare cu chelălăielile scurte și rugătoare care puteau să fie scoase de un câine de zece ori mai mic decât el. Sebastian înjură printre dinți și se întoarse. Familia Jones avea să revină după ore bune și nu era nimeni în casă care să îi dea drumul afară.

– Dacă ai avea un strop de recunoștință în tine, ai veni cu mine și m-ai ajuta să o conving să trăiască alături de noi, îi spuse animalului care o zbughi din casă ca un prizonier eliberat din pușcărie. Abigail, Boris. Abigail care are mereu brânză pentru tine. Persoana ta preferată în toată lumea asta.

Boris lătră vesel și se avântă spre pădure, dând fericit din coadă.

Sebastian clătină din cap și continuă să meargă. Nu era prima dată când își dorea să aibă un cal. Călare, ar fi ajuns acolo în câteva minute. Pe jos, îi lua aproape o oră. Pe drum se gândi la fiecare cuvânt pe care avea să îl spună și speră ca domnul Weston să fie acasă.

Spre marea lui ușurare, domnul era acasă și îl salută politicos.

– Vane. Ce mai faci, domnule?

– Foarte bine, domnule. Mulțumesc că m-ați primit.

– Vino, ia loc. Nădăjduiesc că ți-ai revenit după indispoziția de aseară.

Atelele și bandajele se vedeau clar prin pantalonii lui, dar Sebastian încuviință din cap.

– Trebuie să vă mulțumesc că i-ați permis domnișoarei Penelope să îl lase pe Adam să mă ajute să ajung acasă.

– Nici o problemă, spuse politicos Weston. Mă bucur că ți-am fost de folos.

Trase adânc aer în piept.

– Am venit să vă cer permisiunea de a-i face curte fiicei dumneavoastră, Abigail.

Weston dădea deja din cap.

– Vane, ești un vecin bun. Dar trebuie să îți spun că la ora aceasta e posibil ca fiica mea să fie deja logodită.

– Benedict Lennox intenționează să o ceară de nevastă, confirmă Sebastian chiar dacă vorbele lui îl făcură să își strângă pumnul. Abigail a spus că va accepta?

Bătrânul păru uluit.

– Atherton ți-a spus ceva?

– Aseară, la Stratford Court.

Weston clipi.

– Înțeleg. Într-adevăr. Mi-a cerut binecuvântarea pentru cererea lui și i-am dat-o. Cred că plănuiește să vorbească astăzi cu Abigail.

– Dacă i-a propus deja și ea a acceptat, le doresc numai fericire și îmi voi vedea de drumul meu. Totuși... Mâinile lui Sebastian se încordară. Dacă nu i-a cerut încă mâna sau dacă ea nu a acceptat, m-aș bucura să am permisiunea dumneavoastră, domnule.

Domnul Weston se lăsă pe spate în scaunul lui.

– Iartă-mă că îți vorbesc atât de direct, Vane, dar... de ce ar trebui să o fac?

– O iubesc foarte mult pe fiica dumneavoastră.

– A. Weston se strâmbă. Mă tem... mă tem că nu pot.

Sebastian era pregătit să primească răspunsul acela.

– Înțeleg că ați putea fi reticent din cauza situației mele financiare. Și eu aș fi dacă aș fi în locul dumneavoastră. Îmi pot permite să întrețin o soție; recent am intrat în posesia unei sume de bani care îmi va permite să acopăr o bună parte din datoria mea.

– O? Cât? întrebă cu un glas neutru Weston.

– Ceva mai mult de patru mii de lire de la un unchi care a murit în India.

Ochii lui Weston se micșorară.

– India.

Sebastian încuviință din cap.

– Am fost la Bristol săptămâna trecută ca să discut cu avocatul lui despre moștenire.

Domnul Weston se ridică și se îndreptă spre fereastră unde își încrucișă mâinile la piept și privi afară.

– Știu că există și alte motive pentru neîncrederea dumneavoastră, continuă Sebastian. Permiteți-mi să vă explic zvonurile despre tatăl meu...

– Nu este din cauza asta, îl întrerupse Weston. Vane, cred că ar trebui să îmi iei răspunsul ca atare și să nu mai insiști.

Asta chiar îl luă prin surprindere. Toată lumea voia să afle mai multe despre zvonurile acelea. Nu îi spusese întreaga poveste decât lui Abigail.

– Atunci de ce, domnule?

În privirea lui Weston se întrezări o urmă de milă.

– Nu se va ajunge nicăieri. Urăsc să acuz un bărbat – într-adevăr, cred că multe dintre zvonurile despre dumneata sunt mult exagerate. Dar este unul pe care nu îl pot trece cu vederea. Sursa e de necontestat și, cum e vorba de viitorul fiicei mele, nu voi risca. Îmi pare rău.

Sebastian se uită lung la el. Nu era vorba de acuzația de crimă? Dar despre ce era vorba atunci?

– Cred că nebunia tatălui meu a fost provocată de experimentele lui științifice, nu de sângele lui. A fost inventator și făcea experimente cu metale și soluții...

– Vane, te rog, spuse Weston și scutură din cap.

Sebastian își controlă cu greu respirația.

– Atunci de ce? Weston se încruntă la întrebarea lui directă și încercă să își domolească vocea. Mi-ar plăcea să știu de ce.

Maxilarul lui Weston se încleștă. Se întoarse la masa lui de lucru și se așeză.

– Foarte bine. Mă așteptam să vii aici la un moment dat și să ceri mâna fiicei mele. Vane, nu sunt prost. Bănuiesc că ai întâlnit-o pe Abigail în pădure o dată sau de două ori. Este o fată cu inima de aur, care tinde să vadă ce e cel mai bun în oameni. I se citea pe față că e îndrăgostită când ne-ai vizitat. Așa că am fost în oraș și am făcut niște investigații. Știu că ți-ați plătit recent unele datorii și că le-ai dat de înțeles creditorilor dumitale că ai primit o sumă frumușică de bani după ce, ani de zile, abia dacă ți-ați mai achitat ratele. Toate bune și frumoase; există o serie de explicații.

– Am moștenit banii, repetă el. Am scrisori de la avocatul unchiului meu.

– Dar scrisorile pot fi falsificate, nu-i așa? Weston ridică o mână în aer. Nu aduc vreo acuză și nu dau crezare oricărui zvon pe care îl aud – majoritatea sunt prostii –, dar una din povești mi-a atras atenția. Tatăl dumitale a vândut o mare parte din proprietățile lui când erai plecat în armata lui Wellington, nu-i așa? Și te-ai regăsit într-o situație foarte rea când tatăl dumitale a dispărut. Fără cadavru, succesiunea nu s-a putut face și totul a rămas blocat, nu-i așa?

Sebastian închise ochii.

– De aceea mă îndoiesc că l-ai ucis, adăugă Weston puțin mai binevoitor. Cel puțin nu deliberat. Nu există nici un beneficiu real de pe urma unui om dispărut, nu? Dar la puțin timp după, o sumă mare de bani a dispărut de la Stratford Court.

Stratford. Sebastian își dori ca genunchiul să îi fi fost pur și simplu rupt de conte cu o seară în urmă.

– Nu am furat banii, spuse el ușor, dar hotărât.

– Patru mii de guinee, spuse Weston de parcă nu îl auzise. Dubios de aproape de suma pe care... ai moștenit-o chiar în clipa în care poate ai simțit nevoia să îți speli onoarea. Înțelegi, nu aduc acuze. Dar îmi displac astfel de coincidențe periculoase. Fiica mea are o zestre foarte frumoasă. Plata unor datorii vechi în valoare de patru mii este o investiție foarte respectabilă pentru un om care e pe punctul să câștige de zece ori mai mult.

Sebastian se forță să se ridice de pe scaun. Mâinile îi erau amorțite și nu mai simțea nimic.

– Vă apreciez sinceritatea. Cuvintele păreau să îi înghețe pe buze. Nu sunt un hoț. Orice s-ar fi întâmplat cu banii lordului Stratford, nu are nici o legătură cu mine. Și m-aș considera cel mai norocos om din lume dacă m-aș însura cu fiica dumneavoastră chiar dacă nu ar avea nici un sfanț.

– Îmi pare rău, domnule Vane, repetă Weston și îi risipi ultimele speranțe.

Sebastian clătină din cap și se întoarse spre ușă. Făcu un pas și aproape căzu înainte să își amintească de bastonul pe care trebuia

să îl recupereze. Bâjbâi după el, apoi făcu o plecăciune și ieși fără să mai vadă nimic în calea lui.

Nu. Răspunsul lui Weston răsună în mintea lui ca o ușă trântită. *Nu.*

Îi era interzis până și să îi ceară mâna lui Abigail. *Nu.* Era considerat un hoț pentru că încercase să își folosească moștenirea – norocul care îl lovise ca prin minune – ca să devină un soț demn de luat în seamă. *Nu.* Era sigur că Stratford ar fi pus să fie arestat dacă ar fi avut o urmă de dovadă că el furase acei bani. În schimb, contele făcuse ceva și mai rău: îl făcuse să o piardă pe singura femeie pe care o iubise vreodată...

Se lovi de perete când ajunse în coridor. Cu mâini ciudat de ferme își desfăcu lavaliera ca să respire mai bine. I se va mai permite să o revadă pe Abigail? Se gândi frenetic la grotă – puteau să se întâlnească acolo chiar dacă părinții ei acceptau sau nu... Dar întâlnirile lor urmau să fie vremelnice. Știa că povestea lor era menită să se sfârșească. Nu își spusese asta de la început?

– Domnule Vane! Sebastian se opri. Penelope Weston îl chemă cu un semn din coridor. Îi urmă încet invitația și traversă încăperea spre anticamera în care ea se făcu nevăzută. Ați venit să o vedeți pe Abigail?

– Mi-ar plăcea să o văd. Habar nu avea ce să îi spună.

Penelope strălucea de bucurie.

– Excelent! Sincronizarea dumneavoastră este extraordinară. Domnul Atherton doar ce a plecat. Ea radia de fericire. Și a plecat într-o altă stare de spirit decât cea pe care o avea când a venit. Era numai zâmbete și lingușeli la început, dar după o discuție între patru ochi cu Abigail, a luat-o la goană de parcă era vreun incendiu pe aici. Numai bine, nu credeți?

O parte din el se bucură nespus că Benedict fusese dezamăgit de răspunsul lui Abigail. Măcar nu trebuia să sufere și acea nefericire.

– Ea unde este?

– Cred că este încă în grădină. Lordul Atherton s-a plimbat cu ea, dar s-a întors singur, apoi s-a grăbit cu sora lui spre trăsură și au plecat. Îl conduse până în grădină și îi arătă nordul. Lordul Atherton a venit de acolo, dinspre Cărarea înmiresmată.

– Știu unde este. Din instinct, îi luă mâna și i-o ținu strâns. Vă rămân dator, domnișoară Weston.

– Să o faceți pe sora mea nespus de fericită și vă veți achita de datorii. Îi făcu semn să plece.

Șchiopătă prin grădină spre Cărarea înmiresmată pe lângă zidul lângă care o sărutase cu câteva zile în urmă. Nu era nici urmă de Abigail. Cercetă prin pădure, dar nu o zări. O picătură mare de ploaie îi căzu pe față; observase pentru prima dată cât de mult se întunecase cerul. O furtună se iscase pe Tamisa. Șovăi. Probabil că Abigail se întorsese acasă și așa trebuia să facă și el înainte să înceapă o ploaie torențială.

Se blestemă și se întoarse la Hart House. Sper ușurarea lui, o zări pe Penelope.

– S-a întors? întrebă el. Nu am văzut-o.

– Nu cred, răspunse ea surprinsă. Lăsați-mă să verific.

Așteptă la capătul coridorului, lângă ușă. După zece minute, Penelope reveni încruntată.

– Nu e în cameră, și camerista ei nu a văzut-o. Nici Thomson. Nu e nici cu mama.

– Putea să se mai ducă undeva? Un tunet bubui în depărtare. O să fie o furtună.

Penelope șovăi.

– Îi place foarte mult să se plimbe prin pădure.

El ieși pe ușă spre terasă și privi cerul.

– În ploaie?

– Nu plouă... încă...

– Sigur nu ar... murmură el și privirea i se ațintì spre Montrose Hill. Nu își dăduse niciodată seama cât de bine se vedea de la Hart House.

– Atunci nu o cunoașteți pe sora mea dacă aveți impresia că nu ar face-o, spuse Penelope și îi întrerupse gândurile. Pare atât de cuminte și de responsabilă, dar Abigail reușește mereu să obțină ce vrea.

Sebastian schiță un zâmbet. Dacă îl voia pe el, avea să se asigure că îl va găsi. Nu putea să îl facă pe domnul Weston să se răzgândească, dar poate... Abigail reușea.

– Vă mulțumesc, domnișoară Penelope. O luă spre pădure.

– Pen, strigă ea după el.

Sebastian privi înapoi, și ea ridică din umeri.

– Sper să fim ca în familie în curând. Ea râse strengărește și îl salută cu mâna. Succes, Sebastian.

Sebastian traversă din nou grădinile spre Cărarea înmiresmată, în parfumul puternic care avea să îi amintească pentru totdeauna de ea. Tăie pădurea, uitând cât de periculoasă putea să fie pe întuneric. Ben plecase într-o stare sumbră fără să își ia la revedere politicos de la gazda lui. Abigail rămăsese afară, singură, și nu mai fusese de găsit de atunci. Sebastian nu avea motive serioase să creadă că plecase spre Montrose Hill, dar merse cât putu de repede.

În clipa în care ajunse acasă, începu să se îngrijoreze. Cerul era deja de un violet-închis și devenea și mai întunecat când un tunet bubui și urmele unui fulger scăpărară printre norii care clocoteau deasupra lui. Abigail putea să se piardă prin pădure. Poate că nu intenționase să vină să îl vadă pe el, poate că dorise să își limpezească mintea în liniștea pădurii. Inima îi stătu în loc. Poate că se dusese la grotă, care era imposibil de găsit pe ploaie, chiar dacă avea un felinar. Se concentrase atât de mult pe gândul acela – de speranță – că Abigail poate se dusese la el, că nu se gândise la toate celelalte posibilități.

Ce idiot! Se blestemă și șchiopătă prin iarba răvășită. Avea nevoie de un felinar și de mantaua lui, pentru că Abigail era probabil înghețată. Mai întâi la grotă, apoi pe cărările obișnuite pe care o întâlnise. Dacă nu era pe acolo, se va întoarce la Hart House și îi va lua cu el pe servitorii lui Weston. Avea să scotocească fiecare cotlon din pădure și să o găsească, blestemată fie ploaia!

Ceva îi atrase privirea când ajunse aproape de casă. Prin pădure se văzu o mișcare și, spre ușurarea lui, Abigail apăru dintre copaci cu o expresie de nesiguranță pe chip. Ea ridică o mână, și Sebastian văzu capul mare și negru al lui Boris împungându-se în mâna ei. Ea se opri și se întoarse spre câine, se lăsă pe vine lângă el și îl mângâie între urechi. Sebastian recunoscu imediat expresia câinelui, chiar și în lumina slabă a serii: fericire.

– Ești un câine bun, murmură el. *Al naibii* de bun. Apoi ridică vocea. Abigail!

Ea se întoarse spre el, iar șovăiala de pe chipul ei dispăru. Pe nesimțite, inima lui Sebastian trecu într-o clipă de la groază la speranță. Făcu un pas în direcția ei și Abigail fugi spre el ținându-și poalele rochiei verzi în mână. El aruncă bastonul și o prinse în brațe cu o răsuflare adâncă de exaltare când simți atingerea trupului ei.

– O, Sebastian, suspină ea la pieptul lui. Mi-am făcut atâtea griji când ai dispărut noaptea trecută și Penelope mi-a spus că m-ai evitat...

– Și când am vrut să te evit, nu am putut. Îi ridică bărbia până ce ochii li se întâlniră. Doar ce am fost la Hart House în speranța că nu e prea târziu.

Pieptul ei tremura cu fiecare răsuflare pe care o scotea.

– Prea târziu pentru ce?

El privi fix în ochii ei, ochii aceia strălucitori care îl fermecase-ră de la bun început.

– Ca să îți spun că te ador. Am încercat să o neg, apoi să o ignor și acum pare singurul adevăr pe care îl cunosc. Te iubesc, Abigail Weston.

Zâmbetul ei era luminos.

– Lordul Atherton m-a cerut de nevastă astăzi.

– Ce i-ai răspuns? întrebă el cu o voce joasă și se încordă fără voia lui. Era posibil ca Penelope să se înșele totuși...

– Că nu... Ea se opri și îi trimise o privire rugătoare.

– Ce a făcut? Sebastian simți o nevoie aprigă să se ducă și să îl ia la bătaie pe Ben.

– A întrebat... dacă îl refuz pentru tine, șopti ea. Am negat, bineînțeles, pentru că nu m-ai întrebat încă, și totuși... Cred că l-am refuzat pentru că speram cu disperare că mă *vei întreba*... pentru că te iubesc și nu aș putea niciodată să mă mărit cu el când, de fapt, eu te vreau pe tine.

Lui Sebastian i se zbătu inima în piept.

– Și ai venit să-mi spui asta?

Ea încuviință din cap.

Toată binecuvântarea cerurilor păru să se fi revărsat asupra lui. Lui Sebastian i se păru că auzea cântecele îngerilor. Un zâmbet îi arcui buzele.

– Nu am fost la Hart House doar ca să-ți spun că te iubesc. Vreau să mă alegi pe mine, nu pe Ben, chiar dacă o merit sau nu.

– Te-am ales deja, spuse ea ușor. Cu săptămâni în urmă.

Degetele lui strânseră și mai tare brațele ei când bucuria se domoli.

– Dar am vorbit cu tatăl tău azi. I-am cerut permisiunea să mă însor cu tine.

– Da! strigă ea și se lipi mai tare de el.

Sebastian o ținu la distanță.

– A refuzat, draga mea.

– Nu-ți face griji pentru el! Zâmbetul ei era orbitor de fericit. O să se răzgândească după ce vorbesc cu el.

Sebastian știa că ar fi trebuit să se îndoiască. Thomas Weston fusese ferm când îl refuzase. Dar răspunsul ei era tot ce își dorea să audă; încrederea ei îi îndepărtă neliniștea, și Sebastian începu să creadă din toată inima.

– Mărită-te cu mine, șopti el într-un sărut.

– Da, murmură ea și își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Da, da, da.

Puteau să rămână acolo și să se sărute o oră, dar furtuna se dezlănțui în acea clipă. Picături de ploaie reci ca gheața începură să cadă și se transformară în câteva secunde într-o ploaie torențială. Abigail râse în hohote, Sebastian înjură și se avântară împreună spre casă, mână în mână. În momentul în care deschiseră ușa și intrară în casă, părul ei cădea în șuvițe din care curgea ploaia, iar gulerul lui era ud acolo unde apa se scursese prin haină. Boris tropăi pe lângă ei și se scutură puternic, împroșcând cu apă peste tot.

– Boris! Sebastian se șterse pe față în vreme ce Abigail continua să râdă. Îmi pare rău, dar nu așteptam musafiri, spuse el când realiză cât de nearanjată era casa lui. Focul era pregătit în vatră, dar nu era aprins decât dacă trebuia neapărat. Mobila era veche și jerpelită, podelele uzate. Putea să îi ofere o cană de ceai, dar nu avea nici lapte, nici prăjituri, nici biscuiți.

– Nu am venit la ceai. Ochii ei străluciră. Consider că sunt acasă.

Sebastian zâmbi strengărește.

– Ești acasă.

Abigail își scoase câteva ace din păr și scutură din cap, iar buclele umede i se rostogoliră pe spate.

– Poate îmi citești.

El rămase nemișcat.

– Ce ți-ar plăcea să auzi?

O culoare frumoasă înflori în obrajii lui Abigail.

– Cred că știi...

Ploaia bătea în ferestre. Putea să dureze o oră sau toată noaptea. Un bărbat onorabil rezista. Un bărbat cu conștiință nu uita refuzul foarte clar al tatălui ei. Dar Sebastian o terminase cu toate acestea. O dorea pe Abigail; voia să se însoare cu ea. Să facă dragoste cu ea nu însemna decât să își satisfacă prima dorință și să facă pași spre următoarea. Pentru prima dată în viața lui blestemată, avea să primească exact ce își dorea, și la naiba cu orice conștiință!

– Știu, murmură el și o conduse în sus pe scări.

Capitolul 22

Abigail știa că se purta ca o femeie ușoară, dar nu îi păsa.

Îndepărtase hotărât orice gând care zbura la părinții ei sau la lordul Atherton. Simțise inițial nevoia să fugă pentru că își dorise să evite o confruntare cu ei, dar de îndată ce se cufundase în liniștea copacilor, știuse unde se ducea. Sau, mai bine zis, știuse unde voia să meargă – să ajungă acolo fusese o provocare. Aproape că răsuflase ușurată când Boris ieșise în salturi din tufișurile din fața ei, cu coada agitându-i-se în semn de salut. Ca și cum o căuta, el o înghiontise spre deal și, înainte să își dea seama, printre copaci își făcuse apariția cărămida roz a casei de la Montrose Hill.

Ajunsese acolo unde își dorise să fie – acolo unde îi era locul. Sebastian îi lăsă mâna doar când trebui să îngenuncheze ca să aprindă focul. Dormitorul lui era simplu și aproape gol.

Un fotoliu din piele uzată, o masă, un scrin, o pătură lângă șemineu care sigur era a lui Boris. Și un pat.

Când văzu patul, Abigail se opri. Nu era chiar neliniștită, dar își dorea să știe mai bine la ce trebuia să se aștepte. Găsise câteva idei în lecturile ei repetate din *50 de moduri de a păcătui*, dar toate păreau clar insuficiente în clipa aceea. Nu era chiar ca Lady Constance. Dacă Sebastian o credea la fel de lipsită de inhibiții și de pasională?

Își închise ochii și își spuse să nu fie prostuță. Sebastian era mult mai bun decât iubiții lui Constance. El era viu și adevărat, o iubea și era gata să facă dragoste cu ea. În grotă și în pădure știuse exact unde să o atingă, exact cât de departe să o împingă pe calea spre dezonoare. El știa că ea nu avea multă experiență și cu toate acestea îi dezvăluise o lume de plăceri la care nici nu visase vreodată și o făcuse să se simtă adorată în tot acel răstimp. Inima ei tresări la amintirea aceea, și Abigail deschise ochii – momentul ei de timiditate se evaporase.

Sebastian o privea.

– Ești nesigură? întrebă el. Nu fac nimic din ce nu vrei să fac.

Abigail zâmbi.

– Știu. Am încredere în tine. În acea clipă zări ceva și se înroși. Ai păstrat-o?

Sebastian încuviință din cap fără să își ia ochii la ea.

– Bineînțeles că am păstrat-o. Îmi amintește de tine.

Abigail se îmbujoră și mai mult. Luă într-o mână *50 de moduri de a păcătui*, numărul în care Lady Constance se satisfăcea singură legată la ochi în timp ce amantul ei o privea.

– Ai amintit-o în grotă.

Un colț al gurii lui se arcui în sus.

– Mi-a fost greu să mă gândesc la altceva în grotă. Când s-a stins lumânarea, am crezut că Dumnezeu a trimis o altă nenorocire asupra mea.

– Ce vrei să spui? murmură ea.

– Constance spunea că este foarte eliberator când nu vezi. Se îndreptă spre ea. Trebuie să spun că i-am dat crezare. Nu te-aș fi sărutat atunci când am făcut-o pentru prima dată, dacă nu era întuneric.

– Niciodată? se miră Abigail și ridică o sprânceană.

– Ei bine... Îi trimise jumătatea aceea a lui de zâmbet păcătos. Nu în acea zi.

– Câteodată simt că îi sunt datoare lui Lady Constance. Luă cărticica deșucheată și o deschise, apoi alese la întâmplare un pasaj. „În aventurile mele vădit destrăbălate, nu am simțit niciodată atâta dorință. Lipsa vederii mi-a făcut pielea și mai sensibilă la atingerile lui; urechile mai atente la răsuflările lui", citi ea cu voce tare. Poate ar trebui să stingem lumina...

Sebastian traversă încăperea și îi luă broșura din mână.

– Gata. Nu am nevoie de o carte care să îmi dea idei. Se întoarse și aruncă broșura în foc. Aș putea să scriu propria mea serie și să nu povestesc decât jumătate din gândurile și dorințele pe care mi le-ai inspirat.

– Chiar așa? Abigail își ridică ochii de la broșura care ardea. Ai scrie una?

El zâmbi strengărește.

– Doar una, dragostea mea. Îi atinse încheietura mâinii. Draga mea Abigail, începu el. Degetele i se plimbară de-a lungul brațului ei. Am dorit să îți spun multe lucruri de când ne-am cunoscut. Cred că ai roși dacă le-ai auzi pe cele mai multe dintre ele... Ea râse cu poftă, iar el schiță un zâmbet. Dar sper să ți le arăt într-o bună zi.

– Îmi place povestea ta. Ea se întoarse când el se opri în spatele ei și îi puse o mână pe talie.

– Trebuie să îți placă, murmură el și îi atinse ușor părul care îi cădea pe unul din umeri. Este o odă adusă frumuseții tale, farmecului tău, bunătății tale. Unde eram? A... Îi depuse un sărut ușor pe ceafă. Mi-ai bântuit visele chiar din noaptea în care ne-am întâlnit. Ai apărut în viața mea ca o cometă care mi-a orbit ochii și inima. Totuși, nici măcar eu nu eram atât de nebun încât să cred că te vei îndrepta spre mine...

– Nu ai fost niciodată nebun. Abigail se cutremură. Sebastian îi deschidea rochia, încet și cu grijă. Ea simțea fiecare panglică desfăcută și cea mai neînsemnată mișcare a corsajului. Strânse tare pumnii în vreme ce el prelungea dulcele supliciu.

– Nu în felul în care a crezut toată lumea, șopti el înainte de a-și relua povestea. Dar îmbrățișam fericit nebunia, dacă să mă aflu în preajma ta mă făcea nebun. Să fiu departe de tine a fost un chin pe care nu am putut îl îndur multă vreme. Continuă să slăbească șireturile corsetului, și Abigail îl lăsă să alunece de pe brațe.

El respira sacadat.

– Doamne, Dumnezeule!

Își trecu mâinile peste umerii, apoi peste brațele ei și îi scoase rochia. Abigail lăsă capul pe spate când săruturile lui plutiră ușor peste gâtul ei. Sebastian apucă ușor cu degetele de panglica cămășuței ei, prinsă într-o fundă la sâni.

– Atât de minunată, murmură el, dezmierdându-i pielea cu respirația lui fierbinte. Atât de perfectă!

– Și de nerăbdătoare! Își eliberă brațele din mâneci și își puse mâinile pe ale lui ca să desfacă funda. Voia să se întoarcă ca să îi simtă pielea pe a ei.

Sebastian nu se împotrivi. Trase în jos de cămășuță și îi cuprinse sânii în mâini, mai întâi delicat, apoi ferm, trăgând-o cu putere spre el. Fu cuprins de un fior.

– Abigail, șopti el cu vocea răgușită de atâta dorință.

Ea se arcui în brațele lui.

– Te iubesc, murmură ea și se întinse spre el ca să îl sărute.

El îi întoarse cu ardoare sărutul. O lipi strâns de el cu o mână. Iar cu cealaltă continuă să dezlege delicat șireturile corsetului. Fără să își ia gura de pe a ei, îi înlătură ușor hainele.

Inima ei o luă la goană. Cu fiecare strat de haine pe care îl îndepărta, pielea ei părea să devină și mai moale, și mai sensibilă. Când rămase doar în cămășuță și ciorapi, se simți cuprinsă de febră, simți cum în interiorul ei ardea un foc, în vreme ce pielea îi era cuprinsă de fiori asemănători unui vânt răcoros. Îl cuprinse în brațe din instinct.

– Ți-e frig? O strânse în brațe și continuă să își frece nasul de urechea ei.

– Nu chiar. Ea își plimbă mâinile pe pieptul lui și îi simți bătăile puternice ale inimii, apoi îi prinse jucăuș lavaliera. Nu am mai văzut niciodată un bărbat cu pieptul gol...

El se opri.

– Ți-ar plăcea să vezi?

Obrajii ei se înflăcărară, dar încuviință din cap. Fără să spună ceva, Sebastian își scoase haina și trase de nodul lavalierei. Simțindu-se dezmățată și îndrăzneață, Abigail începu să-i desfacă nasturii vestei, care în câteva minute zăcea pe podea alături de lavaliera lui lungă și mototolită. Cu o ultimă privire prelungă spre Abigail, el își desfăcu nasturele de la gât și își scoase cămașa.

– Oh, murmură Abigail fascinată.

Pieptul îi era un pic mai palid decât chipul, cu o urmă ușoară de păr închis la culoare. Era slab, dar cu mușchi sculptați, așa cum văzuse numai la statui. Privirea i se fixă pe brat atunci când își trase cămașa de pe el. Dumnezeule, fără cămașă, părea atât de puternic, și degetele ei tânjeau să îl atingă.

– Ești frumos, spuse ea neputincioasă. Nu ești nicidecum o epavă...

– Nu mi-ai văzut încă genunchiul. Dar chiar am fost o epavă. Îi luă mâna și o așeză pe piept, chiar deasupra inimii. Până când m-ai salvat tu și m-ai readus la viață.

– Nu am făcut asta, spuse ea cu o voce joasă. Te-ai izolat de lume și tu ai fost cel care a hotărât să se lepede de singurătate.

– Însă doar mulțumită ție, draga mea, răspunse el. Doar tu mă puteai ademeni. Nu vreau să spun că m-ai însuflețit, nu-ți pot spune câtă emoție și fericire îmi oferi tu, în timp ce eu nu pot să-ți ofer nimic...

– Oprește-te. Abigail își puse palmele pe pieptul lui, uimită de cât de cald era. Tu mă înțelegi. Noi doi ne asemănăm – dacă eram în locul tău, reacționam aproape la fel ca tine în fața tuturor nedreptăților pe care le-ai îndurat. Amândoi suntem mai degrabă ființe solitare și totuși ne dorim pe cineva alături. Cineva care să aprecieze o grotă de mult uitată sau o carte neprețuită. Se uită spre el cu o privire piezișă. Cineva care să ne înțeleagă dorințele și curiozitățile indecente...

Mușchii de sub mâinile ei se încordară. Ochii lui se aprinseră.

– Într-adevăr. Își trecu un deget prin funda ademenitoare a cămășuței ei. Singura mea dorință este să îți arăt fiecare plăcere indecentă după care tânjești. Cămășuța îi alunecă de pe umeri când el o înlătură blând, dar hotărât.

– De unde știi că tânjesc după plăceri indecente? Ea se dădu înapoi ca să pășească din cămășuța căzută pe podea.

El ridică o sprânceană și Abigail se îmbujoră.

– Să știi că nu sunt Lady Constance.

– Știu. O cuprinse în brațe. Vrei iubire, dar și plăceri indecente.

O sărută și lui Abigail i se păru că avea să se topească în sărutul lui, care ardea de dragoste și pasiune. Îi dezmierdă urechile cu limba, o tachină, o provocă, o seduse. Aproape că nu simți când Sebastian o ridică în brațe și o duse spre pat.

În gând i se dezlănțui o furtună de imagini și cuvinte în clipa în care el o așeză pe saltea și se dezbrăcă de pantaloni și de cizme. Apoi îl privi, la fel de gol ca ea, și totul i se șterse din minte. Era frumos – pieptul și brațele îi erau întărite de la mușchi, picioarele îi erau zvelte și puternice. Un bandaj alb era înfășurat în jurul genunchiului stâng, dar Sebastian îi distrase atenția de la el când se aplecă spre ea pentru un alt sărut. Limba lui îi invadă gura, și Abigail gemu când își dădu seama că nu era decât o simulare a ceea ce urma să se întâmple.

Sebastian se așeză pe pat și se aplecă spre ea. O mână i se încolăci în părul ei în timp ce o săruta, mai apăsat și mai provocator. Ea se foi sub el, se zvârcoli neliniștită când îi cuprine sânul în mână, iar degetul lui îi tachină sfârcul până ce se întări. Părea că nu avea unde să își pună mâinile, astfel că Abigail îl luă de gât și îl ținu strâns, copleșită de încântarea chinuitoare a sărutului lui. Când el își întoarse capul, ea scoase un țipăt de protest.

– Abia am început, spuse el răgușit, apăsând-o cu greutatea lui. Lăsă-mă să te sărut peste tot...

Abigail nu reuși decât să scoată un sunet incoerent de încuviințare în clipa în care el începu să-i dezmierde sfârcurile excitate. Degetele lui alergau în voie pe trupul ei, de la claviculă în jos, pe coaste și de-a lungul șoldurilor. Așa cum făcuse și în pădure, Sebastian făcea cu ea ce voia. Când ea îi strânse la piept capul, el îi desfăcu larg brațele și îi înnebuni sânii până ce Abigail scânci după eliberare. Observase că îi desfăcuse coapsele doar în momentul în care el alunecă mai jos, iar pieptul lui se cuibări între picioarele ei. Sebastian ignoră suspinul ei înfiorat și își avântă cu îndrăzneală degetele prin crăpătura ei, deschizând-o ca să o privească.

Abigail își ridică fruntea, îmbujorată de stânjeneală, chiar dacă trupul ei părea să pulseze și să se aprindă. Dorința încordată din ochii lui Sebastian înăbuși orice impuls al ei de a vorbi, iar Abigail doar îl privi tăcută și absorbită, în vreme ce el își cufundă capul între picioarele ei și își apăsă buzele acolo într-un sărut prelung.

– Atât de delicată, murmură el cu o mângâiere suavă. Atât de minunată. Limba lui desena cercuri și o dezmierda exact așa cum făcuse în pădure, și șoldurile lui Abigail se mișcau de la sine. Un zâmbet întunecat de satisfacție înflori pe buzele lui. Atât de înfocată.

Unul dintre degetele lui alunecă în interiorul ei, iar pântecul ei se încordă. Abigail înghiți cu noduri, uluită și fascinată. El ridică ochii spre ea și îi întâlni privirea, apoi încet un al doilea deget alunecă în ea.

Abigail se lăsă pe perne, iar spatele i se arcui fără voie. Degetele lui alunecau pe îndelete înăuntru și în afară, tachinând neîntrerupt punctul acela de plăcere intensă. Ea strânse între mâini cearșaful, cu mintea răvășită. În interiorul ei dădea să izbucnească o furtună, o nevoie febrilă de eliberare. Picioarele i se încordară și se cutremurară, iar când Sebastian își coborî din nou gura, lingând și învolburând cu limba acolo unde degetele lui aduseseră atâta frenezie, Abigail aproape că țipă.

– Doamne, Abigail... Se așeză în genunchi și îi trase picioarele în jurul taliei lui. Nu vreau să te rănesc...

Ea clătină nebunește din cap.

– Nu te opri!

El se înfioră și se întoarse, apoi Abigail simți cum trupul lui se apăsa pe al ei. O mângâie din nou, iar ea tresări și îl trase mai adânc în ea. Imaginația lui Abigail se dezlănțui, închipuindu-și cum carnea lui o desfăcea pe a ei, trupurile lor contopindu-se și devenind unul. Sebastian își ținu respirația și se împinse iar. Ea abia dacă simți o înțepătură când el o pătrunse.

– Știu, spuse el cu un glas înăbușit. Doar... lasă-mă... O prinse de talie și începu să se miște înainte și înapoi, cu mișcări scurte și precise, apoi o făcu să geamă. Așa... Părea la fel de lipsit de suflare și de încordat ca ea. Degetele i se fixară pe acel punct din nou și începu să-l dezmierde în ritmul mișcărilor făcute de trupul său.

Sfârșitul apăru pe neașteptate, un val brusc de căldură care curse prin venele lui Abigail. Nu era prima dată când atingea culmile plăcerii – ajunsese la punctul culminant în ziua aceea din pădure –, dar Abigail nu mai simțise niciodată așa ceva. Sângele i se urcă la cap. Plinătatea lui adăpostită înăuntrul ei părea să mărească valurile de plăcere care îi zvâcneau prin vene. Atinse punctul culminant cu un țipăt, strângându-l în brațe și dorindu-și ca și el să simtă aceeași plăcere insuportabilă.

– Da, gâfâi el, lipit de șoldurile ei. Abby... draga mea...

Se avântă spre ea și se sprijini în coate. Când o penetră din nou, ochii i deschiseră larg. Își lăsă capul pe spate și scrâșni din dinți. Se trase ușor înapoi după care se avântă iar în ea –, era imaginea perfectă a unui bărbat copleșit de extaz. Abigail îi cuprinse talia cu brațul înainte ca el să se miște iar și iar, înainte ca el să își odihnească fruntea pe a ei și să se cutremure. Abigail simți vag zvâcnirea lui înăuntrul ei – chiar dacă întreg corpul ei părea să vibreze în acea clipă –, apoi el încremeni.

– Așa... așa îmi doresc eu pasiunea, reuși ea să spună.

Mușchii lui mai tremurau încă. Expresia sălbatică de pe chipul lui Sebastian se topi și fu înlocuită de un zâmbet ce-i arcui buzele.

– Și așa o să o ai oricând ți-o vei dori.

Ea chicoti și se ghemui în brațele lui. O sărută, apoi se întoarse pe o parte și o trase spre el. Cu capul lui pe umărul ei și cu brațele lui strânse în jurul ei, Abigail nu mai simțise niciodată atâta fericire.

– Te iubesc, îi șopti plină de fericire.

El o sărută pe frunte.

– Eu te ador.

– Cred că Lady Constance și le dorește pe amândouă, spuse ea, trecându-i mâinile alene prin păr.

El rămase nemișcat.

– Hm?

– Iubire și pasiune, clarifică Abigail. Caută mereu ceva – aventură, diversitate, pasiune –, dar nu este niciodată pe deplin satisfăcută de ceea ce găsește, chiar și atunci când spune că așteptările

i-au fost depășite. Amanții ei îi oferă plăcere, dar nici unul nu ajunge până la inima ei.

– Pare mai degrabă să caute pasiunea decât iubirea. El se foi, așezându-se mai bine în jurul ei.

– Poate. Ea privi umbrele pe care flăcările din șemineu le desenau pe tavan. Cred că pasiunea e mai ușor de găsit.

Sebastian rămase tăcut o clipă, apoi se ridică într-un cot.

– Este, dar rareori e suficientă doar pasiunea. Poate că Lady Constance se grăbește când acceptă pasiunile trecătoare care îi sunt oferite – deși mă aștept că tocmai lucrul ăsta le atrage pe tinere la poveștile ei.

Abigail se prefăcu jignită. El râse, și strălucirea dinților lui abia dacă se întrezări.

– Nu de asta le citești?

– Oarecum, încuviință ea. El clătină din cap și scoase un sunet de mulțumire, iar ea îl bătu ușor pe umăr. Un bărbat nu poate să înțeleagă. Se presupune că domnișoarele nu trebuie să știe nimic despre pasiune sau plăcere. E indecent ca o fată să vrea să fie sărutată de un bărbat, dar se presupune că bărbatul trebuie să aibă o vastă experiență ca să o învețe și pe soția lui. Dar... nu se întâmplă mereu așa, nu? Sunt o groază de căsnicii nefericite în Londra. Domnișoarele nu sunt singurele care o citesc pe Lady Constance.

– Nu intenționez să mai ratez vreun număr de acum înainte.

Abigail râse.

– Pentru că și tu ești în căutarea pasiunii?

– Nu. Sebastian se aplecă spre ea și își așeză capul pe umărul ei. Am găsit și iubirea, și pasiunea. O să îmi fac un abonament pentru că poveștile ei o încântă și o excită pe femeia cu care intenționez să mă însor și plăcerea ei e plăcerea mea.

Abigail se înroși, dar nu o ascunse.

– De aceea cred că Lady Constance își dorește iubire. Pasiunea este excitantă, dar e doar trecătoare când îi lipsește iubirea.

– Sper să o găsească, murmură Sebastian. Este cel mai minunat sentiment de pe pământ. O strânse tare în brațe înainte să adoarmă.

– Și eu sper, murmură ea, simțindu-se nespus de binevoitoare cu întreaga umanitate. Îi sărută fruntea lui Sebastian încă o dată și adormi.

Capitolul 23

Sebastian se trezi tresărind puternic. Inima i se zbătea dureros în piept. Oare ce îl deșteptase?

Un zgomot ușor îl readuse în fire. Privi în jos și îi veni cu greu să creadă. Abigail era acolo încă, în patul lui, minunat de goală, dar acoperită de cearșafuri și de pătură. Nu i se vedea decât un umăr delicat, iar Sebastian trase cu venerație pătura peste el. Doamne, cât era de frumoasă! S-ar fi mulțumit să stea întins toată ziua doar să o privească...

O bătaie înăbușită îl trezi din reverie. O recunoscu de această dată. Cineva ciocănea cu putere în ușa de la intrare, și bănuia îngrozit cine putea să fie. Fără tragere de inimă, se ridică din pat și își trase hainele pe el.

Abigail se agită.

– Ce este? șopti ea, cu ochii încă închiși.

Sebastian își aranjă cămașa în pantaloni și își încălță cizmele.

– Cred că tatăl tău încearcă să-mi spargă ușa.

Ea se încruntă, ca și cum nu i-ar fi înțeles cuvintele.

– Trezește-te, draga mea. Sebastian se aplecă spre ea și o sărută pe umărul din nou dezvelit. Abigail.

Ea inspiră adânc, deschise ochii și clipi spre el. Lui Sebastian parcă îi crescu inima în piept.

– Nu o să fie încântat.

El aproape că râse.

– Probabil că nu, încuviință Sebastian cu zâmbetul pe buze. Nu se putea opri din zâmbit, cu toate că era posibil să fie împușcat.

Abigail scoase un oftat iritat și aruncă la o parte păturile.

– Ar fi bine să mă duc să vorbesc cu el.

– Mă duc eu să vorbesc cu el, murmură Sebastian, chiar dacă rămase nemișcat.

Abigail mergea complet goală prin cameră, și Sebastian nu se gândi să se uite în altă parte ca să își salveze viața.

Abigail își trase cămășuța peste cap și o legă.

– Știu cum face. Lui *papa* îi place să dețină controlul și se enervează foarte tare când cineva îi strică planurile. Începu să se chinuie cu corsetul.

Sebastian se ridică șchiopătând ca să o ajute.

– Am impresia că în dimineața asta nu e doar enervat. Mi-a spus destul de clar că nu te pot avea.

Abigail se întoarse în brațele lui.

– Dar...

– Dar nu am de gând să dau înapoi. O sărută. Ești a mea acum.

Ea zâmbi triumfător.

– Iar tu ești al meu. Făcu câțiva pași înapoi și își luă rochia. Dar *papa* o să fie de acord. Mereu e de acord. Nu te lăsa impresionat de fanfaronada lui.

Sebastian izbucni în râs. Bătăile în ușă îl treziseră pe Boris, și lătratul lui zgomotos răsuna prin toată casa.

– Pot să înfrunt orice pentru tine, dragostea mea.

Bastonul îi lipsea – zăcea probabil în iarbă acolo unde îl scăpase ca să o prindă în brațe pe Abigail. Abia dacă simți durerea din genunchi când șchiopătă în jos, pe scări. Boris se liniști un pic când îl văzu, iar Sebastian îi porunci să urce pe scări înainte ca el să deschidă ușa. Thomas Weston stătea în fața ușii lui și arăta ca un om gata să ucidă.

– Fiica mea este aici?

Sebastian se încordă fără să vrea.

– Da.

– Dovedește-mi-o.

– Sunt aici, *papa*. Abigail păși mai aproape de Sebastian. Nasturii rochiei erau închiși ușor anapoda și părul îi curgea pe spate în valuri dezlănțuite, dar vocea îi era fermă și calmă. Îl luă de mână. Nu vrei să intri?

– Nu o să intru. Îi aruncă din nou o privire lui Sebastian. Mă așteptam la mai multe din partea dumitale, Vane.

– Nu trebuie să fii supărat pe el pentru că sunt aici, răspunse Abigail. El habar nu avea.

– Dar a profitat de ocazie, nu? mormăi tatăl ei.

– Intenționam să îmi iau rămas-bun de la ea după cele discutate ieri, spuse Sebastian pe un ton neutru. Sora ei m-a îndreptat spre grădină, dar nu era acolo. Furtuna stătea să înceapă și m-am temut că o luase prin pădure, care nu e foarte sigură când plouă. Am venit acasă ca să iau un felinar și să o caut...

– Și m-a găsit. Îl privi pe Sebastian aproape uluită, cu ochii strălucind de fericire. Sebastian era neputincios în fața acelei priviri. *Papa,* am venit aici de bunăvoie. Dar nu a fost frumos că te-am făcut să te îngrijorezi; trebuia să îți las un bilețel scris.

Weston rămase fără cuvinte. Își închise ochii, își trecu mâna peste față și răsuflă ca și cum l-ar fi durut.

– Doar pentru că nu ai lăsat un bilețel îți poți cere iertare?

– Și eu îmi prezint scuzele, domnule. Sebastian strânse mâna lui Abigail când ea începu să vorbească. Trebuia să vă trimit de veste că era în siguranță.

– Trebuia să o trimiți acasă! Weston arătă spre fiica ei. Iar tu. Vino aici. Vreau să discut cu tine.

Degetele lui Abigail se strânseră mai puternic într-ale lui Sebastian.

– Poți să-mi vorbești de față cu Sebastian. Nu am nimic de ascuns de el.

– Nu? Domnul Weston ridică o sprânceană. Și dumnealui poate să spună același lucru? Ți-a spus că m-a vizitat ieri? Și că i-am spus clar că răspunsul meu este nu? Privirea lui mânioasă reveni spre Sebastian. Sau poate că a uitat.

– Eu i-am spus că răspunsul *meu* este da, replică ea.

– Abigail...

– *Papa,* nu o să mă mărit cu lordul Atherton, continuă ea. Vocea ei rămase calmă și hotărâtă, dar Sebastian simți tremurul mâinii ei. M-a întrebat ieri și i-am spus că nu pot.

– Și îi mai răspundeai la fel dacă ticălosul ăsta nu își aștepta rândul în culise?

Sebastian simți cum se înfurie. Nu își așteptase rândul în culise; încercase cât putuse de bine să îl convingă pe Weston. O ceruse în căsătorie pentru că o dorea cu o pasiune adevărată și nestăpânită, dar părea că strategia lui nu avusese câștig de cauză, așa că invocase starea lui financiară, se forțase să revină în societate și se abținuse să facă dragoste cu Abigail. Bine – până noaptea trecută. Iar în clipa aceea urma să afle dacă fusese o mișcare de șah mat sau o greșeală fatală.

Dar tăcu, pentru că simțea că domnul Weston reacționa cu îngrijorare pur paternă. Însă Abigail se înroși ca un rac.

– O să mă mărit cu *acest ticălos,* se repezi ea la tatăl ei, și nici nu te gândi să te împotrivești! Oricum nu mă măritam cu lordul Atherton pentru simplu motiv că nu vreau să-mi petrec restul zilelor alături de el.

Weston rămase încremenit pentru o clipă.

– Foarte bine. Așa să fie. Nu o să te oblig să te măriți cu el. Dar o să te împiedic să te măriți cu ăsta.

– *Papa,* începu Abigail, dar tatăl ei nu o lăsă să continue:

– Poate te-am răsfățat prea mult, Abigail. Am promis să îți respect dorințele și rugămințile. Dar m-am interesat fără să mă las orbit de dragostea mea și pur și simplu nu pot permite așa ceva.

– De ce nu poți permite? țipă ea. Ce motiv ai?

Weston se înroși până în vârful urechilor. Ochii îi scăpără de mânie când îi mai aruncă o privire lui Sebastian.

– Este un hoț, draga mea. Lordul Stratford mi-a spus-o cu toată încrederea. I-a furat patru mii de guinee după ce l-a amenințat că o să-l facă să plătească pentru o bucată de pământ pe care Excelența Sa o cumpărase de la Michael Vane. Iar acum, când a dat peste o domnișoară cu zestre, moștenește în mod „miraculos" patru mii de lire.

– Dacă Excelența Sa avea vreo dovadă pentru această acuzație, mă aflam la închisoare în ultimii șapte ani, spuse Sebastian livid. Nu este adevărat. Avocatul din Bristol al unchiului meu v-o poate dovedi.

Weston clătină cu putere din cap.

– Un avocat este exact persoana care să ajute la camuflarea și tăinuirea unor bani pentru ca, mai apoi, să anunțe o foarte utilă și bine-venită „moștenire".

– *Papa*, te comporți nesăbuit! exclamă Abigail. Gândește-te un pic – știu că ai avut mari speranțe când lordul Atherton a început să mă viziteze, dar sper că vrei ca eu să mă mărit din dragoste, nu pentru un titlu!

– Vreau să te măriți cum se cuvine, spuse el cu răceală în glas. Iar Sebastian Vane nu este alegerea potrivită. Nu o să risc viitorul tău din cauza lui.

Nu. Sebastian refuzase să audă răspunsul negativ pe care i-l dăduse Weston cu o zi înainte. Abigail îi spusese că îl iubea. Sebastian o iubea mai mult decât își putea imagina un bărbat și era departe de a renunța. Dar strânsoarea mâinii lui Abigail era atât de puternică încât aproape că nu își mai simțea degetele. Weston părea suficient de mânios încât să rănească pe cineva.

Sebastian duse mâna lui Abigail la buze. Chiar dacă ea avea dreptate, tatăl ei avea nevoie de timp ca să se liniștească.

– Poate că ar trebuie să te duci cu el, draga mea.

Lacrimi licăriră în ochii ei.

– Nu o să mă duc.

– Pentru moment, murmură el atât de încet, că Weston nu-l auzi.

– La naiba, ai face bine să vii, mormăi tatăl ei. Acum, Abigail!

Abigail se întoarse brusc și se uită urât la el.

– Trebuie să-mi iau pantofii. Sunt sus. În dormitor.

Plecă valvârtej, ștergându-și ochii.

– Ar trebui să te împușc, spuse Thomas Weston.

Sebastian aproape că își dori să o facă.

Când Abigail reveni, Boris tropăi pe urmele ei de parcă se pregătea să plece împreună la plimbare. La ușă, îi oferi cu dărnicie mângâieri și sărutări până ce Boris scoase un oftat de fericire. Sebastian înțelese, când Abigail îl privi, că își lua rămas-bun de la câine cum și-ar fi luat de la el.

– La revedere, șopti ea. Pentru moment.

El schiță un zâmbet împotriva voinței lui.

– La revedere, dragostea mea.

Îl urmă pe tatăl ei până la trăsura care îi aștepta. Boris dădu să meargă după ea, dar Sebastian îl opri cu o poruncă tăioasă. Thomas Weston, negru de supărare, nu îl mai privi, dar Sebastian se uită după Abigail, care își ținu fața întoarsă spre el până ce dispăru pe drumul desfundat.

Boris îi înghionti mâna și îl întrerupse din reverie.

– Da, știu, murmură el și începu să cugete.

Weston îi oferise șansa să facă lucrurile cum se cuvenea. Omul îl considera hoț, dar nu ucigaș. Nu îl considera potrivit din cauza unei sume de bani dispărute, nu din cauza tatălui dispărut. Sebastian nu ținuse niciodată cont de zvonurile legate de furt pentru că mereu considerase că Stratford îl acuzase din cauza ultimei lor confruntări furibunde. Sebastian îl făcuse escroc, iar un bărbat precum contele întorcea insulta aceea înzecit. Și nici măcar lui Sebastian nu îi trecuse prin minte că Stratford putea să inventeze o poveste din nimic. O sumă de bani lipsea, iar contele nu făcuse decât să profite de ocazie pentru a mai arunca niște noroi pe numele lui Sebastian.

Trase adânc aer în piept. Era imposibil să descopere ceva după atâția ani. Nu avea să îl primească nimeni la Stratford Court, darămite să îl ajute. Era la fel de greu de crezut că putea să își dovedească nevinovăția în cazul banilor dispăruți, pe cât era de greu să și-o dovedească în povestea legată de dispariția tatălui său.

Dar, într-un fel sau altul, trebuia să facă exact lucrul acela.

Fără să o știe, și Abigail ajunsese la aceeași concluzie. Refuză să îl privească pe tatăl ei când mâna trăsura prin pădure. Ajunși la Hart House, fugi în camera ei și trase masa de scris în fața ușii. Mama ciocăni, *papa* bătu în ușă cu putere, iar Penelope îi vorbi prin gaura cheii. Ea îi ignoră pe toți.

Papa îi spusese că Sebastian era prea periculos ca să își pariez fericirea pe el. Ea nu era de acord și intenționa să o demonstreze. Se plimbă neîncetat prin cameră dorindu-și din toată inima să mai rămână la Richmond încă un timp. Avea nevoie de informații și nu știa unde să le găsească. Trebuia să afle mai multe despre banii furați înainte să demonstreze cuiva – oricui altcuiva – că Sebastian nu era vinovat.

Pentru că îl iubea. Știa că nu el îi furase, așa cum știa că era singurul bărbat potrivit pentru ea. *Papa* se înșela în privința lui, dar odată dovedită nevinovăția lui, nu va avea de ales. Abigail refuza să accepte orice alt deznodământ. Doar că avea nevoie de un plan.

Nu avansă prea mult în orele care urmară. Știa frustrant de puține lucruri. Când Penelope îi aduse cina pe o tavă, Abigail o lăsă să intre și pentru mâncare, și pentru ajutorul de care avea nevoie din partea surorii ei.

– Doamne, Dumnezeule, Abby! Penelope se furișă prin ușă cu ochii mari cât cepele. Am crezut că *papa* o să dărâme casa după ce-ai plecat! Și acum că te-ai întors, tot într-o stare foarte proastă e!

– Dacă ar fi fost calm și rațional, nu ar fi trebuit să dărâme nimic, spuse ea cu răceală. Pen, am nevoie de ajutor.

– Așa. Penelope lăsă tava deoparte și încuviință din cap absorbită. Cum?

– Trebuie să demonstrăm că Sebastian nu a furat patru mii de guinee de la lordul Stratford acum șapte ani.

Penelope continuă să dea din cap.

– Cum?

– Habar nu am.

– Da, e un început bun.

Abigail se aruncă pe pat cu un geamăt.

– Știu.

– *Ce* știi?

Abigail arătă spre masa de scris.

– Am făcut o listă, în ordine.

Penelope o citi în gând.

– Nu știi prea multe din câte văd.

– Nu.

Apoi urmă o tăcere prelungită.

– Trebuie să întrebăm pe cineva, spuse Penelope. Cineva care era acolo pe vremea aia, care să cunoască direct povestea.

Abigail își acoperi ochii cu mâinile.

– M-am gândit la asta. Nu mă pot gândi decât la lordul Atherton, și el nu o să vrea să mă ajute. Eu... l-am refuzat, Pen.

– Foarte bine ai făcut, murmură sora ei. Dar eu mă gândeam la Lady Samantha.

– Crezi că o să ne spună ceva? Abigail avea îndoieli. Mă aștept ca nimeni de la Stratford Court să nu vrea să mă ajute prea mult. Ai văzut cum s-au purtat cu Sebastian.

– Dar Lady Samantha l-a tratat mai frumos, a fost prietenoasă și amabilă încă dinainte să apară fratele ei. Ea locuiește la Stratford Court, așa că știe măcar detaliile legate de banii furați.

– Dar tatăl ei ar putea să nici nu o lase să ne vorbească din moment ce lordul Atherton...

Penelope pufni.

– Crezi că are de gând să meargă prin târg și să spună tuturor că i-ai râs în nas? Ăsta se crede mult prea măreț. Mă aștept să dea fuga la Londra și să spună că oricum nu a fost niciodată îndrăgostit de tine.

Abigail clipi.

– Chiar îl urăști.

Penelope flutură ușor mâna în aer.

– Hai să o vizităm pe Lady Samantha. Ne-a invitat seara trecută, și dacă mergem amândouă poate că o să se înduplece să ne povestească ceva.

Lui Abigail i se părea în continuare puțin probabil, dar oricum nu avea alte idei, așa că încuviință din cap.

– Hai să mergem mâine.

Li se permisese să plece în vizită, fie pentru că părinții ei credeau că Abigail avea să revină asupra propunerii lui Atherton, fie din alt motiv. Adam le conduse prin oraș și peste pod într-o călătorie mai lungă decât cea cu barca. Nervii lui Abigail erau întinși la maximum în clipa în care fură invitate să se alăture lui Lady Samantha în superba grădină ornamentală de la Stratford.

– Domnișoară Weston, domnișoară Penelope. Ea le salută cu un zâmbet încordat. Nu sunt deloc surprinsă să vă văd aici.

Fața lui Abigail se aprinse. Oare lordul Atherton îi dăduse vestea?

– Noi... am venit cu un motiv anume.

Samantha ridică o mână.

– Da, știu.

Abigail schimbă o privire prudentă cu sora ei.

– Știți?

Cealaltă fată încuviință din cap cu o mișcare scurtă și tremurătoare.

– Am primit o scrisoare în această dimineață. Începu să se plimbe cu capul plecat și ochii fixați pe cărarea pe care mergea. Nu știu ce să fac.

Penelope o împinse pe sora ei spre Lady Samantha, și Abigail începu să meargă în pas cu aceasta.

– Nu sper decât că veți răspunde la câteva întrebări.

Samantha clătină din cap.

– Despre banii dispăruți, știu. Ea scoase din buzunar o scrisoare mototolită și le-o întinse.

Abigail o deschise astfel încât și sora ei să poată citi. I se tăie respirația când recunoscu scrisul lui Sebastian.

Draga mea Lady Samantha,

Poate că sunt ultima persoană de care vreți să auziți în clipa aceasta, dar vă rog să nu aruncați pe foc această scrisoare fără să o citiți. Implor ajutorul dumneavoastră. Am încercat mulți ani să mă țin departe de familia dumneavoastră din motive pe care le cunoașteți prea bine. Dar acum sunt pe punctul de a pierde tot ce îmi este mai drag, dacă nu dovedesc că nu eu am furat de la tatăl dumneavoastră. Știți la fel de bine ca mine că era imposibil ca eu să fac acest lucru, după cum prea bine știți și motivele pentru care a fost iscat un astfel de zvon. Ultima dumneavoastră scrisoare a făcut aluzie la ceva. Mi-ați spune tot ce știți pentru a mă ajuta să îmi spăl numele? Voi înțelege refuzul dumneavoastră, dar v-aș rămâne etern îndatorat dacă ați putea lăsa deoparte distanța pe care am luat-o în amintirea afecțiunii care ne-a legat în copilărie.

Al dumneavoastră servitor, S. Vane

– „Ultima dumneavoastră scrisoare." Abigail murmură acele cuvinte spre sora ei, care ridică din umeri. Împături scrisoarea

și i-o înapoie lui Lady Samantha. Da, este vorba despre domnul Vane. Se pare că amândoi am avut același gând.

Zâmbetul Samanthei îi era melancolic.

– Îl iubiți, nu-i așa? Și el pe dumneavoastră.

Abigail încuviință ușor din cap.

Samantha oftă.

– Fratele meu mi-a spus că v-a cerut mâna și că dumneavoastră l-ați refuzat.

Abigail dădu din nou din cap.

– Mi-a spus și că e de părere că l-ați refuzat din cauza domnului Vane. O studie pe Abigail. Așa este?

– Am refuzat măgulitoarea propunere a fratelui dumneavoastră pentru că nu îl iubesc așa cum merită să fie iubit, începu Abigail, dar Lady Samantha ridică o mână.

– Știu. Zâmbetul ei era puțin trist. Îmi dau seama. Trebuie să recunosc că mi-a părut rău. Mi-ar fi plăcut să-mi fiți soră.

– Și mie, spuse Abigail din instinct și își mușcă buza.

– Atunci ați făcut bine. Benedict urăște să piardă în fața lui, dar dacă îl iubiți pe Sebastian... Ea își întinse mâinile.

Era pentru prima dată când auzea cum cineva îi spunea pe nume. Abigail auzi suspinul adânc și ușor al lui Penelope. Într-un fel sau altfel, suspinul ei o liniști.

– Da, îl iubesc, spuse ea pur și simplu.

Umerii Samanthei se lăsară puțin. Își închise ochii.

– Merită să fie iubit.

Nimeni nu putea să răspundă în vreun fel la cuvintele ei. Samantha ridică privirea, undeva în depărtare.

– Îmi este mai ușor să iau o decizie. Vă voi spune tot ce știu, dar e posibil să nu fie suficient ca să vă ajute...

– Samantha!

Toate tresăriră la auzul tonului dur. Lordul Atherton se îndrepta spre ele cu pași mari și cu o expresie hotărâtă. Se opri lângă sora lui cu fața împietrită.

– Domnișoară Weston, domnișoară Penelope. Îmi pare rău, dar trebuie să discut cu sora mea.

– Nu, Ben, nu acum, spuse ea și se împotrivi intenției lui de a o prinde de braț. Mă simt foarte bine.

– Te rog doar să vii o clipă cu mine, Samantha...

– Vorbesc cu domnișoarele Weston!

Atherton le privi frustrat, apoi își coborî vocea.

– Am auzit de scrisoare – nu ar fi trebuit niciodată să îți fie înmânată.

– Mă bucur, spuse ea vădit înflăcărată. Trebuia trimisă și livrată cu mulți ani în urmă! Îl luă de mână. Vino cu noi, Ben. Eram pe cale să le spun o poveste domnișoarelor Weston.

Bărbatul se uită din nou spre Abigail și Penelope.

– Nu vor să se bage în problemele noastre. Chiar domnișoara Weston mi-a spus-o.

– De data asta, este vorba despre altceva, spuse Penelope cu îndrăzneală. De ce anume vă este teamă?

– Cu ce drept întrebați? ripostă el. Ce vă faceți să credeți că Samantha știe ceva?

– Pentru că a fost la Montrose Hill când Michael Vane a dispărut, spuse Abigail încet și observă paloarea Samanthei.

Lord Atherton făcu o mișcare iute din mână, apoi se opri.

– După cum ați fost și dumneavoastră, milord. Bănuiesc că știți amândoi mai multe decât ați spus și ați permis ca un bărbat nevinovat să sufere din cauza secretelor dumneavoastră.

– Vreau să le spun, Ben. Samantha îi atinse brațul. Este în regulă.

Buzele lui se subțiară. Se uită pe rând la fiecare în parte, apoi făcu un semn cu mâna.

– După cum poftești. Continuă, Samantha.

– Trebuie să spun de la bun început că eram disperat de îndrăgostită de Sebastian când eram tânără. Samantha nu luă în seamă încruntătura fratelui ei. Asta s-a întâmplat acum multă vreme, înainte de război. El era... Un zâmbet îi lumină chipul și stomacul lui Abigail se strânse. Era minunat, spuse Samantha cu melancolie. Frumos, puternic, inteligent, într-un fel liniștit și mucalit. El și Benedict erau mai apropiați decât niște frați, și nu pot să nu îmi mai amintesc de vremea în care își făceau semne cu felinare unul celuilalt sau când traversau înot râul ca să-și impărtășească poznele. Și lucrul trist este că... nu mai sunt prieteni astăzi din cauza mea.

– Nu e adevărat, murmură fratele ei.

– Am plâns atât de mult când a plecat în armată, dar eram sigură că se va întoarce să se însoare cu mine. Nu aveam decât doisprezece sau treisprezece ani. El avea nouăsprezece și, fără îndoială, că mă vedea ca pe un copil. Dar încrederea mea a rămas neclintită, iar când s-a întors, m-am convins singură că avea să se îndrăgostească nebunește de mine când mă va revedea după ce am crescut. Se opri. Din păcate, totul se schimbase pentru el. Fusese rănit îngrozitor. Tatăl lui își ieșise din minți și făcuse câteva lucruri groaznice. El... vânduse tatălui meu o parte foarte mare din moșia lor. Le vânduse altora și alte proprietăți ale lor, dar bucata cumpărată de tatăl meu era cea mai bună: terenul de lângă râu. Fără ea, Montrose House nu avea acces la apă. Și chiar mai rău, tatăl meu o cumpărase pe o sumă de nimic.

Se opri din nou și își mușcă buza, o urmă de regret i se auzi în glas.

– Tatăl meu este un bărbat exigent. Se poartă foarte dur și așteaptă același lucru și de la ceilalți. Bănuiesc că s-a gândit că domnul Vane merita să-și piardă pământul din moment ce-și pierduse și mințile. Nu au fost niciodată în relații cordiale, adăugă ea repede. Doar Sebastian și Ben se înțelegeau bine. Dar, cu siguranță, Sebastian se aștepta ca prietenia lor să cântărească un pic în favoarea tatălui său. A venit la Stratford Court în cârje din cauza genunchiului pus în atele și i-a cerut tatălui meu revină asupra vânzării. Nu știu exact ce s-a întâmplat...

Chipul lui Atherton părea sculptat în piatră. Abigail își aminti de descrierea lui Sebastian. O ceartă cu tunete și fulgere care se terminase cu blesteme și cu o ușă trântită. Contele îl batjocorise, îl întrebase dacă își pierduse și el mințile și se oferise să îi vândă înapoi terenul – inclusiv parcela pe care se afla mormântul lui Eleanor Vane – la un preț mult mai mare decât cel cu care îl cumpărase.

– Dar toată lumea a putut să vadă că Sebastian a plecat furios. S-a certat și cu Ben. Tatăl meu era într-o pasă teribilă și a plecat la Londra în seara aceea. Eram nebună, continuă Samantha cu vocea ușor ridicată. Încă mai credeam că Sebastian se va căsători cu mine chiar și atunci când mi-a spus – el *mi-a*

spus – că nu va fi un soț bun pentru mine. Dacă eram mai puțin încăpățânată, înțelegeam că-mi spunea de fapt că nu mă iubea. În schimb, nu văzusem decât că tatăl lui își înstrăinase averea și-l lăsase pe Sebastian fără nici un ban și că el îl acuza pe tatăl meu pentru acest lucru. În realitate... în realitate, și eu dădeam vina pe tatăl meu. Tata nu m-ar fi lăsat niciodată să mă mărit cu un bărbat sărac, lucru care nu conta în fața hotărârii mele de a mă căsători cu Sebastian.

– Samantha, spuse fratele ei cu disperare. Oprește-te! Nimic din toate astea nu mai contează. Erai o copilă – s-a întâmplat acum mulți ani...

– Am vrut să repar totul, spuse ea, țintuindu-l cu o privire plină de reproș. Tata tocmai vânduse un tablou foarte valoros, iar cumpărătorul îl plătise în guinee. Nu-mi mai amintesc cum de știam acest lucru, dar știam că punga cu bani era ținută în biroul tatei. Am hotărât că era corect să redau familiei Vane banii aceia.

Fratele ei înjură foarte încet și se trase din prinsoarea mâinii ei. Samantha continuă implacabil, în vreme ce Abigail și Penelope ascultau concentrate și cu spaimă.

– Tata plecase la Londra, așa că i-am luat banii. I-am... pus într-un săculeț din piele și i-am trecut peste râu. Ben îmi spusese cu ani în urmă pe unde se trecea cel mai bine cu barca, și m-am dus la Montrose Hill. Voiam să îi dau banii domnului Vane și să îi explic că trebuia să i-i dea lui Sebastian și să îi spună că era o agoniseală ascunsă. Astfel familia Vane nu mai era săracă și totul se aranja.

– Nu v-a fost teamă de reacția tatălui dumneavoastră? întrebă Penelope.

Abigail tresări când îi auzi vocea. Fusese atât de prinsă în povestea Samanthei și o ascultase cu îngrijorare și exaltare tot mai mari pe măsură ce diferitele enigme se rezolvau de la sine.

Samantha se înroși.

– Mi-a fost, dar nu mult. Nu cu multă vreme înainte își concediase valetul, și eram convinsă că îl va acuza pe el. Nu mi-am imaginat niciodată că...

Atherton blestemă din nou și își strânse cu degetele baza nasului. Abigail tăcu. I se părea evident ce anume se întâmplase, dar

oricum Samantha recunoscuse că era tânără și încăpățânată pe vremea aceea.

– Deci, dumneavoastră ați luat banii, murmură ea.

– Da, eu i-am luat. I-am dus la Montrose House și am găsit o cale de a intra în casă. Era târziu și toată lumea dormea. Am găsit camera domnului Vane... Ea se crispă. Ușa era încuiată. Vă gândiți că poate detaliul ăsta trebuia să mă pună în gardă. Dar eram concentrată pe planul meu, iar cheia era chiar lângă ușă, așa ca am deschis și am intrat. Bătrânul domn Vane... Era un domn foarte bun. Când am intrat în încăpere, mi-a spus Eleanor și mi-a sărutat mâna. L-am corectat și îmi aduc aminte că și-a dus mâna la frunte și mi-a spus: „Bineînțeles, tânăra și frumoasa Samantha. Acum îmi amintesc de tine". Lady Samantha îi privi rugător. Părea să fie el însuși, părea să mă recunoască. I-am explicat motivul vizitei mele și el a dat din cap. Înțelesese! A luat banii și mi-a promis că va face totul cum trebuia. M-a sărutat pe frunte și m-a certat că venisem acolo atât de târziu. M-a condus chiar el spre ieșire și mi-a spus să am grijă. Eu... credeam că își revenea. Vocea ei șovăi și se stinse.

Abigail închise ochii profund mâhnită. Așa se explica felul în care fugise Michael Vane. Sebastian nu uitase să încuie ușa în noaptea aceea. Dar apoi...

– Când v-ați dat seama că lucrurile nu au mers întocmai? întrebă ea.

– Mi-a luat ceva vreme. Fratele meu avea mare grijă ca nici o informație să nu ajungă la mine. I-am trimis un bilet lui Sebastian în care îi explicam că găsisem o soluție la problemele lui și l-am implorat să vină în vizită, dar el nu a venit. În cele din urmă, l-am întrebat pe Ben și atunci am aflat că domnul Vane dispăruse. Nu am auzit zvonul cum că Sebastian îl omorâse decât atunci când s-a întors tata. A descoperit că-i lipseau banii și... Samantha se opri. Pentru o clipă chipul îi fu răvășit de suferință. Știu că l-ai acuzat pe Sebastian, spuse ea către fratele său. O știam și am fost mult prea lașă ca să recunosc că eu eram vinovata. Acum... acum cred că m-ai bănuit în tot acest timp. Acum cred că încercai să îmi ascunzi vinovăția. Eu nu mi-am dat seama niciodată, dar

tu mereu ai știut când spuneam povești și când nu. Nu trebuia să o faci, Ben.

Atherton se mâhni la auzul acuzei ei blânde.

– Nu am știut că tu ai luat banii. Nu am crezut decât că ai încercat să fugi cu el.

– Dar ce s-a întâmplat cu domnul Vane? se încumetă să întrebe Penelope.

Samantha clătină din cap.

– Nu am nici o idee. Dar vă jur că era bine și lucid când mi-am luat la revedere în noaptea acea.

Abigail își domoli entuziasmul. Mărturisirea Samanthei îl disculpa pe Sebastian doar de problema dispariției banilor. Era aproape la fel de rău dacă îi găsise și îi păstrase. Iar crima era o variantă și mai rea. Cum își propusese să îi spele onoarea, își dorise cu tărie să o facă întru totul, nu doar în privința acuzelor contelui Stratford.

– Vă mulțumim că ne-ați spus, zise ea. Știți că trebuie să îi spun lui Sebastian.

Samantha încuviință din cap.

– Chiar vreau să îi spuneți. Nu vă dați seama? Nici măcar nu am curajul să i-o spun eu însămi. Dar dumneavoastră chiar îl iubiți, șopti ea melancolic. Cu multă vreme în urmă, mi-am dat seama că iubirea mea nu era decât o simplă pasiune de moment. Nu am avut niciodată curajul să îl apăr așa cum o faceți dumneavoastră. Iar el nu m-a iubit niciodată cu adevărat... așa cum cred că vă iubește. A venit la Stratford Court pentru dumneavoastră și a dansat cu dumneavoastră. De mulți ani nu a mai luat cina cu cineva din Richmond și de dansat, a dansat doar înainte de război. Mi-ar plăcea să fie fericit și, din moment ce am avut partea mea de vină în povestea ruinei lui, trebuie să fac ceva ca să-l ajut.

– Îi veți spune și tatălui dumneavoastră?

Cu fața albă ca varul, Samantha făcu un semn discret din cap.

– Cumva. Privi în altă parte. Când îi veți povesti lui Sebastian, vă rog să îi transmiteți că îmi pare îngrozitor de rău.

– Vă mulțumesc, Lady Samantha, spuse Abigail cu ardoare. Din tot sufletul meu.

Samantha schiță un zâmbet îndurerat.

– O zi bună, domnișoară Weston. Și mult noroc.

– Vă însoțesc până la ieșire, murmură fratele ei.

Abigail îl urmă și privi înapoi ca să o mai vadă o ultimă dată pe Samantha care continuă să se plimbe prin grădină cu capul plecat.

– Tatăl dumneavoastră se va supăra pe ea? întrebă Penelope.

Gura lui Atherton rămase fermă, iar privirea îi era dură.

– Da.

– Dar cu siguranță sunteți bucuros că s-a aflat adevărul, insistă Penelope. Cu siguranță nu puteți să acceptați ca un om să suporte consecințele fărădelegii altcuiva, chiar dacă acea persoană este sora dumneavoastră.

– Habar nu aveți despre ce vorbiți.

Penelope se înroși toată. Abigail îi făcu un semn scurt. Nu avea nevoie de o ceartă cu lordul Atherton. Dar sora ei nu o băgă în seamă.

– Poate că veți dori să-l și ajutați pe Sebastian să-și spele onoarea pătată din moment ce și dumneavoastră ați pătat-o.

– Nu am făcut altceva decât să îl cred pe tata pe cuvânt, spuse el ușor. Vane nu a negat niciodată. Poate Samantha a luat banii, dar nimeni nu i-a mai găsit vreodată. Ciudat, nu credeți? Cine poate să spună că Vane nu i-a găsit și nu i-a păstrat, conștient că nimeni nu putea să demonstreze că el a fost la Stratford Court? Mă gândesc că o pungă de guinee a fost foarte bine-venită.

Penelope clătină din cap.

– Așa este. Doar pentru că a pus mâna pe fata pe care v-o doriți sigur trebuie să fie un oportunist mincinos.

– Penelope! Abigail o prinse strâns de braț, neagră de mânie. Taci din gură!

– Nu este nici o problemă, domnișoară Weston. Vocea lui Atherton nu fusese niciodată atât de rece și de distantă. I-a indus în eroare și pe alții, nu doar pe sora dumneavoastră.

Abigail inspiră adânc și se chinui să își mențină stăpânirea de sine.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule. Știu că ați fost reticent în a-l oferi, dar apreciez profund.

Pentru o clipă, ochii lui se îmblânziră când o privi. Abigail îi întoarse privirea cu hotărâre.

În cele din urmă, lordul Atherton mai clătină o dată din cap și deschise poarta din zidul grădinii, iar în spatele ei apăru Adam care plimba caii în așteptarea lor.

– La revedere, domnișoară Weston.

Capitolul 24

Abigail nu prea ascultă vorbăria surorii ei despre comportamentul lordului Atherton. Acționase ca să își apere sora, dar povestea se încheiase. Avea o parte din ce îi trebuia: Sebastian nu luase banii. Dar nu crezuse nici măcar o clipă acuzele lui Atherton cum că Sebastian găsise banii și îi păstrase. Ceea ce însemna că banii dispăruseră odată cu Michael Vane. Dacă găsea banii, Sebastian îi putea returna contelui Stratford. Confruntat cu mărturisirile fiicei lui, contele nu avea de ales și trebuia să îl ierte pe Sebastian. La gândul acela, inima îi tresări în piept de bucurie. Obiecțiile tatălui ei aveau să fie reduse la tăcere pentru totdeauna.

Dar unde ascunsese Michael Vane banii? Din ce văzuse în casă, era greu de crezut că Sebastian nu îi găsise acolo unde toate podelele și pereții erau goi. Sebastian căutase și prin jurul casei și nu ar fi putut să nu observe vreo groapă proaspăt săpată. Dar erau hectare întregi de pădure cu locuri infinite unde să ascunzi un săculeț cu bani. Orice trunchi de copac luat la întâmplare putea să fie un loc potrivit.

Cu excepția... Michael Vane fusese conștient când Samantha îl văzuse. Știuse că banii pe care i-i dădea erau meniți să îl ajute pe Sebastian. Îi îngropase în pământ? Abigail se încruntă. Poate. Nu aveau cum să afle cât timp ținuse momentul lui de luciditate. Sebastian spusese că vânduse totul pentru că se temea că Diavolul îl urmărea pentru banii lui.

– Care-i următorul pas?

Întrebarea lui Penelope o readuse la realitate.

– Trebuie să îi spun lui Sebastian.

– Și apoi? continuă sora ei. Cum o să găsești banii? Știi că e singura modalitate prin care lordul Stratford o să recunoască faptul că s-a înșelat.

– Ai dreptate și, încă o dată, habar n-am. Privi furioasă pe geam. Unde ar fi putut să îi pună domnul Vane?

– Sebastian e singurul care poate cel mai bine să ghicească.

Lui Abigail îi era interzis să îl revadă.

– Trebuie să ne furișăm afară din casă și să mergem la el.

– Excelent! Ochii lui Penelope străluciră. În noaptea asta?

Nu mai putea să aștepte. Părinții ei erau deja supărați pe ea, așa că nu avea nimic de pierdut.

– Da.

Tot restul zilei se gândi la soluții. Lista locurilor în care trebuia să caute era jalnic de scurtă: casa, râul, pădurea. Scurtă și la fel de vastă ca deșertul Arabiei. Din păcate, Penelope avea dreptate: doar Sebastian ar ști de unde să înceapă căutările, și nu avea să îl vadă înainte de lăsarea nopții. Părinții ei erau încă la Hart House și acceptaseră invitația la cină din seara aceea la familia Huntley. Strânse pumnii, în speranța că totul avea să meargă conform planurilor.

Pe înserat, mama ciocăni la ușa ei.

– Te simți mai bine, draga mea?

– Mă simt foarte bine.

Chipul mamei ei era întunecat de îngrijorare.

– Abby, o să înțelegi într-o bună zi. Când o să întâlnești un domn cuviincios care să nu aibă toate problemele astea, o să apreciezi ce a făcut tatăl tău.

Nu avea să aprecieze, dar refuză să o provoace pe mama ei. Ridică un umăr.

– Ei, cred că niște nopți liniștite o să îți facă bine, spuse mama după un moment de tăcere. Eu și *papa* cinăm la familia Huntley în seara asta. O s-o trimit pe Marie să te vegheze. Traversă încăperea până la ea, se aplecă și o sărută pe frunte. Vrem să fii fericită, draga mea.

Abigail clătină din cap. Știa așa cum știa prea bine că fericirea ei era alături de Sebastian. Spera ca părinții ei să își dea seama de acest lucru cât mai curând.

După ce mama ei plecă, Abigail se ghemui pe scaunul de la fereastră și privi cum soarele se cufunda în cotul râului. Puse cameea pe pervaz și răsfoi *Copiii de la abație* sperând că o va inspira.

Și în mod uimitor, paginile pe care le răsfoi o inspirară.

O găsi pe Penelope în salon.

– Am o idee.

Sora ei aruncă într-o parte revista și sări de pe scaun.

– Una bună?

Inima lui Abigail tresări.

– Poate. Poate nu, dar ignoră gândul acela. Vii?

– Bineînțeles! Nu trebuie decât să mai fac un singur lucru – să nu îndrăznești să pleci fără mine! Penelope ieși valvârtej din cameră.

Aerul nopții era înviorător. Abigail își puse mantia groasă și boneta înainte să se întâlnească în grădină cu sora ei. Luă un felinar după ce se opri în treacăt în grajd, împrumută busola lui James și avu grijă să o citească atâta timp cât mai putea să vadă Montrose Hill. Avusese senzația că rătăcise în cercuri până când Boris o găsise și o îndrumase într-acolo ultima dată, iar în noaptea aceea nu avea prea multe ore de pierdut.

– Abby, o să îmi spui unde este grota? întrebă Penelope în timp ce mergeau.

– De ce?

Sora ei ridică din umeri.

– Din curiozitate.

Abigail se întrebă dacă Sebastian lăsase acolo covorul și pernele. Dar își aminti și de mozaicul din sticlă și de emoția resimțită când îl descoperise.

– Este dincolo de Cărarea înmiresmată, spre vale. Cred că odinioară era și o cărare care ducea spre grotă, dar Sebastian a tăiat tufișurile. Nu mai este greu de găsit acum.

Penelope dădu din cap.

– Mulțumesc.

– Nu știam că vrei să o vezi, spuse Abigail, dar Penelope îi făcu un semn cu mâna.

– O! Doar mă întrebam. Poate fi util să știu unde este.

Poate. Dacă părinții ei stăruiau cu îndârjire, putea să fie singurul loc unde se putea întâlni cu Sebastian. Poate nu trebuia să îi spună lui Penelope... Dar privi chipul surorii ei, hotărâtă și neînfricată în timp ce se adânceau în pădurea întunecată ca să încerce să spele onoarea lui Sebastian și ideea i se păru ridicolă. Avea încredere în Penelope.

Ajunseră la Montrose Hill chiar când le găsi Boris. Lătră voios și alergă în salturi, dând din coadă. Penelope încremeni, dar Abigail râse și îl lăsă să îi lingă mâinile și fața înainte să îl premieze cu bucata de șuncă pe care o șterpelise de la cină. Și apoi apăru Sebastian, care își făcea plimbarea de seară. O strânse în brațe fără să spună vreun cuvânt. Abigail se lipi și mai tare de iubitul ei, fără să îi pese că sora ei îi privea sau că Boris îi mirosea buzunarele pentru mai multe bunătăți.

– Credeam că nu o să te revăd nici în o mie de ani, șopti el, cu buzele aproape de urechea ei.

– Pentru mine *au fost* o mie de ani.

El râse ușor și îi dădu drumul.

– Ce faceți aici? Întrebarea îi era adresată și lui Penelope.

– Suntem aici ca să găsim banii furați, îi spuse Penelope.

Abigail încuviință din cap.

– Dacă tata se opune căsătoriei noastre pentru că se teme că ești un hoț, nu trebuie decât să îi demonstrăm că nu este adevărat.

Sebastian păru uluit, apoi buzele i se arcuiră.

– Și eu m-am gândit la același lucru. Din păcate, m-am gândit la asta șapte ani fără vreun mare succes. Și după atâta vreme...

– Ei bine, noi știm cine a luat banii: Lady Samantha.

Sebastian se uită lung la ea.

– Cum...?

– Am fost la ea astăzi. Cred că s-a bucurat că a putut să mărturisească. A primit scrisoarea ta și nu știa ce să facă, dar ne-a spus în cele din urmă.

Abigail repetă fiecare detaliu pe care și-l amintea din confesiunea Samanthei. La sfârșit, maxilarul lui Sebastian se încleștă și privi în gol spre râu.

– Deci, ea chiar a fost aici. Nu credeam că avea cum, dar... ea i-a dat drumul tatei.

Abigail își aminti cum se învinovățise pentru că nu încuiase ușa în noaptea aceea și simți un val nebunesc de recunoștință pentru că reușise să ușureze măcar puțin din vinovăția pe care o purta pe umeri.

– Ce ți-a spus în ultima scrisoare? întrebă Penelope. Cea pe care ai menționat-o în misiva dumitale.

Sebastian schiță urma unui zâmbet.

– Mi-a scris să îmi spună că a găsit o soluție pentru problemele mele și mă invita să o vizitez. Bineînțeles că nu am răspuns invitației – nu îmi era permis sub nici o formă să o văd. Fratele ei mi-a spus-o destul de limpede. Privi peste umăr când auzi un zgomot de copite dinspre drum. Vorbeam de lup...

Benedict Lennox, lordul Atherton, descălecă și îi privi.

– Văd că deja căutați de zor.

– Ce te aduce la Montrose Hill? întrebă Sebastian.

Boris mârâi la nou-venit, iar Abigail observă că Sebastian nu făcu nimic să îl oprească.

Atherton aruncă o privire sumbră spre Penelope.

– Am fost mituit.

Penelope schiță un zâmbet timid și drăgălaș.

– Cred că ne descurcăm destul de bine pe cont propriu, spuse Sebastian cu răceală. Nu mai făcea nici un efort să își ascundă antipatia. Du-te acasă, Ben.

Atherton îi răspunse cu un rânjet larg.

– Hai să căutăm întâi banii, Bastian.

Mârâitul lui Boris deveni și mai puternic.

– Orice ajutor e bine-venit, spuse Abigail și se aplecă să mângâie câinele între urechi. Vă mulțumesc că ați venit, Lord Atherton. Foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Nu chiar, spuse Sebastian printre dinți.

– Abia aștept să returnez banii Excelenței Sale ca să dezmintă public zvonul acesta ridicol, continuă ferm Abigail. Știu unde trebuie să căutăm: mausoleul.

Sebastian clătină din cap.

– Am fost acolo în noaptea aia. Înțeleg cum gândești, dar am căutat peste tot. Nu era acolo.

– Dar tu îl căutai pe tatăl tău, nu căutai un săculeț cu bani, afirmă ea. Ai mai fost acolo de atunci?

El ezită.

– Nu.

Pentru că se afla deja pe proprietatea lordului Stratford. Abigail se întoarse triumfătoare spre Atherton.

– Ne permiteți să mergem acolo?

– Absolut. Legă hățurile calului. Hai să terminăm odată cu toate astea.

Sebastian șovăi, apoi ridică din umeri. Mormăi ceva despre felinare și se îndreptă spre grajduri. Abigail profită de ocazie ca să îi vorbească lordului Atherton. Fostul ei pretendent se îngrijea de calul lui și nu o privi.

– Mulțumesc, spuse ea ușor.

– Încă nu am făcut nimic.

– Dar ați venit. Încercă să îi atingă mâna, apoi se opri. Îmi pare rău...

– Samantha e hotărâtă să îi spună totul tatălui nostru, rosti el brusc. Va fi mai puțin supărat dacă recuperează banii între timp.

Ea clipi.

– O va pedepsi?

– Da.

O, Doamne!

– O să îi facă rău? întrebă ea șovăitor.

Atherton ridică din umeri.

– Puțin. Nu mult. În schimb, eu mă aștept să fiu biciuit. Suntem gata de plecare?

Sebastian se întoarse cu felinare aprinse în mâini.

– E destul de departe.

– Ce bine că nu am altceva de făcut în seara asta, i-o întoarse Atherton. Întinse mâna și Sebastian îi dădu un felinar. Ia-o înainte, Vane.

Merseseră mai degrabă în tăcere. Sebastian se gândise că era cea mai donquijotească încercare imaginată. Îi trecuse și lui prin

minte, asemenea lui Abigail, că Samantha putea să știe ceva. Îi scrisese pentru că spera din răsputeri că avea să îi răspundă. Povestea spusă de Abigail îl lăsase înmărmurit, chiar dacă totul se potrivea perfect. De îndată ce acceptase că era posibil ca Samantha să se fi aflat acolo în noaptea aceea – cu toate că i se părea în continuare incredibil – apăreau o mulțime de posibilități. Povestea ei aproape că îl lăsase fără speranță pentru o clipă. Dacă tatăl lui fusese lucid în noaptea aceea, poate că nu căzuse în râu și nu se înecase sau nu se rătăcise prin pădure, și nu murise de foame. Poate că fusese suficient de rațional și plănuise să fugă, poate că se gândise la ceva care îl salvase...

Dar era greu de crezut. Sebastian nu prinsese decât câteva clipe în care tatăl său fusese lucid în acele ultime luni. Scotocise fiecare cotlon al pădurii nu doar într-o noapte, ci luni la rând pentru a-și găsi tatăl. Într-adevăr, nu căutase un săculeț cu monede și nu trebuia să uite că ei asta căutau, nu pe Michael Vane. Îi era imposibil să nu se uite instinctiv după mantia verde și pălăria de paie care dispăruseră odată cu tatăl lui, chiar dacă știa că nu avea să le vadă...

După vreo jumătate de oră, zăriră mausoleul aproape pierdut în desișul pădurii. Se afla la poalele dealului, și, nu de puține ori, Sebastian fu la un pas să alunece. Genunchiul îi era încă sensibil după ce căzuse la Stratford Court. Mâna lui Abigail într-a lui îi dădea putere, și simți un fior de speranță când prin vegetația luxuriantă apăru capela din piatră ornamentată.

– Ce te-a făcut să te gândești la asta?

Fața ei era frumoasă și palidă în întunericul pădurii.

– Cartea pe care mi-ai oferit-o. Este atât de veche, are treizeci de ani sau poate mai mult, dar atât de bine întreținută. A iubit-o, nu-i așa?

Sebastian și-l aminti pe tatăl lui dormind cu mâna înfășurată în vechea cămașă de noapte a mamei.

– Foarte mult.

– La început am crezut că tu ai păstrat-o așa, dar erai copil, apoi ai fost soldat. El a avut grijă de ea. Nu e deloc o carte bună, dar este plină cu notițe de-ale ei. Înțeleg de ce păstrat-o atât de bine. Era o mică parte din ea.

Și așa era. Michael Vane arsese majoritatea cărților lui în timpul crizelor sale, dar nu se atinsese de nimic de pe raftul pe care se aflau lucrurile soției lui.

– Și știu că ai căutat aici înainte de toate, dar nu ai mai trecut de ani de zile prin locul ăsta din moment ce nu îți mai aparține, continuă ea. Eu... nu știu dacă o să găsim ceva. Poate e o idee complet nebunească. Dar mă gândesc că nu e rău dacă încercăm.

El zâmbi.

– Este o idee excepțională. Eu trebuia să mă gândesc la asta.

Poate că trebuia să se gândească – poate că nu. Indiferent de cât de mult voia să își spele onoarea, până la refuzul pe care îl primise de la Thomas Weston, absolut nimic nu îl împinsese la acțiune. Chiar dacă nu aveau să reușească – chiar dacă nimic nu le reușea –, Sebastian va fi fericit pentru că încercase împreună cu Abigail.

– Nu arată prea promițător. Benedict se opri și cercetă capela.

Treptele erau întru totul acoperite de mușchi și ferigi și trunchiul unui copac căzut ratase cu puțin acoperișul de plumb.

– Ne-am furișat prin locuri și mai rele.

Sebastian îi întinse felinarul lui Abigail și începu să curețe încâlceala de plante. Îl făceau să se gândească la grotă și la cum o curățase pentru Abigail.

Benedict i se alătură tăcut și împreună făcură o cărare îngustă care ducea spre trepte. Sebastian se mișcă prudent pe treptele prăbușite și trase zăvorul care ținea ușa exterioară încuiată. Ușa se deschise cu un scârțâit sonor și se blocă în pietrișul de la intrare. Benedict se apropie, își lipi umărul de ea și împreună o forțară să se deschidă.

Abigail și Penelope se înghesuiră între ei și toți patru dădură de ușa interioară care era și ea încuiată. Ținură în sus felinarele, iar Penelope strănută în timp ce priveau atent în întunericul din fața lor.

În criptă era beznă. În vreme ce încerca să își obișnuiască ochii cu întunericul, Sebastian căută catafalcul mamei lui, aflat undeva în spate. Își aminti vag de înmormântarea ei când cripta fusese deschisă pentru ultima dată. Plânsese până ce adormise într-un colț și fusese aproape uitat acolo. Își aminti pe neașteptate

de brațele tatălui său, afectuoase și puternice, și de vocea lui plină de ușurare că îl găsise.

Dar în capelă nu era nimic altceva. Nici un săculeț cu bani nu ședea ademenitor în mijlocul sarcofagului care ascundea scara care ducea spre cripta subterană. Sebastian își spuse că nu trebuia să se descurajeze; șansele fuseseră minime de la bun început. Dar inima i se făcuse grea ca plumbul și își odihni fruntea pe bare.

– Mi-aș dori să putem intra, șopti Abigail. Mișcă felinarul un pic mai spre dreapta, te rog. Își apăsă fața pe barele ușii, făcând-o să zăngănească. Cred că văd ceva...

Sebastian își ridică fruntea.

– Ce?

Abigail se strâmbă cu o expresie plină de frustrare.

– Nu știu. E prea întuneric.

– Ce crezi că este? întrebă sora ei. Lasă-mă să mă uit!

Abigail făcu un pas în spate și o lăsă pe Penelope să îi ia locul.

Sebastian își puse mâna pe talia lui Abigail și o trase aproape de el. Absent, inspiră adânc cu fața lipită de tâmpla ei. Părul îi mirosea a trandafiri. Îi mai alină puțin dezamăgirea.

Preț de câteva minute, Penelope se foi și se apăsă și mai tare de barele ușii încercând să vadă mai bine. La îndemnul ei, Benedict se ridică pe vârfuri deasupra ei ca să țină și felinarul lui și mai sus. Ea mîji ochii câteva minute.

– Da, cred că ai dreptate, Abby! E ceva în spatele sarcofagului!

– Dar ce anume? întrebă Benedict. O să fie nevoie să spargem ușa ca să intrăm și să ne uităm mai bine, așa că, vă rog, să nu-mi spuneți că e un șobolan mort.

– Pare să fie... Penelope se ridică pe vârfuri. Pare să fie un pantof.

Benedict îl privi pe Sebastian cu sprâncenele ridicate. Acesta îi dădu drumul lui Abigail și își scoase cuțitul.

– Nu mă deranjează să spargem lacătul. Pe tine?

Benedict făcu semn din cap că nu.

– Deloc. Le ajută pe Abigail și Penelope să se dea la o parte în timp ce Sebastian înfipse lama cuțitului său de vânătoare printre bare în locul care se afla deasupra lacătului.

– Ești gata? Acum!

Benedict trase cu putere de ușă, iar Sebastian apăsă cu toată forța pe mânerul cuțitului, sprijinindu-se de bare. Barele scârțâiră, apoi, cu un zgomot sec și puternic, fierul ruginit cedă. Benedict aproape că zbură câțiva pași în spate când ușa se deschise.

O urmă de rațiune îl făcu pe Sebastian să le oprească pe tinerele doamne care doriră să dea buzna înăuntru.

– Lăsați-ne pe noi să ne asigurăm că e totul în regulă, spuse el și recuperă felinarul de la Abigail.

În lumina slabă, ochii ei erau mari și întunecați când încuviință sobru din cap. Benedict luă un alt felinar și păși împreună în capelă.

Cripta nu era lungă, avea aproape șase metri. Cele trei șiruri de cripte se aliniau de-a lungul pereților și aveau gravate pe ele numele membrilor familiei Vane care muriseră cu multă vreme în urmă, dar erau atât de acoperite de praf, că nu se mai puteau citi. Sarcofagul ornamentat domina centrul încăperii și mai lăsa doar câte un culoar de trecere liber de-o parte și de alta. Sebastian o luă la stânga, Benedict la dreapta. La fel cum obișnuiau să facă odinioară.

– E ceva, spuse Benedict când ajunseră la sarcofag. Acolo... în spate...

Sebastian îi prinse din zbor cuvintele exact în clipa în care felinarul lui Benedict lumină colțul spre care arătase.

– Oprește-te, îi ordonă. Să nu veniți aici, strigă spre fete, care dădură să înainteze când auziră vorbele lui Benedict. Îl privi pe vechiul lui prieten. Scoate-le afară, îi spuse. Acum, Ben.

Cu o expresie îngrozită, Benedict îl ascultă.

Sebastian abia dacă auzi întrebările lor îngrijorate. Făcu un pas, apoi altul. Își ținu respirația. Mai văzuse cadavre până atunci, chiar schelete. Mormintele de pe câmpul de luptă erau renumite pentru felul în care se deschideau la prima ploaie puternică. Dar nu văzuse niciodată cadavrul tatălui său, iar imaginea lui aproape îl făcu să cadă în genunchi.

Michael Vane nu căzuse în râu, nici în vreo groapă. Ajunsese până la cavou și se ghemuise lângă mormântul iubitei lui Eleanor, unde mai zăcea încă. Pălăria lui de paie putrezise, iar mantia lui

verde era toată numai găuri. Dar părul lui sur răvășit se mai ondula pe frunte, exact așa cum își amintea Sebastian. Și strâns între oasele brațelor lui se afla un săculeț de piele.

– Sebastian? Vocea îngrijorată a lui Abigail răsună în spatele lui. Ce e acolo?

Se aplecă la podea și zăbovi cu o privire îndurerată la rămășițele tatălui lui.

– Tata. Și banii, cred.

Capitolul 25

Lordul Atherton le însoți pe Abigail și Penelope afară din mausoleu. Părea să îi fie puțin rău, și Abigail îi mulțumi că le oprise înainte să vadă ce era acolo. Sebastian rămase înăuntru.

Ca să se abată de la gândurile ei, îi puse o întrebare lui Penelope.

– Cum l-ai mituit pe lordul Atherton să vină astă-seară?

– O. Cred că îi rămăsese dator lui Sebastian după cină... i-am promis că îi spun unde este grota dacă vine să ne ajute. Penelope zâmbi cu șovăială. A mers.

– Ah. Trebuia să îi spună lui Sebastian să scoată din grotă covorul și pernele ca să nu dea cuiva vreo impresie greșită. Sau, mai bine zis, impresia corectă.

Lordul Atherton revenise la scări, dar nu intră. Trânti și închise ușa grea, apoi o deschise din nou.

– Ce faceți?

– Mă întreb cum de a putut să rămână blocat pe dinăuntru. Scoase zăvorul din interior. Nu credeam că există unul și pe interior. Privi ușa încă întredeschisă. Bănuiesc că domnul Vane avea cheile de aici.

Penelope i se alătură lui Abigail.

– Ce moarte groaznică, murmură ea. Singur în cripta asta mică.

Domnul Vane își dorise să moară. Așa îi spusese lui Sebastian – și când fiul lui refuzase să-l ajute, bătrânul găsise o soluție. Poate chiar își dorise să moară așa: lângă soția lui iubită, fără să păteze conștiința fiului său. Fără cuvinte, Abigail o luă de mână pe Penelope.

Era un întuneric de smoală când Sebastian ieși din criptă. Haina îi era plină de praf și păru că șchiopătează mai rău ca niciodată, dar purta în mâini un săculeț mare din piele. Închise ușor ușa din interior, care totuși rămase puțin întredeschisă din cauza barelor îndoite, apoi o închise pe cea de la exterior și puse la loc zăvorul. Îi întinse săculețul lui Benedict.

– Nu i-am numărat, spuse el, dar sunt guinee.

Benedict rămase nemișcat.

– Îmi pare rău.

Sebastian doar îl privi. Se întoarse spre Abigail, care dădu să se arunce în brațele lui fără să ia în seamă murdăria de pe haina lui. Îi făcu un semn și o opri, apoi o lăsă alunece pe sub haina lui ca să îl îmbrățișeze. Fata își lipi fruntea de pieptul lui, acolo unde doar ea putea să audă bătăile puternice ale inimii lui.

– Părea să fie împăcat, spuse el cu un glas puțin răgușit. Trebuie să fi venit aici după ce l-am căutat eu... trebuia să acopăr atâtea locuri. Dacă mă întorceam aici să-l mai caut o dată...

Abigail îl strânse în brațe.

– Ce-a fost a fost. Cine știe la ce se gândea, dar, fără îndoială, a venit aici cu un scop. Gândul îi era la zăvorul dinăuntru și la ușa ferecată. Michael Vane nu dorise să fie găsit.

– Hai să mergem.

În ziua următoare, Sebastian ajunse la Hart House devreme, înainte ca Abigail să termine cu îmbrăcatul. Întâmplările din seara precedentă o ținuseră trează până în zori, apoi dormise mai mult ca de obicei. Auzise de venirea lui când sora ei dădu buzna pe ușă în timp ce camerista îi aranja părul.

– Sebastian e aici!

– Ce? De unde știi? Abigail sări de pe scaun și ignoră strigătul ascuțit scos de cameristă referitor la părul ei.

– Milo a început să latre, și m-am dus să văd ce se întâmplă. Penelope radia de fericire. Nu te duci să îl vezi?

– Ba da. Luă în grabă acul de păr de la servitoarea speriată, îl înfipse în păr și o zbughi pe ușă spre parterul casei.

Thomson stătea de pază la ușa care dădea spre biroul tatălui ei.

– Îmi pare rău, domnișoară Weston, nu aveți voie să intrați.

– Permite-mi să bat la ușă.

– Nu aveți voie nici să bateți la ușă.

Penelope își făcu apariția lângă ea exact în clipa în care ușa biroului se deschise și în prag se ivi *papa* cu o expresie încruntată pe chip.

– Abigail, vino aici! Doar Abigail, mârâi el când Penelope încercă să o urmeze.

Abigail îi aruncă o privire spășită înainte să pășească în biroul tatălui ei.

– Ar trebui să te croiesc bine pentru că te-ai furișat din casă aseară. *Papa* reveni la scaunul lui. La ce naiba te gândeai?

Abigail se grăbi să se așeze lângă Sebastian pe divan.

– Îl iubesc, *papa*. Ai spus că nu pot să mă mărit cu el pentru că este hoț, așa că trebuia să îți demonstrăm contrariul.

– Și dacă te înșelai?

Ea îi zâmbi lui Sebastian. El îi răspunse cu un zâmbet. Inima lui Abigail tresări de plăcere. Nu îl mai văzuse niciodată atât de fericit.

– Știam că nu mă înșel.

– Tatăl tău e de acord acum că a citit scrisoarea de la lordul Stratford. Sebastian se întoarse spre domnul Weston. Mai aveți alte obiecții, domnule Weston?

– Lordul Stratford...?

Tata mormăi ceva pe sub barbă. Îi întinse lui Abigail o hârtie de pe biroul lui.

Dragă domnule,

Trebuie să îndrept o falsă impresie pe care este posibil să v-o fi creat noaptea trecută când am discutat. Sunt absolut

convins că Sebastian Vane nu are nici o vină în cazul furtului de la Stratford House.

Stratford

Abigail îl privi cu ochii plini de speranță pe *papa*. El se uită descurajat la ea o clipă, apoi oftă și își trecu o mână peste față.

– Ăsta e momentul în care trebuie să recunosc că m-am înșelat și tu ai avut dreptate, nu-i așa?

– Mai aveți alte obiecții, domnule Weston? repetă Sebastian. Mâna îi era strânsă în pumn pe genunchi și părea încordat ca un arc.

Papa oftă. Se uită în altă parte și clătină din cap, apoi se întoarse spre Abigail. Mânia i se șterse de pe chip, transformându-se într-o ușoară tristețe.

– Doar că o să îmi fie teribil de dor de ea.

Abigail fremătă și sări de gâtul tatălui ei.

– Mulțumesc, *papa!*

Se răsuci pe călcâie și se aruncă în brațele lui Sebastian. El se ridică și o prinse cu ușurință.

– Dă-mi o clipă să ies din cameră, spuse *papa* sec în timp ce se ridica. Dar sunt chiar afară, lângă ușă. Ține minte, Vane.

Sebastian o sărută deja când ușa se închise. Nu mai erau decât ei doi pentru moment, agățați unul de celălalt, fără ca nimic să îi mai despartă vreodată.

– Scrisoarea lui Stratford? întrebă ea apoi, când părul i se desfăcuse din ace și jacheta lui era răvășită.

El rânji.

– Sunt la fel de uimit ca tine! Benedict a trimis-o de dimineață și m-a rugat să v-o dau. A ghicit cumva că urma să vin aici... Îi ridică bărbia și o sărută din nou până când Abigail uită complet ce îi spusese. A mai trimis o scrisoare, adăugă el și veselia lui păli. De la tatăl meu. Era în săculeț. Trebuie să o fi scris el, plănuia să mi-o lase, apoi și-a pierdut mințile sau s-a răzgândit. El... a spus că se ducea să i se alăture mamei și că mă lăsa în pace. Dacă o lăsa în urma lui în noaptea aia, poate îl găseam la timp...

Abigail își puse degetele pe buzele lui.

– Nu. Nu se mai schimbă nimic acum. Trebuie să te ierți.

Sebastian încuviință din cap. O luă delicat de mână și depuse un sărut pe interiorul încheieturii ei, acolo unde i se simțea pulsul.

– Prefer să mă gândesc la viitor...

– Care va fi...? sugeră ea cu inima care îi tresări cu o bătaie puternică la felul în care ochii lui cu pleoape grele străluciră și o parte a gurii lui se arcui în sus.

– O nuntă. O sărută. O nuntă. O sărută din nou. O viață cu tine.

Abigail oftă și îl luă de după gât.

– Exact așa cum trebuie să fie.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon